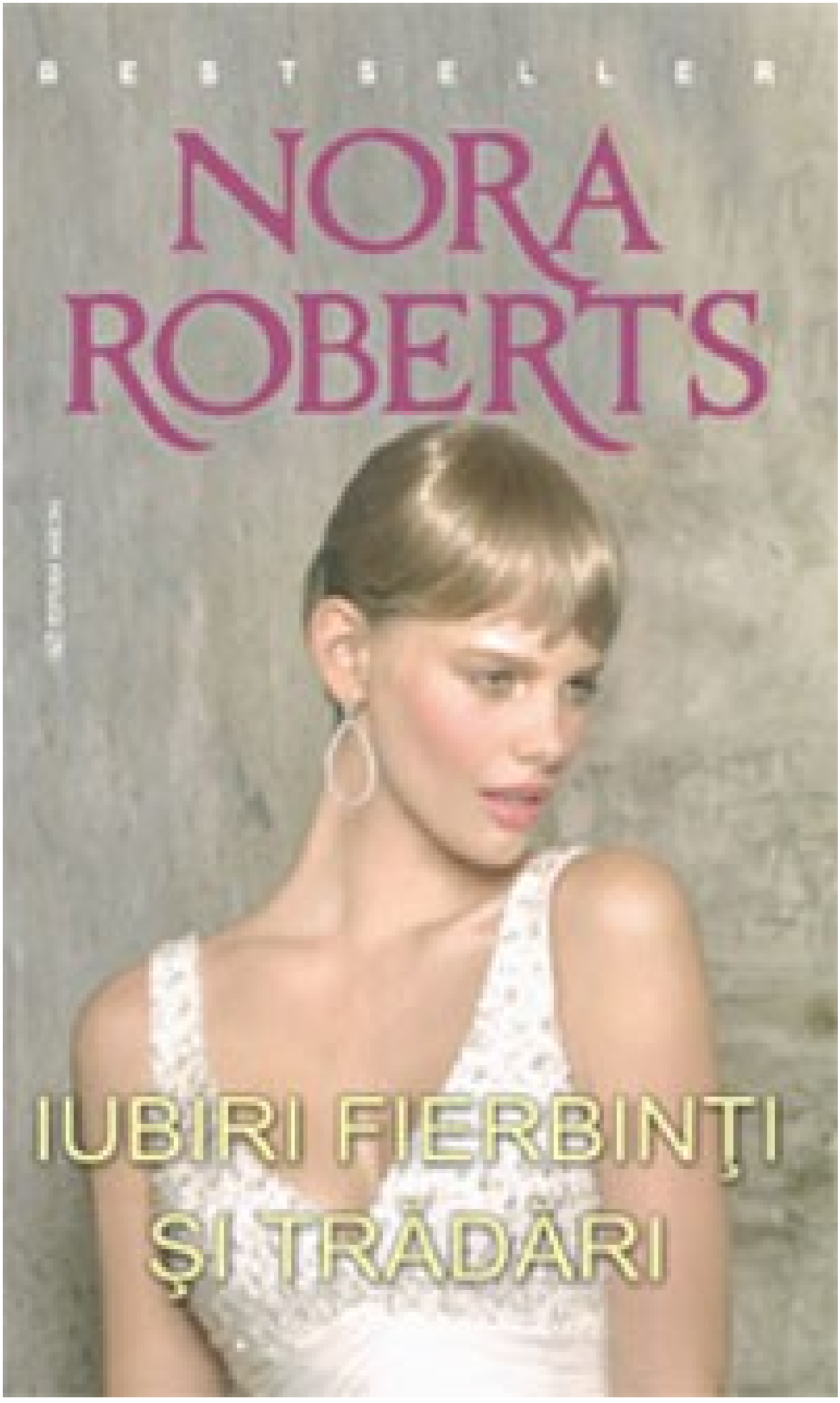
BESTSELLER
NORA ROBERTS
IUBIRI FIERBINȚI
ȘI TRĂDĂRI

IUBIRI FIRBINŢI ŞI TRĂDĂRI

NORA ROBERTS

Capitolul 1

Când luă scrisoarea din cutia poştală, Kelsey nu ştia că aceasta venea din partea unei femei moarte. Plicul crem, numele şi adresa scrise frumos, de mână, şi ştampila din Virginia păreau suficient de obişnuite. Atât de obişnuite, încât o puse împreună cu restul corespondenței, pe vechea masă Belkerde sub fereastra din living, în timp ce-şi arunca pantofii din picioare.

Se duse în bucătărie şi-şi turnă un pahar de vin. O să-l bea mai întâi liniştită, îşi spuse ea şi abia apoi o să deschidă corespondența. Nu ca să poată face față scrisorii subțiri sau muntelui de plicuri, notelor de plată sau ilustratei cu salutări trimisă de o prietenă care-şi savura o scurtă vacanță în Caraibe simțea ea nevoia să bea.

Coletul mic, primit de la avocatul ei, fusese cel care o răscolise. Căci ştia că în el se afla pronunțarea divorțului. Hârtia oficială care o va transforma din Kelsey Monroe înapoi în Kelsey Byden, din femeia măritată, într-o celibatară, din jumătatea unui cuplu, într-o femeie divorțată.

Era o prostie, desigur, să gândească astfel. Fusese căsătorită cu Wade, în sensul cel mai legal, vreme de numai doi ani, aproape cât fuseseră soț şi soție.

Dar această hârtie făcea totul atât de definitiv, mai mult decât certurile şi lacrimile, mai mult decât despărțirea, decât banii dați la avocați şi pentru manevrele legale.

Până când moartea ne va despărți, se gândi ea cu amărăciune şi mai sorbi puțin vin. Ce prostie! Dacă ar fi fost adevărat, însemna că ea ar fi trebuit să moară la douăzeci şi şase de ani. Or, ea trăia, era vie şi sănătoasă şi înapoi în cloaca mohorîtă a femeilor singure, în aşteptarea rendez-vous-urilor.

Se cutremură la gândul acesta.

Se gândi că precis Wade sărbătorea undeva evenimentul, împreună cu scânteietoarea şi supereleganta lui asociată, de la agenția de publicitate. Asociata cu care avusese combinația aceea, despre care îi spusese soției sale împietrite şi furioase că nu are nici o legătură cu ea sau cu căsnicia lor.

Ciudat, Kelsey nu gândise la fel. Poate că nu simțise că ar trebui să moară sau să-l ucidă pe Wade ca să se despartă de acesta, dar luase foarte în serios restul jurămintelor făcute la căsătorie. Şi renunțarea la orice altceva se afla în capul listei.

Nu, ea simțise că țanțoşa şi miniona Lari, cu trupul ei aerobic sculptat şi cu zâmbetul ei de şefă de galerie avusese absolut totală legătură cu ea şi cu căsnicia ei.

Nu mai fuseseră acordate nici un fel de alte şanse. Scăparea lui, aşa cum o numise Wade, nu se mai repeta niciodată. Plecase pe loc din drăguța lor vilişoară din Georgetown, lăsând în urmă absolut tot ce acumulaseră în timpul căsniciei.

Fusese umilitor să fugă acasă la tatăl ei şi la mama ei vitregă, dar existau grade de mândrie. Exact cum existau grade de iubire. Iar iubirea ei se stinsese ca un bec, în clipa în care îl găsise pe Wade instalat confortabil într-un aparament din hotelul Atlanta, împreună cu Lari.

Surpriză, se gândi ea cu un zâmbet sarcastic. Ei bine, fuseseră trei persoane foarte suprinse în clipa în care intrase ea în apartament, cu sacul pentru îmbrăcăminte şi intenția prostesc-romantică de a petrece weekend-ul împreună cu Wade, plecat în călătorie de afaceri.

Poate că fusese într-adevăr rigidă, neiertătoare, dură, toate lucrurile de care o acuzase Wade, când refuzase să renunțe la pretenția ei de divorț. Dar, se asigură Kelsey, avea, totodată, dreptate.

Dădu vinul peste cap şi se întoarse înapoi în living-ul din imaculatul ei apartament din Bethesda. Nu se afla acolo nici măcar un singur scaun sau sfeşnic pentru lumânări, care să se fi găsit, înainte, în apartamentul din Georgetown. Tabula rasa. Asta dorise, asta obținuse. Culorile reci şi picturile de muzeu care o înconjurau aici erau numai şi numai ale ei.

Tărăgănând, aprinse instalația stereo, dădu drumul la CD şi umplu încăperea cu Patetica lui Beethoven. Gustul pentru clasici îl moştenise de la tatăl ei. Era unul din nenumăratele lucruri pe care le

aveau ei în comun. Desigur, aveau în comun dragostea pentru cunoaştere şi Kelsey ştia că era în pericol de a deveni un veşnic ucenic, înainte chiar de a fi obținut prima ei slujbă serioasă, la Monroe Associates.

De atunci chiar fusese obligată să ia ore, pe teme mergând de la antropologie la zoologie. Wade râsese atunci de ea, aparent intrigat şi amuzat de neostenita ei pendulare de la un curs la altul, de la o slujbă la alta.

Îşi dăduse demisia de la Monroe, când se căsătorise cu el. Cu renta ei şi cu venitul lui Wade, nu avea nevoie să muncească. Dorise să se dedice renovării şi redecorării vilei pe care o cumpăraseră. Iubise fiecare oră de râcâit zugrăveala, de sablat pardoseli, de vânătoare în vechi şi prăfuite magazine de antichități, pentru a găsi piesa potrivită pentru locul potrivit. Munca în minuscula curticică, râcâitul cărămizilor, scosul buruienilor şi designul gradinei englezeşti fuseseră o adevărată plăcere, într-un an, vilişoară lor devenise un adevărat loc de vizitat, un testament al gustului, al efortului şi al răbdării sale.

Acum nu mai era decât un bun care fusese evaluat şi împărțit între ei doi.

Se întorsese înapoi la studiu, acel paradis academic unde lumea reală putea fi dată deoparte vreme de câteva ore pe zi. Acum lucra cu o jumătate de normă la National Gallery, grație cursurilor ei de istorie a artei.

Nu că ar fi fost nevoită să muncească, nu pentru bani. Renta de la bunicul ei din partea tatălui îi putea asigura o viață destul de confortabilă, ca ea să se poată orienta de la un interes de moment la altul, după cum ar fi vrut.

Cu alte cuvinte, era o femeie independentă. Tânără şi, îşi spuse ea, aruncând o ocheadă teancului de corespondență, singură. Calificată să facă puțin din toate şi nimic, mai ales nimic. Singurul lucru pe care crezuse că îl făcea perfect, căsnicia, se dovedise un eşec jalnic.

Expiră cu forță şi se apropie de masa Belker. Bătu cu degetele în coletul oficial, degete lungi, subțiri, care primiseră lecții de arte frumoase, degete care învățaseră să dactilografieze, să pregătească specialități rafinate, să programeze un computer. O mână foarte pricepută care purtase, odinioară, o verighetă.

Kelsey lăsă deoparte plicul gros, ignorînd vocea aceea care-i repeta, în minte, cuvântul laşă. Puse mâna pe altul, unul cu un scris ciudat de asemănător cu al ei. Avea acelaşi stil înflorit, apăsat, frumos, dar puțin cam prea ostentativ. Nu din cale afară de curioasă, îl desfăcu.

„Dragă Kelsey,

Îmi dau seama că trebuie să fii surprinsă, auzind de mine."

Citi mai departe, interesul vag din ochii ei transformându-se în şoc, şocul, în neîncredere. Apoi neîncrederea se transformă în ceva foarte aproape de frică.

Era o invitație de la o moartă. O moartă care, cu totul întâmplător, era chiar mama ei.

În perioadele ei de criză, Kelsey se întorsese întotdeauna, de când îşi putea ea aduce aminte, spre o singură persoană. Dragostea pentru tatăl ei şi încrederea în acesta reprezentaseră singura constantă în natura ei agitată.

Cele mai vechi amintiri ale ei erau cu el, cu chipul lui frumos, serios, cu vocea lui liniştită, infinit de răbdătoare. Şi-l amintea legând fundițe în părul ei lung, drept, periindu-i şuvițele lungi, blond-deschise, în timp ce instalația stereo reda Bach sau Mozart. El era cel care ştia să aline cel mai bine, cu un sărut, durerile copilăriei ei, care o învățase să citească, să meargă pe bicicletă, care-i uscase lacrimile.

Îl adora, era violent de mândră de realizările lui ca preşedinte al secțiunii de engleză a Universității din Georgetown.

Nu fusese geloasă când se căsătorise a doua oară. La optsprezece ani, fusese încântată că găsise, în sfârşit, o femeie pe care s-o iubească şi cu care să-şi împartă viața. Kelsey făcuse loc în inima şi în casa ei pentru Candace şi fusese, în secret, mândră de maturitatea şi altruismul ei, acceptând o mamă vitregă şi un frate vitreg adolescent.

Îi fusese poate atât de uşor, pentru că adânc, în inima ei, ştia că nimeni şi nimic nu putea distruge legătura dintre ea şi tatăl ei.

Nimeni şi nimic, se gândea ea acum, cu excepția mamei ei, pe care o credea moartă.

Şocul trădării amenința cu o furie rece, încremenită, în timp ce-şi croia drum cu greu în traficul orelor de vârf, spre locuințele luxuriante, maiestuoase, din Potomac, Maryland. Ieşise ca o vijelie din

casă, fără pardesiu şi uitase să dea drumul la căldură în Spitfire-ul ei, dar nu simţea răcoarea serii de februarie. Mânia îi adusese culoare în obraji, adăugând o strălucire rozalie tenului ei de porţelan, viaţă, în ochii ei cenuşii.

Nu trebuia să se gândească acum. Nu, nu trebuia să se gândească că mama ei era în viaţă şi că trăia la nici o oră distanţă, în Virginia. Nu trebuia să se gândească la asta, pentru că astfel Kelsey ar fi început să urle.

Dar mâinile ei începură să tremure în timp ce înainta pe strada mărginită de copaci maiestuoşi, unde îşi petrecuse copilăria şi când intră pe aleea casei coloniale cu trei etaje, în care crescuse.

Arăta la fel de liniştită şi de curată ca o biserică, cu ferestrele ei strălucitoare şi cu zugrăveala albă, la fel de pură ca un suflet nepătat.

O casă perfectă, într-o ambianţă perfectă, aşa gândise ea întotdeauna. Sigură, solidă, cu gust, doar la foarte puţin de mers cu maşina, faţă de agitaţia şi animaţia din Washington D.C. şi cu aerul acela bine lustruit, de bunăstare respectabilă, liniştită.

Coborî din maşină deschizând portiera cu violenţă şi lăsând-o deschisă. În casa aceasta nu trebuia niciodată să bată la uşă. Abia începuse să o ia de-a lungul holului cu pardoseală din dale albe, că din camera de zi din dreapta îşi şi făcu apariţia Candace.

Ca de obicei, era impecabil îmbrăcată. Soţia perfectă, academică, îmbrăcată într-o rochie de lână albastră, cu părul de culoarea nutriei, lins pe spate, scoţând la iveală faţa tânără, drăgălaşă şi cerceii simpli, din perle.

- Keisey, ce plăcută surpriză. Sper că rămâi aici la cină. Avem câţiva oaspeţi de la facultate şi pot...

- Unde este el? o întrerupse Keisey.

Candace clipi, surprinsă de ton. Vedea acum bine că aceasta se afla într-unul din momentele ei de criză. Ultimul lucru de care avea nevoie, cu o oră înainte ca locuinţa lor să se umple de lume, era una din exploziile fiicei ei vitrege. Schimbă, automat, tonul.

- S-a întâmplat ceva?

- Unde e tata?

- Eşti nervoasă. Tot Wade? Keisey, divorţul nu este un lucru plăcut, spuse Candace, dar nici sfârşitul lumii nu este. Haide, intră şi aşează-te.

- Nu vreau să stau jos, Candace. Vreau să stau de vorbă cu tatăl meu. Ai de gând să-mi spui unde este, insistă ea încleştându-şi mâinile, de o parte şi de alta a corpului, sau trebuie să mă duc să-l caut?

- Bună, surioară.

Pe scări cobora, ca o vijelie, Channing. Avea trăsăturile puternice, frumoase, ale mamei sale şi o sete de aventură care, potrivit spuselor acesteia, venise de nicăieri. Deşi avea paisprezece ani când Candace se căsătorise cu Philip Byden, buna dispoziţie înnăscută a lui Channing făcuse tranziţia lină.

- Ce s-a întîmplat?

Keisey respiră adânc, ca să nu strige.

- Unde e tata, Channing?

- Proful e în birou la el, îngropat în hârţoagele alea ale lui, la care scrie.

Channing ridică din sprâncene. Şi el recunoştea semnele unei scene în curs de pregătire: scînteile din ochi, roşeaţa din obraji. Erau momente când nu ştia cum să fugă de acest foc. Şi altele când se delecta, distrându-se de minune.

- Ei, Kels, sper că n-ai de gând să-ţi petreci seara aici, cu şoarecii ăia de bibliotecă? Ce-ar fi să ieşim împreună, să dăm o raită prin discoteci?

Keisey scutură din cap şi se repezi pe coridor, spre biroul tatălui ei.

- Keisey. Chiar trebuie să fii atât de volatilă? auzi în urma ei vocea ascuţită, enervată, a lui Candace.

Da, îşi spuse Keisey, în timp ce deschidea intempestiv uşa sanctuarului tatălui său. Da.

Trânti uşa în urma ei, o clipă nespunând nimic, din cauza vorbelor care îi clocoteau în gât, prea puternic şi prea repede şi prea încinse. Philip stătea la mult iubitul lui birou din lemn de stejar, aproape ascuns în spatele unui teanc de cărţi şi dosare. Ţinea un creion în mâna osoasă. Susţinuse întotdeauna că cele mai bune opere veneau din intimitatea oferită de scrisul cu mâna şi refuza cu încăpăţânare să-şi conceapă lucrările la un procesor.

În spatele ochelarilor cu ramă din argint, ochii lui aveau privirea aceea de bufniță, pe care o căpătau când se rupea singur de realitatea din jurul lui. Se limpeziră treptat şi îi zâmbi fiicei sale. Lampa de birou îi scălda în lumină părul tuns scurt, de culoarea cositorului.

- Iat-o pe fetița mea. Exact la timp ca să dea o citire acestei schițe a tezei mele despre Yeats. Mă tem că iar m-am împotmolit.

Ce firesc arăta, îşi spuse Kelsey. Atât de perfect normal, stând acolo în haina lui din tweed şi cu cravata înnodată atent. Bine, netulburat, înconjurat de cărțile lui de poezie şi de atmosfera de geniu.

În timp ce lumea ei, în care el reprezenta miezul, tocmai se zdruncinase.

*

- Trăieşte, izbucni Kelsey. Trăieşte, iar tu m-ai mințit toată viața.

Păli şi îşi întoarse ochii de la ea. Vreme doar de o clipă, nici cât o bătaie de inimă, Kelsey văzu în ei spaima şi şocul.

- Despre ce vorbeşti, Kelsey? Dar el ştia, ştia şi trebuia să recurgă la tot autocontrolul său ca vocea lui să pară perfect normală.

- Nu mă minți acum, spuse ea, țâşnind spre biroul lui. Nu mă minți! Trăieşte. Mama mea trăieşte, iar tu ai ştiut asta. Ai ştiut-o de fiecare dată când îmi spuneai că era moartă.

Panica pătrundea în Philip, ascuțită ca un scalpel.

- De unde până unde ideea asta?

- De la ea. Îşi strecură mâna în poşetă şi scoase de acolo o scrisoare. E de la mama mea. Şi acum ai de gând să-mi spui sau nu adevărul?

- Pot s-o văd?

Kelsey clătină din cap, uitându-se în jos la el. O privire care te pătrundea până la oase.

- A murit sau nu mama mea?

El ezită, minciuna aflându-i-se la fel de aproape de inima lui, precum se afla şi fiica sa. Ştia însă, la fel de clar cum ar fi dorit să fie altfel, că dacă o păstra pe una dintre acestea, o pierdea pe cealaltă.

- Nu. Pot să văd scrisoarea?

- Pur şi simplu. Lacrimile cu care se luptase atât înotau acum aproape de suprafață. Un simplu „nu”? După atâta vreme, după atâtea minciuni?

Doar o singură minciună, se gândi el, şi nu chiar atâta vreme.

- O să fac tot posibilul să-ți explic, Kelsey, dar aş vrea să văd scrisoarea.

I-o întinse fără un cuvânt. Apoi, pentru că nu suporta să-l privească citind-o, se întoarse spre fereastra înaltă, îngustă, unde putea vedea apropiindu-se seara, pe ultimele raze ale asfințitului.

Hârtia tremura atât de tare în mâna lui Philip, încât acesta fu nevoit să o pună pe birou. Citi cu atenție, cuvânt cu cuvânt.

„Dragă Kelsey,

Îmi dau seama că trebuie să te surprindă să auzi de mine. Nu mi s-a părut nici înțelept şi nici cel puțin corect să iau legătura cu tine, mai devreme. Deşi poate că un telefon ar fi fost mai personal, am simțit că ai nevoie de timp. Iar o scrisoare îți oferă mai multe şanse să optezi.

Probabil că ți s-a spus că am murit când tu erai foarte mică. Într-un anumit fel era adevărat, iar eu am fost de acord cu hotărârea de a te cruța. Dar au trecut mai bine de douăzeci de ani, iar tu nu mai eşti un copil. Ai, cred eu, dreptul de a şti că mama ta trăieşte. Poate că nu vei primi vestea cu bucurie. Cu toate acestea, am luat hotărîrea de a te contacta şi nu voi regreta acest lucru.

Dacă vrei să mă vezi, sau pur şi simplu ai de pus nişte întrebări care necesită răspunsuri, vei fi binevenită. Locuiesc la Three Willows (Ferma cu trei sălcii), în afara Beamont-ului, Virginia. Invitația este pe termen nelimitat. Dacă te hotărăşti să o accepți, voi fi încântată să rămîi cu mine cât vrei tu. Dacă nu o să iei legătura cu mine, voi înțelege că nu intenționezi să continui această relație. Sper însă că aceeaşi curiozitate care te împingea pe vremea când erai copil te va tenta ca măcar să stai de vorbă cu mine.

A ta,

Naomi Chadwick.”

Naomi. Philip închise ochii. Dumnezeule mare, Naomi.

Trecuseră aproape douăzeci şi trei de ani de când nu o mai văzuse, dar îşi amintea cu cea mai mare claritate absolut totul despre ea. Parfumul pe care-l folosea şi care-i amintea de poieni întunecoase, pline de muşchi, râsul acela spontan, molipsitor, care reuşise întotdeauna să şocheze, părul blond-argintiu, care cădea ca ploaia pe umerii ei, ochii aceia fumurii şi trupul ca trestia.

Atât de aievea erau amintirile lui, încât când Philip deschise din nou ochii, crezu că o vede. Inima lui făcu un salt violent, puternic, în gâtlej, în parte de spaimă, în parte dintr-o dorință prea multă vreme înfrânată.

Philip se ridică şi-şi turnă un scotch dintr-o carafă de cristal. Îl ținea acolo pentru vizitatori. Rareori se atingea el de ceva mai tare decât un mic aperitiv sau un lichior de coacăze negre. Acum însă avea nevoie de ceva care să-i liniştească tremurul mâinilor.

- Ce intenționezi să faci? o întrebă el pe Kelsey.

- Încă nu m-am hotărât, spuse ea, continuând să rămână cu spatele la el. Depinde foarte mult de ce o să-mi spui tu despre ea.

Philip îşi dori să se poată apropia de ea, să-i poată pune mâna pe umeri. Dar ea nu l-ar fi primit cu plăcere, acum. Îşi dori să se poată aşeza şi să-şi îngroape fața în mâini. Dar acesta ar fi fost un gest de slăbiciune, care oricum nu ar fi fost de nici un folos.

Dar, mai mult decât orice, ar fi dorit să se poată întoarce înapoi, acum douăzeci şi trei de ani şi să facă orice, ca să împiedice soarta să treacă nepăsătoare peste viața lui.

Dar acest lucru era imposibil.

- Nu este un lucru simplu, Kelsey.

- Minciunile sunt de obicei complicate.

Kelsey se întoarse şi degetele lui se strânseră, în mod reflex, pe paharul de cristal. Semăna atât de mult cu Naomi, cu părul blond care- i cădea neglijent pe umeri, cu ochii aceia întunecați, cu pielea care-i acoperea osatura delicată a feței, îmbujorată de pasiune. Sunt femei care arată cel mai bine când emoțiile lor se află pe o culme periculoasă.

Aşa fusese Naomi. Aşa era şi fiica ei.

- Deci asta ai făcut în toți acești ani, da? continuă Kelsey. M-ai mințit. Bunica m-a mințit. Ea m-a mințit. Kelsey arătă spre biroul unde se afla scrisoarea. Dacă această scrisoare n-ar fi venit, ați fi continuat să mă mințiți.

- Da, atâta vreme cât aş fi continuat să cred că e spre binele tău.

- Spre binele meu? Cum poate fi spre binele meu să cred că mama mea a murit? Cum poate fi o minciună bună pentru cineva?

- Kelsey, tu ai fost întotdeauna atât de sigură în ce priveşte binele şi răul. Aceasta este o calitate extraordinară. Dar şi una terifiantă, adăugă el, după ce mai bău puțin. Încă din copilărie, etica ta a fost inflexibilă. Era atât de dificil, pentru cea mai mare parte a muritorilor, să se măsoare cu ea.

Ochii i se aprinseră. Era aproape, atât de mult prea aproape de ceea ce o acuza Wade.

- Deci, este din vina mea.

- Nu, nu. Philip închise ochii şi se frecă absent, într-un loc din mijlocul frunții. Nimic n-a fost din vina ta, dar totul a fost pentru tine.

- Philip. Urmă o ciocănitură scurtă şi Candace deschise uşa solidă. A venit familia Dorset.

- Întreține-i, draga mea. Am nevoie de câteva clipe cu Kelsey, îi răspunse acesta, încercând să adauge un zâmbet chinuit.

Candace aruncă o privire spre fiica ei vitregă. Dezaprobarea se împletea cu resemnarea.

- În regulă, dar să nu dureze prea mult. Masa se serveşte la şapte. Kelsey, mai pun un tacâm?

- Nu, Candace, mulțumesc. Nu rămân.

- Am înțeles, dar nu-l reține prea mult pe tatăl tău, spuse ea, închizând uşa încet, în urma ei.

Kelsey respiră, încordându-se.

- Ea ştie?

- Da. A trebuit să-i spun, înainte de a ne căsători.

- A trebuit să-i spui ei. Dar nu şi mie, repetă Kelsey.

- Nu a fost o decizie pe care am luat-o uşor. Naomi, bunicul tău şi cu mine am crezut, cu toții, că era în interesul tău. Nu aveai decât trei ani, Kelsey. Aproape încă un bebeluş.

- Dar de o bună bucată de vreme sunt un adult, tată. Căsătorită, divorțată.

- Îți spusesem că mama ta mi-a fost studentă. Era frumoasă, tânără, plină de nerv. Nu am înțeles niciodată ce o atrăsese la mine. S-a întâmplat așa, dintr-o dată, crede-mă. Șase luni mai târziu, eram căsătoriți. Nu destul, pentru nici unul dintre noi, să ne dăm seama cât de deosebite ne erau firile. Am locuit în Georgetown. Veneam amândoi din ceea ce am putea numi familii privilegiate, dar ea avea o pornire spre libertate, pe care eu nu am putut niciodată să o concurez. Avea în ea o sălbăticie, o plăcere de a fi cu oamenii, o dragoste pentru obiecte, pentru locuri. Şi firește, pentru caii ei.

Bău din nou, ca să-şi mai aline din suferința aducerii-aminte.

- Caii, cred eu, au fost primii care s-au interpus între noi. După naşterea ta, a dorit cu disperare să se întoarcă înapoi, la ferma aceea din Virginia. Voia să te crească acolo. Ambițiile şi speranțele mele pentru viitor erau aici. Lucram la doctorat şi încă de atunci visam să devin preşedintele secției de engleză, la Universitatea din Georgetown. O vreme, am făcut un compromis, eu petrecând cât de multe sfârşituri de săptămână îmi puteam permite, în Virginia. Dar nu era suficient. Cel mai simplu e să spun că ne-am înstrăinat. Am hotărât să divorțăm. Te voia în Virginia, cu ea. Eu te voiam în Georgetown, cu mine. Niciodată nu am înțeles şi nici nu mi-a plăcut hoarda aceea a amatorilor de curse, a pariorilor, a jocheilor. Ne-am luptat cumplit. Apoi am angajat avocați.

- Un proces pentru tutelă? încremenită, Kelsey rămase cu gura căscată la tatăl ei. V-ați bătut pe mine?!

- A fost o treabă urâtă, incredibil de mârşavă. Felul în care doi oameni care s-au iubit, au procreat împreună un copil, au putut deveni duşmani de moarte, este un comentariu patetic asupra condiției umane. Nu sunt mândru de asta, Kelsey, continuă el ridicându-şi, în sfârşit, ochii şi privind-o în față, dar în inima mea am fost convins că tu îmi aparții mie. Ea se întâlnea deja cu alți bărbați. Se zvonea chiar că unul dintre aceştia avea legături cu sindicatul crimei. O femeie ca Naomi atrage întotdeauna bărbații. Era ca şi cum s-ar fi împăunat cu ei, cu petrecerile, cu stilul ei de viață, înfruntându-ne pe mine şi pe ceilalți, pentru că o condamnam pentru faptul că făcea ceea ce-i plăcea.

- Deci ai câştigat, spuse Kelsey liniştită. Ai câştigat apartamentul, m-ai câştigat pe mine, după care ai decis să-mi spui că a murit.

Kelsey se întoarse din nou, cu capul la fereastra acum întunecată. îşi vedea însă ea propria nălucă.

- Lumea divorța în anii 70. Copiii se obişnuiau. Dar trebuiau să existe zile de vizită. Ar fi trebuit să mi se permită să o văd.

- Nu a vrut să o vezi. Şi nici eu.

- De ce? Pentru că a plecat cu unul dintre bărbații ei?

- Nu. Philip puse paharul deoparte, pe o tavă delicată, din argint. Pentru că l-a omorât pe unul dintre ei. Pentru că a petrecut zece ani în puşcărie, pentru crimă.

Kelsey se întoarse încet, atât de încet, din cauza aerului care devenise dintr-o dată apăsător.

- Crimă. Vrei să spui că mama mea este o criminală?

- Am sperat să nu trebuiască niciodată să-ți spun. Philip se sculă, convins că-şi poate auzi bătrânele-i oase, trosnind în tăcerea absolută. Tu însă, continuă el, erai cu mine. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că erai cu mine şi nu la fermă, în noaptea aceea. Şi-a împuşcat amantul, un anume Alee Bradley. Se aflau în dormitorul ei. Se certaseră şi ea a scos un pistol din sertarul noptierei şi l-a omorât. Avea douăzeci şi şase de ani, exact vârsta ta de acum. Au găsit-o vinovată de crimă de gradul doi. Ultima oară când am văzut-o, era în puşcărie. Mi-a spus că ar fi mai bine ca tu să crezi că a murit. Dacă sunt de acord, a jurat să nu ia niciodată legătura cu tine. Şi s-a ținut de cuvânt. Până acum.

- Nu pot să înțeleg nimic din toate astea. Clătinându-se, îşi apăsă ochii cu mâinile.

- Am vrut să te menajez. Philip o apucă încet de încheieturi şi-i îndepărtă mâinile de pe față, ca să o poată privi în ochi. Dacă am greşit încercând să te protejez, atunci o să-ți spun că am greşit, dar nu o să-mi cer scuze. Te-am iubit, Kelsey. Tu ai fost toată viața mea. Nu mă urî pentru asta.

- Nu, nu te urăsc. Cedând impulsului unui vechi obicei, îşi aşeză capul pe umărul lui, odihnindu-şi-l, în timp ce gânduri şi imagini i se învârteau prin minte.

- Am nevoie să mă gândesc. Totul îmi pare atât de imposibil. Nici măcar nu-mi mai amintesc de ea, tată.

- Erai prea mică, spuse el în şoaptă, tremurând de emoţia produsă de uşurare. Pot să-ţi spun că-i semeni mult. Aproape tulburător de mult. Şi, indiferent de păcatele ei, a fost o femeie plină de viaţă şi fascinantă.

O crimă fiind unul din aceste păcate, îşi spuse Kelsey.

- Sunt atâtea şi atâtea întrebări, dar nu ştiu de care să mă agăţ.

- De ce nu rămîi aici peste noapte? Îndată ce pot scăpa, vin şi stăm din nou de vorbă.

Era ispititor să cedeze, să se închidă în familiaritatea sigură a camerei ei de odinioară, să-l lase pe tatăl ei să-i aline rănile şi îndoielile, aşa cum făcuse întotdeauna

- Nu, trebuie să plec acasă. Se smulse, înainte ue a ceda slăbiciunii. Trebuie să fiu singură, o vreme, iar Candace este deja supărată pe mine pentru că te-am răpit musafirilor.

- O să înţeleagă.

- Sigur că o să înţeleagă. Du-te la ei, mai bine. Eu cred că o să plec prin spate. Prefer să nu dau cu ochii de nimeni.

Îmbujorarea pălise, observă el, lăsându-i pielea palidă şi fragilă.

- Kelsey, aş vrea să rămâi aici.

- Nu am nimic, crede-mă. O să stăm de vorbă mai încolo. Du-te la oaspeţii tăi şi o să vorbim mai mult despre asta, mai târziu. Îl sărută, ca un semn al iertării, dar şi ca să-l expedieze. Odată rămasă singură, se duse la birou şi rămase cu ochii la scrisoare.

După o clipă, o împături şi o băgă în poşetă. Ce zi, îşi spuse ea. Pierduse un sot şi câştigase o mamă.

Capitolul 2

Uneori, cel mai bine este să-ţi urmezi impulsurile. Poate nu chiar cel mai bine, rectifică Kelsey în timp ce se îndrepta spre vest, pe drumul naţional 7, printre colinele înlănţuite ale Virginiei. Dar în mod sigur, era satisfăcător.

Poate că mai înţelept ar fi fost să mai stea o dată de vorbă cu tatăl ei. Să-şi acorde timp ca să cugete asupra celor aflate. Dar cu mult mai dătător de satisfacţii era să sară în maşină şi să se îndrepte spre Three Willows şi să se confrunte cu femeia aceea care a făcut pe moarta, vreme de două decenii.

Mama ei, îşi spuse Kelsey. Ucigaşa.

Ca să nu se mai gândească la asta, dădu drumul la radio şi muzica lui Rahmaninov începu să se înalţe prin fereastra pe jumătate deschisă. Era o zi minunată pentru o călătorie cu maşina. Asta îşi spusese când ieşise în grabă, azi-dimineaţă, din apartamentul ei pustiu. Nu-şi mărturisise atunci, care îi era destinaţia, chiar dacă se uitase pe hartă ca să vadă care era cel mai bun drum spre Bluemont.

Nimeni nu ştia că vine. Nimeni nu ştia unde plecase. Asta însemna libertate.

Poate că se îmbrăcase cu puţin prea multă grijă, pentru o oarecare excursie la ţară. Din mândrie. Nuanţa de piersică a jachetei de mătase şi a pantalonilor largi îi venea perfect, croiala degajată flatându-i silueta delicată.

În fond, orice femeie care-şi vede pentru prima oară mama, ca adult, ar vrea să arate cât mai bine. Îşi strânsese părul într-o împletitură complicată şi îşi pierduse mai mult timp ca de obicei, cu fardatul.

Toate aceste pregătiri îi calmaseră nervii.

Dar pe măsură ce se apropia de Bluemont, începea să-i simtă din nou.

Încă mai putea renunţa, îşi spuse ea, oprind maşina în faţa unui magazin. Faptul că întreba cum se ajunge la Three Willows nu însemna că şi trebuia să se ducă acolo. Putea, dacă voia, să întoarcă pur şi simplu maşina şi să o ia înapoi spre Maryland.

Sau putea să o ia tot înainte. Să treacă prin Virginia, să meargă la Carolinas. Putea să o ia spre vest, sau spre est, spre ţărm. Unul din răsfăţurile ei preferate era să sară în maşină şi să o pornească încotro o ducea inspiraţia. După ce-l părăsise pe Wade, petrecuse un weekend impulsiv, într-un motel mic, încântător, pe Coasta de Est.

De ce n-ar merge din nou acolo? visă ea. Un telefon la serviciu, o oprire într-un magazin, pe drum, ca să-şi schimbe hainele şi gata.

Asta nu însemna că fugea. Pleca, pur şi simplu.

Dar de ce o simțea atât de mult ca pe o fugă?

Mica prăvălie era ticsită cu rafturi şi cutii cu produse lactate şi cu munți de unelte, încât trei clienți provocau aglomerație. Bătrânul din spatele tejghelei avea, în dreptul cotului, o scrumieră plină cu mucuri de țigări, un cap la fel de chel şi de strălucitor ca o monedă nouă şi o țigară atunci aprinsă, care se bălăngănea în colțul gurii. Se chiorî la Kelsey, printr-un nor de fum.

- Îmi puteți spune cum ajung la ferma Three Willows?

Se mai zgâi preț de un minut la ea, mijindu-şi ochii înroşiți de fum.

- O căutați pe domnişoara Naomi?

Kelsey împrumută o expresie de la bunica ei, una menită să-l pună la punct pe interlocutor.

- Caut Three Willows. Cred că se află în zonă.

- Ah, da, aşa e. Îi zâmbi şi prin cine ştie ce miracol, țigara sfida legea gravitației şi rămase pe poziție. Uitați ce trebuie să faceți, continuă omul. O țineți o vreme tot înainte. Cam vreo două mile. O să dați acolo de un gard, unul alb. O luați atunci la stânga, pe Chadwich Road şi o țineți tot aşa, încă vreo cinci mile. Treceți de Longshot. Au acolo un gard înalt, din fier forjat, nu se poate să-l ratați. La prima curbă după, dați de doi stîlpi de piatră, având deasupra doi cai care se ridică pe picioarele din spate. Aceea e ferma Three Willows.

- Mulțumesc.

Omul trase fumul în piept şi-l suflă.

- Nu vă cheamă Chadwick, nu-i aşa?

- Nu, nu mă cheamă. Kelsey plecă, lăsând uşa batantă să se închidă în urma ei. Mai simțea încă ochii bătrânului pironiți asupra ei, pe când intra cu maşina înapoi în şosea.

Găsi gardul alb şi făcu la stânga, ieşind din localitate. Casele erau mai rare, acum, pe măsură ce înainta, în întinderea de pământ care se vălurea şi se precipita, urmând relieful dealurilor care încă mai erau prinse între ceața iernii şi verdele care începea să mijească, al primăverii. Caii păşteau, coamele înfoindu-li-se în vânt. În jurul iepelor care-şi mai purtau încă părul de iarnă, țopăiau mânjii, pe picioroangele lor ca scobitorile. Ici şi colo, câte o fâşie de câmpie fusese arată pentru însămânțările de primăvară, pătrate de pământ gras, negru, alternând verdele.

La Longshot, încetini. Nu era un drum, aşa cum se gândise ea, ci o fermă. Poarta bombată, din fier forjat, îşi etala numele şi prin ea putea vedea fâşia lungă de macadam, care ducea sus, la casa din piatră şi lemn de cedru, din vârful colinei. Atrăgătoare, îşi spuse ea. Impunătoare. Numeroasele ei nivele şi terase permiteau admirarea, din fiecare colțişor a unor peisaje care să-ți taie respirația.

Aleea era mărginită de ulmi care păreau mult mai vechi şi mult mai tradiționali decât casa în sine, care era aproape arogant de modernă, deşi stătea cocoțată pe deal, cu o mândrie seniorială.

Kelsey stătu o vreme acolo. Nu că ar fi fost nemaipomenit de interesantă de arhitectură sau de peisaj, oricât de irezistibil ar fi fost acesta. Ştia însă că dacă va continua să meargă pe drumul acesta, nu se va mai întoarce.

Longshot, decise ea, era locul fără de întoarcere. Părea ironic de nimerit. Închise ochii şi-şi porunci să se adune. Ce făcea acum trebuia făcut cu sânge rece, pragmatic. Aceasta nu era o revedere la care să se arunce plângând în brațele demult pierdutei ei mame.

Erau două străine care urmau să decidă dacă vor rămâne în continuare aşa. Nu, rectifică ea. Ea va decide dacă vor rămâne în continuare aşa. Se afla aici ca să găsească răspunsuri, nu dragoste. Nici măcar motive.

Şi nu le va obține, îşi spuse Kelsey, dacă nu-şi va continua drumul şi nu-şi va pune întrebările.

Niciodată nu fusese o laşă. Poate adăuga asta la lista orgoliilor ei, îşi spuse Kelsey, băgând din nou maşina în viteză.

Dar mâinile ei erau reci pe volan, când coti printre cei doi stâlpi din beton, cu caii lor înălțați pe picioarele din spate şi o luă pe aleea de pietriş, spre casa mamei ei.

În timpul verii casa era umbrită de cele trei sălcii grațioase care îi şi dăduseră numele. Acum, însă, ramurile aplecate erau abia atinse de verdele cald al apropiatei primăveri.. Prin evantaiul lor putea vedea coloanele albe, dorice, care se înălțau dintr-o verandă spațioasă, acoperită, liniile fluide ale casei cu trei nivele, în stil colonial. Feminină, îşi spuse ea, aproape regală şi asemenea epocii pe care o cinstea, grațioasă şi impunătoare.

Existau aici grădini despre care îşi închipuia că vor exploda într-o nebunie de culori, doar peste câteva săptămâni. Îşi putea imagina cu uşurinţă ce însemna pentru acest loc bâzâitul albinelor şi ciripitul păsărelelor, poate parfumul romantic al liliacului sau glicinei.

Instinctiv, privirea ei se ridică spre ferestrele de sus. Care cameră? se întrebă ea. Care cameră fusese scena crimei?

Un fior o străbătu, în timp ce oprea maşina. Deşi intenţia ei fusese de a se duce direct la uşa principală şi a suna, se pomeni îndreptându-se spre laterala casei, unde un patio pavat cu piatră se revărsa printre uşile înalte, de sticlă.

Putea vedea de aici, grajduri curate, un hambar care părea aproape la fel de impunător ca şi casa însăşi, în depărtare, acolo unde se înălţau din nou colinele, putea vedea caii păscând şi strălucirea discretă a apei în care bătea soarele.

Dintr-o dată, o altă imagine îi aprinse fantezia. Albinele bâzâiau şi păsărelele ciripeau. Soarele era fierbinte şi strălucitor şi putea simţi mirosul trandafirilor, atât de puternic şi de dulce. Cineva râdea şi o ridica sus şi mai sus, până când simţi sub ea buna, puternica siguranţă a unui cal.

Cu un mic strigăt alarmat, Kelsey îşi apăsă buzele cu mâna. Nu-şi amintea locul. Nu. Imaginaţia ei era cea care o luase razna, asta era. Imaginaţia şi nervii.

Dar putea jura că auzise râsul acela liber, atracţia lui sălbatică.

Se cuprinse cu braţele ca să se încălzească şi făcu un pas înapoi. Pardesiul. Trebuia să-şi scoată pardesiul din maşină. Atunci însă apărură brusc, de după casă, mergând la braţ, bărbatul şi femeia.

Erau atât de frumoşi în raza aceea de soare, încât, o clipă, Kelsey se gândi, dar imaginaţia ei îi juca din nou o festă.

El era înalt, de peste un metru optzeci, având acea graţie fluidă cu care se nasc unii bărbaţi. Părul negru era bătut de vânt, căzând neglijent peste gulerul cămăşii sport. Îi văzu ochii, de un albastru adânc, viu, pe o faţă din unghiuri şi umbre, o clipă mărită de ceea ce ar fi putut numi o surpriză moderată,

- Naomi. Ai companie.

Vocea lui era foarte vag tărăgănată, nu atât de înceată cât bogată, ca un coniac fin, vechi.

Nimic din ce-i spusese tatăl ei nu o pregătise. Era ca şi cum s-ar fi uitat într-o oglindă, cândva în viitor. O oglindă extrem de strălucitoare, care-ţi lua ochii. Poate că se uita la ea însăşi. O clipă înnebunitoare, Kelsey se temu că într-adevăr, asta făcea.

- Ei, bine... Mâna lui Naomi se agăţă cu putere de braţul lui Gabe. Era o reacţie de care nu-şi dădea seama şi pe care nu şi-o putuse stăpâni. N-am crezut că o să am veşti de la tine atât de curând, cu atât mai puţin să te văd. Învăţase cu ani în urmă că lacrimile nu foloseau la nimic, aşa încât ochii ei rămaseră uscaţi în timp ce-şi examina fiica.

- Tocmai ne pregăteam de ceai. Ce-ar fi să intrăm? Eu mai dau o raită, începu Gabe, dar Naomi se agăţă de braţul lui ca şi cum ar fi fost un scut sau un salvator.

- Nu e nevoie, nu pot sta prea mult, îşi auzi Kelsey propria voce, venind parcă de undeva de departe.

- Să intrăm atunci. Să nu pierdem timpul.

Naomi îi conduse prin uşile terasei, într-un salon la fel de plăcut şi de lustruit ca şi stăpâna lui. Un foc mic, potolit, ardea în cămin, ca să gonească răcoarea sfârşitului de iarnă.

- Te rog, ia loc. Nu-mi ia mai mult de o clipă să comand ceaiul. Naomi îi aruncă o privire rapidă lui Gabe şi zbură.

Era un bărbat obişnuit cu situaţiile dificile. Se aşeză, îşi scoase un trabuc şi-i aruncă lui Kelsey un zâmbet care dorea să farmece.

- Naomi este puţin tulburată.

Kelsey îşi ridică o sprânceană. Femeia îi păruse la fel de stăpână pe ea ca o sculptură în gheaţă.

- Oare?

- E de înţeles, i-ai provocat un şoc. Şi pe mine m-ai făcut să mă dau un pas înapoi.

Îşi aprinse trabucul şi se întrebă dacă nervii nestăpâniţi, atât de vizibili, în ochii lui Kelsey, îi vor permite acesteia să se aşeze.

- Sunt Gabe Slater, un vecin. Iar tu eşti Kelsey.

- De unde ştii?

Regina vorbind ţăranului, îşi spuse el. Era un ton care în mod normal ar fi provocat un bărbat, desigur, un bărbat ca Gabriel Slater. Dar el trecu peste asta.

- Ştiu că Naomi are o fiică pe care o cheamă Kelsey şi pe care nu a mai văzut-o de o bună bucată de vreme. Iar tu eşti puţin cam tânără ca să fii sora ei geamănă.

Îşi întinse picioarele şi le încrucişa peste gleznele încălţate în cizme. Amândoi ştiau că era timpul să-şi ia ochii de pe ea. Iar el ştia că nu avea de gând să facă asta.

- O să te descurci mai bine dacă o să te aşezi şi o să te prefaci că te relaxezi.

Gabe dădu uşor din umeri şi se lăsă pe spate. În fond, nu era treaba lui. Doar dacă nu începea să o atace pe Naomi. Nu că Naomi nu s-ar fi putut descurca şi singură. În viaţa lui nu cunoscuse o femeie mai capabilă sau, în mintea lui, mai energică. Dar ţinea prea mult la ea ca să permită oricui, fie chiar şi fiicei sale, să o rănească.

Nu-i păsa nici că fata se decisese, în mod evident, să-l ignore. Trase alene din trabucul său şi se delecta cu priveliştea. Umerii ţanţoşi şi şira spinării înţepenită nu o stricau cu nimic, se gândi el. Făcea doar un contrast plăcut cu membrele lungi, elastice şi cu părul modern tuns.

Se întrebă cât de serioasă era şi dacă urma să stea suficient de mult pe acolo, ca să o testeze singur.

- Ceaiul vine imediat. Mai sigură pe ea, Naomi se întoarse înapoi în cameră. Se uita fix la fiica ei, zâmbindu-i de circumstanţă. Cred că ţi-a fost groaznic de neplăcut, Kelsey, spuse ea.

- Nu în fiecare zi mi se întoarce mama din mormânt. Chiar era necesar să cred că ai murit?

- Aşa mi s-a părut, atunci. Mă aflam într-o situaţie în care propria mea supravieţuire avea prioritate. Se aşează, părând ca scoasă din cutie şi neşifonată, în costumul ei de călărie, cenuşiu-cafeniu. Nu am vrut să mă vizitezi în închisoare. Şi, chiar dacă aş fi vrut eu, tatăl tău n-ar fi fost niciodată de acord. Aşadar, trebuia să dispar din viaţa ta cam vreo zece, cincisprezece ani.

Zâmbetul ei deveni fragil.

- Cum ar fi reacţionat părinţii prietenilor tăi dacă le-ai fi spus că mama ta era în puşcărie, pentru crimă? Mă îndoiesc că ai fi fost o fetiţă cu foarte mulţi prieteni. Sau una fericită.

Naomi se întrerupse, privind spre hol, la femeia între două vârste, îmbrăcată în uniformă gri şi şorţ alb, care împingea cărucioru[lpentru servit ceaiul.

- Ea e Gertie. Îţi aduci aminte de Kelsey, nu-i aşa, Gertie?

- Da, doamnă. Ochii femeii se umeziră. Erai un copilaş când te-am văzut pentru ultima oară, îi spuse ea lui Kelsey. Veneai să-mi ceri prăjituri.

Kelsey nu spuse nimic, nu-i putea spune nimic străinei cu ochii umezi. Naomi puse o mână peste mâna lui Gertie şi i-o strânse cu blândeţe.

- Trebuie să faci prăjituri data viitoare când mai vine Kelsey la noi în vizită. Mulţumesc, Gertie. Îl torn eu.

- Da, doamnă. Se îndepărtă trăgându-şi nasul, dar se întoarse când ajunse în dreptul uşii.

- Este leită dumneavoastră, domnişoară Naomi. Leită dumneavoastră.

- Da, spuse Naomi încet, uitându-se la fiica ei, aşa este.

- Nu-mi amintesc de ea, zise Kelsey sfidător, făcând doi paşi spre mama ei. Şi nici de tine.

- Nici n-am crezut că o să-ţi aminteşti. Ce vrei, zahăr, lămâie?

- Oare asta înseamnă comportament civilizat? Mama şi fiica reunite la o ceaşcă de ceai? întrebă Kelsey. Chiar te aştepţi să stau jos şi să sorb ceai negru?

- De fapt, cred că este Earl Grey şi ca să fiu sinceră, Kelsey, nu ştiu nici eu ce aştept. Desigur, mânie. Ai tot dreptul să fii furioasă. Acuzaţii, întrebări, resentimente. Ca să fiu sinceră, mă îndoiesc că ar exista ceva ce ai putea spune sau face şi care să nu fie justificat. Cu mâini care erau surprinzător de sigure, Naomi îi întinse lui Gabe ceaiul.

- De ce mi-ai scris?

Acordându-şi un moment ca să-şi pună ordine în gânduri, Naomi mai turnă ceai într-o ceaşcă.

- Din atâtea şi atâtea motive, unele egoiste, altele, nu. Am sperat că o să fii suficient de curioasă ca să vii să mă vezi. Ai fost întotdeauna un copil curios şi ştiu că în momentul de faţă treci prin clipe grele.

- De unde ştii?

Naomi îşi ridică privirea, la fel de indescifrabilă ca şi fumul care se înalţă dintr-un coş.

- Tu ai crezut despre mine că murisem. Eu însă ştiam că tu erai cât se poate de în viaţă. Te-am urmărit. Chiar fiind în închisoare, am putut face asta.

Furia o împinse pe Kelsey în faţă, ca să lupte cu impulsul imperios de a răsturna tava pentru servit ceaiul şi toate porţelanurile acelea delicate. Ce mult i-ar fi plăcut asta, ah, ce mult i-ar fi plăcut. Dar ar fi făcut atunci, într-adevăr, figură de proastă. Doar asta o împiedică de la un gest violent.

Sorbindu-şi ceaiul, Naomi o urmări cum se luptă să-şi recapete stăpânirea de sine. Uşor iritabilă, decise ea. Înfocată. Dar suficient de deşteaptă ca să aibă grijă să nu-i zboare pământul de sub picioare. Poate că semăna mai mult cu mama ei, se gândi ea, decât îşi închipuiau ei.

- M-ai spionat. Ce ai angajat, detectivi? scuipă Kelsey cuvintele.

- Nimic atât de melodramatic. Tatăl meu te-a urmărit, când a putut.

- Tatăl tău. Kelsey se aşeză. Adică bunicul meu.

- Da, a murit acum cinci ani. Bunica ta a murit la un an după naşterea ta, iar eu am fost singurul lor copil. Ai scăpat deci de un potop de mătuşi şi unchi şi veri. O să-ţi răspund la orice întrebare îmi vei pune, dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă ne-ai acorda amândurora puţin timp, înainte de a trage o concluzie în ce mă priveşte.

La una singură doar se putea gândi, una care continuase să bată în creierul ei. Aşa că o puse, repede, înainte de a se retrage din faţa ei.

- L-ai omorît pe bărbatul acela? L-ai omorît pe Alee Bradley?

Naomi făcu o pauză, apoi îşi duse ceaşca la gură. Peste buza ceştii ochii ei nu-i părăseau pe ai iui Kelsey. Puse apoi ceaşca înapoi, fără un zăngănit.

- Da, spuse ea simplu. L-am omorât.

- Îmi pare rău, Gabe.

Naomi stătea la fereastră, privind în urma fiicei ei, care se îndepărta, cu maşina.

- A fost de neiertat din partea mea să te pun într-o asemenea situaţie.

- Am făcut cunoştinţă cu fiica ta, atâta tot. Naomi râse abia perceptibil şi-şi strânse ochii.

- Gabe, maestrul trecerilor sub tăcere, spuse Naomi şi se întoarse, rămânând în lumina puternică. Mi-a fost frică. În clipa în care am văzut-o, m-au năpădit atât de multe amintiri. Unele aşteptate, altele neaşteptate. Nu le puteam face faţă singură.

Se ridică şi se apropie de ea, aşezându-şi mâinile pe umerii ei, ca să-i relaxeze muşchii puternici, încordaţi.

- Bărbatul care nu se simte fericit să poată ajuta o femeie frumoasă mai bine să moară.

- Eşti un prieten bun. Unul din acei atât de puţini care mi-au mai rămas. Poate pentru că amândoi am petrecut o vreme în închisoare.

- Nimic nu se compară cu viaţa în puşcărie. Desigur, un bărbat tînăr, care păşeşte în închisoare în urma unui joc de poker nu poate aspira la o crimă de gradul doi, dar...

- Sigur, se putea să nu mă punctezi tu? Naomi râse.

- Noi, cei din familia Chadwick, suntem atât de competitivi. Se îndepărtă de el, mutând un vas cu narcise, de pe masă, o idee mai încolo.

- Ce părere ai de ea, Gabe?

- E frumoasă. Este imaginea ta.

- Am crezut că eram pregătită pentru asta. Tata îmi spusese. Şi fotografiile. Dar tot am simţit ca un pumnal, când m-am uitat la ea şi m-am văzut pe mine. Mi-o amintesc copil, mi-o amintesc atât de bine copil! Iar acum, văzând-o mare... Anii au trecut. Ea ştia asta mai bine ca oricine. Se uită la el, peste umăr. Dar dincolo de asta, ce crezi despre ea?

Nu era sigur că ar putea sau ar dori să explice exact ceea ce gândea. Şi el simţise ca un pumnal, el, un bărbat atât de greu de luat prin surprindere. Atâtea femei frumoase se perindaseră prin viaţa lui, sau el prin viaţa lor. Le apreciase, le admirase, le dorise. Dar prima privire aruncată lui Kelsey Byden îi oprise inima în loc.

O să disece el mai încolo acest detaliu interesant, dar până una-alta Naomi aştepta. Şi el ştia că răspunsul lui conta.

- Abia îşi mai putea stăpâni nervii şi mânia. Nu are chiar controlul tău.

- Sper să nu aibă niciodată nevoie de el, spuse Naomi, în şoaptă.

- Era furioasă, dar şi suficient de deşteaptă şi de curioasă ca să-şi înfrâneze emoţiile, cât să măsoare terenul. Dacă ar fi fost cal, aş fi spus că am nevoie să-i văd mersul înainte de a-mi putea da seama dacă are suflet, puterea de a îndura sau graţie. Dar sângele vorbeşte, Naomi. Fiica ta are stil.

- M-a iubit. Vocea îi tremura, dar ea nu-şi dădea seama. Nu băgă în seamă nici prima lacrimă i se prelinse pe obraz. Este greu, continuă ea să explici cuiva care nu are copii ce înseamnă să fii recipientul acestui fel de dragoste totală, fără compromisuri. Kelsey a simţit asta pentru mine şi pentru tatăl ei. Eu şi cu Philip nu am simţit suficient. Noi nu am iubit destul ca să menţinem întreg acest tot. Şi aşa, am pierdut-o.

Naomi îşi şterse lacrima, cu vârful degetului. O studie ca pe un specimen exotic, abia descoperit. Nu mai plânsese de la înmormântarea tatălui ei. Nu văzuse rostul.

- Niciodată nu voi mai fi iubită în felul acesta. Nu cred că am înţeles asta, până azi.

- Vrei să sari prea repede gardurile, Naomi. Asta nu-ţi seamănă. Nu ai stat cu ea mai mult de cincisprezece minute.

- I-ai văzut faţa când i-am spus că l-am ucis pe Alee? Naomi zâmbea când se întoarse spre Gabe, dar zâmbetul ei era aspru, fragil ca sticla. Am mai văzut faţa asta de zeci de ori, la alţii. Oroarea oamenilor civilizaţi. Oamenii respectabili nu ucid.

- Oamenii, respectabili sau nu, fac ce trebuie să facă, pentru a supravieţui. Gabe avea motivele lui să ştie asta.

- Ea nu gândeşte aşa. O fi semănînd ea cu mine, Gabe, dar mai mult şi mai mult, tot de la tatăl ei a luat. Isuse, şi nu există un om mai decent decât doctorul Philip Byden.

- Sau mai stupid, din moment ce te-a lăsat să pleci. Naomi râse din nou mai relaxată de data aceasta şi-l sărută apăsat pe gură.

- Unde ai fost acum douăzeci şi cinci de ani? Dădu din cap, aproape cu un oftat. Probabil că jucai arşice, în ţărână.

- Nu-mi amintesc să mă fi jucat vreodată cu ele. Pariam pe ele, poate. Apropo de pariuri, pariez că mânzul meu îl va bate pe al tău, la derby-ul din mai.

- Şi avantajele?

- Egale.

- S-a făcut. Dar de ce nu vii să te uiţi la mânza mea de un an? În cîţiva ani, o să-i bată pe toţi.

- Ce nume i-ai pus?

Ochii ei scânteiară când deschise uşile dinspre terasă.

- Naomi’s Honor - Onoarea lui Naomi.

A fost atât de rece, se gândea Kelsey în timp ce descuia uşa apartamentului. Atât de rece. Naomi îşi recunoscuse crima cu aceeaşi uşurinţă cu care o altă femeie ar recunoaşte că-şi vopseşte părul.

Ce fel de femeie era?

Cum putea să ofere ceai şi să facă nonşalantă conversaţie? Atât de politicoasă, atât de controlată, atât de oribil de detaşată. Rezemându-se de uşă, Kelsey se frecă la tâmple, încercând să îndepărteze migrena care se declanşase cu violenţă. Totul părea a fi fost un vis nebun, casa aceea mare, frumoasă, peisajul blând, femeia cu chipul ei, bărbatul dinamic.

Cel mai recent amant al lui Naomi? Oare se culcau în aceeaşi încăpere în care murise omul acela? Tipul părea în stare. Părea în stare de orice.

Scuturându-se, Kelsey se îndepărtă de uşă şi începu să umble prin cameră.

De ce-i scrisese Naomi scrisoarea aceea? se întreba ea. Nu fusese nici o furtună emoţională, nici tăierea viţelului celui mai gras, nici scuze disperate pentru anii pierduţi. Doar o politicoasă invitaţie la ceai.

Şi calma, neezitanta recunoaştere a vinovăţiei.

Deci Naomi Chadwick nu era o ipocrită, se gândi Kelsey dezgustată. Era numai o criminală.

Când sună telefonul, se uită şi văzu că robotul clipea. Kelsey se întoarse, ignorându-le pe amândouă. Mai avea două ore până la tura ei de la muzeu şi nu simţea nici nevoia şi nici dorinţa de a vorbi cu cineva, până atunci.

Tot ce trebuia să facă acum era să se convingă singură că reacţia mamei ei nu-i schimbase viaţa. Că putea să continue exact ca şi înainte, cu slujba ei, cu orele ei, cu prietenii ei.

Se lăsă încet pe canapea. Pe cine încerca să prostească?

Slujba ei nu era altceva decât un hobby, cursurile ei, un obicei, iar prietenii... cei mai mulți fuseseră şi prietenii lui Wade şi, în consecință, ca un subprodus al divorțului, aceştia se împărțiseră între ei sau pur şi simplu se dăduseră la fund, ca să nu fie atinşi de traumă.

Viața ei era un fiasco.

Ignoră bătaia în uşă.

- Kelsey. O altă răpăială rapidă, nerăbdătoare. Deschide uşa sau îl pun pe administrator să o deschidă pentru mine.

Resemnată, Kelsey se ridică şi dădu ascultare poruncii.

- Bunico.

După ce-şi ridică obrazul pentru aşteptatul sărut, Milicent Byden intră în apartament. Ca de obicei, era îmbrăcată şi coafată impecabil. Părul ei era vopsit într-un castaniu luminos şi dat pe spate, eliberând o față netedă care putea, la prima vedere, trece drept a unei persoane de şaizeci şi nu de optzeci de ani. Trupul ei era zvelt, ca urmare a exercițiului fizic şi a unei diete rigide.

Costumul ei Chanel era bleu-deschis. Îşi scoase mănuşile asortate, din chevreau şi le lăsă pe o măsuță, apoi îşi puse nurca pe un scaun.

- M-ai dezamăgit. Să te închizi îmbufnată în casă, ca un copil. Ochii ei de culoarea migdalei o studiau pe nepoata ei, în timp ce se aşează, picior peste picior. Tatăl tău este nebun de îngrijorare, din cauza ta. Te-am sunat amândoi, de cel puțin şase ori, astăzi.

- Am fost plecată. Iar tata nu are motive să fie îngrijorat.

- Nu? Milicent bătu cu o unghie dată cu ojă în brațul fotoliului. Te-ai năpustit peste el azi-noapte, cu vestea că femeia aceea a luat legătura cu tine, după care dusă ai fost refuzând să răspunzi la telefon.

- Femeia aceea este mama mea, iar voi ați ştiut că trăieşte. Acest lucru a provocat o scenă emoțională, bunico, o scenă despre care ştiu că poți spune că este de prost gust, dar pe care eu am găsit-o foarte justificată.

- Nu aborda tonul ăsta cu mine. Milicent se aplecă în față. Tatăl tău a făcut totul ca să te protejeze, să-ți ofere o educație decentă şi un cămin stabil. Iar tu îl acuzi pentru asta.

- Îl acuz? Kelsey îşi aruncă mâinile în sus, ştiind că o asemenea manifestare va marca un punct împotriva ei. L-am înfruntat, i-am cerut să-mi răspundă la întrebări, i-am cerut să-mi spună adevărul.

- Iar acum că îl ştii, eşti mulțumită? Ți-ar fi fost mai bine, la toți ne-ar fi fost mai bine, dacă ea ar fi continuat să fie moartă, pentru tine. Dar întotdeauna a fost egoistă, întotdeauna, mai preocupată de propria ei persoană, decât de oricine altcineva.

Din motive pe care nu şi le-ar fi putut explica, Kelsey ridică spada luptei.

- Iar tu ai urât-o dintotdeauna?

- Eu mi-am dat dintotdeauna seama cine era cu adevărat. Philip fusese orbit de frumusețea ei, de ceea ce spunea el că erau poftă de viață şi vervă. Şi a plătit pentru greşeala lui.

- Iar eu îi semăn, spuse Kelsey încet, ceea ce explică de ce m-ai privit întotdeauna ca şi cum aş fi putut comite, oricând, mai ştiu eu ce crimă oribilă, sau cel puțin, o încălcare de neiertat a etichetei.

Milicent oftă şi se lăsă pe spate. Nu o să nege asta, nu vedea de ce s-o facă.

- Bineînțeles că mă preocupa să aflu cât de mult ai luat de la ea. Eşti o Byden, Kelsey, şi, cel mai adesea, ai fost o mândrie pentru familia noastră. Orice greşeală pe care te-am văzut făcând-o, purta marca ei.

- Prefer să cred că am făcut propriile mele greşeli.

- Ca şi divorțul, spuse Milicent, obosită. Wade vine dintr-o familie bună. Bunicul lui dinspre mamă e senator, tatăl lui este proprietarul uneia dintre cele mai prestigioase şi mai respectate agenții publicitare de pe Coasta de Est.

- Iar Wade este un adulterin.

Milicent scoase un mic sunet de nerăbdare şi dădu din mână. Inelul de logodnă, cu diamant, de pe mâna ei de văduvă, străluci precum gheața.

- Preferi să îl acuzi pe el, decât să te acuzi pe tine sau pe femeia care l-a sedus.

Aproape amuzată, Kelsey zâmbi.

- Ai dreptate. Îl acuz pe el. Divorțul a fost pronunțat ieri, bunico. Îți pierzi timpul degeaba, aici.

- Iar tu ai discutabila onoare de a fi a doua Byden din familia noastră, care divorțează. În cazul tatălui tău, era inevitabil. Pe când tu ai făcut ceea ce a devenit un obicei, de-a lungul vieții tale: ai

acționat.impulsiv. Dar asta este o altă chestiune. Vreau să știu ce ai de gând să faci în legătură cu scrisoarea.

- Nu crezi că asta este o problemă între mine şi mama mea?

- Asta este o chestiune de familie, Kelsey. Familia ta suntem noi, eu şi tatăl tău. Bătu din nou cu degetul în scaun, alegându-şi cu grijă cuvintele şi tonul. Philip este unicul meu copil. Fericirea şi binele lui au fost întotdeauna primordiale în viața mea. Iar tu eşti unicul lui copil. Se întinse şi-i atinse mâna lui Kelsey, cu sinceră afecțiune. Nu-ți vreau decât binele.

Nu mai avea ce să zică la asta. Oricât de mult o deranja codul bunelor maniere, cultivat de bunica ei, Kelsey ştia că era iubită.

- Ştiu. Nu vreau să mă lupt cu tine, bunico.

- Şi nici eu cu tine. Mulțumită, o bătu pe Kelsey pe mână. Ai fost o fată bună, Kelsey. Oricine vă cunoaşte pe tine şi pe Philip nu s-ar îndoi de ataşamentul tău. Ştiu că n-ai face niciodată ceva care să-l rănească. Cred că mai bine ar fi să-mi dai mie scrisoarea şi să mă laşi să rezolv eu problema asta, pentru tine. Nu ai nevoie să iei legătura cu ea sau să te vâri singură în toată povestea asta.

- Am şi intrat în legătură cu ea. Am fost s-o văd, azi-dimineață.

- Ai... Mâinile lui Milicent zvâcniră, apoi se liniştiră. Ai văzut-o? Ai fost la ea, înainte de a discuta cu noi?

- Am douăzeci şi şase de ani, bunico. Naomi Chadwick este mama mea şi nu trebuie să discut cu nimeni dacă să mă întâlnesc sau nu cu ea. Îmi pare rău dacă asta te supără, dar am făcut ceea ce trebuia să fac.

- Ceea ce voiai să faci, o corectă Milicent. Fără să te gândeşti la consecințe.

- Cum vrei tu, dar sunt consecințele mele. Iar tu şi tata ar trebui să acceptați că este o reacție normală din partea mea. Poate că ți-e greu, dar nu-mi dau seama de ce eşti atât de furioasă din cauza asta.

- Nu sunt furioasă. Deşi asta era. Furioasă. Sunt îngrijorată. Nu vreau să te laşi influențată de mai ştiu eu ce reacție emoțională prostească. Nu o cunoşti, Kelsey. N-ai idee cât e de deşteaptă şi de vindicativă.

- Ştiu că a vrut să obțină tutela asupra mea.

- A vrut să-l rănească pe tatăl tău, pentru că acesta începuse să- şi dea seama cu cine avea de a face. Iar tu erai unealta. Bea şi avea amanți şi-şi etala viciile pentru că era sigură că va ieşi întotdeauna câştigătoare. Şi a sfârşit prin a ucide un om. Milicent respiră profund. Chiar şi gândul la Naomi îi ardea inima. Presupun, continuă ea, că a încercat să te convingă de faptul că a făcut-o din autoapărare. Că îşi apăra onoarea. Onoarea ei.

Nemaiputând sta jos, Milicent se ridică în picioare.

- Ah, era deşteaptă şi era frumoasă. Dacă dovezile împotriva ei n-ar fi fost atât de evidente, ar fi fost în stare să convingă juriul să o absolve. Dar când o femeie primeşte un bărbat în dormitorul ei, la miezul nopții, numai mtr-un capot de mătase, este greu să pretinzi că a fost vorba de un viol.

- Viol, repetă Kelsey, dar cuvântul nu fu decât o şoaptă plină de uimire şi Milicent nu-l auzi.

- Unii au crezut-o, bineînțeles. Unii oameni le vor da întotdeauna crezare unor femei ca ea. Dar până la urmă, au condamnat-o. Şi a ieşit din viața lui Philip şi dintr-a noastră. Până acum. Ai de gând să fii atât de încăpățânată şi de egoistă încât, să-i permiți să se întoarcă? Să-i provoci tatălui tău o asemenea supărare?

- Asta nu înseamnă că aleg între el şi ea, bunico.

- Exact asta înseamnă.

- Pentru tine, dar nu şi pentru mine. Ştii, înainte de a veni tu aici, nu eram sigură că o să vreau să o mai văd vreodată. Acum, însă, ştiu că o voi mai vedea. Pentru că nu s-a apărat în fața mea. Nu mi-a cerut să aleg. O să merg să stau de vorbă cu ea şi o să decid singură.

- Indiferent pe cine răneşti?

- După cum văd eu lucrurile, eu sunt singura care riscă.

- Greşeşti, Kelsey, şi asta e o greşeală periculoasă. Este un om care corupe. Înțepată, Milicent îşi trase mănuşile, întinzându-le, deget cu deget. Dacă o să persişti în a continua această relație, ea va face orice ca să distrugă legătură dintre tine şi tatăl tău.

- Nimeni nu poate face asta.

Milicent îşi ridică privirea, care era tăioasă ca o lamă de oţel.

- Nu o cunoşti pe Naomi Chadwick.

Capitolul 3

Nu, Kelsey nu o cunoştea pe Naomi Chadwick. Dar o va cunoaşte.

Anii de studii înalte nu fuseseră irosiți în zadar de Kelsey. Dacă ştia să facă un lucru cu adevărat bine, atunci ştia cum să cerceteze un subiect. Orice subiect. Naomi nu făcea excepție.

În următoarele două săptămâni, îşi petrecu aproape tot timpul liber cu nasul în microfilme, la biblioteca publică. Prima ei escală fu la pagina mondenă, unde citi anunțul logodnei dintre Naomi Anne Chadwick, de douăzeci şi unu de ani, fiica lui Matthew şi a lui Louise Chadwick de la Three Willows, Bluemont, Virginia, cu profesorul Philip James Byden, de treizeci şi patru de ani, fiul lui Andrew şi al lui Milicent Byden, Georgetown.

Nunta era planificată în luna iunie.

Kelsey găsi anunțul de căsătorie. Ce şoc să-l vadă pe tatăl ei atât de tînăr, atât de fericit şi fără griji, cu degetele împletite, în dreptul inimii sale, cu cele ale lui Naomi. La butonieră avea un boboc de trandafir. Kelsey se întreba dacă fusese alb sau poate galben-aprins.

Lângă el, strălucea Naomi. Hârtia granulată, de ziar, nu putuse estompa setea de viață. Chipul ei era imposibil de tânăr, frumos de-ți tăia respirația, cu buzele arcuite, cu ochii strălucitori, ca şi cum ar fi fost gata să pufnească în râs.

Arătau ca şi cum împreună ar fi putut face față la orice.

Nu trebuia să o doară. Kelsey îşi spuse că era o prostie să sufere din cauza unui divorț care se petrecuse fără ştiința ei. Dar aceşti doi oameni tineri, plini de vitalitate, îi dăduseră naştere ei. Acum, nu mai însemnau unul pentru celălalt decât amintiri dureroase.

Trase copii după ce o interesa, îşi luă note după restul, aşa cum ar fi făcut pentru orice raport. Amuzată, dar şi contrariată dădu peste anunțul propriei sale naşteri.

Au urmat puține lucruri după asta, câte o participare ocazională la un bal sau altă acțiune de caritate. Părea că părinții ei au dus un trai tihnit, în afara vieții mondene, strălucitoare, din Washington, în acel scurt timp cât au fost căsătoriți.

Urmă apoi procesul pentru tutelă, un mic articol, succint, publicat chiar în Washington Post, aceasta, îşi închipuia ea, datorită bunicului dinspre tată, subsecretar la Finanțe. Citi numele - al ei, al lui Naomi, al tatălui ei -cu o oarecare detaşare. Post nu-şi ciuntea prea mult din demnitate, cu certuri domestice.

Descoperi câteva articole despre Three Willows şi despre cursele de cai. Unul relata tragedia unui mânz care promitea şi care-şi rupsese piciorul în timpul unei curse şi fusese împuşcat. Meritase o poză, în care chipul frumos a lui Naomi era scăldat în lacrimi.

După care urmă crima.

Asemenea subiecte obțineau spații mai mari, câteva manşete.

Mama ei era descrisă ca fosta soție a unui profesor de engleză din Georgetown şi fiica unui renumit crescător de cai pur-sânge. Despre victimă se vorbea oarecum ireverențios, spunându-se că fusese un playboy cu legături în lumea curselor de cai.

Povestea era destul de simplă. Alee Bradley fusese împuşcat şi omorât într-un dormitor, la Three Willows. Arma îi aparținea lui Naomi Chadwick Byden, care anunțase poliția. Ea şi Bradley se aflau singuri în casă, în momentul crimei. Poliția făcea investigații.

Ziarele din Virginia erau ceva mai darnice în informații. Naomi nu a negat nici o clipă faptul că a tras focul ucigaş. Ea a afirmat, prin intermediul avocatului ei, că a fost atacată de Bradley şi că a recurs la armă, fiind în autoapărare.

Se spunea că Naomi şi Bradley erau prieteni şi că fuseseră văzuți împreună în societate, vreme de câteva săptămâni înainte. Desigur, se mai spunea că Naomi se afla în plin proces pentru obținerea tutelei asupra fetiței ei, în vârstă de trei ani.

La o săptămână după crimă, numărul titlurilor crescuse.

O FEMEIE DIN VIRGINIA ARESTATĂ PENTRU CRIMĂ

NOI DOVEZI CARE PLEDEAZĂ PENTRU AUTOAPĂRARE

Şi câte dovezi zdrobitoare. Lui Kelsey îi îngheţă sângele în vene când citi despre fotografiile făcute de detectivul angajat de avocaţii tatălui ei, ca să obţină argumente în bătălia pentru tutelă. În loc să surprindă o legătură condamnabilă, detectivul înregistrase o crimă.

Acesta apăruse ca martor şi la proces. Trecând cu încăpăţânare de la o pagină la alta, Kelsey citi totul. Despre martorii care recunoscuseră, sub jurământ, că Naomi şi Bradley se comportau, în public, ca nişte prieteni foarte intimi. Că Naomi era o bună trăgătoare la ţintă. Că îi plăceau petrecerile, şampania, atenţia bărbaţilor. Că ea şi Bradley se certaseră în seara crimei, din cauză că acesta flirtase cu o altă femeie.

Apoi a venit rândul lui Charles Rooney să-şi spună povestea. Făcuse zeci de fotografii cu Naomi, la curse, la fermă, în societate, cu diferite ocazii. Era detectiv investigator particular, autorizat, în statul Virginia şi rapoartele sale despre activitatea lui de supraveghere erau cu grijă documentate.

Acestea formau portretul unei femei care nu-şi găsea astâmpărul, care era moartă după evenimente înnebunitoare şi dornică să rupă legăturile cu un soţ mai în vârstă, stânjenitor. Şi una care, în noaptea crimei, şi-a invitat victima acasă, unde se afla singură şi îmbrăcată numai într-un neglige.

Rooney era incapabil să jure asupra celor spuse între cei doi, dar fotografiile şi observaţiile lui spuneau multe. Cuplul se sărutase, se băuse coniac. Apoi, începură să se certe şi Naomi se năpusti pe scări în sus. Bradley o urmă.

Înnebunit să-şi facă datoria, Rooney se caţără într-un pom şi-şi orienta teleobiectivul spre fereastra dormitorului. Cearta continuase acolo, devenind tot mai aprinsă. Naomi îl pălmuise pe Bradley, dar când acesta se întorsese să plece, ea a scos pistolul din sertarul noptierei. Aparatul a surprins şocul de pe chipul lui şi furia de pe cel al lui Naomi, când a tras.

Kelsey se uită multă vreme la această fotografie şi titlul mare de deasupra ei spunea: VINOVATĂ! Atentă, trase mai multe copij, apoi închise aparatul şi-şi adună dosarele şi notiţele. înainte ca logica să se poată interfera cu emoţia, găsi un telefon şi formă numărul.

- Three Willows.

- Cu Naomi Chadwick, vă rog.

- Cine o caută, vă rog?

- Kelsey Byden.

Se auzi un sunet slab, repede astupat.

- Domnişoara Naomi e la grajduri. O sun eu acolo. Câteva clipe mai tîrziu, fu ridicată o derivaţie. Kelsey auzi vocea lui Naomi, rece ca şerbetul.

- Bună, Kelsey. Mă bucur să te aud.

- Aş vrea să mai stăm de vorbă.

- Desigur. Oricând vrei tu.

- Acum. Îmi ia o oră să ajung acolo. Dar de data asta aş prefera să fim singure.

- Bine. Mă găseşti aici.

Naomi închise telefonul şi-şi şterse de blugi mâinile ude.

- Moses, vine fiica mea.

- Mi-am închipuit.

Moses Whitetree, antrenorul lui Naomi, angajat de încredere şi demult îndrăgostit de ea, continuă să-şi studieze rapoartele sale despre cai. Era pe jumătate evreu, pe jumătate indian choctaw, dar niciodată nu luase prea în serios această combinaţie. Îşi purta părul lung, care începuse să încărunţească, într-o coadă, pe spate. La gâtul lui strălucea „steaua" lui David, din argint.

Nu exista ceva despre cai, să nu fi ştiut el. Şi cu puţine excepţii, îi prefera oamenilor.

- O să aibă de pus întrebări.

- Da.

- Cum să răspund?

Nu o privi, nu era nevoie. Cunoştea orice nuanţă de pe chipul lui Naomi.

- Ai putea încerca să-i spui adevărul.

- Că mult bine mi-a făcut mie adevărul, în viaţă.

- E sângele tău.

Ce simplu era totul, întotdeauna, pentru Moses, se gândi Naomi, neliniştită.

- Este o femeie în toată firea. Sper că este stăpână pe ea. Nu o să mă accepte pentru simplul fapt că este sângele meu, Moses. Aş fi dezamăgită dacă ar fi aşa.

Moses puse deoparte hârţoagele şi se ridică. Nu era un bărbat înalt, nu avea decât câteva kilograme şi câţiva centimetri în plus faţă de cât ar fi trebuit ca să ajungă jocheu, visul lui din tinereţe. În cizmele lui uzate, era la fel de înalt ca şi Naomi.

- Vrei să te iubească, să teaccepte, dar vrei să o facă în condiţiile impuse de tine. Întotdeauna ai vrut prea mult, Naomi.

Îi atinse cu drag obrazul bătătorit de vânt. Era imposibil să păstrezi supărarea, cu el. El era bărbatul care o aşteptase, care nu-i pusese niciodată întrebări, care o iubise întotdeauna.

- Aşa mi-ai spus întotdeauna. N-am ştiut că o să am atâta nevoie de ea, până în clipa în care am revăzut-o, Moses. N-am ştiut că o să însemne atât de mult.

- Dar ai dorit să nu însemne.

- Ah, am dorit să nu însemne.

Un lucru pe care-l înţelegea bine. Doar îşi petrecuse toată viaţa dorindu-şi să nu o fi iubit pe Naomi.

- Ai mei au o vorbă.

- Care ai tăi?

Moses râse. Amândoi ştiau că el inventa jumătate din vorbele lui, iar cealaltă jumătate o schimba cum îi venea lui mai bine.

- Numai proştii îşi irosesc în zadar dorinţele. Dă-i voie să te vadă aşa cum eşti. O să fie de ajuns.

- Moses.

Un băiat de grajd îşi băgă capul pe uşă, apoi îşi scoase pălăria, salutând-o pe Naomi.

- Domnişoară, nu-mi place cum îşi fereşte Serenity laba din faţă. Mi se pare chiar puţin umflată.

- A alergat bine azi-dimineaţă. Moses se încruntă. Se sculase înainte de răsăritul soarelui, ca să urmărească primele antrenamente.

- Să mergem să vedem.

Biroul lui Moses se afla într-un mic perimetru din faţa grajdurilor. Era înghesuit şi adesea mirosea a urină de cal, dar îl prefera biroului spaţios şi aerat pe care îl folosise predecesorul lui, aflat într-o clădire zugrăvită în var, din apropierea padocului vestic.

Moses spunea adesea că mirosul de pământ al cailor era pentru el parfum franţuzesc şi nu voia nici o piedică între el şi miezul problemelor.

În mod cinstit, grajdurile străluceau la fel ca orice hotel de lux şi erau, de regulă, şi mai ocupate. Panta din beton dintre şirurile de boxe era frecată şi imaculată. Fiecare boxă individuală era marcată cu o plăcuţă din email, cu numele fiecărui cal scris frumos, cu litere aurite. Era o slăbiciune a tatălui lui Naomi, pe care o continuase şi ea, când preluase conducerea fermei.

Era, pentru ea, mirosul libertăţii.

La trecerea lui Moses, caii îşi scoaseră capetele afară din boxe. Şi el avea un miros, unul pe care caii îl recunoşteau. Chiar dacă cizmele lui bocăneau repede de-a lungul pantei, exista întotdeauna timp pentru o mângâiere în fugă, o vorbă şoptită.

Grăjdarii îşi continuau treaba. Doar că furcile şi ţesalele erau poate mânuite cu mai mult zel acum, că omul era printre ei.

- Tocmai mă pregăteam să o scot afară, la păscut, când am observat cum îşi oblojea piciorul. Băiatul de grajd se opri lângă boxa lui Serenity. Am observat umflătura şi m-am gândit că poate o să vreţi să vă aruncaţi o privire.

Moses abia dacă mormăi ceva. Studie ochii tinerei iepe, îi mirosi respiraţia, vorbindu-i încet, în timp ce înainta în jos, de la cap la piept şi apoi spre picior.

Piciorul era umflat chiar deasupra piedicii şi era şi puţin mai fierbinte. Când apăsă puţin, iapa sări înapoi şi sforăi un avertisment.

- S-ar părea că s-a lovit în ceva.

- Reno a călărit-o azi-dimineaţă. Naomi îşi aminti că jocheul făcuse un drum special până la fermă, în timpul antrenamentului. Vezi dacă mai este încă aici.

- Da, coniţă. Băiatul de grajd o rupse la fugă.

- A alergat frumos azi-dimineață. Mijindu-şi ochii, Naomi se ghemui lângă Moses şi studie şi ea piciorul bolnav, ridicându-l încet înainte şi înapoi, ca să vadă dacă are vreo problemă în partea de sus. Arată ca o întindere, mormăi ea. Exista şi o schimbare de culoare, o urmă de sânge închegat, sub piele. Probabil că osul a suferit o contuzie, se gândi ea. Dacă aveau noroc, nu era o fractură.

- Săptămâna viitoare trebuia să alerge la Saratoga.

- Poate că o să reuşească. Dar Moses nu prea credea ce spunea, nu, cu piciorul ăsta. Ar fi mai bine totuşi să chemăm veterinarul. N-ar strica o radiografie.

- O să mă ocup eu de asta. Şi o să vorbesc cu Reno. Naomi se ridică şi-şi petrecu un braț peste greabănul iepei. Caii reprezentau o investiție, o afacere, dar acest lucru nu nega dragostea ei pentru aceste animale.

- Are stofă de campion, Moses. Nu vreau să aud că nu o să mai participe la curse.

Nici nu trecu o oră şi Naomi supraveghea încruntată îngrijirile acordate tinerei iepe. Rana fusese deja spălată cu un jet de apă rece. Moses însuşi masa acum umflătura, cu un amestec de oțet şi apă rece. Veterinarul pregătea, în boxă, o seringă.

- Matt, când o să poată relua antrenamentele?

- Peste o lună. Cel mai bine, peste şase săptămâni. Îi aruncă o privire lui Naomi. Matt Gunner avea o față prelungă, plăcută la vedere, şi ochi buni. Este umflat osul, Naomi, continuă el, țesutul este şi el puțin atins, dar nu există fractură. Ține-o înăuntru, continuă masajul, puțin exercițiu uşor şi se reface.

- De dimineață am mers cu ea într-un ritm rapid, interveni Reno. Nu am observat nici o schimbare la mers. Jocheul stătea în afara boxei, urmărind procedura. Se schimbase de hainele de dimineață, de antrenament, şi-şi pusese unul din costumele acelea elegante, de comandă, care erau slăbiciunea lui. Dar era omul turfului. Nimic nu-l putea preocupa mai mult decât picioarele delicate ale unui pur-sânge.

- Nici eu, adăugă Naomi. Reno spune şi el că nu şchiopăta. Azi-dimineață am urmărit-o cum alerga şi aş fi observat. Iapa asta are un temperament domol. Nu este genul care să copiteze în boxă.

- Ei bine, a fost o lovitură puternică, spuse Matt. Dacă groom-ul vostru n-ar fi observat, ar fi fost cu mult mai rău. Asta o să-i uşureze durerea. Aşa, fetițo. Uşurel. Matt vârî acul în carnea lui Serenity, chiar deasupra rănii. Aceasta îşi roti ochii, sforăi, dar nu se luptă.

- Este puternică şi sănătoasă, spuse Matt. O să alerge din nou. Moses, ştii şi singur ce trebuie să faci în continuare, nu e cazul să-ți mai spun. Dacă face febră, mă suni. În rest... Se întrerupse, privind peste umărul lui Naomi.

- Scuzați-mă.

Kelsey se opri, cu geanta şi dosarul în mână.

- Îmi pare rău că vă întrerup, dar în casă mi s-a spus că te găsesc aici.

- Ah. Derutată, Naomi îşi trecu o mână prin păr. Am pierdut noțiunea timpului. Am avut aici o mică dramă. Matt, aceasta e fiica mea, Kelsey. Kelsey Byden, Matt Gunner, veterinarul meu.

Matt întinse mâna, în care mai ținea încă seringa. Şi-o retrase înroşindu-se.

- Scuze. Bună.

Uitând de nervi, Kelsey n-avu încotro decât să zâmbească.

- Îmi face plăcere să vă cunosc.

- Iar acesta este Moses Whitetree, antrenorul meu, zise Naomi.

Moses continua să maseze piciorul iepei, dând doar uşor din cap.

- Reno Sanchez, unul din cei mai buni jochei din zonă.

- Cel mai bun, spuse acesta, făcând cu ochiul. Încântat de cunoştință.

- Văd, spuse Kelsey automat, că eşti ocupată. Pot să aştept.

- Nu, eu una nu mai am ce face aici. Mulțumesc că ai venit atât de repede, Matt. Scuză-mă că ți-am stricat ziua, Reno.

- Ei, nici o problemă. Am o groază de timp liber, până la primul start. Se uită din nou la Kelsey, cu admirație nedisimulată. Trebuie să veniți la curse, să mă vedeți alergând.

- Sunt sigură că o să-mi facă plăcere.

- Moses, mă întorc şi eu mai târziu, să văd cum îi mai merge. Şi acum ce-ar fi să mergem în casă? Naomi gesticula, atentă, foarte atentă să nu o atingă pe Kelsey, apoi o luă spre ieşirea din spate a clădirii.

- Ai un cal bolnav?

- Rănit, din păcate. O să trebuiască să o scoatem din curse, în următoarele câteva săptămâni.

- Păcat.

Kelsey se uită într-un padoc, unde era plimbat, legat de o sfoară lungă, un mânz de un an. Un altul, cu un jocheu în spinare, era condus spre ring, de un dresor. Un băiat de grajd spăla un murg strălucitor stropindu-l cu un furtun. Alți cai erau plimbați în cercuri lagi, repetate.

- Se munceşte mult aici, spuse Kelsey în şoaptă, conştientă de ochii întorşi asupra ei.

- Ei, cea mai mare parte din treburi se fac dimineața, dar să vezi ce agitație o să fie după-amiază, după terminarea curselor.

- Participi la curse, azi?

- Întotdeauna sunt curse, spuse Naomi, absentă. Dar în momentul de față, mai avem încă iepe gata să fete, aşa încât, ceea ce nu se face dimineața se întîmplă la miezul nopții. Naomi zâmbi uşor. Se pare că întotdeauna fată la miezul nopții, continuă ea.

- Nu mi-am închipuit că ai o activitate atât de bogată.

- În ultimii zece ani am devenit una din fermele cele mai bune din țară, specializate în creşterea cailor pur-sânge. Am avut un cal care a participat la toate trei derby-urile din ultima vreme. A câştigat St. Leger, la Bel-mont. A câştigat Cupa crescătorilor de cai, doi ani la rând. Una din iepele noastre a câştigat o medalie de aur, la ultimele olimpice. Nu mă provoca, spuse Naomi, râzând. Sunt mai rea decât o bunicuță cu o geantă plină cu fotografii.

- E în regulă. Mă interesează. Chiar mai mult, îşi spuse Kelsey în gând, apoi îşi dădu seama. De fapt, în copilărie am luat chiar lecții de călărie. Cred că aproape toți trecem printr-o perioadă în care suntem nebuni după cai. Tata ura asta, dar... Se opri, înțelegând brusc de ce fusese acesta atât de nefericit când Kelsey îşi manifestase tradiționala obsesie a copilăriei, caii.

- Nu mă mira, spuse Naomi, cu un zâmbet slab. Este de înțeles. Dar oricum, ai luat lecții?

- Da, ce necazuri i-am făcut pentru asta. Se opri şi se uită fix în ochii mamei ei. Vedea acum semnele discrete, subtile, ale îmbătrânirii, pe care nu le putuse observa prima dată, fiind mult prea nervoasă. Linii fine care porneau în evantai, din colțurile ochilor. Altele, datorate firii ei sau grijilor, îi brăzdau uşor fruntea înaltă, catifelată. Cred că îl durea să mă vadă, pur şi simplu să mă vadă, zi după zi.

- Nu cred. Indiferent ce simțea Philip pentru mine, pe tine te adora. Îşi luă ochii de la ea, pentru că era mult mai uşor să privească dealurile. Un cal necheză, înalt şi vesel, un sunet mai dulce pentru Naomi decât orice arie. Nu te-am întrebat nimic despre el. Ce mai face?

- E bine. Este preşedintele secției de engleză, la Georgetown. De şapte ani.

- Este un om de o inteligență strălucitoare. Şi bun.

- Dar nu destul de bun pentru tine. Naomi îşi ridică o sprânceană.

- Draga mea Kelsey, eu nu am fost niciodată destul de bună pentru el. Întreabă pe oricine. Naomi îşi dădu părul pe spate şi-şi reluă mersul. Am aflat că s-a recăsătorit.

- Da, când am împlinit eu optsprezece ani. Sunt foarte fericiți împreună. Am şi un frate vitreg, Channing.

- Şi-ți iubeşti mult familia, nu?

- Foarte.

Naomi traversă acelaşi patio, folosi aceleaşi uşi de la terasă, ca şi prima dată.

- Cu ce să te servesc? Cafea, ceai? Poate puțin vin?

- Nu e nevoie.

- Sper să o răsfeți pe Gertie. S-a apucat să facă prăjituri când a auzit că vii. Ştiu că nu-ți mai aminteşti, dar ținea mult la tine.

Prinsă în cursă, se gândi Kelsey, prin maniere şi compasiune.

- Bine, atunci ceai şi prăjituri. Mulțumesc.

- O să-i spun. Te rog, ia loc.

Nu se aşeză. I se păru cinstit să arunce o privire asupra lucrurilor mamei sale. La prima privire, încăperea era de o eleganță care degaja liniște, o lume diferită de agitația şi cizmele acoperite cu mizerie, din zona grajdurilor. Focul ardea molcom, draperiile rozalii fuseseră trase deoparte, ca să permită soarelui să intre în casă. Soarele strălucea pe mai mult de o duzină de cai din cristal, în nuanțe multicolore. Covorul oriental de pe pardoseala lustrită, castanie, era scos în evidență de culorile draperiilor şi de nuanțele crem ale canapelei.

Nimic ostentativ, nimic strident. Până când te uitai a doua oară. Pereții erau acoperiți cu tapet de mătase avînd aceeaşi culoare, un ivoriu rece, ca şi tâmplăria. Picturile însă, abstracte, ample, erau adevărate explozii de culori îndrăznețe şi neastâmpărate. Violente lucrări, îşi spuse Kelsey, saturate de pasiune şi mânie. Şi semnate, văzu ea cu o tresărire, cu inițialele, de un roşu-sângeriu, N.C.

Picturile lui Naomi? se întrebă ea. Nimeni nu-i spusese că mama ei picta. Şi nu erau lucrate amatoristic, decise Kelsey, ci cu măiestrie, cu talent, şi erau tulburătoare.

Ar fi trebuit să strice echilibrul demnității reci a încăperii, se gândi ea, întorcându-se. Şi totuşi, o umanizau.

Mai existau şi alte semne grăitoare, presărate prin încăpere. O statuie de femeie, pe chipul ei de alabastru citindu-se o mâhnire infinită, o inimă din sticlă, de un verde pal, având în mijloc o tăietură crestată, un mic bol plin cu pietre colorate.

- Astea au fost ale tale.

Vinovată, Kelsey dădu drumul înapoi, în bol, unei pietricele şi se întoarse. Gertie împinse înăuntru căruciorul pentru servit ceai şi se opri, uitându-se la ea, cu fața numai zâmbet.

- Poftim?

- Întotdeauna ți-au plăcut pietrele frumoase. Le-am păstrat pentru tine, când... Zâmbetul îi dispăru... Când ai plecat.

- Ah. Ce trebuia să răspundă la asta?

- Asta înseamnă că lucrezi de multă vreme aici.

- Sunt la Three Willows de când eram o fetiță, doar. Mama mea ținea gospodăria pentru domnul Chadwick, iar când s-a retras ea, am preluat eu totul. A plecat în Florida. Prăjiturelele cu ciocolată erau preferatele dumitale.

- Şi mai sunt încă.

- Aşează-te şi serveşte-te. Domnişoara Naomi a primit un telefon, dar vine imediat. Zbârnâind de fericire, Gertie turnă ceaiul şi aranja prăjiturile pe platou.

- Am ştiut întotdeauna că o să te întorci aici. Dintotdeauna. Domnişoara Naomi nu a crezut. Se frământa tot timpul din cauza asta. Dar eu i-am spus: „Este fata dumneavoastră, nu-i aşa? Aşa că o să se întoarcă să o vadă pe mama ei.” Şi iată-te.

- Da. Kelsey se aşeză şi luă ceşcuța cu ceai. Iată-mă.

- Şi gata crescută. Neputându-se abține, Gertie întinse o mână şi o mângâie pe Kelsey pe păr. O femeie în toată firea, uite. Fața ei ridată se încreți când îşi retrase mâna. Întorcându-se brusc, ieşi repede din cameră.

- Scuză-mă, spuse Naomi când se întoarse, câteva clipe mai târziu. Gertie este foarte emoționată. Cred că te-a făcut să te simți prost.

- E în regulă. Kelsey sorbi din ceai. De data aceasta era ceai special, observă ea, zâmbind discret. Înțelegând, Naomi râse.

- Nu este decât subtilul meu simț al umorului. Îşi turnă o ceaşcă şi se aşeză. N-am fost sigură că o să te mai întorci.

- Nici eu. N-am fost sigură că o să revin, cel puțin nu chiar atât de repede, dacă nu mi-ar fi interzis bunica să o fac.

- Ah, Milicent. Încercând să se relaxeze, Naomi îşi întinse lungile ei picioare. Întotdeauna m-a detestat. În sfârşit, spuse ea dând din umeri, sentimentul a fost reciproc. Spune-mi, ai fost în stare să-i satisfaci înaltele ei standarduri?

- Nu chiar. Zâmbetul lui Kelsey veni şi se duse. Nu i se părea corect să o discute pe bunica ei.

- Onoarea familiei, spuse Naomi, dând din cap. Ai absolută dreptate. N-ar fi trebuit să te antrenez într-o discuție critică la adresa lui Milicent. În plus, nu eu sunt cea care trebuie să pună întrebări.

- Cum poate să-ți fie atât de uşor? Kelsey puse jos ceaşca de cafea, cu un zăngănit de porțelan pe porțelan. Cum poți fi atât de calmă?

- Am învățat multe în închisoare, despre cum să primesc lucrurile. Hamurile sunt acum în mâna ta, Kelsey. Eu am avut o destulă vreme să mă gândesc la toate astea şi mi-am promis mie însămi, înainte de a te contacta, că voi accepta orice se va întâmpla.

- De ce ai aşteptat atât de mult? Ai ieşit din închisoare de...

- Doisprezece ani, opt luni, zece zile. Foştii puşcăriaşi sunt mult mai obsedați decât foştii fumători or, eu, sunt şi una şi alta. Naomi zâmbi din nou. Dar asta nu-ți răspunde la întrebare. M-am gândit să iau legătura cu tine, încă din ziua în care am ieşit din închisoare. Am fost chiar la şcoala ta. În fiecare zi a săptămânii, stăteam în maşină, de partea cealaltă a străzii şi te urmăream jucându-te în curtea şcolii. Te urmăream pe tine şi pe celelalte fetițe cum vă uitați la băieți, prefăcându-vă că nu-i vedeți. Odată m-am dat chiar jos din maşină şi am început să traversez strada. Dar m-am gândit că ai putea simți mirosul închisorii. Eu încă îl mai simt. Naomi dădu din umeri şi alese o prăjiturică.

- Aşa încât m-am urcat înapoi în maşină şi am plecat. Erai fericită, erai în siguranță, habar nu aveai de existența mea. Apoi, s-a îmbolnăvit tata. Şi au trecut anii, Kelsey. Niciodată nu mi s-a părut momentul potrivit să ridic telefonul şi să te sun sau să-ți scriu o scrisoare. De fiecare dată, mă răzgândeam.

- De ce acum?

- Pentru că acum mi s-a părut că e momentul. Nu mai eşti atât de fericită, atât de în siguranță şi m-am gândit că a sosit vremea să ştii că exist. Căsătoria ta s-a destrămat, te afli la o răscruce de drumuri. Poate că-ți închipui că nu înțeleg ce simți, dar înțeleg.

- Ştii despre Wade.

- Da. Şi despre slujba ta şi despre cariera ta academică. Eşti norocoasă că ai moştenit creierul tatălui tău. Eu am fost întotdeauna un elev leneş. Dacă nu vrei să mănânci prăjituri, bagă-ți câteva în geantă, vrei? Gertie n-o să ştie niciodată.

Oftând, Kelsey luă un fursec şi ciuguli din el.

- Nu ştiu ce să spun despre toate astea. Nu ştiu ce să spun despre tine.

- Realitatea se aseamănă rar cu scenele lacrimogene din melodrame. O mamă pierdută demult, îşi regăseşte fiica. Totul este iertat. Eu nu-ți cer câtuşi de puțin să mă ierți, Kelsey. Eu sper să-mi dai o şansă.

Kelsey se întinse după dosarul pe care-l pusese pe canapea.

- Am făcut câteva cercetări.

La naiba, îşi spuse Naomi, mai luând o prăjitură.

- M-am gândit că aşa o să faci. Ai citit ziarele din timpul procesului?

- Printre altele.

- Pot să aranjez să obții o copie a transcrierii. Degetele lui Kelsey tremurară pe dosar.

- O copie a transcrierii?

- Dacă aş fi în locul tău, aş vrea una. Este un dosar public, Kelsey. Chiar dacă aş vrea să ascund ceva, tot n-aş putea.

- Când am fost data trecută aici, te-am întrebat dacă ai fost vinovată şi mi-ai răspuns că da.

- M-ai întrebat dacă l-am ucis pe Alee şi ți-am spus că da.

- De ce nu mi-ai spus că ai afirmat că ai fost în autoapărare?

- Ce diferență ar fi fost? Am fost condamnată. Mi-am plătit datoria față de societate şi, potrivit sistemului, sunt reabilitată.

- Înseamnă că a fost o minciună? A fost o manevră avocățească atunci când ai spus că ai tras în el ca să te aperi să nu fii violată?

- Aşa a considerat juriul.

- Eu îți cer să-mi răspunzi, izbucni Kelsey, aprinsă, doar printr-un da sau un nu.

- Indiferent de circumstanțe, nu este uşor să iei viața cuiva.

- Şi care au fost acele circumstanțe? L-ai primit în casa ta, în patul tău.

- Eu l-am primit în casa mea, spuse Naomi fără nici o inflexiune, el a venit în patul meu.

- Era iubitul tău.

- Nu, nu era. Cu mâini calme, ca de gheață, Naomi mai turnă ceai. Ar fi putut deveni, până la urmă, continuă ea. Dar nu mă culcasem cu el. Privirea ei o întîlni pe cea a fiicei sale. Dar completul de judecată n-a crezut nici asta. Eram atrasă de el. Credeam despre el că era un zăpăcit încântător, inofensiv şi amuzant.

- Te-ai certat cu el din cauza altei femei.

- Sunt o fire posesivă, spuse Naomi concesivă. Se presupunea că el era îndrăgostit la nebunie de mine, ceea ce însemna că eu aveam voie să flirtez, dar el, nu. Şi pentru că începuse să mă plictisească şi să mă obosească, am hotărât să o rup cu el. Dar Alee nu voia asta. Aşa încât ne-am certat, în public. Apoi, mai târziu, în particular. Era furios, m-a insultat, a încercat să-şi susțină cauza apelând la oarecare forță. Nu mi-a păsat şi i-am poruncit să plece.

Deşi lupta să-şi păstreze calmul, vocea îi tremura, pe măsură ce noaptea aceea i se reîntoarcea în memorie.

- El însă m-a urmat sus pe scări şi a continuat cu insultele, devenind chiar şi mai brutal. Părea că se hotărâse să-mi arate ce pierdeam, vrând să se culce cu mine cu forța. Eram furioasă şi mi se făcuse frică. Ne-am luptat şi mi-am dat seama că intenționa într-adevăr să acționeze în sensul în care mă amenințase. M-am smuls şi am scos pistolul. Şi am tras.

Fără o vorbă, Kelsey deschise dosarul şi scoase copia unei fotografii din ziar. Când Naomi o luă şi se uită la ea doar un mic spasm în colțul gurii îi trăda emoția.

- Nu prea flatant pentru nici unul dintre noi, nu-i aşa? Dar, mă rog, nici nu ştiam că aveam spectatori.

- Nu te atinge. Are mâinile ridicate.

- Da. Cred că ar fi trebuit să fii acolo. Naomi îi restitui fotografia. Eu nu-ți cer ție să mă crezi, Kelsey. De ce ai face-o? Indiferent de circumstanțe, nu sunt total nevinovată. Dar am plătit. Societatea mi-a mai acordat o şansă. Asta este tot ce-ți cer şi eu ție.

- De ce m-ai lăsat să cred că ai murit? De ce ai permis asta?

- Pentru că aşa mă şi simțeam. O parte din mine murise. Şi oricare ar fi fost crimele mele, te-am iubit. Nu voiam să creşti ştiind despre mine că mă aflu într-o cuşcă. N-aş fi putut supraviețui acei zece ani, dacă m-aş fi gândit la asta. Şi trebuia să supraviețuiesc.

Zeci de alte întrebări îi bâzâiau lui Kelsey în cap, ca un roi de albine. Dar nu credea că ar suporta să le asculte răspunsurile.

- Nu te cunosc, spuse ea într-un târziu. Nu ştiu dacă aş putea simți vreodată ceva pentru tine.

- Probabil că tatăl tău ți-a insuflat un simț al datoriei. Precis că Milicent a făcut-o. Am de gând să mă folosesc de el şi să te rog să vii aici, să stai câteva săptămâni. O lună.

Câteva clipe, Kelsey rămase complet derutată.

- Vrei să locuiesc aici? reuşi ea să spună, într-un târziu.

- O vizită, prelungită. Câteva săptămâni din viața ta, Kelsey, pentru viața pe care am pierdut-o eu. Naomi nu voia să se roage. Doamne, nu voia, dar o s-o facă, dacă nu avea altă şansă. Este un lucru egoist din partea mea şi nu chiar foarte corect, mai spuse ea, dar vreau această şansă.

- Îmi ceri prea mult.

- Da, aşa este, dar îți cer. Sunt mama ta. Nu poți face abstracție de asta. Poți alege să faci abstracție de mine, dacă asta este ceea ce vrei, dar eu voi continua să fiu mama ta. Vom avea astfel timp să aflăm dacă există ceva care să ne lege. Dacă nu, poți pleca. Dar pun pariu că nu o să pleci. Naomi se aplecă în față. Din ce aluat eşti făcută, Kelsey? Există în tine destul din Chadwick ca să accepți o provocare?

Kelsey medita. Era un risc. Poate că prefera să i se prezinte situația în felul acesta, decât să i se ceară.

- Nu promit o lună. Dar o să vin. Rămase surprinsă să vadă buzele lui Naomi tremurând puțin, înainte de a se arcui în zâmbetul acela al ei, rece, calm.

- Bine. Dacă eu nu o să pot să te vrăjesc, acest lucru îl va face Three Willows. Va trebui să vedem cât de mult ai învățat în acele lecții de călărie.

- Nu sunt azvârlită prea uşor de pe cal.

- Nici eu.

Capitolul 4

Cina în familie era o problemă de protocol. Excelentă, mâncare era servită cu demnitate, se gândea Kelsey, sorbindu-şi, cu lingura, supa de praz. Nu voia să se gândească la seara petrecută în casa tatălui ei ca la o obligaţie sau, mai rău, ca la un proces, dar ştia bine că era şi una şi alta.

Philip făcea conversaţie uşoară, dar zâmbetul lui era reţinut. De când îi spusese Kelsey despre viitoarea ei vizită la Three Willows nu mai fusese în stare să se gândească la nimic altceva decât la trecut. I se părea totuşi neloial faţă de Candace faptul că mintea îi era atât de plină de gânduri despre fosta lui soţie, că nopţile îi erau agitate şi tulburate de amintiri despre ea. Oricât de des îşi repeta că era ilogic, prostesc, chiar o dovadă de slăbiciune, nu putea totuşi să alunge spaima că era pe cale să-şi piardă copilul pentru care se luptase atâta ca să-l păstreze.

Era o femeie, deja. Nu trebuia decât să se uite la ea ca să-şi amintească asta. Totuşi, nu trebuia decât să închidă ochii şi-şi amintea fetiţa. Şi păcatul.

Milicent aşteptă până când fu servit puiul prăjit. De obicei detesta să se discute la masă lucruri neplăcute. Dar după cum vedea ea lucrurile, nu i se dăduse de ales.

- Am înţeles că pleci mâine.

- Da. Kelsey sorbi puţin din paharul ei cu apă. Urmări felia subţire de lămâie scufundându-se şi apoi reluându-şi plutirea. Mâine dimineaţă, la prima oră.

- Şi serviciul?

- Mi-am dat demisia. Kelsey îşi ridică o sprânceană, provocator. Oricum nu era decât un fel de voluntariat. Când o să mă întorc, o să caut ceva la muzeul Smithsonian.

- S-ar putea să-ţi fie greu să găseşti ceva, cu palmaresul tău de angajări şi demisii.

- S-ar putea.

- Societatea istorică este întotdeauna în căutare de mâini de lucru, interveni Candace. Sunt sigură că aş putea pune o vorbă pentru tine.

- Mulţumesc, Candace. Împăciuitoare ca întotdeauna, îşi spuse Kelsey. O să mă gândesc la asta.

- Poate că o să te îmbolnăveşti de boala curselor. Channing îi făcu cu ochiul lui Kelsey. Ia-ţi un armăsar şi fă circuitul.

- Un lucru greu de acceptat şi deloc înţelept. Milicent se tampona la gură cu şervetul. Asemenea lucruri pot părea romantice şi înnebunitoare la vârsta ta, Channing, dar Kelsey este destul de mare ca să ştie ce e bine.

- Mie mi se pare un lucru grozav să-ţi petreci timpul la grajduri şi să pariezi la curse. Dădu din umeri, grăbindu-se să termine de mâncat. Nu m-aş da în lături de la a petrece câteva săptămâni la ţară.

- Poţi să vii să mă vezi. O să fie amuzant.

- La altceva nu te poţi gândi? Iritată, Milicent îşi puse furculiţa jos, cu un.zăngănit. Amuzant? Chiar nu-ţi dai seama ce înseamnă asta pentru tatăl tău?

- Mamă...

Dar Milicent trecu peste obiecţia lui Philip cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii.

- După toată suferinţa şi nefericirea prin care am trecut să apară acum femeia asta, să pocnească din degete şi Kelsey să o şi ia la goană, spre ea. Este îngrozitor.

- Nu a pocnit din degete. Kelsey îşi strânse pumnii, sub masă. M-a rugat, am acceptat. Îmi pare rău că te fac să suferi din cauza asta, tată.

- Eu nu mă gândesc decât la tine, Kelsey.

- Mă întreb... interveni Candace, sperînd să mai salveze ceva din seara asta, dacă este într-adevăr necesar să stai acolo? Nu faci mai mult de o oră până acolo. Ai putea s-o iei şi tu mai uşurel, să te duci acolo în week-end, din când în când. Îi aruncă o privire lui Philip ca să-i măsoare reacţia, apoi se uită insistent la Kelsey. Mi se pare mai rezonabil aşa.

- Dacă ar fi fost rezonabilă, nu s-ar fi dus niciodată acolo.

Kelsey oftă, drept răspuns la comentariul bunicii şi se lăsă pe spate.

- Nu am semnat nici un contract. Pot pleca de acolo oricând. Dar vreau să mă duc. Vreau să descopăr cine este. Aceste ultime cuvinte i le adresă tatălui ei.

- Mie mi se pare cât se poate de firesc, spuse Channing, muşcând din pui. Dacă aş descoperi că am o mamă pierdută de multă vreme şi care a fost la închisoare, asta aş face şi eu. Ai întrebat-o cum a fost acolo? Mor după filmele despre femei care fac puşcărie.

- Channing. Chiar trebuie să fii atât de crud? interveni Candace, cu o voce slabă, îngrozită.

- Sunt numai curios. Channing îşi înfipse furculiţa într-un cartof nou, fiert perfect. Pariez că mâncarea era ca naiba.

Amuzată, Kelsey râse.

- O s-o întreb. Dumnezeule, din toată încăperea asta, numai eu şi cu Channing suntem singurii care nu vedem totul ca pe o melodramă ieftină? Ar trebui să fiţi uşuraţi că nu am luat-o, traumatizată, spre nu ştiu ce terapeut sau că nu încerc să scap de şoc, îmbătându-mă cu vin ieftin. Eu sunt cea care trebuie să fac retuşurile aici şi fac cum pot mai bine.

- Nu te gândeşti decât la tine, zise Milicent, cu buzele strânse.

- Da, aşa este. Mă gândesc la mine. Poate că te interesează să ştii că nu a avut decât vorbe frumoase despre tine, îi spuse ea tatălui ei. Nu încearcă deloc să mă întoarcă împotriva ta. Şi, oricum, nimic nu ar putea face asta. Se apropie de el, se aplecă şi-l sărută pe obraz.

- Mulţumesc pentru cină, Candace. Dar acum trebuie să plec, să-mi fac bagajul. Channing, dacă ai un weekend liber, sună-mă. Noapte bună, bunico.

Plecă grăbită. În clipa în care închise uşa în urma ei, luă o gură bună de aer. Avea gustul libertăţii, îşi spuse ea. Avea de gând să se simtă bine.

A doua zi dimineaţă, Gertie îi deschise uşa lui Kelsey.

- Ai venit. Femeia luă valizele lui Kelsey înainte ca aceasta să apuce să obiecteze. Domnişoara Naomi este la grajduri. Nu ştia la ce oră o să fii aici, aşa că m-a rugat să o sun când apari.

- Nu, nu o deranja. Sunt sigură că este ocupată. Dă-mi-le mie. Sunt grele.

- Sunt ca un bivol de puternică, o respinse Gertie, zâmbind încă. O să te conduc în camera ta. Tu cară-te pe tine, atâta tot.

Trecu un prag şi puse cele două valize pe un pat elegant, cu patru stâlpi.

Încăperea era scăldată în lumina care intra prin fereastra dublă cu vedere spre dealuri şi prin ferestrele înalte, înguste, care dădeau spre grădini. Culori întunecate şi motive florale confereau încăperii un aer elegant, european.

- Drăguţ. Kelsey se apropie de o masă de toaletă, vişinie, pe care se afla o vază subţire, înaltă, din cristal, din care se înălţau lalele. E ca şi cum ai dormi în grădină, spuse ea.

- Asta a fost camera ta, pe vremuri. Bineînţeles că era altfel decorată pe atunci, toată în roz şi în alb, ca o acadea. Gertie îşi muşcă buza când văzu surpriza din ochii lui Kelsey.

- Domnişoara Naomi spunea că dacă nu îţi place, poţi să te muţi în camera de vizavi.

- Asta este foarte bună. Aşteptă o clipă, întrebându-se dacă nu o să fie bombardată de cine ştie ce amintiri senzoriale. Dar tot ce simţi nu fu decât curiozitate.

- Baia este acolo. Gertie deschise o uşă. Dacă mai ai nevoie de prosoape, ceri. Sau de orice, absolut orice altceva. Mă duc să o sun pe domnişoara Naomi.

- Nu, nu o suna. Kelsey se îndepărtă de valize, sub puterea impulsului. Mă duc eu acolo. Pot să despachetez şi mai târziu.

- Despachetez eu. Să nu-ţi faci griji. Du-te acolo, fă o vizită plăcută şi întoarce-te la masă. Dar ar trebui să te închei la haină. E destul de răcoare.

Kelsey se abţinu să nu zâmbească.

- Am înţeles. O să fiu aici, la masă.

- Convinge-o şi pe mama ta să vină. Are nevoie de mâncare.

- O să-i spun. Kelsey o lăsă pe Gertie deschizând fericită valizele.

Era tentant să facă un scurt tur al casei, să-şi vâre nasul prin camere şi să exploreze culoarele. Dar toate astea mai puteau aştepta. Ziua mai păstra răcoarea sfârşitului de iarnă, dar era însorită şi splendidă. Şi, spera Kelsey ieşind din casă, promiţătoare.

Nu avea de gând să înceapă vizita, vânând stafii. Desigur, trebuia făcut şi lucrul ăsta. Părea totuşi inofensiv să te bucuri de o zi fără complicaţii la ţară, cu mirosul primelor flori de primăvară şi al ierbii, plutind în aer, cu panorama dealurilor şi a cailor şi a cerului. Putea privi venirea ei aici, cel puţin acum,

ca pe o mică vacanță. Până când nu-şi făcuse efectiv bagajele, nu-şi dăduse seama câtă nevoie avea să scape de strâmtoarea apartamentului, de slujba ei, de obositoarea rutină de a învăța să fie din nou singură.

Iar aici, îşi spuse ea pe când adulmecă primul miros pătrunzător de cal, avea, până una, alta, de învățat şi altceva. Nu ştia nimic despre lumea curselor de cai, nimic despre oameni şi foarte puțin despre animalele acestea.

Aşadar va învăța şi va afla. În fond, cu cât va descoperi mai multe, cu atât mai bine îşi va înțelege mama.

Ca şi data trecută, la grajduri era agitație, caii erau plimbați şi spălați, bărbați şi femei cărau roabe scârțâitoare, încărcate cu furaje. Kelsey se prefăcu a nu observa privirile piezişe şi nici pe cele fățişe şi intră.

În prima boxă, un băiat de grajd pansa piciorul unei iepe. Kelsey ezită când acesta îşi ridică privirea spre ea. Ochii lui erau umbriți de cozorocul şepcii şi fața îi era incredibil de bătrână, cu pielea crăpată şi arsă de soare.

- Scuzați-mă, o caut pe doamna Chadwick.

- Ai crescut mare, da? Bărbatul îşi mută cocoloşul de tutun de mestecat din gură şi continuă. Am auzit că vii. Aşa, frumoaso, atenție la apă.

Lui Kelsey îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că ultimele cuvinte erau adresate iepei din boxă şi nu ei.

- A pățit ceva? îl întrebă Kelsey pe bărbat. Calul, vreau să zic.

- Şi-a scrântit doar puțin piciorul. Aşa bătrână cum e, tot îi mai place să alerge. Mai ții minte, fetițo? A câştigat prima şi ultima ei cursă şi încă multe altele, între. Are douăzeci şi cinci de ani. Când ai văzut-o ultima oară, era o mânză de toată frumusețea. Un zâmbet aproape fără dinți îi lumină fața. Îmi închipui că nu-ți mai aminteşti nici de ea şi nici de mine. Eu sunt Boggs. Eu te-am urcat pe primul tău ponei. Ai uitat să călăreşti, nu-i aşa?

- Nu. Ştiu să călăresc. Kelsey întinse mâna, ca să mângâie pe cap iapa bătrână. Cum o cheamă?

- Queen Vanity Fair . Eu îi spun doar Reginica.

Iapa necheză, privind-o intens pe Kelsey, cu ochii ei maronii, catifelați.

- E prea bătrînă ca să mai alerge la curse, spuse Kelsey în şoaptă.

- Sau trecută prin multe fătări. Reginica a ieşit la pensie, dar tot îşi mai închipuie că e doar o fetişcană şi începe să devină nărăvaşă. Ciuleşte imediat urechile, cum vin aici cu şaua.

- Mai poate fi călărită?

- De călărețul care trebuie. Mama ta este în grajdul pentru montă, afară, în spate, la stânga. E treabă multă azi.

- Ah, mulțumesc...

- Data viitoare când mai vii pe aici, să faci bine să-ți pui cizmele.

- Da. Perplexă, Kelsey se uită în jos, la balerinii ei moi, italieneşti. Ai dreptate.

Trecu prin dreptul boxelor, aruncându-şi câte o scurtă privire peste umăr, înainte de a se opri la boxa lui Serenity. Fu răsplătită cu un sforăit de bun venit şi un adulmecat.

Odată afară, nu avu nevoie de indicațiile lui Boggs. Era suficientă agitație în jurul construcției din stânga ei, ca să-i atragă oricum, atenția.

Îl recunoscu pe Gabe şi o clipă nu ştiu să spună cine arăta mai magnific, el sau armăsarul murg, înălțat pe picioarele din spate, pe care se lupta să-l stăpânească. Stătea în picioare, în dreptul capului animalului, cu cizmele proptite bine în pământ, cu muşchii încordați, cu hățurile ținute din scurt, în timp ce armăsarul tremura şi necheza.

Cu părul fluturându-i în vânt, Gabe îşi dădu capul pe spate şi râse.

- Eşti nerăbdător, da? Nu te condamn deloc. Nimic nu se compară, când e vorba să-ți aprindă sângele, cu o superbă doamnă, dornică de sex. Bună, Kelsey. Gabe continuă să stăpânească armăsarul, fără să se uite în jurul lui. Ştiuse că se afla acolo. Aproape că-i simțise mirosul, se gândi el, la fel cum armăsarul simțise iapa. Ai venit tocmai la timp pentru marele eveniment. Nu faci pe mironosița, nu?

- Nu, nu fac.

- Bine. Naomi este înăuntru, cu iapa. Longshot şi Three Willows sunt pe cale să procreeze un campion.

Kelsey privi armăsarul. În jurul acestuia stăteau băieții de grajd, care îl ajutau pe Gabe să-l țină să nu se repeadă în grajd. Era magnific, cu părul deja strălucind ca văpaia, din cauza transpirației, cu ochii înfocați, cu muşchii încordați.

- Aveți de gând să-l aruncați pe o biată iapă care nu bănuieşte nimic?

Gabe zâmbi.

- Crede-mă, o să fie recunoscătoare.

- O să fie îngrozită, îl contrazise Kelsey şi intră în grajd. O văzu pe mama ei şi pe Moses calmând iapa, care părea la fel de dornică să termine odată, ca şi armăsarul. Şi ea era tot murgă, le fel de regală ca şi partenerul propus. Deşi avea picioarele legate, iar greabănul îi era protejat de o învelitoare groasă din piele şi pânză deasă, arăta mândră şi curajoasă.

- Kelsey. Plină de praf şi sudoare, Naomi îşi trecu o mână peste frunte. Gertie trebuia să mă anunțe când vii.

- Eu i-am spus să nu se obosească. Vă încurc?

- Nu... Naomi se uită cu îndoială la Moses. Dar lucrurile or să devină puțin cam violente. Şi elocvente.

- Ştiu şi eu câte ceva despre sex, spuse Kelsey sec.

- Rămâi aici, adăugă Moses şi o să înveți şi mai multe. E gata, îi spuse apoi unuia dintre oameni.

- Să nu stai în drum, o preveni Naomi pe fiica ei. Aici nu e aşa de simplu ca o oră într-un motel.

Putea simți mirosul sexului. Chiar din clipa în care Gabe şi ajutoarele lui aduseră armăsarul înăuntru, aerul grajdului deveni gros de mirosul sexului. Penetrant, iute, primar. Iapa strigă, protestând sau salutând şi armăsarul îi răspunse cu un sunet care făcu să se strângă ceva în stomacul lui Kelsey.

Se dădeau ordine; mişcările erau rapide. Dintr-un salt puternic, armăsarul se înălță pe picioarele dinapoi şi încalecă iapa. Cu ochii mari, Kelsey se uita la Moses care se apropie de animale şi le oferi ajutorul, în sensul cel mai tehnic al împerecherii. Apoi respirația i se tăie când văzu de ce iapa purta învelitoarea aceea în jurul gâtului. în mod sigur, armăsarul i-ar fi sfîrtecat pielea cu dinții, fără această protecție. Se năpusti în ea sălbatic, nevoia lui fiind frenetică şi, într-un fel, umană.

O acoperi, poruncitor şi autoritar. Ea îl acceptă rotindu-şi ochii, într-un fel care în mod sigur exprima plăcere, îşi spuse Kelsey,

Se pomeni uitându-se la Gabe. Transpirația îi curgea pe față. Muşchii i se încordau sub cămaşă. Iar ochii lui îi fixau pe ai ei. Era şocant să-şi vadă oglindindu-se în ei propria-i reacție, primitivă şi neaşteptată.

Gabe zâmbi, mişcându-şi încet buzele, într-un gest arogant şi fermecător totodată. Zâmbea, se gândi Kelsey, ca şi cum ar fi ştiut exact la ce se gândea ea. Ca şi cum ar fi vrut ca ea să gândească astfel.

- Este incredibil, nu-i aşa? Naomi veni în spate, lângă ea. Era cea de a treia iapă pe care o împerecheau în dimineața asta şi trupul o durea din cauza efortului.

- Sute de kilograme, pierdute în cea mai primară dintre nevoi.

- O... Kelsey îşi drese glasul. O doare?

- Chiar dacă da, mă îndoiesc că îşi dă seama. Naomi scoase din buzunarul de la spate o batistă mare, albastră, şi-şi şterse cu ea gâtul ud. Unii armăsari se împerechează foarte blând, ca nişte amanți timizi sau de multă vreme. Zâmbi strâmb, în direcția cailor care gâfâiau. În ăsta de aici nu există nici urmă de timiditate. Este o bestie. Şi care femeie nu-şi doreşte o bestie, din când în când? Naomi se uită la Moses.

- Cum stabiliți care armăsar, pentru care iapă? întrebă Kelsey.

- Ascendența, dispozițiile, tendințele, chiar şi culoarea. Alcătuim hărți genetice. După care ții pumnii. Isuse, ştiu că este un clişeu, dar tare mi-ar prinde bine o țigară. Haide să ieşim puțin la aer. Aici aproape că au terminat.

Ieşind afară, Naomi scoase din buzunar o lamă de gumă de mestecat.

- Vrei şi tu?

- Nu, mulțumesc.

- Nu-i decât un amărât de substitut pentru tutun. Oftă îndoind lama şi băgându-şi-o în gură. Dar, oricum, majoritatea înlocuitorilor sunt prăpădiți. Aplecându-şi capul, îşi studie fiica cu mai multă atenție.

- Arăți obosită, Kelsey. O noapte agitată?

- Oarecum.

Naomi oftă din nou. Cât de deschisă fusese odinioară fiica ei, cu ea. O flaşnetă cu noutăți şi întrebări. Dar zilele acelea, ca şi atâtea altele, dispăruseră.

- Poți să-mi spui dacă vrei să nu discutăm despre asta, dar aş vrea să te întreb dacă Philip a fost împotrivă să mă vizitezi.

- Cred că este mai exact dacă aş spune că a fost rănit de hotărîrea mea de a accepta invitația ta.

- Înțeleg. Naomi se uită în jos şi dădu din cap. Dacă vrei, aş putea încerca să vorbesc eu cu el, să-l liniştesc, dar cred că asta ar înrăutăți şi mai mult lucrurile.

- Exact.

- Bine, atunci. O să-i fie şi lui mai greu, câteva săptămâni. Ochii ei erau duri când îşi ridică din nou privirea. La naiba, merita şi ea măcar atât - o biată lună, pentru toți aceşti ani. O să supraviețuiască el. Naomi îşi mută privirea spre Gabe, care scotea afară armăsarul transpirat. Zâmbi şi chipul i se îndulci din nou. Deci ce crezi, am făcut o fuziune?

- Dacă nu reuşeşte, măcar nu putem spune că n-am încercat. Bătu armăsarul peste greabăn, înainte de a-i da hățurile ajutorului. Prima dintre multe altele, sper. Ei, Kelsey, ai avut parte de o inițiere interesantă în viața unei ferme de cai. Dacă mai stai aici până la anul, prin ianuarie, o să poți vedea rezultatul întîlnirii de astăzi.

- Biata de ea nu părea să aibă prea mult de ales.

- Şi nici el. Zâmbind, Gabe scoase un trabuc. Acest gen de atracție primitivă nu prea lasă loc alegerii. Moses o să-mi spună dacă este nevoie să repetăm numărul, îi mai spuse el lui Naomi, dar presimt eu că nu este cazul.

- Cât îmi plac mie pariurile, de data asta prefer să merg pe flerul tău. Şi acum scuzați-mă, dar trebuie să mă duc să văd ce face iapa.

Kelsey privi spre locul unde se răcorea armăsarul.

- N-ar fi trebuit să fii acolo, să vă lăudați împreună şi să-i dai şi lui din trabucul tău?

- Am renunțat încă din şcoală să mint în legătură cu viața mea sexuală. Eu te fac să te simți nervoasă, Kelsey, sau este doar atmosfera?

- Nici una, nici alta.

Într-adevăr, îi dădea o stare de nervozitate, dar asta era problema ei, îşi spuse Kelsey.

- Prin urmare, eşti proprietarul fermei învecinate? Longshot?

- Exact.

- Ți-am admirat casa, venind încoace. Nu este chiar atât de tradițională precum celelalte case din zonă.

- Ca şi mine. Acel foarte demn Cape Cod care se înălța pe colină când ferma a intrat pe mâinile mele nu mi se potrivea. Aşa încât am dărâmat totul. Ar trebui să vii să faci un tur, spuse el, suflând un vălătuc de fum.

- Mi-ar face plăcere, dar cred că mai întâi o să mă concentrez asupra turului de aici, de la Three Willows.

- N-o să găseşti ceva mai bun pe East Coast. Poate doar la mine.

Sforăitul din spatele lui îl făcu să se întoarcă, zâmbindu-i lui Moses.

- Bineînțeles că aş avea cea mai bună crescătorie, dacă l-aş putea momi pe Whitetree. Ți-aş plăti dublu față de ea, Moses.

- Păstrează-ți banii, băiete. Şi mai cumpără-ți de ei un costum. Moses predă iapa unui grăjdar, ca să o spele bine. Proprietari ca tine - mult zgomot pentru nimic.

- Aşa ai spus şi acum cinci ani.

- Aşa spun şi acum. Dă-mi un trabuc.

- Eşti un om dur, Whitetree, îi spuse Gabe, dându-i trabucul.

- Da. Moses puse trabucul în buzunar, pentru mai târziu. Băiatul tău de grajd, cel cu nasul spart, îl ştii? Mirosea a gin.

Zâmbetul lui Gabe dispăru şi ochii i se îngustară.

- O să mă ocup eu de el.

- Spune-i antrenorului tău să se ocupe de el. E treaba lui, îi azvîrli Moses înapoi.

- Dar caii sunt ai mei, îl corectă Gabe. Scuză-mă, mai spuse el şi se îndreptă spre trailerul în care era încărcat armăsarul.

- Omul ăsta n-o să înveţe niciodată, bombăni Moses.

- Când e vorba de Gabe, nu există o ierarhie a conducerii. Ar fi trebuit să-i spui tu antrenorului, Moses, spuse Naomi, urmărindu-l pe Gabe care se confrunta cu băiatul de grajd.

- Iar Janison nu trebuie să aştepte de la mine să-i spun ce se petrece sub ochii lui.

- Ei, n-aţi vrea să-mi spuneţi şi mie despre ce este vorba? spuse Kelsey, ridicând o mână.

- Gabe îl concediază pe unul din băieţii de grajd, îi explică Naomi.

- Aşa, pur şi simplu?

- În timpul serviciului nu bei, fluieră Moses printre dinţi, în timp ce glasul înfuriat al băiatului de grajd se auzea până la ei. Proprietarii n-ar trebui să se bage în treburile de la grajduri, continuă el.

- De ce? întrebă Kelsey.

- Pentru că sunt proprietari. Cu o mişcare a mâinilor, Moses o porni spre grajduri.

- Nici o clipă pierdută. Naomi puse mâna pe braţul lui Kelsey. Ce-ar fi să... La naiba.

- Ce e? Kelsey se uită la timp ca să-l vadă pe băiatul de grajd repezindu-se la Gabe. Şi să-l vadă pe Gabe evitîndu-l o dată, de două ori, fluid ca o umbră.

Gabe nu-i întoarse loviturile, deşi instinctul era acolo, drumul acela întunecat care zace în fiecare om aşa-zis civilizat. Băiatul de grajd era jalnic, îşi spuse Gabe, şi jumătate cât el. Şi cel mai rău era că tocmai Moses a trebuit să-i spună că armăsarul lui era în grija unui om beat.

- Du-te acasă şi fă-ţi bagajele, Lipsky, repetă Gabe, cât se poate de calm, în timp ce acesta îşi strângea pumnii, ca un cocoş. La Longshot nu mai ai ce căuta.

- Cine eşti tu să-mi spui asta? Lipsky îşi trecu o mână peste gură. Nu era beat, nu încă. Băuse doar atât cât să se simtă şi el mare. Şi rău. Ştiu mai multe despre cai decât o să ştii tu vreodată. Slater, tu ai câştigat totul la jocurile de noroc. Ai câştigat şi ai trişat şi toată lumea ştie asta. La fel cum toată lumea ştie că bătrânul tău este un ratat şi un beţivan.

Flăcările care ţâşniră din ochii lui Gabe îi făcură pe îngrijitori să se dea înapoi. Printr-o înţelegere tacită, făcură cu toţii un cerc. Urma, credeau ei, un adevărat spectacol.

- Îl cunoşti pe tatăl meu, nu-i aşa, Lipsky? Nu mă surprinde. Eşti oricând bine venit la el, să beţi câteva păhărele împreună. Între timp, însă, ia-ţi calabalâcul şi plata care ţi se cuvine şi valea. Eşti concediat.

- Jamison m-a angajat. Am lucrat zece ani la ferma Cunningham şi tot acolo o să fiu, când tu o să te întorci înapoi la ruleta ta şi la mesele de douăzeci-şi-unu.

Gabe văzu, pe deasupra capului lui Lipsky, doi îngrijitori care schimbau priviri între ei. Deci astea erau cărţile lui. O să le joace şi pe ele mai târziu, dar acum trebuia să termine mâna asta.

- Nu există nici o fermă Cunningham şi nici un loc la Longshot, pentru tine. Te-o fi angajat el Jamison, Lipsky, dar eu semnez cecurile. Dar nu pentru beţivi. Iar dacă te mai prind pe lângă vreunul din caii mei, îţi promit că nu cu Jamison vei avea de-a face.

Se întoarse, privirea lui sfredelind-o pe Kelsey. Aceasta stătea, ca şi îngrijitorii, privind spectacolul. O clipă, preferă să creadă că dispreţul calm din ochii lui Gabe nu-i era adresat ei, dar apoi surprinse scânteierea soarelui pe oţel.

Strigătul de atenţionare îi rămase în gâtlej, dar Gabe se şi întorsese cu faţa spre cuţit. Prima lovitură tăie aproape delicat în braţul lui, în loc să i se împlânte în spinare. Vederea şi mirosul sângelui îi făcură pe îngrijitori să-şi revină repede din atitudinea lor de spectatori curioşi.

- Înapoi, porunci Gabe, ignorând durerea din braţ. Greşeala lui, îşi spuse el, fusese aceea de a nu aprecia corect până unde te poate împinge băutura. Vrei să mă dai gata, Lipsky? Trupul lui era contorsionat. Când nu poţi evita o luptă, te afunzi în ea şi-ţi joci şansele. Ei bine, atunci o să ai nevoie de cuţitul ăsta. Deci vino.

Cuţitul tremură în mâna lui Lipsky. O clipă, nu îşi putu aminti cum ajunsese acesta în mâna lui. Dar se afla acolo, acum, la fel ca şi sângele. Mândria, stârnită de gin, nu-i permitea să se retragă.

Se încovoie, se clătină şi începu să se mişte în cerc.

- Trebuie să facem ceva. Groaza din gâtul lui Kelsey avea gust de cocleală. Chemaţi poliţia.

- Nu, nu poliţia. Palidă ca ceara, Naomi îşi încleşta mâinile. Nu poliţia.

- Dumnezeule mare, trebuie făcut ceva. Privi lama scânteind şi lovind, alunecând la cîţiva milimetri de trupul lui Gabe. Nimeni nu se mişca, în afara celor din mijlocui cercului, când armăsarul începu să dea din copite, în trailer, excitat din nou de mirosul sângelui şi al violenţei.

Fără să se gândească, Kelsey apucă o furcă proptită de peretele grajdului. N-avea să se gândească la impactul dinţilor furcii asupra cărnii, aşa că o ridică în sus şi începu să alerge înainte, doar ca să se oprească poticnindu-se, când cuţitul fulgeră din nou. Zbură în sus, liber, în timp ce Lipsky cădea la pământ.

Nu văzuse lovitura. Gabe parcă nici nu se mişcase. Dar acum stătea în picioare, deasupra lui Lipsky, cu ochii reci, cu faţa la fel de calmă ca a unui chip cioplit.

- Anunţă-l pe Jamison unde poţi fi găsit. O să-ţi trimită harnaşamentul şi banii. Cu o mişcare în care nu se citea efortul, îl ridică pe Lipsky de ceafă. Mirosul de gin şi de sânge îl învălui, trezindu-i amintiri amare. Şi să nu te mai prind pe aici, că s-ar putea să uit că acum sunt un domn şi aş fi în stare să te rup în două.

Îl aruncă înapoi la pământ pe băiatul de grajd, moale ca o cîrpă şi se întoarse spre oamenii lui.

- Scoateţi-l afară, la şosea. De acolo, treaba lui.

- Da, domnule Slater. Se repeziră, la fel de impresionaţi ca nişte copii la o încăierare în curtea şcolii, ridicându-l pe Lipsky şi târându-l la camion.

- Iartă-mă, Naomi. Cu un gest neglijent, Gabe îşi dădu de pe ochi părul căzut. Ar fi trebuit să amân concedierea lui până când m-aş fi întors înapoi la Longshot.

Naomi tremura şi ura lucrul ăsta.

- Dar atunci aş fi pierdut spectacolul. Se apropie de Gabe, încercând să zâmbească. Pe braţ i se prelingea sângele. Vino în casă, îi spuse Naomi. Să ne ocupăm puţin de braţul ăsta.

- Datoria mea ar fi să-ţi spun că nu-i decât o zgârietură. Gabe privi în jos, la rană, recunoscător că într-adevăr nu era mai mult decât atât, indiferent cât de rău îi pulsa. Dar ar trebui să fiu nebun să refuz să fiu dădăcit de femei frumoase. Atunci se uită la Kelsey.

Ea mai ţinea încă furca şi degetele şi se albiseră. Obrajii i se înroşiră, iar şocul îi aprinsese ochii.

- Cred că acum poţi să laşi chestia asta. Îi luă furca. Dar apreciez gândul.

Genunchii începură să-i tremure, deşi se forţa să-i ţină încremeniţi.

- Şi ai de gând să-l laşi aşa, să plece?

- Ce altceva aş putea face?

- De obicei oamenii sunt arestaţi pentru încercare de asasinat. Se uită în spate, la mama ei, şi-i văzu zâmbetul strâmb care-i curba buzele. Aşa se tratează lucrurile, aici?

- Asta trebuie să-l întrebi pe Moses, îi răspunse Naomi. La Three Willows el se ocupă de concedieri. Scoţând batista uriaşă din buzunar, începu să şteargă sângele de pe braţul lui Gabe. Îmi pare rău că nu am o fustă din care să rup fâşii, pentru tine.

- Şi mie.

- Ţine-o pe rană şi apasă tare, îl instrui Naomi. Şi haide să mergem în casă, să te pansăm.

O porniră spre casă, Gabe mergând încet, până când Kelsey îi ajunse din urmă. Îşi întoarse faţa spre ea şi-i zâmbi.

- Bun venit acasă, Kelsey.

Capitolul 5

Kelsey o lăsă pe mama ei să-i acorde primul ajutor, iar agitaţia şi comentariile le lăsă pe seama lui Gertie. Ea una ar fi optat pentru un drum la Urgenţă, dar nimeni nu părea prea interesat de părerea ei.

Îndată ce braţul lui Gabe fu curăţat, tratat şi bandajat, se serviră boluri cu supă de pui şi pesmeciori fierbinţi. Se discuta despre cai, despre rase şi pedigriuri, despre vreme şi despre curse. Cum nu era o lume pe care Kelsey o înţelegea, era liberă să observe şi să speculeze.

Trebuia să stabilească natura relaţiei dintre Naomi şi Gabriel Slater. Nu era greu să-şi dea seama că părea intimă. El se ridica să reumple ceştile cu cafea, cu gazda lui. Se atingeau deseori unul pe celălalt, ca din întâmplare. O mână pusă peste o mână, degete puse pe un braţ.

Îşi spuse că n-avea importanţă ce erau unul pentru celălalt. În fond, părinţii ei erau divorţaţi de mai bine de douăzeci de ani. Naomi era liberă să aibă orice relaţie voia ea.

Şi totuşi o deranja într-un mod primar.

Era evident că se potriveau unul cu celălalt. Dincolo de fluxul dintre ei, peste şi mai presus de interesul pentru cai, care-i consuma pe amândoi, exista o pornire spre violenţă, în fiecare din ei. Controlată, la rece. Dar aşa cum ştia că este mama ei şi aşa cum văzuse singură la Gabe, ucigătoare.

- Probabil că lui Kelsey o să-i facă plăcere o vizită pe pistă, cu ocazia unui antrenament matinal, spuse Gabe. Acesta se delecta cu cafeaua, se delecta privind-o pe Kelsey. Aproape că-i putea vedea gândurile învârtindu-i-se în cap.

- La pistă? O interesa, deşi îi fuseseră întrerupte gândurile. Am crezut că vă antrenaţi caii aici.

- Facem şi asta, îi spuse Naomi. Dar antrenamentul pe pistă îl obişnuieşte pe cal cu concursurile.

- Şi celor care fac pronosticuri le oferă şansa să-şi evalueze pariurile, interveni Gabe. Pista atrage un grup interesant şi eclectic, în special la orele acelea matinale, cu mult înaintea distribuirii poştei.

- Sinceră să fiu, m-ar interesa.

- Mâine? Ridicarea sprâncenei însemna o subtilă provocare din partea lui Gabe.

- Bine.

- Atunci ne vedem acolo. Naomi se uită la ceas. Iar acum trebuie să mă întorc la grajduri. Trebuie să vină potcovarul. Ridicându-se, îşi puse o mână pe umărul lui Gabe.

- Termină-ţi cafeaua. Kelsey, ţine-i companie lui Gabe, da? O să-ţi povestească la ce te poţi aştepta mâine dimineaţă. Naomi înşfacă o geacă de doc şi ieşi repede.

- Nu prea stă multă vreme într-un loc, spuse Kelsey încet.

- Prima parte a anului este cea mai aglomerată, într-o crescătorie de cai. Gabe se lăsă pe spate cu ceaşca de cafea în mână. Deci vrei să-ţi spun la ce să te aştepţi mâine?

- Prefer elementul surpriză.

- Atunci spune-mi tu ceva. Ai fi folosit furca? Kelsey se gândi, o vreme.

- Cred că nici unul din noi nu cunoaşte răspunsul la această întrebare.

- Eu pariez că ai fi folosit-o. De-ai şti cum arătai, draga mea. Merita mai mult decât o simplă zgârietură la braţ spectacolul tău.

- O să-ţi rămână semn, Slater. Fii fericit că te-a lovit în braţ şi nu în faţa ta cea spilcuită.

- El voia să mi-l înfigă în spate, îi reaminti Gabe. Dar nici nu ţi-am mulţumit pentru atenţionarea ta.

- Dar nu te-am atenţionat deloc.

- Ba bine că nu. Faţa ta era toată un strigăt. Îşi băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un pachet uzat de cărţi. Începu, nepăsător, să le amestece. Joci poker?

Încurcată, Kelsey se încruntă la el.

- Nu în mod obişnuit, dar cunosc jocul.

- Dacă te apuci de el, să nu faci niciodată cacealmale. O să-ţi pierzi mai mult decât cămaşa de pe tine.

- Aşa ai păţit tu? Ţi-ai pierdut mai mult decât cămaşa?

- De mai multe ori decât îmi mai amintesc. Din obişnuinţă, începu să împartă două mâini de cărţi, cu faţa în sus. Pariezi pe regina ta? o întrebă pe Kelsey.

Kelsey ridică din umeri.

- Aşa cred.

Gabe tăie restul cărţilor.

- După o vreme, dacă eşti deşteaptă, nu rişti ceea ce nu-ţi poţi permite să pierzi. Eu am cămăşi cu duiumul. Regina ta e încă sus.

- Într-adevăr. Dintr-un motiv absurd, pe Kelsey o amuza jocul. La a treia carte, regina ei de pică încă mai domnea. Şi la a patra. E tot a mea. Pariurile sau caii, ce te interesează mai mult?

- Mă interesează mai multe, nu doar un singur lucru.

- Inclusiv Naomi?

- Inclusiv Naomi.

Întoarse ultima carte şi zâmbi.

- O pereche de cinci, medita el. S-ar părea că îţi uzurpă regina.

Kelsey se bosumflă.

- Este păcat să pierzi cu nişte cărţi atât de patetice.

- Nici o carte nu este patetică, dacă e câştigătoare. Îi luă mâna, amuzat când îi simţi degetele încordându-se. O veche tradiţie sudistă, doamnă. Îi duse mâna la buze, urmărind-o. Îţi sunt dator pentru Lipsky. Modul de plată rămâne la alegerea ta.

Trecuse multă vreme de când Kelsey nu mai simţise această învolburare a sângelui. Cum nu putea fi ignorată, trebuia înfrântă.

- Nu crezi că este de prost gust să-mi faci avansuri discutabile?

Isuse, îi plăcea cum reuşea ea să se descurce cu aceste mici fraze afectate, pe care le pronunţa pe tonul acela repezit.

- Draga mea, nu este nici pe departe un avans. Continuând să-i ţină mâna strâns într-a lui, Gabe îi întoarse palma în sus. Mâini de doamnă, spuse el în şoaptă. Mâini de apucat ceşcuţe de ceai. Întotdeauna am avut o slăbiciune deosebită pentru mâinile lungi, subţiri, cu pielea catifelată.

Îşi apăsă buzele în centrul palmei, întârziind aşa, în timp ce pulsul ei bătea ca un ciocan, sub degetul lui mare.

- Ăsta, spuse el, îndoindu-i degetele strâns, ca pentru a se asigura că o să păstreze acolo urma buzelor lui, a fost un avans. În ce priveşte gusturile, ale tale se potrivesc cu ale mele. Poate că o să vrei să-ţi aminteşti lucrul ăsta.

Îi dădu drumul la mână, adună cărţile şi se ridică.

- Ne vedem mâine dimineaţă. Doar dacă nu-ţi trece prin minte altceva între timp.

Demnitatea, îşi aminti ea, este la fel de importantă ca şi mândria.

- Nu am nici un fel de gânduri, Slater, care să te implice pe tine.

- Sigur că ai. Se aplecă spre ea, până când se aflară faţă în faţă. Te-am prevenit să nu trişezi, Kelsey. O să pierzi sigur.

O lăsă clocotind peste cafeaua rece. Păcat al naibii, îşi spuse el, că nu-şi putea permite câteva fantezii de după-amiază. Dar avea treabă.

Îndată ce ajunse înapoi la Longshot, Gabe îl căută pe Jamison. Antrenorul fusese omul lui Cunningham, dar când Gabe preluase ferma, nu-i trebui mult ca să-l convingă pe acesta să rămână.

Loialitatea lui avusese dintotdeauna mai mult de a face cu caii decât cu proprietarii acestora.

Era un bărbat cu burtă, căruia îi plăcea să mănînce şi să bea bere. Deşi antrenase generaţii de cai care sfîrşiseră prin a face bani, nimeni în afară de prietenii lui cei mai credincioşi nu-l considera ca făcând parte din liga lui Moses Whitetree.

Venise aici din comitatul Kerry, copil, în braţele mamei sale. Cele mai vechi amintiri ale sale erau legate de grajduri, de mirosul cailor îngrijiţi de tatăl său.

Jamison îşi petrecuse întreaga lui viaţă în preajma cailor pur-sânge. Acum, la şaizeci şi doi de ani, visa uneori să aibă şi el propria lui micuţă crescătorie şi un campion, numai unul, care să-l poarte comod spre pensie.

- Da, Gabe. Puse deoparte cartea despre cai şi se ridică în clipa în care intră Gabe. L-am expediat pe Honest Abe la Santa Anita şi pe Reliance, la Pimlico. A ratat primul start. Zâmbi uşor. Dar am auzit că ai avut ceva probleme şi m-am gândit eu că o să vrei să mă vezi înainte de a merge la pistă.

- De câte ori l-ai prins pe Lipsky bând în timpul serviciului?

- De două ori. I-am dat un avertisment şi i-am spus că-l dau afară dacă se mai întâmplă. Este un muncitor bun. E drept, are slăbiciune pentru gin, dar lucrează aici de zece ani. Se uită la pansamentul de la braţul lui Gabe şi oftă. Jur pe sufletul mamei mele că nu mi-am imaginat că e în stare să bage cuţitul în tine.

- Beţivii sunt imprevizibili, Jamie. Îmi cunoşti părerea în privinţa asta.

- Într-adevăr. Jamison îşi împreună mâinile peste pântec. Locul lui acum era la pistă, nu aici, dregând busuiocul. Şi poate că înţeleg, continuă el, de ce nu ai nici un fel de compasiune pentru această slăbiciune. Totuşi, băieţii sunt treaba mea, da? Iar eu am acţionat după propria mea judecată.

- Judecata ta s-a dovedit greşită.

- Da.

- Pe oricine mai prind băut la slujbă, începând cu tine şi terminând cu ultimul rândaş, îl dau afară. Fără preaviz. Fără excepţii.

Poate că ochii lui trădau iritarea, dar Jamison încuviinţă, dând din cap.

- Bâta e în mâna ta, Gabe. Mulţumit, Gabe luă cartea şi o răsfoi.

- Am de gând să petrec mai multă vreme la grajduri şi pe pistă.

- E grajdul tău, spuse Jamie întorcându-se, cu glasul aspru. Pista ta.

- Da, aşa este. Şi astăzi mi-a fost foarte clar că oamenii nu mă consideră parte integrantă în această combinaţie. Asta e greşeala mea. Puse cartea jos. În primii doi ani după ce am preluat ferma, am fost ocupat cu construcţia casei şi să mă infiltrez în cercul strâns al proprietarilor de cai. De atunci am lăsat cea mai mare parte din treburile zilnice în grija ta şi eu am jucat doar rolul proprietarului. Acum însă am de gând să mă apuc din nou de treabă. Jamie, tu eşti antrenorul meu şi atâta vreme cât este vorba de cai, accept orice sfat îmi dai tu. Dar acum am intrat din nou în joc. Şi nu intenţionez să pierd.

O să-i treacă, decise Jamison. Proprietarii pun rar osul la bătaie, vreme prea îndelungată. Tot ce-i interesează este un cal care promite, în padoc, şi portofelul.

- Cunoşti drumul la grajduri mai bine ca oricine.

- Demult n-am mai pus mâna pe o furcă. Gabe zâmbi, când imaginea lui Kelsey agitând una îi fulgeră prin minte. Se uită la ceasul mare, pe care Jamison îl agăţase pe perete. Putem ajunge la Pimlico în jurul orei trei. Pe cine trimiţi cu mânza?

- Pe Carstairs. Torky o călăreşte, Lynette e băiatul de grajd.

- Să mergem să vedem ce fel de echipă fac.

Rămasă singură, Kelsey îşi schimbă pantofii cu cizmele şi o porni. Nu se duse la grajduri, conştientă că ar sta în drum. Sau că lumea s-ar zgâi la ea ca la o curiozitate. O luă deci spre dealuri, unde păşteau caii.

Cum s-a putut ea plimba pe aici, copil fiind, şi să nu-şi amintească nimic? Ideea că primii trei ani din existenţa ei nu-i lăsaseră nici o urmă în memorie îi dădea un sentiment de frustrare. În condiţii normale, acest lucru n-ar fi avut nici un fel de importanţă, dar destinul ei fusese schimbat în acei primi ani de viaţă. Îi voia înapoi, voia să decidă singură ce era greşit, ce era corect.

Se opri la un gard alb, curat, rezemându-se de el, pe când trei iepe începură o cursă improvizată, cu mânjii zburând în urma lor. O altă mamă stătea răbdătoare, păscând, în timp ce mânzul ei sugea.

Era aproape prea perfect, îşi spuse Kelsey. O ilustrată care era doar puţin prea clară, prea strălucitoare ca să fie adevărată. Totuşi, se pomeni zâmbind spre mânz, admirând imposibil de delicatele picioare, mişcarea capului, care avea o anumită eleganţă. Ce-ar face acesta, se întrebă ea, dacă ar sări gardul şi s-ar duce să-l mângîie?

- Un spectacol, nu? Naomi veni lângă ea, la gard. Vântul îi înfoiase părul pe care-l purta tuns până la nivelul bărbiei, mai mult pentru comoditate decât din considerente de modă. Nu obosesc niciodată să-i privesc. Primăvară de primăvară, an de an. Este liniştitoare această rutină.

- Sunt superbi. Liniştitori, într-un fel: E greu să ţi-i imaginezi la curse.

- Sunt atleţi. Împerecheaţi pentru viteză. O să vezi asta mâine. Naomi îşi dădu părul pe spate, dar, enervată, scoase o şapcă din buzunarul gecii şi şi-o puse pe cap.

- Cel care suge acolo are cinci zile.

- Cinci zile? Surprinsă, Kelsey se întoarse, studiind atent mama şi mânzul. Acesta era lucios şi sănătos şi părea deştept. Mi se pare de necrezut, spuse ea.

- Cresc repede. Peste trei ani, o să fie în floarea vârstei. Totul începe aici sau, mai exact, în grajdul pentru împerecheri. O să aibă probabil cincisprezece, şaisprezece palme şi poate vreo cinci sute de kilograme şi o să parcurgă pista cu un om în spinare. E un lucru frumos de urmărit.

- Dar nu şi uşor, comentă Kelsey. Nu poate fi uşor să iei ceva atât de delicat şi să-l transformi într-un competitor.

- Nu. Naomi zâmbi. Fiica ei începea deja să înţeleagă. Asta, îşi spuse ea, era în sânge. Asta înseamnă muncă şi dăruire şi, destul de des, dezamăgire, zise ea tare. Dar merită. De fiecare dată. Îşi înclină şapca, astfel încât cozorocul ei să-i umbrească ochii. Îmi pare rău că te-am lăsat singură atâta vreme. Dar potcovarului îi place să pălăvrăgească. Era prieten cu tatăl meu. Îmi face treaba asta aici şi nu pe pistă, datorită vechilor legături dintre noi.

- E în regulă. Nu aştept de la tine să-mi ţii de urât.

- Dar ce aştepţi?

- Nimic. Încă.

Naomi mai aruncă o privire iepei care alăpta, dorindu-şi să-i fie la fel de uşor să se apropie de fiica ei.

- Mai eşti încă furioasă din cauza dimineţii de azi?

- Furioasă nu este cuvântul potrivit. Kelsey se îndepărtă de gard, ca să poată studia profilul mamei sale. Deconcertată, mai curând. Toată lumea stătea şi se uita.

- Dar nu şi tu. Cu un zâmbet, Naomi dădu din cap. Am crezut că o să treci cu furca prin beţivul ăla cretin. Te invidiez pentru asta, Kelsey, pentru această reacţie spontană, care vine din absenţa fricii sau dintr-un preaplin de onoare. Îngheţasem. În mine a rămas mult prea multă frică şi, aproape deloc, onoare. Cu foarte mulţi ani în urmă, n-aş fi ezitat nici eu.

Prinse curaj şi se întoarse cu faţa spre fiica ei.

- Poate că te întrebi de ce nu am chemat poliţia. Nu ştiu dacă pe propriul lui teren, Gabe ar fi mânuit altfel situaţia, dar aici... ei bine, Gabe ştie că nu-mi face câtuşi de puţin plăcere să am din nou de a face cu poliţia. Niciodată. Şi a făcut asta pentru mine.

- Nu e treaba mea.

Naomi închise ochii. Dar simplul fapt că asistaseră împreună la incident însemna că era acum şi treaba lui Kelsey.

- Nu mi-a fost frică la început, când au venit să mă aresteze. Eram atât de arogant de sigură că o să sfârşească prin a face figură de idioţi, iar eu, de eroină. Nu mi-a fost frică atunci, în camera de interogatoriu. Eram o Chadwick. Dar frica se strecoară în tine, centimetru cu centimetru. Poţi să lupţi cu ea, să o ţii în loc. Nu să o alungi, să o ţii în loc. Dar înainte însă de a fi părăsit încăperea aceea cumplită, cu oglinda ei şi pereţii aceia cenuşii, mă cuprinsese deja frica.

Respiră adânc, ca să se liniştească, amintindu-şi că scăpase de ea. Scăpase de ea, dar nu şi de amintiri.

- De-a lungul procesului, al articolelor din ziare, al privirilor îndreptate asupra mea, mi-a fost frică. Dar nu am vrut s-o arăt. Uram ideea de a se şti că-mi era frică. Apoi ţi se spune să te ridici în picioare, ca juriul să pronunţe verdictul. Verdictul tău. Atunci nu mai poţi lupta cu frica. Îşi înfige gheara în tine şi-ţi taie respiraţia. Poti tu să stai acolo, prefăcându-te că eşti calm, prefăcându-te că eşti încrezător, pentru că ştii că toţi te privesc. Toţi ochii sunt îndreptaţi spre tine. Dar înăuntru, eşti ca piftia.

Când juriul spune „vinovat”, simţi cum îţi vine rău. Mai trase o dată adânc aer în piept.

- Aşa că vezi de ce sunt atât de recalcitrantă la ideea de a avea din nou de-a face cu poliţia. O vreme nu spuse nimic. Dar neaşteptând nici un răspuns.

- Ştii, când erai mică, obişnuiam să venim aici. Te urcam sus pe gard. Îţi plăcea întotdeauna să vii în vizită la mânji.

- Îmi pare rău. Nu-mi amintesc. Şi, într-adevăr, deodată îi păru profund rău.

- Nu contează. Vezi calul acela negru? E campion. Am ştiut asta de cum s-a născut. S-ar putea să ajungă unul din cei mai buni cai proveniţi de la Three Willows.

Kelsey studie mai atent mânzul. Era încântător, desigur, dar nu vedea nimic care să-l deosebească de ceilalţi mânji de pe păşune.

- De unde ştii?

- Din ochi. Dintr-ai mei şi dintr-ai lui. Noi doi, pur şi simplu, ştim.

Se sprijini de gard, privind, împreună cu fiica ei, câmpiile. Şi o clipă fu aproape mulţumită.

Târziu în noaptea aceea, când în casă se aşternuse liniştea, iar vântul bătea ademenitor în ferestre, Naomi se ghemui lângă Moses. Cel mai mult îi plăcea când Moses venea în patul ei. Îi dădea un sentiment mai puternic de permanenţă, decât atunci când se strecura ea în camerele lui aflate deasupra birourilor antrenorului.

Nu că nu i-ar fi plăcut emoţia acestei escapade. Prima dată, prima lor dată, ea fusese cea care intrase în camera lui, surprinzându-l în chiloţi, bând o bere şi aplecat deasupra hârtiilor.

Ce spectacol seducător, îşi aminti ea, mângâindu-l cu o mână de-a lungul pieptului. Dar ochii lui îl trădaseră. O dorea, aşa cum o dorise dintotdeauna. Doar că îi trebuiseră şaisprezece ani pentru ca să-şi dea seama că şi ea îl dorea pe el.

- Te iubesc, Moses.

Întotdeauna tresărea când o auzea spunând asta. Probabil că aşa va fi mereu.

- Te iubesc, Naomi. Cum altfel m-ai fi putut convinge să vin aici, cu fiica ta pe acelaşi coridor?

- Kelsey este o femeie în toată firea. Mă îndoiesc că ar suferi un şoc chiar dacă ar şti că te afli în patul meu. Se răsuci, suindu-se peste el. Iar eu te am, într-adevăr, pe tine, Moses.

- Este greu să te contrazic, când tot sângele din cap mi s-a scurs mai jos. Potrivit unui vechi obicei, îşi trecu delicat mâinile peste trupul ei, ca să-i cuprindă apoi sînii. Eşti tot mai frumoasă, pe zi ce trece, Naomi.

- Din cauză că ochii tăi îmbătrânesc tot mai mult.

- Nu când se uită la tine.

- Isuse, mă distrugi când devii sentimental. Mă uit la Kelsey şi văd cât m-am schimbat. Cât e de minunat să o privesc, să o am aproape, chiar şi pentru puțină vreme. Naomi râse, scuturându-şi părul pe spate. Dar mai sunt totuşi destul de cochetă ca să mă uit apoi în oglindă şi să-mi văd fiecare blestemat de rid.

- Sunt nebun după fiecare blestemat de rid al tău.

- Ce important era pentru mine să fiu frumoasă. Era ca un fel de misiune - nu, ca o datorie. Apoi, vreme de atâția ani, acest lucru nu a mai însemnat nimic. Până la tine. Naomi zâmbi, aplecându-se ca să-i atingă uşor buzele, cu ale ei. Iar acum îmi spui că-ți plac zbârciturile.

Moses îşi petrecu o mână după capul ei o trase mai hotărât spre el. În timp ce ea se pierdea în sărutare, acesta o întoarse, îi ridică coapsele, coborându-le atât cât să poată pătrunde adânc în ea. O urmări arcuindu-se şi se înfiora când auzi geamătul ei venind repede, gutural. Alese un ritm lent, obligând-o să-l urmeze, obținând plăcere pentru amândoi.

Afară, pe coridor, Kelsey auzea sunetele înfundate ale actului sexual, scârțâitul patului vechi, gemetele şi şoaptele.

Rămase acolo, cu ceaşca de ceai pentru care se dusese jos, într-o mână, cu o carte într-alta, agitată în imobilitate.

Niciodată nu îl auzise pe tatăl ei făcând amor cu Candace, în timpul nopții.

Dar nici să stea acolo şi să asculte nu era politicos. Se fâstâci încercând să deschidă butonul uşii, împrăştiind ceaiul, în graba ei de a intra în cameră. Mama ei, îşi spuse ea, pradă zecilor de emoții conflictuale. Şi Gabe Slater, probabil. Iar emoțiile pe care i le stârnea prezența lui în spatele acestei uşi, mai bine să rămână neexplorate.

În clipa în care închise uşa, se lăsă cu spatele pe ea. O parte din ea voia să râdă de absurditatea situației. O femeie adultă şocată pentru că o altă femeie adultă, care întâmplător era mama ei, avea o viață sexuală activă.

Doar că nu era prea amuzată, pe moment, de situația sau de propria ei reacție. Nemaiavând nevoie nici de ceai şi nici de carte, le puse pe ambele deoparte. Grădina întunecată, adânc adormită de sub fereastra ei era argintată sub lumina lunii. Romantic, îşi spuse ea. Misterios. La fel cum era întreaga fermă Three Willows.

Dar ea nu dorea romantism. Nu dorea mister. Se afla aici pentru că era important să afle totul despre jumătate din obârşia ei, care îi fusese răpită. Plecă de la fereastră şi se băgă înapoi în pat. Dar nu reuşi să adoarmă decât mult după ce auzi uşa din partea cealaltă a coridorului deschizându-se şi închizându-se şi zgomotul paşilor liniştiți trecând prin dreptul uşii ei şi în jos pe scări.

Capitolul 6

În zorii zilei, pista era o cu totul altă lume decât cea la care se aşteptase Kelsey. Pentru ea cursele de cai însemnau mai mult decât viteză. Însemnau pariuri şi pariori, havane groase şi costume proaste, mirosul berii stătute şi al transpirației celor care pierdeau.

Îngrijitorul băut pe care-l concediase Gabe cu o zi înainte se potrivea cu imaginea lumii închipuite de ea, mult mai bine decât realitatea liniştită, oarecum mistică, a alergătorilor din zorii zilei.

Când ajunse acolo împreună cu Naomi, pista era înecată în ceață. Caii plecaseră şi mai devreme, pentru a fi descărcați, înşeuați şi pregătiți pentru antrenament. Era linişte, atmosfera era aproape senină. Vocile erau înfundate din cauza cetii şi oamenii se mişcau prin pâclă, ca nişte stafii.

- Sunt cronometrori, spuse Naomi. Oficiali. Unii lucrează pentru hipodrom sau pentru The Racing Form. Stau aici ore în şir, cronometrând caii, făcând pronosticuri. Naomi zâmbi. Vânând viteza. Bănuiesc că asta facem cu toţii. M-am gândit că o să vrei să priveşti mai întâi din unghiul acesta.

- Este... ei bine, este frumos, nu-i aşa? Nu este ce mi-am închipuit eu. Se întoarse spre femeia de lângă ea, blonda zveltă, drăguţă, în geaca de doc şi în blugi. Se pare că nimic nu este aşa cum mi-am închipuit.

- Majoritatea oamenilor nu văd decât un singur aspect al curselor de cai. Două minute în jurul ovalului, lotul petrecut într-o strălucire. Palpitant, desigur. Uneori, terifiant. Triumfător sau tragic. Adesea, un bărbat sau o femeie sunt judecaţi la fel. Sub un singur aspect, sau pentru o singură faptă. O să te duc la grajduri. Acolo se află adevărata acţiune.

Şi adevăratele caractere, descoperi Kelsey. Jochei în vârstă, care rataseră startul sau se îngrăşaseră, se îngrămădeau pentru cei patruzeci de dolari pe care-i câştigau pe cursă, ca băieţi de exerciţiu. Alţii, încă nişte copii, cu o privire flămândă în ochi, se învârteau pe acolo, în aşteptarea şansei. Se analizau caii, se emiteau strategii. Un băiat de grajd, cu o pălărie de tweed, plimba agale un cal ologit, cântându-i ceva, încet, liniştitor.

Nu se simţea nici un fel de stare deosebită de emoţie sau de anticipaţie. Doar rutină, rutina firească, îşi spuse ea, pe când majoritatea oamenilor dormeau sau dădeau din cap, la prima lor ceaşcă de cafea.

Observă un bărbat într-un costum albastru-deschis şi cizme strălucitoare, stând de vorbă cu un altul, cu ochi placizi, într-un cardigan zdrenţăros. Din când în când, omul în costum bleu îşi puncta cuvintele cu o împunsătură cu degetul lui cărnos. La fiecare mişcare, strălucea un inel cu diamante, în forma unei potcoave.

- Bill Cunningham, spuse Naomi, observând cine-i atrăsese atenţia lui Kelsey.

- Cunningham? se încruntă Kelsey, căutînd în memorie. Nu e numele pe care l-a pronunţat grăjdarul concediat ieri de Gabe?

- Înainte, Longshot era ferma Cunningham. Bill a moştenit-o, cred, acum vreo douăzeci şi cinci de ani. În voce i se simţea disprețul. Tocmai se întrecea pe sine în a o distruge de tot, când a pierdut-o în favoarea lui Gabe. Acum îl interesează cîţiva cai, are unul sau doi, mediocri. Locuieşte în Maryland. Antrenorul este Carmine, lucrează pentru Bill şi pentru cîţiva alţi proprietari. În clipa asta, Carmine ascultă instrucţiunile lui Bill şi este de acord cu totul. După care Carmine o să facă numai ce vrea, pentru că ştie că Bill e un prost. Ah! Naomi oftă. Ne-a văzut. O să mă scuz spunând că n-avem timp.

- Naomi. Cu un pas semeţ care făcea să-i strălucească cizmele, Cunningham se apropie de ele. Ochii lui străluciră ca nişte pietricele lustruite când îi luă mâinile lui Naomi. O privelişte frumoasă, într-o dimineaţă mohorâtă, spuse el.

- Bill. Anii îi conferiseră lui Naomi o mare toleranţă pentru proşti. Îi oferi obrazul. Nu te vedem prea des la antrenamente.

- Am o iapă nouă. Va participa la cursele de la Hialeah. Tocmai îi spuneam lui Carmine cum trebuie să se lucreze cu ea astăzi. Nu vreau să fie dojenită.

- Fireşte că nu, spuse Naomi dulce. Bill, ea e fiica mea, Kelsey.

- Fiica? îşi umflă obrajii, a surpriză. Ca toată lumea din regjune, ştia deja despre Kelsey. Vrei să spui soră, poate. Încântat să te cunosc, draga mea. Îi întinse mâna, lovind-o pe a ei şi i-o scuturâ cu forţă. Deci ai de gând să o iei pe urmele mamei, da?

- Am venit aici doar ca să privesc.

- Ei bine, sunt multe de văzut. Până diseară, am prins-o în cârlig, spuse, făcându-i cu ochiul lui Naomi. Să vorbeşti cu mine, după-amiază, înainte de a face pariuri, draga mea. Te învăţ eu.

- Mulţumesc.

- Nimic nu e prea mult pentru fata lui Naomi. Ştii, dacă n-aş fi pierdut trenul, aş fi putut fi eu tatăl tău. Şi acum, fii atentă.

- Asta să i-o spună lui mutu', bombăni Naomi în barbă, în timp ce Bill plecă ţanţoş să-şi piseze antrenorul.

- Îţi apreciez gustul. Dar ce naiba spunea despre calul acela?

- Ah. Naomi îşi duse mâna la gură şi începu să râdă cu poftă. Lui Bill îi place să dea din gură, crezîâd că păcăleşte oamenii că se pricepe la ceva. Ia să vedem...

Într-o engleză simplă. A cumpărat iapa la un târg de cai, cu probe. Iapa a câştigat uşor şi Bill a plătit preţul cerut. El crede că unui cal nu trebuie să i se impună ritmul sau să fie temperat, în timpul antrenamentului. Naomi se încruntă. Este tipul care plăteşte un supliment jocheului, pentru fiecare lovitură de cravaşa. Dacă bietul cal nu a fost biciuit în timpul cursei, Bill se simte înşelat.

- Sunt surprinsă că ai fost atât de politicoasă cu el.

- Nu mă costă nimic. Şi ştiu, spuse Naomi încruntându-se, ce înseamnă să fii un paria. Haide acum, Moses cred că a şi pregătit un cal pentru cursă.

Traversară zona padocului, unde băieţii de exerciţiu tocmai începeau să se urce pe cai. Şaua era atât de subţire, doar cu puţin mai mult decât o simplă fâşie de piele. Băieţii, aşa cum li se spunea, indiferent de sex, stăteau în picioare în scările înalte, în timp ce antrenorii, călare, mergeau alături sau în spatele lor, îndreptându-se spre pistă.

- Uite-l pe unul dintre ai noştri, arătă Naomi spre un murg care dădea din copite. Virginia's Pride . Dacă nu poţi rezista astăzi fără să pariezi, poate că o să vrei să pui câţiva dolari pe el. Este un atlet uimitor şi-i place în mod deosebit pista asta.

- Tu pariezi?

- Mmmm. Ochii lui Naomi erau îndreptaţi asupra lui Moses, care călărea la o jumătate de lungime în spatele murgului. N-am rezistat niciodată fără să pariez. Haide să-l vedem alergând.

Mai erau şi alţi cai pe pistă. Ceaţa începea să se ridice şi caii treceau prin ea ca gloanţele prin plasă, explodând. Trupuri uriaşe pe picioare subţiri, împrăştiind pământul, cu gâturile întinse înainte şi cu călăreţii lor slabi, aplecaţi cât mai jos. Inima ei preluă pulsul tunetului înfundat al copitelor.

- Uite-l acolo. Entuziasmul o făcu să ridice glasul, în timp ce arăta. Acela e calul tău.

- Da, al nostru. Văd că azi se aleargă repede, dar sper că Moses i-a spus băiatului să-l menţină sub două minute.

- De unde ştie călăreţul?

- Are un ceas, în cap, se auzi, din spatele ei, vocea lui Gabe. Deşi Kelsey tresări, nu-şi luă ochii de la calul care alerga ca o rachetă, în jurul pistei. Arată bine, Naomi, mai spuse Gabe.

- O să arate şi mai bine în timpul derby-ului. Cel de acolo e al tău, da? Naomi făcuse ochii mici, privind.

- Double or Nothing (Dublu sau Nimic). Gabe se aplecă peste balustradă, în timp ce calul zbura prin dreptul ei. O să arate şi el mai bine, în mai.

Kelsey nu vedea cum. Amândoi caii arătau minunat, acum, mâncând pista, aruncând fărâme din ea, spre cer. Parcă se desprinseseră de pământ, cu picioarele acelea neadevărat de delicate, plutind în aer, ca nişte aripi.

Putea sta acolo ore întregi, urmărind cal după cal, tură după tură. Era adevărat, totul nu dura mai mult de un minut sau două şi cronometrorii stăteau acolo cu cronometrele lor, antrenorii cu ale lor, dar pentru ea, timpul nu mai exista. Era ca o pictură frumoasă, plină de viaţă, într-o ramă ponosită.

- Ţi-ai ales favoritul? o întrebă Gabe.

- Nu. Nu se uită la el, nu voia ca el sau amintirea celor auzite azi-noapte să-i strice dispoziţia. Nu prea mă pricep la pariuri.

- Atunci nu cred că o să vrei să faci pariu că până la urmă tot te duci la ghişee.

Ea dădu din umeri, apoi constată că nu poate rezista.

- Bill Cunningham s-a oferit să-mi vândă nişte ponturi.

- Cunningham? Gabe izbucni într-un hohot de râs. Atunci sper că ai buzunarele burduşite, drăguţo. Se rezemă de gard. Se gândi să-şi aprindă o havană, dar decise că era păcat să rateze parfumul lui Kelsey. Subtil şi delicat, genul de parfum care se furişează în simţurile bărbatului şi rămâne acolo mult după plecarea femeii.

- Dimineaţa e vremea cea mai bună, spuse Naomi, ferindu-şi ochii de soarele care străpunsese ceaţa subţire, strălucind orbitor, iei totul de la început.

- Este o chestiune de posibilităţi. Gabe se uită la Kelsey. Numai şi numai de posibilităţi.

Mai târziu se întoarseră înapoi la grajduri. Caii scoteau aburi în aerul rece, în timp ce li se luau şeile şi erau plimbaţi. Picioarele erau verificate pentru eventuale luxaţii, scrântiri, lovituri. Unui murg i

se gresau copitele. Un îngrijitor se ocupa de un altul, aplecându-se, căutând eventuale răni. Un potcovar cu un şorţ din piele şi o trusă de scule uzată bătea o potcoavă.

- E ca un tablou, nu-i aşa? întrebă Gabe, ca şi cum ar fi intuit imaginea din creierul lui Kelsey.

- Da, aşa este.

- Tot ce vezi aici era adevărat acum o sută de ani, acum cinci sute. Picioarele cailor de rasă sunt foarte delicate, aşa că suntem obsedaţi de ele. Priveşte. Unde se uită antrenorul?

Kelsey se întoarse, ca să urmărească un cal condus înăuntru, cu antrenorul în spatele lui.

- La picioarele calului.

- Şi acolo o să rămână cu ochii. Arătă cu capul în altă parte. Probabil că tot aici erau şi acum o mie de ani.

Un bărbat cu o şapcă de curse nu se dezlipea de Moses. Vorbea repede, gâfâind.

- Cine e?

- Un agent de jochei. Umblă din grajd în grajd, încercând să convingă pe fiecare că îl reprezintă pe viitorul Willie Shoemaker. Gabe îi aranja părul lui Naomi, după ureche. Vreţi o cafea? întrebă el.

- Mi-ar plăcea. Tu, Kelsey?

- Cum să nu? Mulţumesc. Ai ceva împotrivă dacă mă uit mai îndeaproape la calul tău în timp ce este plimbat?

- Dă-i drumul.

Naomi se aşeză pe o găleată întoarsă cu fundul în sus. Treaba de dimineaţă aproape că se terminase. Şi începea aşteptarea. Ea era foarte bună la aşteptat. Iar acum găsea plăcere în aceasta, urmărindu-şi fiica mergând alături de calul înfierbântat. Punând întrebări, îşi imagină ea. Copil fiind, punea mereu întrebări. Dar nu era niciodată aşa distantă, ca acum.

O clipă, în dimineaţa asta, în timp ce stăteau în ceaţă şi priveau primii cai alergând în jurul pistei de antrenament, simţise că atmosfera se destindea între ele două. După care reapăru încordarea. Subtilă, dar câte subtilităţi nu o înconjurau oare pe fiica ei? Câte contraste!

Kelsey râse. Era pentru prima oară că Naomi o auzea râzând, degajat, fără rezerve.

- Se simte bine, comentă Gabe, întinzându-i lui Naomi o ceaşcă de cafea.

- Văd. Îmi pare bine. Stau aici şi mă gândesc că nu o să fie întotdeauna aşa de groaznic între noi două. Îşi degajă gâtul uscat, cu cafeaua fierbinte, dulce. Nu vreau decât să o ating. Să o strâng în braţe, măcar o dată. Şi nu pot. Poate că m-ar lăsa, din milă. Dar asta ar fi mai cumplit decât dacă m-ar respinge.

- E aici. O mângâie uşor pe păr, peste umeri. Nu-mi pare genul care să fie aici, dacă nu vrea să fie.

- Nu aştept de la ea să înceapă din nou să mă iubească. Dar vreau să-mi permită să o iubesc. Îşi duse mâna la umăr, punându-şi-o peste mâna lui.

Kelsey încercă să ignore intimitatea scenei, când reveni lângă ei. Era treaba lor, îşi spuse în gând. Mai zâmbea încă şi se întinse după cafeaua ei. Gabe i-o oferi.

- Mulţumesc. Tocmai mi s-a spus care va fi câştigătorul de azi, în toate cursele.

- Jimmy are întotdeauna un pont, spuse Naomi. Şi care se adevereşte la fel de des, cum dă în bară.

- Ah, dar e vorba de lucruri precise. Kelsey zâmbi, ridicându-şi ceaşca. Mi-a jurat că niciodată nu i-ar da fiicei lui Naomi decât un pont sigur. Cică ar trebui să pariez la început pe Necromancer, pentru că terenul e lent, iar el e generos şi o să câştige râzând.

Kelsey îşi ridică o sprânceană.

- Am dreptate?

- Nimeni n-ar bănui că eşti pentru prima dată aici, spuse Gabe serios.

- Ah, învăţ repede, Kelsey privi în jur. Ritmul devenea, categoric, tot mai lent. Ce se întâmplă acum?

- Aşteptăm.

Naomi se ridică, întinzându-se.

- Haide. O să cumpăr nişte gogoşi, la cafeaua asta.

Aşteptarea părea să fie un mod de viaţă, în jurul pistei. Pe la zece, antrenamentele se terminaseră pentru caii care nu erau programaţi să participe la curse. Trailere intrau şi ieşeau. Pista era curăţată.

Spre miezul zilei, tribunele începură să se umple. Restaurantele din sticlă din spatele acestora serveau prânzul celor care preferau experiența lor la curse, departe de zgomotul şi mirosul gloatei.

Anticiparea se instalase. Acea emoție care lipsise în timpul dimineții învăluite în ceață.

Caii se ridicau în două picioare, se agitau ca nişte atleți abia aşteptând să înceapă alergarea. Unii se calmau când jocheii se urcau în spinarea lor, alții tropăiau şi tremurau.

O porniră, din zona padocului, spre pistă, într-un singur şir, unii însoțiți de băieții de grajd, alții neacompaniați.

Tribunele zumzăiau acum, cu novicii, presărați printre obişnuiții curselor, cu toții sperând că astăzi era ziua lor. Parada startului, baza zecilor de ritualuri ale curselor de cai, începu cu aducerea cailor la pas spre pistă. La apelul gornistului, aceştia se adunară în cerc pentru poziția de start. Cei nerăbdători să parieze studiau formularele de curse, caii, jocheii, sperând să depisteze un câştigător.

Dacă un cal transpira, putea fi nervos. Avantaj sau dezavantaj. Fiecare parior avea propria lui părere. Picioarele din față, bandajate. Asta putea însemna o problemă. Ah, cel de colo parcă trăgea puțin. Poate că era nervos, azi. Sau poate că era rapid.

Cel de acolo chiar că arăta a câştigător.

Lui Kelsey nu-i păsa. Erau prea multe de văzut. În mod ciudat, pista nu era câtuşi de puțin lină. Era largă, brăzdată adânc. O milă circulară, de viteză şi visurile.

Putea efectiv mirosi visurile, stând acolo, lângă coardă. Visurile jocheilor, visurile celor din tribune. Şi Kelsey înțelese, stând acolo, ce drog puternic era dorința de a câştiga.

- Cred că o să pariez.

Naomi râse. Se aşteptase la asta.

- Gabe, eşti drăguț să o conduci tu? Nimeni nu se descurcă singur, prima oară în fața ghişeului.

- Sunt sigură că o să reuşesc, spuse Kelsey când Gabe o luă de mână.

- Toată lumea crede asta. Îşi făcu loc înăuntru, unde începuseră deja să se formeze cozi, în fața ghişeelor.

- Permite-mi să-ți fac un scurt instructaj despre jocurile la cursele de cai. Te-ai gândit cât vrei să joci?

- În jur de o sută, spuse ea încruntându-se plictisită.

- Dublează suma. Indiferent ce te gândeşti să joci, dublează suma. Apoi consider-o că nu mai este a ta. Şi acum, ia un formular de curse.

- L-am luat. Nu înțelegea ce scria în el, dar îl avea.

- În mod normal, ai nevoie de vreo patru ore, într-un loc liniştit, ca să-l studiezi, să urmăreşti cursele în ordinea lor, să elimini cai, să-i aşezi pe alții în ordine. Cel mai bine este să-i reduci la doi sau trei. Nu ai binoclu, nu?

- Nu, nu m-am gândit.

- Nu contează, poți să-l iei pe al meu. Gabe îl făcu loc la o coadă, punându-i un braț prietenesc pe umăr. Nu zâmbea. Ar fi vrut, dar nu o făcu. Kelsey îl asculta, aşa cum ascultă un student premiant un profesor veteran.

- Iar acum să uiți de pariurile pe jocurile pereche sau pe orice altfel de combinații. Şi vrei să pariezi ca să câştigi.

- Bineînțeles că da.

- Exact, pariul agresiv merită prin el însuşi. A paria ca să te dai mare este pentru proşti.

Gabe avu satisfacția de a-l vedea pe bărbatul de la coadă, care stătea alături de el, făcând cu ochiul şi strângându-şi umerii.

- Ai studiat afişajul pronosticurilor?

- Nu, spuse ea, simțindu-se ca o proastă.

- Calul tău este între patru şi unu. Asta e bine. A paria pe favoriți, este pentru tâmpiți. Păcat că mi-ai spus că nu-ți place să joci, că nu te lăsam să bei şi să mănânci ceva, înainte de a paria.

- Ce spui?!

- Niciodată să nu bei şi să nu mănânci înainte de a depista un învingător, Kelsey.

- Asta e o invenție de-a ta, spuse ea, făcând ochii mici.

- Nu. Totul e literă de lege. Şi totul e o prostie, adăugă el, zâmbind, în sfârşit. Pariază ca să joci, pentru că e amuzant. Închide ochii şi alege numărul. Caii sunt atleți, nu maşini. N-ai cum să ştii ce vor face.

- Mulțumesc. Amuzată de data asta, se apropie de ghişeu.

- Zece dolari pe Necromancer. îi aruncă o privire lui Gabe. Să fie, mai spuse ea.

Cu brațul pe după umerii lui Kelsey, Gabe îşi scoase portofelul.

- Cincizeci pe numărul trei. Să fie. Strângând biletul în mână, Kelsey se încruntă.

- Cine e numărul trei?

- Nu pot să-ți spun. Gabe îşi băgă biletul în buzunar.

- Ai pariat doar pe un număr, doar pe un număr?

- O inspirație. Vrei să faci pariu cu mine pe cine o să iasă primul? Pontul tău sau inspirația mea?

- Pe alți zece dolari, îi răspunse ea dintr-un foc.

- Şi ziceai că n-ai stofă de jucător.

O conduse înapoi la locul lor, exact în momentul în care caii intrau pe poarta de pornire. Poate că era o prostie, dar inima îi bubuia în piept şi mâinile îi transpiraseră. La auzul clopotului, se întinse înainte, orbită de beția coloristică.

Nu mai era vorba de antrenamentul în ceață, ci de o aglomerare de trupuri numai muşchi, luptând pentru poziție cu jocheii prinşi ca nişte scaieți pe spinările lor. În câteva secunde atinseră ritmul normal, alergătorii din frunte îngrămădindu-se spre coardă, zgomotul era copleşitor, tunet în frunte, vuiet în spate. Şi iată-i la turnantă.

- Numărul trei câştigă, îi spuse Gabe la ureche.

- Dar abia au pornit, îi răspunse Kelsey.

Auzea jocheii strigând, amenințând sau încurajând, în timp ce cravaşele fulgerau. Se vedea linia de finiş, Kelsey uită complet de pariu. Întreaga emoție era prinsă în cursa în sine, în spectaculozitatea ei, în dramatismul vitezei. Văzu un cal venind din spate, forțându-se, săpându-şi locul. Fără să-şi dea seama, încremeni pentru el, emoționată de această săgeată de curaj şi de suflet.

Calul îl depăşi pe lider, din partea exterioară şi prelua conducerea cu o jumătate de lungime.

- Ah, l-ai văzut? îşi întoarse capul înapoi şi râse. A fost superb.

Gabe nu văzuse finişul, dar o văzuse pe ea. Masca politicoasă se dizolvase în entuziasm, dând la iveală pasiunea şi energia femeii care se ascundea dedesubt. Dorea femeia mai mult decât dorise vreodată să aibă noroc la joc.

Cu buzele strânse Naomi medita asupra privirii din ochii lui Gabe. Era ceva la care va trebui să se mai gândească.

- Calul tău a terminat al cincilea, îi spuse ea lui Kelsey.

- Nu contează. Kelsey respiră adânc. Mai putea încă mirosi magia. Dar mi-a plăcut. Ai văzut cum a țâşnit calul acela deodată, aşa pur şi simplu? Parcă apăruse din neant.

- Numărul trei, spuse Gabe şi aşteptă până când ochii ei se întâlniră cu ai săi. Inspirația mea a câştigat.

- Numărul trei? Se întoarse spre cercul câştigătorilor, sfâşiată între enervarea pricinuită de faptul că pierdea pariul făcut cu el şi bucuria priveliştii oferite de calul care câştigase. Asta este ziua ta norocoasă.

- Poate că ai dreptate.

- Deci, spuse ea, ridicându-şi ochii spre el şi zâmbind, pe cine pariezi în cursa următoare?

Cândva în timpul după-amiezei, Kelsey devoră un crenvurşt, spălat cu o băutură răcoritoare. Simți o uimitoare împunsătură de mândrie, foarte personală, când Virginia's Pride domină terenul. Era atât de evident, îşi spuse ea chiar şi pentru ochiul ei neexersat, că nu exista in cursă un alt cal care să se compare cu el.

O altă emoție, mai puțin identificată, o cuprinse când calul lui Gabe trecu primul linia.

La asfințit, tribunele erau pline cu bilete necâştigătoare, cu mucuri de țigări şi cu speranțe sfărâmate.

- Doamnelor, vă surâde invitația mea la masă?

- Ah. Naomi se încheia distrată la geacă. Se uita deja după Moses. Eu o să mai stau cel puțin vreo oră pe aici. De ce nu o inviți pe Kelsey?

Instinctiv, Kelsey se dădu înapoi.

- Nu mă deranjează dacă te aştept.

- Nu, du-te. Distrează-te. Ne vedem acasă peste câteva ceasuri.

- Serios, eu... Dar Naomi se grăbea deja.

- Gabe, îți mulțumesc pentru invitație, dar...

- Eşti prea binecrescută ca să refuzi. Gabe o apucă de braț.

- Nu. Nu sunt.

- Atunci ți-e mult prea foame. Un singur crenvurşt nu poate alimenta toată această energie. Şi, în plus, te pot ajuta să-ți faci numărătoarea câştigurilor.

- Nu cred că o să-mi fie prea greu. Oricum, de foame, îi era foame. Îl lăsă să o conducă prin lotul de parcare la un Jaguar verde-închis.

- Frumoasă maşină.

- Rapidă.

Avea dreptate. Kelsey se lăsă pe spate şi savura drumul prin amurgul sidefiu. Întotdeauna îi plăcuse să meargă repede cu maşina, decapotată, cu radioul pus la maximum. Wade îi ținuse nenumărate prelegeri, Wade care nu depăşea niciodată viteza legală. Câtă judecată, îşi spuse Kelsey. Câtă responsabilitate.

Dar el nu înțelesese niciodată că din când în când trebuia şi ea să mai slăbească frâiele, să se descătuşeze. El îi predica moderația, iar ea o acceptase, cu excepția cazurilor în care îi era imposibil. Un impulsiv chef de a cheltui o amendă pentru depăşire de viteză, o pornire de ultimă clipă, de a zbura în Bahamas. Aceste capricii spontane ale ei fuseseră cauza majorității certurilor domestice.

Când începu să acorde atenție peisajului îşi dădu seama că ajunseseră aproape de Bluemont.

- Parcă spuneai că mă inviți la masă.

- Asta şi fac. Îți plac fructele de mare?

- Da. E vreun restaurant pe aici?

- Unul sau două. Dar noi o să mâncăm acasă. Am sunat mai devreme. Ce zici de peşte-sabie, la grătar?

- Este grozav. Se îndreptă pe banchetă, ascultând clopotele de alarmă din capul ei. De unde ştiai că o să accept invitația?

- Am avut o inspirație. Coti, trecu printre porțile de fier şi o luă în sus pe alee. Până mâncăm, poți să arunci o privire prin casă.

Grădinarul lui muncise mult. Straturile fuseseră curățate pentru primăvară, ca plantele perene să-şi poată înălța noii lăstari. Câteva panseluțe temerare înfloriseră deja, căpşoarele lor galbene, luminoase, salutând fermecător.

Uşa de la intrarea principală era din panouri de sticlă şlefuită, cu desene geometrice, strălucind ca diamantele, în lumina dinăuntru, care străbătea prin ele. Îşi aminti acum că îmbrăcămintea lui de jocheu strălucea tot ca diamantele. O combinație dramatică de roşu şi alb.

- Cum ți-ai ales culorile pentru costumul de jocheu?

- Culoare, caro, de la opt, la rigă. Gabe deschise uşa. O mână, la cărți. Am tras zecele şi valetul. Oamenii or să-ți spună că aşa am câştigat locul ăsta. Câştigând cu o mână, la cărți.

- Aşa a fost?

- Mai mult sau mai puțin.

Kelsey intră într-un atrium cu dale pe jos, un spațiu în întregime deschis, cu tavane ametitoare, cu luminatoare boltite. Balustrada din alamă care încercuia cel de a doilea etaj venea în continuarea unei scări uşor arcuite. Uriaşe vase din pământ atârnau suspendate, din ole revărsându-se verdeață.

- Asta zic şi eu intrare.

- Nu-mi place să mă simt claustrat. Să-ți aduc ceva de băut.

- Bine. îl urmă, printr-o arcadă grandioasă, într-un spațiu locuibil. Acesta se deschidea şi el spre o altă încăpere, tot printr-o arcadă. Uşi de sticlă invitau noaptea înăuntru, lămpi deja aprinse o atenuau.

Un foc ardea într-un şemineu din piatră de râu. În fața acestuia fusese pregătită o masă. Pentru doi, observă ea. O față de masă albă, lumânări. Şampanie la rece, într-o frapieră pusă alături.

- Ai avut şi inspirația că Naomi nu o să vină cu noi?

- De obicei se duce să stea de vorbă cu Moses, după o zi de alergări. Gabe deschise o sticlă, cu un pocnet iute, de sărbătoare. Vrei să arunci o privire prin jur sau preferi să te aşezi imediat la masă?

- Dacă tot am venit, o să-mi arunc o privire prin jur. Kelsey acceptă paharul, observând că al doilea tacâm nu avea paharul pereche. Tu nu sărbătoreşti?

- Cum să nu? Dar eu nu beau. Ce-ar fi să o luăm de sus în jos?

O conduse pe scările curbate. Numărase patru dormitoare, înainte de a urca alte câteva scări, spre apartamentul stăpânului. Aici totul se baza pe joc de nivele, dormitorul aflându-se cu trei trepte îmbrăcate în dale, mai sus decât zona de locuit. Un cămin din piatră putea încălzi picioarele patului-platformă de dimensiunea unui lac, iar lucarna invita somnorosul fără somn să privească luna.

Ca şi restul casei, era un amestec de clasic şi modern. O masă Chippendale servea drept suport unei sculpturi abstracte din bronz şi cupru. Un covor persan îşi revărsa culorile pe duşumea, în spatele unei măsuțe fantezi pentru servit cafeaua, din lemn de tek lustruit.

Vaze Meissen, alături de artă modernă. Tabloul îi stârni curiozitatea. Chiar de la început, Kelsey îşi dăduse seama că era vorba de opera aceluiaşi artist care le crease pe cele din casa mamei sale.

Atâta pasiune, îşi spuse ea, studiind tuşa frenetică, juxtapunerea violentă de culori primare.

- N-aş putea spune că e foarte odihnitor pentru un dormitor.

- Totuşi, mi s-a părut că aici îi este locul.

- N.C. spuse ea încet. Naomi l-a pictat?

- Da. Nu ştiai că pictează?

- Nu, nimeni n-a pomenit nimic de asta. Este foarte talentată. Cunosc câțiva specialişti în comerțul cu obiecte de artă care ar fi gata să cerşească la uşa ei.

- Ea nu ți-ar mulțumi în nici un caz pentru asta. Arta ei este personală.

- Orice artă este personală. A pictat dintotdeauna? Kelsey se îndepărtă de tablou.

- Nu. Ar trebui s-o întrebi despre asta. O să-ți spună tot ce vrei să ştii.

Simțindu-se mai în largul ei, Kelsey se întoarse spre Gabe.

- Ți-ai îngrozit vecinii, răzându-i de pe suprafața pământului?

- I-am îngrozit pe toți, pe o rază de douăzeci de mile.

- Şi ai savurat fiecare clipă.

- Să fiu al naibii că aşa e. La ce bun să ai o reputație dacă nu poți trăi la înălțimea ei?

- Şi care este reputația ta?

- Dubioasă, draga mea, foarte dubioasă. Oricine o să-ți spună că primul pas spre pierzanie este să te afli singură, cu mine, în dormitorul meu.

- Este o cale lungă între primul pas şi prăbuşirea finală.

- Nu chiar atât de lungă pe cât ți-ai putea închipui. Dând din umeri, Kelsey bău ce mai rămăsese în pahar.

- Povesteşte-mi despre celebra partidă de cărți.

- În timpul mesei. Sunt un împătimit al atmosferei, spuse el întinzând o mână şi mă aflu cu mult mai aproape de prăbuşirea finală.

Intrigată Kelsey îşi lăsă mâna pe mâna lui întinsă.

- Asta nu sună foarte dubios pentru mine, Slater.

- Sunt abia la început.

Ajunşi jos, el îi umplu din nou paharul.

Un servitor invizibil adusese deja pe masă două platouri din argint, acoperite, aprinsese lumânările şi dăduse drumul la muzică. Se aşezară la masă, pe muzică de Gershwin.

- Partida de cărți?

- Bine. Cât de bine te pricepi la poker?

- Ştiu cine bate pe cine. Sau aşa cred. Luă o bucățică din peştele delicat, la grătar, şi închise ochii. Chestia asta bate în mod categoric, de departe, bucătăria de la hipodrom.

- O să-i spun bucătarului. Oricum, cam cu vreo cinci ani în urmă, mă aflam angrenat într-un joc, un maraton. Miza era mare.

- Aici?

- Nu aici, aici. În demna Cape Cod. Kelsey făcu ochii mici.

- Jocurile de noroc nu sunt interzise în statul acesta?

- Întreabă poliția. Vrei sau nu vrei să auzi povestea?

- Vreau. Aşadar, te aflai într-un joc mare, ilegal, de poker. Şi apoi?

- Cunningham nu era în mână. Se afla într-o pasă neagră, nu doar la jocul respectiv, ci deja de câteva luni încoace. Caii lui aveau tot timpul accidente. Nu câştigase deloc în afaceri de mai bine de un an. Avea un munte de datorii uriaşe. Îşi spusese, ca majoritatea celor aflați într-o perioadă neagră, că nu avea nevoie decât de o mare lovitură.

- De aici, partida de poker.

- Exact. Pe mine mă interesau caii, iar el avea o fermă bine condusă. Aşa încât am fost - râse satanic - generos. Îmi doream o fermă ca asta, întotdeauna mi-a dorit. Am intrat în joc gândindu-mă că dacă nu-mi pierd miza, pot juca o carte mai mică, pentru derută, suficient ca să mai câştig un cal. Şi aşa, din aproape în aproape...

- Sună destul de rezonabil, dintr-un punct de vedere contorsionat. Mai curând imprudent, îşi spuse ea în gând. Admirabil de imprudent. În mod evident, continuă ea cu glas tare, ai cîştigat mai mult decât un cal.

- Nu puteam pierde. Era unui din acele dulci momente când totul îți pică în brațe. Dacă el avea trei cărți de un fel, eu eram servit. Dacă el avea o chintă, eu aveam chintă roială. Necazurile lui au început cu adevărat când nu mai putea merge mai departe. Ajunsese la vreo şaizeci, şaizeci şi cinci.

- De sute?

Amuzat, Gabe îi luă mâna, sărutându-i-o fără grabă.

- De mii, draga mea. Şi nu-i avea, ca să-i piardă. Nu lichizi, mă rog. Fireşte că a plusat, nevoind să renunțe.

- Şi bineînțeles că ai încercat cât ai putut să-l faci să-şi vină în fire.

- I-am spus că face o greşeală. Mi-a răspuns că nu. Gabe ridică din umeri. În fond, cine eram eu, să-i spun ce să facă? Nu mai rămăsesem decât patru, la ora aceea. Jucam de cincisprezece ceasuri. Aceasta urma să fie ultima mână. Cinci mii deschiderea, nici o limită la plusat.

- Cu alte cuvinte, douăzeci de mii, înainte chiar de a începe?

- Şi mai bine de o sută cincizeci de mii când am rămas numai eu şi Cunningham.

Furculița i se oprise la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură.

- O sută cincizeci de mii de dolari la o mână?

- A crezut că are o carte câştigătoare şi a tot umflat potul. A plusat ultima oară, crescându-l cu încă cincizeci de mii. Am crezut că asta o să-l facă să se retragă. Dar mi-a plătit.

Kelsey ridică paharul şi bău încet, ca să-şi umezească gâtlejul uscat. Parcă ar fi fost ea însăşi acolo, cu palmele transpirate, cu gura uscată, cu o mică avere, la cheremul cărților.

- Asta face un sfert de milion de dolari. Gabe zâmbi.

- Înveți repede. Mi-a părut rău pentru el, dar n-am de gând să spun că nu am savurat momentul în care am pus jos o culoare, față de cei trei popi ai lui. Nu avea numerar. Gabe îi mai turnă şampanie. Abia îi ajungea averea imobiliară. Aşa că am făcut un târg. Ai putea spune că Bill Cunningham a pariat ferma şi a pierdut-o.

- L-ai dat pur şi simplu afară? Gabe îşi înclină capul şi o studie.

-Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

- Nu ştiu, spuse ea după o clipă. Dar nu cred că l-aş fi putut arunca afară din propria lui casă.

- Chiar şi după ce a jucat cu bani pe care nu-i avea?

- Chiar şi atunci.

- Deci nu eşti o dură. Am făcut o înțelegere, reluă Gabe, care ne dădea satisfacție amândurora. Şi pentru că eu jucasem cu atâta curaj, am căpătat ceva ce-mi dorisem toată viața.

- Asta da, poveste. Presupun că l-ai cunoscut la curse, pe nefericitul Bill Cunningham.

- Nu, cel puțin nu la început. Lucram pentru el.

- Aici? Kelsey puse furculița jos. Ai lucrat aici?

- Plimbam caii încălziți, curățăm gunoiul de grajd, lustruiam harnaşamente. Avea o crescătorie de calitate. Bineînțeles, nu i-a păsat niciodată de cai. Pentru el, aceştia nu însemnau decât bani. Cu atât mai puțin îi păsa de oamenii care îi îngrijeau. Camerele noastre erau ca nişte mici celule, înghesuite, murdare. Nici prin cap nu-i trecea să-şi investească banii în amenajări care nu i se păreau necesare.

- Nu cred că ți-ai făcut vreo problemă, luându-i casa.

- Nu mi-am pierdut somnul, după aceea. Când am plecat de aici, am lucrat o vreme la Three Willows. Acum este o fermă adevărată. Chadwick a avut mână. Ca şi mama ta. Când am plecat, aveam cam şaptesprezece ani pe atunci, mi-am spus că o să mă întorc înapoi aici, într-o bună zi, cu buzunarele doldora de bani şi că o să cumpăr unul din locurile astea.

- Şi aşa ai făcut.

- E un fel de a spune.

- Ce-ai făcut câtă vreme ai fost plecat?

- Asta este o altă poveste.

- Corect. Simțindu-se relaxată datorită mâncării şi băuturii, Kelsey îşi sprijini bărbia în pumn. Pariez, spuse ea, că urai acel Cape Cod.

- Fiecare colțişor nenorocit din el.

Râzând, Kelsey se lăsă din nou pe spate, şi-şi luă paharul.

- Cred că începe să-mi placă de tine. Sper că nu ai inventat toate astea.

- Nu a trebuit. Desert vrei?

- Nu mai pot.

Se ridică de la masă cu un mic oftat şi se mişcă prin cameră.

- Când am văzut prima oară casa, m-am gândit că arată arogant şi feudal. Cred că am avut dreptate. Închise ochii, o clipă. Locul meu fără de întoarcere, spuse ea abia şoptit.

- Ce spui?

- Nimic. Scutură din cap şi se apropie de ferestre. Trebuie să fie ceva să te uiți afară pe oricare dintre ferestrele astea şi să vezi atâta bogăție, care e toată a ta.

- Tu ce vezi, de la ferestrele tale?

- Un restaurant, un mic centru comercial cu un mic boutique teribil şi un cuptor minunat. Practic, este la uşa metroului şi m-am gândit că aveam nevoie de comodități.

Gabe îşi puse mâinile pe umerii ei, apoi o întoarse astfel încât se aflau acum față în față.

- Dar nu aveai nevoie.

- Nu. Acel uşor tremurat, când Gabe îşi plimbă mâna în sus, pe gâtul ei, o surprinse.

- Atunci?

- Nu m-am hotărât.

Îi prinse capul în mâini, strecurîndu-şi degetele adânc în părul ei.

- Dar eu m-am hotărât.

Gura îi coborî spre a ei, uşoară mai întâi, tatonând, nu mai mult ca o adiere, dându-le amândurora şansa de ase retrage. Dar ea nu făcu asta, nu, cu gustul lui încă vibrându-i pe buze şi răscolindu-i nevoi dureroase.

Kelsey nu se dădu înapoi, ci se apropie de el, petrecându-şi curajos brațele în jurul gâtului lui, în timp ce gura i se topea, fierbinte, într-a lui.

Ce senzații puternice. Uitase că existau senzații atât de puternice. Sau poate că niciodată nu ştiuse. Nu era nimic civilizat sau de încercare, în acest sărut. Era un sărut sălbatic, cercetător, o explozie de senzații, care lua în derâdere lumina blândă a luminărilor şi muzica molcomă.

Kelsey îi goli complet creierul. Nu-i mai rămăsese decât senzația goală, mirosul ei, gustul ei, care se amestecau toate, asemenea unui drog exotic. Senzația pe care i-o dădea ea lipindu-se, încordată, de el, zgomotul făcut de respirația lui accelerată, pe când ea îl trăgea, lacomă, mai aproape. Nevoia de ea, ascuțită şi tensionată ca o lamă de cuțit, îndepărtă straturile de bune maniere, comportare civilizată şi de etică, pe care şi le însuşise cu grijă şi dezvăluise bărbatul imprudent, de dedesubt.

Simțea nevoia să o atingă. Mâinile lui colindară în jos, peste tot, într-o disperată cursă a posedării. Ea se arcui sub el, flămândă de mai mult. Mai repede, voia să-l roage să se grăbească, să nu o lase să gândească, să nu o lase să raționeze.

Apoi îşi trecu o mână peste față, pieptănându-şi părul după ureche. Imaginea lui, executând aceleaşi gesturi cu mama ei, cu numai câteva ore în urmă, îi fulgeră prin minte.

Oroarea, ca şi ruşinea, erau ca două lovituri grele, rele. Se dădu înapoi, luptând pentru aer.

- Nu. Se poticni pe spate, dar el se întinse s-o țină. Nu mă atinge.

Încă îi mai simțea gustul. Încă îl mai dorea.

- Cum ai putut face asta? Cum ai putut face asta?

- Te doresc.

Trebui să lupte cu fiecare instinct din el, ca să reziste tentației de a se întinde şi a lua ceea ce fusese aproape al lui.

- Mă doreşti.

Pentru că era adevărat, cumplit de adevărat, nu avea altă alegere decât de a da şi ea înapoi.

- Nu sunt o iapă, să fiu împiedicată şi servită. Şi nu am venit aici în seara asta, pentru ca tu să vezi dacă fiica o ia pe urmele mamei.

Ca să se poată stăpâni, Gabe îşi vîrî mâinile în buzunare.

- Explică-te.

- Nu vreau să mă scuz, dar am cel puțin bunul simț de a înceta toată povestea asta, înainte de a merge mai departe. Pe când tu nu ai nici un fel de bun simț. Îşi dădu pe spate părul. Furia, alimentată de un amar sentiment de vinovăție, îi transformă vocea într-un bici.

- Este oare acesta un alt joc pentru tine, Slater? Momeşte-o pe fiică, dă-i să bea şi să mănânce, vrăjeşte-o să ți se urce în pat şi vezi dacă e la fel de bună ca şi mama? Ai făcut pariurile, ți-ai calculat şansele?

Lui Gabe îi trebui o clipă, ca să poată răspunde. Când o făcu, nici vocea şi nici chipul nu trădară mânia care-l cuprinsese.

- Tu crezi că mă culc cu Naomi?

- Ştiu că te culci cu ea.

- Sunt flatat.

- Eşti... Ce fel de om eşti tu?

- Habar n-ai, Kelsey. Câtuşi de puțin. Mă îndoiesc foarte mult că te-ai întâlnit vreodată cu cei de teapa mea, în lumea mică, drăguță, confortabilă, în care trăieşti tu.

Gabe făcu un pas înainte şi o strânse cu mâna, de ceafă. Era un mod mărunt, răutăcios, de a-i plăti înapoi. Dar se simțea mic şi se simțea răutăcios.

- Ia-ți mâinile de pe mine.

- Îți plac mâinile mele pe tine, spuse el blând. Chiar acum eşti îngrozită, excitată, dar îngrozită şi te întrebi ce-ai face dacă te-aş târî sus. La naiba, de ce atâta oboseală, când există o duşumea şi aici?

Vocea lui era moale şi rece ca smântâna, dar în ochi avea o lumină, un foc periculos.

- Ce-ai face tu, Kelsey, dacă te-aş poseda chiar aici, chiar acum?

Spaima îi încleşta gâtlejul, făcându-i glasul sacadat.

- Am spus să-ți iei mâinile de pe mine.

Îi citea groaza pe chip. Era la fel de evidentă ca un strigăt, chiar şi când îi dădu drumul şi ea se dădu înapoi. Groaza nu dispăru de tot, ca şi sentimentul de dezgust care clocotea în el.

- Îmi cer scuze pentru asta. Numai pentru asta. O studie o clipă. Culoarea pe care în mod deliberat o alungase din obrajii ei începea să revină.

- Eşti iute să judeci oamenii, Kejsey. Cum ți-ai făcut deja o părere, n-are rost să mai pierdem vremea răcindu-ne gura în zadar. O să te conduc acasă.

Capitolul 7

Naomi îşi înnoda tocmai cordonul capotului, când auzi trântindu-se uşa din față. Surprinsă de zgomotul care trăda furia, ezită înainte de a se duce în hol. Oare avea dreptul, se întrebă ea, să o interogheze pe Kelsey despre o seară în oraş? Nu avea nici un precedent. Dacă ar fi trăit împreună cu ea anii adolescenței ei, discuțiile din miez de noapte, certurile şi grijile, triumfurile şi tragediile vîrstei, ar fi ştiut.

Dar nu avea nici un reper, numai instincte. Zgomotul paşilor lui Kelsey alergând în sus pe scări, o decise.

Deschise uşa, convinsă că va reuşi să facă să pară totul cât mai întâmplător. O singură privire asupra lui Kelsey o făcu să-şi uite toate bunele intenții.

- Ce s-a întîmplat? înainte ca vreuna dintre ele să apuce să gândească, se repezi şi o apucă pe Kelsey de brațe. Ai pățit ceva?

Încă stârnită, Kelsey atacă pe loc.

- Cum te poți încurca cu el... Doamne, numai că nu m-ai rugat să-mi petrec seara cu el.

- Gabe? Degetele lui Naomi se strânseră pe brațele ei. Avea încredere în Gabe, implicit, fără să se întrebe. Dar o femeie mică, înspăimântată, se răsuci în măruntaiele ei.

- Ce ți-a făcut?

- M-a sărutat, îi strigă Kelsey înapoi. Se aprinse în obraji, auzind jalnica, ridicola afirmație despre cele petrecute între ei.

- Te-a sărutat, repetă Naomi, cuprinsă de uşurare şi amuzament Asta-i tot?

- Nu-ți pasă? Frustrată, Kelsey izbucni: îți spun că m-a sărutat. Şi i-am răspuns la sărut. Ne devoram unul pe celălalt. Şi nu ne-am fi oprit dacă nu mi-aş fi amintit.

Dă-ți silința, Naomi, îşi spuse aceasta. Dacă nu se puteau înțelege ca mamă şi fiică, să încerce atunci ca de la femeie la femeie.

- Intră la mine şi să ne aşezăm puțin.

- Nu vreau să mă aşez. Dar o urmă totuşi pe Naomi, în dormitorul acesteia.

- Dar eu vreau. Reorganizându-şi gândurile, Naomi se aşează pe scaunul cu pernă, de la masa ei de toaletă. Kelsey, ştiu, probabil că încă nu ți-ai revenit după divorțul tău. Dar eşti divorțată şi liberă să dezvolți orice altă legătură.

Kelsey se opri din preumblarea ei agitată şi spuse gâfâit:

- Eu sunt liberă? Dar aici nu este vorba de mine. E vorba de tine.

- De mine?

- Ce se întîmplă cu tine? În vocea ei se adăugase, alături de mânie, o nuanță de insultă, pentru că femeia al cărei sânge îl împărțea, putea fi atât de trivială. Chiar nu ai nici un pic de mândrie?

- Ca să fiu sinceră, spuse Naomi încet, mi s-a spus adesea că am chiar prea multă. Dar nu văd legătura cu situația de față.

- Eu îți spun că iubitul tău a vrut să se culce cu mine şi tu nu vezi legătura?

Naomi amuți, gura ei scoțând cu greu cuvintele.

- Iubitul meu?

- Dumnezeu ştie cum îl poți lăsa să te atingă, turui Kelsey în continuare. Doar îl ştiai de atâția ani de zile şi trebuie să fi văzut ce-i poate pielea. Ah, este atrăgător şi poate că la suprafață este fermecător. Dar nu are scrupule, nu are onoare, nu ştie ce înseamnă loialitatea.

Ochii lui Naomi fulgerară, obrajii i se încordară.

- Despre cine vorbeşti?

- Despre Slater. Tensionată cum era, altceva decât să tipe, Kelsey nu mai ştia. Gabriel Slater. Cîți amanți ai?

- Numai unul. Naomi îşi împreună mâinile şi dădu drumul unei expirații puternice. Iar tu crezi că este Gabe. După o clipă de gândire, începu să zâmbească. Apoi, spre uluirea lui Kelsey, începu să râdă. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Sunt sigură că asta nu este deloc amuzant pentru tine. Dar e minunat, crede-mă. Mă simt atât de flatată. Neajutorată, Naomi se apăsă cu o mână pe stomac.

Kelsey îi răspunse printre dinții încleştați.

- Şi el a spus acelaşi lucru.

- Adevărat? Chicotind, Naomi îşi şterse o lacrimă de la coada ochiului. Vrei să spui că l-ai întrebat efectiv dacă se culcă cu mine? Doamne, Kelsey, are treizeci de ani. Eu am aproape cincizeci.

- Şi ce contează asta?

Nu se putea opri. Zâmbetul lui Naomi se întinse ca o rază de soare.

- Acum chiar că mă simt flatată. Tu chiar crezi că pe un bărbat nemaipomenit - Dumnezeule mare, e într-adevăr nemaipomenit - înflăcărat, aşa cum este Gabe, l-ar putea interesa persoana mea, din punct de vedere romantic?

Kelsey o studie pe Naomi cât putu ea mai obiectiv, remarcându-i trăsăturile clasice, trupul subțire, elegant, în halatul simplu, alb.

- N-am pomenit nimic despre romantism, zise Kelsey, alb.

- Ah. Naomi dădu din cap, străduindu-se să-şi revină. Bine, atunci îți închipui că între mine şi Gabe există o legătură erotică fierbinte, da? Naomi îşi strânse buzele. Mă simt din ce în ce mai tânără.

- Lasă-mă să-ți spun două vorbe, ca să nu te mai oboseşti să dezminți. Cu capul ridiqat. Kelsey se uită în jos, la mama ei. Unu, nu este treaba mea cu cine te culci tu. Poți să ai douăzeci de iubiți şi nu mă interesează. Doi, v-am auzit azi-noapte. Aici, cu el.

- Ah. Naomi respiră puternic. Asta este groaznic.

- Groaznic? Cuvântul îi explodă efectiv din gură. Asta e groaznic?

Înțelegând că o să trebuiască să fie foarte clară şi explicită, Naomi ridică o mână.

- Haide să studiem pe rând afirmațiile tale. Unu, în ciuda a ceea ce crezi tu sau a ce ți s-a spus, nu am fost niciodată promiscuă. Nu eşti obligată să mă crezi, dar tatăl tău a fost primul meu bărbat$_v$ După el nu a mai existat nimeni altcineva, decât abia după doi ani de la ieşirea mea din puşcărie. Şi a rămas, de atunci, singurul meu amant. Naomi se ridică şi acum cele două femei se priveau în ochi.

- Dacă e adevărat, atunci este şi mai rău. Cum să nu-ți pese că el te-ar putea înşela în felul ăsta?

- Nici un bărbat nu mă poate înşela decât o singură dată, spuse Naomi pe un ton pe care Kelsey nu numai că-l crezu, dar îl şi înțelese.

- Nu pe Gabe l-ai auzit aici, cu mine, noaptea trecută, Kelsey. Pe Moses.

Îi fu imposibil să spună ceva. Nu puteai respinge adevărul, când îți era aruncat în față în felul ăsta. Se prăvăli şi ea, tăcută, pe banchetă.

- Moses. Antrenorul tău.

- Da, Moses. Antrenorul meu. Prietenul meu şi iubitul meu.

- Dar Gabe... Te atinge mereu.

- Ca să risc un clişeu, suntem foarte buni prieteni. După Moses, Gabe este prietenul meu cel mai apropiat, îmi pare rău că ai înțeles greşit.

- Isuse. Kelsey îşi strânse cu putere ochii, ca şi cum tot ce spusese până atunci se precipita înapoi, ca să o umilească.

- Ah, Isuse, nu e de mirare că a fost aşa de furios.

Riscând să fie respinsă, Naomi îşi trecu mâna peste părul lui Kelsey.

- Presupun că nu te-ai obosit să-l întrebi direct?

- Nu. Propriile ei cuvinte se întorceau spre ea, înțepând ca gloanțele. Nu, eram atât de sigură şi mi-a fost atât de ruşine că mă făcuse să uit de mine, fie şi numai pentru un minut. Niciodată, cu Wade cel puțin. Nu, nu contează, îşi reveni ea repede. Problema este că m-am repezit orbeşte şi i-am spus câteva lucruri urâte.

- Te aflai într-o situație delicată. O să-l sun eu şi o să-i explic.

- Nu, mă duc eu la el, mâine-dimineață şi o să-mi cer scuze, față în față.

- E groaznic, nu? Să-ți ceri scuze? Aproape la fel de rău ca atunci când greşeşti. Era întotdeauna o corvoadă să-şi înghită mândria.

- Îmi pare rău.

- Nu trebuie, în ce mă priveşte. Ai păşit într-o lume plină de străini, Kelsey. Te-ai bazat pe instinctul tău. Indiferent ce ai făcut în seara asta, ai făcut-o pentru că ai un solid cod al onoarei, un acut simț al binelui şi răului

- Încerci să-mi găseşti scuze.

- Sunt mama ta, spuse Naomi, calmă. Poate că o să ne obişnuim amândouă cu ideea asta, în timp. Şi acum, du-te să te culci. Şi dacă mâine n-o să vrei să dai piept singură cu leul, pe terenul lui, o să vin şi eu cu tine.

Dar se duse singură. Era o chestiune de autorespect. La început se gândise să ia maşina, dar ar fi ajuns prea repede. În ciuda faptului că nu dormise aproape toată noaptea, încă nu ştia ce cuvinte şi ce ton ar fi bine să folosească.

Se hotărî să ceară un cal şi să-şi limpezească atât capul, cât şi nervii, călărind de la o fermă la alta.

Îl găsi pe Moses frecând cu liniment gâtul unui murg juncan. Se pomeni jenată, prosteşte. Cum să-i vorbească acum, când ştia că era iubitul lui Naomi?

O clipă stătu doar acolo, urmărindu-l. Mâinile lui erau blânde, puternic bronzate, late în palmă. Avea la încheietură o brățară din cupru ciocănit. În părul lui, firele albe erau aproape la egalitate cu cele negre. Avea un chip remarcabil, deşi nimeni n-ar fi putut spune că era un bărbat frumos, cu nasul

acela proeminent şi pielea tăbăcită de vânt. Trupul lui era îndesat şi vânos, lipsindu-i graţia vioaie a muşchilor lui Gabe.

- Greu de închipuit, nu? În glasul lui Moses se citea amuzamentul. Nu trebuia să se întoarcă spre Kelsey ca să ştie ce exprimau ochii ei. O femeie frumoasă ca ea, continuă Moses. Bogată. Rasată. Şi o mârţoagă corcită, ca mine. Puse linimentul deoparte şi luă un vas cu fiertură de ovăz. Nu te pot condamna că eşti atât de surprinsă. Mie nu mi-a trecut nici acum surpriza.

- Poftim?

- Naomi s-a gândit că ar trebui să-mi spună că ţi-a vorbit despre noi.

Tresărind, Kelsey se frecă cu mâna peste faţă. Oare câte situaţii neplăcute o mai aşteptau?

- Domnule Whitetree.

- Spune-mi Moses, haide să fiu Moses pentru tine, având în vedere situaţia. Haide, băiete. Vorbind ceva în şoaptă, apropie păsatul de juncan. Haide, încearcă puţin. Doar puţin, din când în când. M-am îndrăgostit de ea, reluă Moses, din prima clipă în care am venit aici. Eram băiat de grajd. Naomi să tot fi avut pe atunci vreo optsprezece ani. În viaţa mea nu mai văzusem ceva asemănător. Dar asta nu însemna că speram vreodată să-i stârnesc interesul. Cine eram eu?

Kelsey îl urmări hrănind calul, îi văzu bunătatea, forţa, fermitatea.

- Cred că îmi dau seama de ce. Făcând un gest cu mâna, Kelsey intră în boxă, până când se aflară umăr la umăr.

- Ce are calul?

- King Cole are laringită.

- Laringită? Caii au laringită? De unde-ţi poţi da seama?

- Vezi aici? Luându-i mâna, Moses i-o ghidă de-a lungul gâtului animalului. Poţi simţi umflătura.

- Da, bietul de el. Scoase mici sunete de alintare, în timp ce-l mângâia încet. E ceva grav?

- Poate deveni. Dacă se agravează, traiectul aerului poate fi obturat şi calul se sufocă.

- Adică moare? Alarmată, îşi apăsă obrazul de cal. Dar nu e vorba decât de un gât iritat.

- La tine. La el însă e altceva. Dar o să se facă bine, nu-i aşa, băiete? Încă nu poate mânca, decât cel mult păsat şi ceai din sămânţă de in.

Ceai pentru cal, se gândi Kelsey.

- N-ar trebui văzut de veterinar?

- Nu, dacă nu se agravează. Îl ţinem la cald, îi facem inhalaţii cu eucalipt, îl ungem cu camfor pe limbă, de trei, patru ori pe zi. Nu mai tuşeşte şi ăsta e un semn bun.

- Cât de mult faci chiar tu pe doctorul?

- Îl chemăm pe Matt numai când nu ne putem descurca.

- Eu credeam că un antrenor antrenează.

- Un antrenor face totul. Uneori ai putea zice că se ocupă cel mai puţin de cai. Dacă o să stai într-o zi cu mine, o să vezi.

- Mi-ar plăcea.

Fusese o remarcă spontană, departe de ce s-ar fi aşteptat de la ea. O privi, gânditor.

- Încep înainte de răsăritul soarelui.

- Ştiu. Şi probabil că n-ai nevoie de mine, să mă încurc printre picioarele tale. Dar mă tot întreb dacă n-aş putea face şi eu ceva, cât stau aici. Să rânesc gunoiul în grajd sau să curăţ ornamente. Nu mă aştept să mi se încredinţeze caii, dar urăsc să nu fac nimic.

Fiica mamei ei, îşi spuse Moses. Ei bine, o să vadă.

- Întotdeauna e ceva de făcut pe aici. Când vrei să începi?

- Azi după-amiază, poate mâine. În dimineaţa asta am ceva de făcut. Buna dispoziţie îi pieri deodată, amintindu-şi.

- Aş prefera să rânesc gunoiul decât să fac ce am de făcut, dar n-am încotro.

- Atunci, când eşti gata, vii aici.

- Îţi sunt recunoscătoare. Mă întreb dacă există pe aici un cal pe care l-aş putea împrumuta în dimineaţa asta? Ştiu să călăresc.

- Eşti fiica lui Naomi. Asta înseamnă că ştii să călăreşti şi că nu trebuie să ceri permisiunea să iei un cal.

- Prefer să întreb.

- Atunci o să-l înşeuăm pe Justice, hotărî el. Ţi se potriveşte.

Murgului îi plăcea să alerge. Se afla la pensie de trei ani, dar nu acceptase niciodată statutul inferior de cal de plimbare. Fusese adesea folosit să conducă un concurent spre pista de curse, pentru parada startului şi, deşi prefera să alerge, îşi îndeplinea obligaţiile cu demnitate.

Nu fusese niciodată un campion, după cum îi explicase Moses lui Kelsey. Dar nici un cal de rând nu a fost şi a adus bani frumoşi, în mod constant, de-a lungul carierei sale.

Lui Kelsey nu i-ar fi păsat nici dacă Justice ar fi pierdut toate cursele, nu după felul cum o purta în zbor peste dealuri, trupul lui alergând sub ea, ca un motor bine gresat.

Răspundea însetat la cea mai uşoară presiune a genunchilor ei, evoluând de la trap mărunt la galop fluid, la fel de fericit ca şi ea să aibă, înaintea lor, dimineaţa şi câmpurile în pantă.

Era o plăcere pe care, îşi dădea ea seama acum, şi-o refuzase de prea multă vreme. Şi una pe care nu şi-o va mai refuza, indiferent cât de tare o vor durea muşchii, mai târziu. Chiar din clipa în care părăsise ferma, începuse să se răsfeţe făcând panuri.

Poate că va renunţa de tot la apartament, poate că va renunţa la oraş. Nu vedea nici un motiv care să o împiedice să-şi poată cumpăra un mic locşor al ei şi un cal. Desigur, probabil că va trebui îngrijit, dar asta se putea aranja. Dacă o să înveţe suficient de la Moses, s-ar putea descurca şi singură, cu îngrijirea calului.

Savura cu lăcomie răcoarea îmbătătoare a primăverii timpurii, mirosul ierbii şi al micilor plante care începeau să crească. De ce, Dumnezuele, crezuse întotdeauna că trebuia să stea într-un birou sau într-o galerie de artă ceas după ceas, când putea sta în aer liber, făcând ceva de plăcerea de a face acel lucru?

Îşi scutură părul înapoi pe spate şi râse, când trecură peste un mic pârâu şi se repeziră în sus, pe o pantă.

Apoi strânse frâiele, când zări, jos în vale, întinderea presărată cu case.

Longshot. Aplecându-se în faţă, îl mângâie pe Justice pe gât şi studie priveliştea. Călăritul îi prinsese cât se poate de bine, dar nu rezolvase problema esenţială. Tot nu ştia cum să-l abordeze pe Gabe.

- Aşadar, o să cântăm după ureche, mormăi ea şi-l invită pe Justice, la un trap plin de demnitate.

Gabe o văzu când cobora panta. Rămase acolo unde se afla, lângă un gard, urmărind un cal de un an răspunzând la alonjă. Nu mai era deloc cal....., aşa cum fusese seara trecută. Şi nici nu putea spune, îşi dădu el seama în timp ce Kelsey se apropia tot mai mult, atât de zveltă şi dreaptă pe majestuosul pur-sânge, că o dorea mai puţin.

Mai trase din trabuc, expirând fumul, leneş. Şi aşteptă.

În timp ce descăleca şi se apropie de Gabe ţinând calul de căpăstru, Kelsey îşi spuse că se aflase ea în situaţii mult mai nenorocite. Dar nenorocirile trecute nu vor părea niciodată la fel de imense, ca acelea prezente.

- Călăreşti bine, comentă el. Un soldat bătrân ca acesta are nevoie de o mână fermă.

- De obicei aşa o am. Dacă ai câteva minute libere, aş vrea să discutăm puţin.

- Dă-i drumul.

În fond, de ce să-i uşureze Gabe situaţia? se întrebă ea, şi-şi mai înghiţi un nod de mândrie.

- În particular. Te rog.

- Bine. Apucă hamurile şi-i făcu semn unui îngrijitor.

- Răcoreşte-l, Kip.

- Da, domnule.

Kelsey îşi mări pasul ca să se poată ţină după Gabe, care se îndepărta de grajduri.

- Ai o crescătorie frumoasă, aici. Seamănă foarte mult cu cea de la Three Willows.

- Vrei să discuţi afaceri?

- Nu. Îmi dau seama că eşti ocupat. O să încerc să nu-ţi răpesc prea mult timp. Apoi tăcu şi nu mai spuse nimic, până când Gabe deschise o uşă de sticlă, în spatele casei.

Aceasta se deschise spre tropice. Îmbătătoare plante, în plină floare, se revărsau din vase şi din coşuri, în lumina soarelui care se filtra prin acoperişul de sticlă, în mijloc scânteia un bazin, oval, de un albastru îmbietor.

- Ce frumos e. Îşi plimbă un deget de-a lungul unui hibiscus de un roşu cărnos. Am impresia că aseară nu am ajuns până aici.

- Nu mi se părea prea potrivit să continuăm turul. Se aşeză pe un şezlong în dungi şi-şi întinse picioarele. Aici suntem singuri.

- Am venit să-mi cer scuze. Nimic, dar absolut nimic nu putea avea un gust mai rău.

Gabe abia dacă-şi arcui o sprânceană.

- Pentru ce?

- Pentru comportamentul meu de aseară.

Părând că se gândeşte la cele spuse de Kelsey, Gabe îşi scutură trabucul într-o găleată din argint, plină cu nisip.

- Aseară ai făcut o variată demonstraţie a aptitudinilor tale. Poţi să fii mai clară?

Kelsey apucă, neajutorată, momeala.

- Eşti înfiorător, Slater. Rece, arogant şi înfiorător.

- Astea da scuze, Kelsey.

- Dar chiar mi-am cerut scuze. Am venit aici sugrumată de ele şi mi le-am cerut. Tu nici măcar nu ai decenţa de a le accepta.

- Aşa cum ai subliniat şi noaptea trecută, sunt într-un deficit de decenţă. Îşi încrucişă alene gleznele. Presupun, din această bruscă întoarcere a ta, că ai vorbit cu Naomi care a pus lucrurile la punct.

Singura ei armă de apărare era să-şi înalţe bărbia.

- Ai fi putut nega.

- M-ai fi crezut?

- Nu.

Din nou înfuriată, se răsuci deodată, îndepărtându-se de el.

- Dar ai fi putut totuşi nega. Ar trebui să-ţi dai seama cum e să crezi ce am crezut eu şi să mă pomenesc...

- Cum?

- Prăvălindu-mă pe tine. Kelsey aproape că scuipă cuvintele. Nu o să neg asta. Efectiv m-am aruncat în braţele tale. Nu am gândit... nu am putut gândi. Nu sunt mândră de asta, dar n-o să pretind că a fost unilateral. Am şi eu nevoie şi porniri şi... la naiba, nu sunt de piatră!

Nu putea spune sigur ce-l surprinsese mai mult, brusca vehemenţă cu care rostise ultima ei afirmaţie sau lacrimile care-i străluceau în ochi.

- Eu sunt ultimul pe care trebuie să-l convingi de asta. De ce naiba trebuie să te convingi pe tine?

Îngrozită, îşi şterse lacrimile.

- Nu asta e problema, spuse ea. Problema este că am făcut o greşeală enormă. Ţi-am spus lucruri pe care nu le-ai meritat şi-mi pare rău. Îşi trecu amândouă mâinile prin păr şi apoi le lăsă să cadă. Dumnezeule, Gabe. Am crezut că tu te aflai în camera ei, cu o noapte înainte. Am auzit...

- L-ai auzit pe Moses? îi luă Gabe vorba din gură. Kelsey închise ochii, oftând.

- Nu ştie niciodată bărbatul ce ştie satul. Am crezut că erai tu. Şi ideea că veneai de la ea la mine... că te lăsasem să... îmi pare rău.

Era atât de drăguţă, cu soarele care-i aurea părul, cu regretul care-i întuneca ochii! Aproape că oftă.

- Ştii, chiar am vrut să nu-mi mai pese de tine. Mi-am spus că aşa o să-mi fie mai uşor şi Dumnezeu ştie, mai sigur. Gabe se ridică din şezlong.

- Arăţi obosită, Kelsey.

- Am avut o noapte de groază.

- Şi eu. Întinse mâna să o mângâie pe obraz, dar ea se dădu înapoi.

- Nu. În regulă? Mă simt ca o proastă, după tot ce am spus. Mai rău ca o proastă pentru că sunt conştientă de asta, dar chiar acum sunt foarte vulnerabilă. Iar tu, se pare că scoţi în evidenţă asta.

Gabe îşi stăpâni un oftat.

- Apreciez faptul că-mi destăinui ce simţi, draga mea. Asta precis o să mă ajute să dorm mai bine, la noapte. „Nu mă atinge, Gabe, că s-ar putea să mă târăsc din nou spre tine”.

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Ceva în genul ăsta. Dar de ce n-am începe totul de la început? Prieteni? Kelsey îi întinse mâna.

Gabe se uită în jos la mână şi apoi din nou în ochii ei.

- Eu unul nu sunt de aceeaşi părere. Urmărind-o, se apropie mai mult de ea.

- Ascultă... Simțea deja căldura care o cuprindea, începând din vârfurile degetelor de la picioare. Nu vreau să am o legătură. E o perioadă groaznică pentru mine. Prevăzătoare, făcu un pas înapoi.

- Păcat. Perioada prin care trec eu e mulțumitoare.

- Vreau să-ți spun că... Mai făcu un pas înapoi şi calcă în gol. Kelsey surprinse zâmbetul din ochii lui cu o clipă înainte de a atinge apa. Era răcoritoare cât să rămână plăcută, dar asta nu atenua şocul. Reveni la suprafață, îndepărtându-şi părul ud din ochi. Nesuferitule.

- Nu eu te-am împins. M-am gândit la asta, dar nu am făcut-o. Săritor, îi oferi o mână, să iasă din apă.

Ochii ei fulgerară. Apucă mâna şi trase. La fel de bine ar fi putut trage de un stejar.

- Nu trişa, Kelsey. Gabe îi dădu pur şi simplu drumul la mână şi o trimise din nou sub apă. De data aceasta, Kelsey tratătotul filozofic şi se târî singură sus, pe marginea bazinului. Se aşeză.

- Frumos bazin.

Gabe se aşeză lângă ea, cu picioarele încrucişate.

- Poți să mai vii pe aici, să faci o baie ca lumea.

- S-ar putea.

- Iarna e parcă şi mai bine. Să priveşti, mulțumit de tine, ninsoarea de afară.

- Pariez. Îşi întoarse fără grabă capul şi-şi scutură părul de apă, pe fața lui.

Gabe îi luă simplu mâna, apăsă palma udă de buze şi-i privi ochii atât de înceţoşaţi.

Se ridică, în timp ce inima i se rostogolea în piept.

- Trebuie să mă întorc.

- Eşti udă.

- E destul de cald afară. Rezistă cu greu nevoii de a se retrage din nou, când el îşi desfăcu picioarele şi se ridică. O zi de primăvară ca la carte, îşi continuă ea ideea.

Gabe se întrebă dacă avea habar cât de atrăgătoare era, aşa înfierbîntată de nervi.

- Te conduc eu acasă, cu maşina.

- Nu, serios. Vreau să călăresc. Aproape că uitasem cât de mult îmi place. Vreau să profit de ocazie, cât sunt aici şi... Ah, Doamne, trebuie să stau departe de tine.

- Nici o şansă. Îşi vârî un deget sub cordonul blugilor ei şi o trase un centimetru mai aproape de el.

- Te doresc, Kelsey. Mai devreme sau mai târziu, o să fii a mea.

-Poate, spuse ea după ce inspiră adânc. Gabe zâmbi.

- Plasează-ți pariurile. Şi-i dădu drumul. O să-ți aduc o geacă, de la grajduri.

Kelsey ieşi în grabă. Zece minute mai târziu, galopa înapoi spre Three Willows. Gabe aşteptă până când aceasta dispăru dincolo de prima colină şi abia atunci se întoarse înapoi, spre treburile lui.

- Frumoasă mânză.

Vocea avu asupra lui efectul unui cuțit răsucit în spate. Atacul unui şarpe, de care era imposibil să te aperi. Dar nu tresări. Chipul lui Gabe era ca o mască inexpresivă, când se uită la tatăl său.

Nu cine ştie ce schimbare, observă el. Rich Slater avea stil. Poate că înclina spre cel al unui vânzător de ulei de şarpe, dar era stil, fără îndoială. Era un bărbat înalt, lat în umeri, cu brațele lungi. Costumul elegant, din gabardina, era doar puțin lucios, la gât. Pantofii lui străluceau ca oglinda, iar părul negru, lucios, se vedea îngrijit de sub pălăria de fetru, cu boruri mari.

Fusese întotdeauna provocator şi obişnuia să se folosească de aspectul său - de ochii albaştri, uluitori, de zâmbetul care nu se lăsa rugat - ca să-i farmece pe imprudenți. Trecuseră aproape şase ani de când Gabe îl văzuse ultima oară, dar ştia ce semne să caute.

Ridurile săpau adânc, aşa încât nici un fel de alint sau expresie rugătoare nu le putea îndulci. Capilarele sparte, strălucirea exagerată a ochilor. Rich Slater era exact cum fusese în urmă cu şase ani şi aproape în tot restul vieții rale. Băut.

- Ce dracu' vrei?

- Ei, aşa saluți tu un bătrân? Rich râse cu poftă şi ca şi cum Gabe ar fi aşternut covorul roşu, îl luă în brațe.

Respirația îi mirosea inconfundabil a whisky şi mentol.

Combinație care lui Gabe îi întorsese întotdeauna stomacul pe dos.

- Am întrebat ce vrei.

- Am trecut doar pe aici, să văd ce mai faci, fiule. Îl bătu pe Gabe pe spate, înainte de a se îndepărta de el. Nu se clătina şi nu se împleticea. Rich Slater ținea la băutură, cum obişnuia el să spună.

Până la a doua sticlă. Şi întotdeauna exista o a doua sticlă.

- Ai reuşit de data asta, Gabe. Ai dat lovitura. S-a zis cu barbutul pe alei, nu, fiule?

Gabe îl luă pe Rich de braț şi-l trase deoparte.

- Cât vrei?

Deşi ochii i se aprinseră, acesta făcu pe rănitul.

- Zău, Gabe, nu poate un tată să vină să-şi viziteze sânge din sângele lui fără să te gândeşti că a venit să te tapeze? Află de la mine că mă descurc binişor. M-am aranjat destul de bine în Vest. Am jucat şi eu la curse, ca şi tine. Râse din nou, apreciind şi calculând, totodată, cât valora ce vedea în jur. Dar mie nu-mi place să mă aşez într-un loc, cum ai făcut tu. Mă cunoşti, băiete, trebuie să fiu liber.

Scoase un trabuc şi aprinse o brichetă aurită, cu monogramă.

- Deci, cine era blonda aceea sexy? Întotdeauna te-ai dat în vânt după femei. Şi ele s-au dat întotdeauna în vânt, după tine. Exact ca bătrânul tău tată.

Numai gândul acesta şi-i făcu sângele să clocotească.

- Cât vrei de data asta?

- Păi ți-am spus, nici un sfanț. Nici un sfanț, îşi spuse Rich uitându-se spre padocul din apropiere, unde căluțul de un an era încă antrenat. Poți da lovitura cu vreo doi cai ca ăştia. Nu, nu voia un sfanț. Voia cu mult mai mult. Bun cal, ăsta. Mi-amintesc cum obişnuiai să fii mai atent la cai, decât la cursa propriu-zisă.

Şi de câte ori făcea asta, îşi aminti Gabe, era tratat de tatăl său cu un dos de palmă.

- N-am vreme să discut cu tine despre caii mei. Am treabă.

- Când un om realizează ce ai realizat tu aici, nu mai are nevoie să muncească. Sau să transpire, se gândi Rich, cu invidie. Sau să se înghesuie pentru mărunțiş. Dar fii liniştit, n-am de gând să te jefuiesc, nu am nevoie. Adevărul este că mi-am propus să mă învârt o vreme pe aici, să-mi caut nişte vechi prieteni. Sunt în vizită.

- Nu te vreau în casa mea. Nu te vreau pe pământul meu.

Zâmbetul lui Rich se ofili.

- Eşti prea bun pentru mine, acum, da? Asta este? Te-ai spilcuit şi nu mai vrei să-ți aminteşti de unde ai pornit. Dar tot un motan maidanez eşti, Gabe. Îşi înfipse un deget în pieptul fiului său. Şi asta o să fii întotdeauna. Chiar dacă trăieşti într-o casă superbă şi te regulezi cu femei frumoase. Tot un rătăcit eşti. Şi ai uitat cine ți-a asigurat un acoperiş deasupra capului şi ți-a umplut burdihanul.

- N-am uitat când dormeam prin ganguri sau mi-era foame pentru că tu beai şi ultimul bănuț muncit de mama ...

Nu voia să-şi amintească. Ura faptul că amintirile îl urmăreau ca propria sa umbră.

- Nu am uitat cum ne furişam în toiul nopții din cine ştie ce cameră puturoasă, pentru că nu aveam bani să plătim chiria. Sunt multe lucruri pe care nu le-am uitat. Ea a murit într-un azil, scuipând sânge. Nu am uitat asta.

- Am făcut tot ce-am putut pentru mama ta.

- Ai supt-o cât ai putut, da. Şi acum spune-mi, cât mă costă ca să dispari de aici?

- Am nevoie de un loc unde să stau. Nervii îi cedară şi începu să se tânguie. Nemaiputându-se stăpâni, băgă mâna în buzunar, după sticlă. Doar pentru câteva zile.

- Nu aici. Nu te vei atinge de locul ăsta.

- Dumnezeule atotputernic. Luă o înghițitură lungă, apoi încă una. O să fiu sincer cu tine, am necazuri. O mică neînțelegere la un joc, în Chicago.

- Ai trişat şi acum cineva aleargă după tine să-ți crape rotulele.

- Eşti un ticălos fără inimă.

Sticluța de buzunar făcea parte din cea de a doua sticlă. Rich o golea repede.

- Îmi eşti dator şi să nu uiți asta. Nu am nevoie decât să mă dau la fund câteva săptămâni, până se uită totul.

- Nu aici.

- Ai de gând să mă goneşti, să-l laşi să mă omoare?

- Ah, da. Gabe îşi studie tatăl cu un zâmbet lipsit de umor. Dar o să-ți dau totuşi o şansă egală. Cinci mii ar trebui să te ajute să te dai la fund şi să rămîi acolo.

Rich se uită de jur-împrejurul fermei, la clădirile bine îngrijite, la caii care luceau. Nu era niciodată destul de beat ca să nu-şi calculeze bine interesele.

- Nu e destul.

- O să trebuiască să fie. Să stai departe de casa mea şi de caii mei. Mă duc să-ți scriu un cec.

Rich se ocupă de sticlă, în timp ce Gabe se îndepărtă. Nu era destul, se gândi el, în timp ce băutura îi turna venin în sânge. Băiatul dăduse marea lovitură şi tot ce voia el era o felie din tort.

Şi o s-o obțină, îşi promise Rich. O să-i dea băiatului şansa. De data aceasta altfel o să joace ei jocul ăsta.

Capitolul 8

Era o prostie să fie nervos. Cu toate acestea, Philip continua să se uite la ceas, între două sorbituri de vin. Nu Kelsey întârziase. El venise prea devreme.

Era o prostie chiar şi mai mare să-i treacă măcar prin cap gândul că aceasta s-ar fi putut schimba în vreun fel diferit. Sau să-i găsească vină. Aşa cum îşi găsise el, când privise cum era dusă la puşcărie femeia pe care o iubise odinioară.

Nu putuse face absolut nimic. Şi indiferent de câte ori îşi spusese asta, cuvintele sunau goale. Vinovăția rosese ani de zile din el, fiind atenuată doar de grija şi de dragostea pentru fiica sa.

Totuşi şi acum, după douăzeci de ani, mai putea vedea chipul lui Naomi, aşa cum arătase aceasta ultima oară când o văzuse.

Era un drum de şase ore cu maşina, de la Washington la Alderson, Virginia de Vest. Şase ore ca să călătoreşti de la lumea îngrijită, universitară, la realitatea cenuşie, amară, a unei puşcării federale. Ambele erau înregimentate, ambele erau izolate, având propriile lor scopuri. Dar una era hrănită cu speranță şi energie, cealaltă, cu disperare şi mânie.

Indiferent cât s-ar fi pregătit pentru asta, fusese un şoc să o vadă pe Naomi cea plină de viață, pe arogant de via Naomi, în spatele ecranului de protecție. Lunile care se scurseseră între atrestarea ei şi pronunțarea sentinței îşi luaseră obolul. Trupul ei pierduse acele subtile rotunjimi feminine, părând colțuroasă şi osoasă în uniforma fără formă, a închisorii, fotul era cenuşiu, hainele ei, ochii ei, fața ei. Fusese nevoie să recurgă la fiecare dram de voință din el, ca să poată rezista privirii ei tăcute, fixe.

- Naomi... Se simțea ca un prost, în costum şi cravată, cu gulerul scrobit. Am fost surprins când am aflat că vrei să mă vezi.

- A trebuit. Aici înțelegi repede că tot ceea ce vrei are foarte rar importanță. Se afla aici de trei săptămâni şi, ca să nu înnebunească, încetase deja să mai bifeze zilele în calendarul ei mental. Îți sunt recunoscătoare că ai venit, Philip. Îmi dau seama că şi tu treci printr-o perioadă grea. Sper ca asta să nu-ți afecteze poziția la universitate.

- Nu, spuse el fără alte comentarii.

- Nu am speranțe prea mari. Îşi împreună mâinile, strângându-şi puternic degetele, ca să nu-i tremure. Speranța era un alt balast pentru sănătatea ei mentală, la care renunțase cu sânge rece. Te-am rugat să vii aci, Philip, ca să vorbim despre Kelsey.

El nu spuse nimic, nu putea. Una din cele mai ascunse temeri ale sale era aceea că Naomi o să-l roage să aranjeze ca fiica lor să o viziteze, că-l va ruga să vină cu copilul lui în acest loc.

Avea acest drept. Ştia, în inima lui, că ea avea dreptul să-şi vadă fiica. Şi mai ştia, în inima lui, că se va lupta cu ea până la ultima suflare să o țină pe Kelsey departe de oroarea aceasta.

- Ce mai face?

- E bine. Stă câteva zile la mama mea, pentru ca eu să pot... veni aici.

- Sunt sigură că Milicent este încântată să o aibă la ea. În glasul ei se simțea șfichiul sarcasmului. Durerea îi sfârteca inima. Hotărâtă să termine ceea ce începuse, Naomi le izgoni pe amândouă. Presupun că nu i-ai explicat, încă, unde sunt.

- Nu. Mi se pare... Nu. Crede că ai plecat, o vreme, undeva departe, să vizitezi pe cineva.

- Bine. Fantoma unui zâmbet îi flutură în jurul buzelor. Chiar sunt undeva departe, nu-i așa?

- Naomi, e doar un copil. Oricât ar fi fost de incorect, își spuse el, o să apeleze totuși la dragostea ei pentru Kelsey. Încă nu am găsit momentul potrivit să-i explic. Sper ca, în timp, să...

- Nu te acuz pentru asta, îl întrerupse Naomi. Nu te acuz, repetă ea. Pentru nimic. Ce s-a întâmplat cu noi, Philip? Nu pot să văd când a început să meargă totul prost. Am încercat. Cred că dacă aș putea pune degetul pe un singur lucru, pe un moment, pe o întâmplare, mi-ar fi cu mult mai ușor să accept tot ce s-a întâmplat după aceea. Dar nu pot.

Își strânse ochii, așteptând până când fu sigură că putea vorbi fără să-i tremure vocea.

- Nu pot vedea ce a mers rău, dar pot vedea atâtea lucruri care au mers bine. Kelsey. Mai ales Kelsey. Mă gândesc tot timpul la ea.

Mila, greutatea copleșitoare a acesteia, îl îmbunară.

- Întreabă mereu de tine.

Naomi privi în altă parte, de-a lungul vorbitorului murdar. Cineva lângă ea plângea. Dar lacrimile făceau parte din locul acesta, ca și aerul. Studie pereții, gardienii, încuietorile. Mai ales încuietorile.

- Nu vreau să știe că sunt aici.

Nu la asta se așteptase de la ea. Pierzându-și cumpătul, bâjbâi între recunoștință și protest.

- Naomi...

- M-am gândit foarte serios la asta, Philip. Am tot timpul să mă gândesc, acum. Nu vreau ca ea să știe că mi-au luat totul și m-au băgat într-o cușcă. Scandalul o să fie repede uitat. Eu nu mai fac parte din cercul tău, de aproape un an. Oamenii au memoria scurtă. La vremea când va începe să meargă la școală, mă îndoiesc că se va mai șopti ceva despre cele întâmplate în Virginia.

- Posibil, dar acum o să-mi fie greu să mă descurc. Nu pot să-i spun, pur și simplu, că ai dispărut, Naomi, și să aștept să accepte asta. Te iubește.

- Spune-i că am murit.

- Dumnezeule, Naomi, nu pot face asta!

- Poți. Recăpătându-și dintr-o dată vigoarea, apăsă o mână pe ecranul de protecție. De dragul ei, o să poți. Ascultă-mă. Vrei să-și vizualizeze mama într-un loc ca acesta? Închisă aici, pentru că a ucis?

- Normal că nu vrea asta. Dar nu te poți aștepta la ca să înțeleagă și, cu atât mai puțin, să accepte ideea asta, la vârsta ei. Dar...

- În câțiva ani o să înțeleagă și va trebui să se deprindă cu ideea. Singurul lucru pe care-l pot face pentru ea, Philip, e să o scutesc de povestea asta. Gândește-te, insistă ea. Ar putea avea optsprezece ani când o să ies de aici. Toată viața ei o să se gândească la mine, aici. Oare se va simți obligată să vină, să mă vadă? Nu vreau să vină aici. Și atunci izbucniră lacrimile, spărgând barajul autocontrolului. Nu pot suporta asta, nici măcar gândul că ar veni aici, că m-ar vedea așa. Care ar fi impactul asupra ei? Ce rău i-ar putea face? Crede-mă, nu vreau să-mi asum acest risc. Dă-mi voie să o protejez de așa ceva, Philip. Dumnezeule, dă-mi voie să fac acest ultim lucru pentru ea.

Philip întinse mâna, ca degetele lor să se întâlnească prin plasa metalică.

- Nu suport să te văd aici. Dar să-i spun că ai murit? N-avem de unde ști cum va reacționa. Sau cum vom putea noi trăi cu această minciună.

- Nu e o minciună chiar așa de mare. Naomi își retrase degetele, ștergându-și lacrimile. O parte din mine a murit. Restul vrea să supraviețuiască. Nu cred că aș putea, dacă ea ar ști. O s-o doară, Philip. O să plângă după mine, dar tu o să fii acolo, lângă ea. În cîțiva ani, abia dacă își va mai aduce aminte de mine. După care o să mă uite cu desăvîrșire.

- Poți trăi cu gândul acesta?

- O să trebuiască. Nu o s-o contactez și nu o să mă interferez cu ea în nici un fel. Nu o să-ți cer să mă mai vizitezi aici și nici eu nu o să vreau să te văd, dacă o să vii. O să fiu moartă pentru ea și pentru tine. Timpul avut la dispoziție aproape că se scursese. Știu cât de mult o iubești și știu ce om ești. O să-i asiguri o viață bună, o viață fericită. Nu i-o umbri, obligând-o să vadă asta. Te rog, promite-mi.

- Şi când o să ieşi de aici?

- Asta o să vedem atunci. Peste zece sau cincisprezece ani, Philip. E multă vreme.

- Da. I se strânse stomacul, gândindu-se la asta. Ce efect ar avea acest gând asupra unui copil? Bine, Naomi. De dragul lui Kelsey.

- Mulţumesc. Se ridică în picioare, luptând împotriva greţei. La revedere, Philip.

- Naomi...

Dar ea se îndreptă direct spre gardian, prin uşa care se trânti în urma ei. Nu se uitase înapoi.

- Tată? Kelsey puse o mână pe umărul lui Philip şi-l scutură uşor. În ce secol eşti?

Se ridică, tulburat.

- Nu te-am văzut venind.

- N-ai fi văzut nici o armată de camioane. îl sărută, se întoarse apoi, râzând, şi îl sărută din nou.

- Mi-e bine că te văd. Dă-mi voie să mă uit la tine. Părea oare mai fericită? se întrebă el. Mai aşezată? Gândul îi pricinui un junghi rapid, lipsit de generozitate.

- Nu m-am putut schimba chiar atât de mult, numai în două săptămâni.

- Spune-mi doar dacă te simţi la fel de bine precum arăţi.

- Mă simt minunat. Se lăsă într-un fotoliu şi-l aşteptă să se instaleze în faţa ei. Aerul de ţară, altă mâncare, munca manuală.

- Munca? Munceşti la fermă?

- Doar muncile cele mai umile. Zâmbi spre chelneriţă.

- Un pahar de şampanie. Atâta tot, mulţumesc. Philip se uită la fiica lui.

- Sărbătoreşti ceva?

- Pride a învins în cursa de la Santa Anita, de azi. Kelsey era încă îmbujorată de plăcerea victoriei. Eu îi curăţ grajdul, la Thee Willows, aşa că am o oarecare responsabilitate pentru această victorie. În mai, Virginia’s Pride o să c\ştige derbiul. E un lucru sigur, mai spuse ea. Kelsey făcu cu ochiul.

Philip sorbi din vin, sper\nd că acesta îi va descleşta fălcile.

- Nu mi-am dat seama că ai devenit atât de preocupată de... cai.

- Sunt minunaţi. Luă paharul pe care chelneriţă i-l pusese în faţă şi îl ridică pentru un toast: Pentru Pride, cel mai formidabil mascul pe care l-am văzut vreodată. Pe patru picioare, mă rog. Deci, spune-mi ce mai fac ceilalţi? Credeam că o să vină şi Candace cu tine.

- Presupun că a înţeles că te voiam numai pentru mine, câteva ceasuri. Desigur, îţi trimite toată dragostea ei. Şi Channing. Are o nouă prietenă.

- Normal. Ce s-a înt\mplat cu filozoafa?

- Pretinde că îl plictisea de moarte, cu vorbăria ei. Pe ultima a cunoscut-o la o petrecere. Face design pentru bijuterii şi se îmbracă în pulovere negre. Este vegetariană.

- Înseamnă că nu poate dura mai mult de cinci minute. Channing nu rezistă prea mult fără un hamburger.

- Şi Candace tot pe asta contează. O găseşte pe Victoria - aşa o cheamă - nestatornică.

- Bine. Kelsey deschise lista de bucate şi o studie în treacăt. Oricum nu o să găsească pe nimeni statornic acum. E şi el încă un copil.

- Cel mai dificil lucru pentru orice părinte este să-i dea drumul copilului să plece. Mi-a fost dor de tine.

- De fapt, n-am plecat cu adevărat, nicăieri. Aş vrea să nu-ţi faci atâtea griji.

- Un vechi obicei. Kelsey... o strânse mai tare de mână... te-am rugat să accepţi să iei masa cu mine, din mai multe motive. Nu sunt sigur că unul din acestea nu ţi se va părea neplăcut, dar prefer să-l auzi de la mine. Kelsey încremeni.

- Parcă spuneai că toată lumea e bine.

- Da. Dar e vorba de Wade, Kelsey. Şi-a anunţat logodna. Simţi mâna lui Kelsey devenind moale, sub a lui. Se pare că va fi o nuntă restrânsă, peste o lună sau două.

- Înţeleg. Ciudat, se gândi ea, că mai existau încă atât de multe emoţii care să se învârtă şi să se ciocnească în ea. Da, n-a prea stat pe gânduri. Expiră puternic, enervată de crisparea din glasul ei. Proasta de mine, să mă simt ofensată, chiar şi numai o clipă.

- E omenesc, aş spune eu. Oricât de multă vreme ai trăi despărţit, înainte, divorţul este, în mod categoric, un lucru definitiv.

- Divorţul a fost o simplă hârtie. Ştiu asta. Căsătoria s-a terminat în Atlanta, acum mai bine de doi ani. Kelsey ridică paharul, uitându-se la vinul plin de bule, din el. Eram cât pe ce să dau dovadă de bună creştere, spuse ea şi să-i urez numai bine. Dar nu. Kelsey bău zdravăn. Sper, continuă ea, că o să-i facă viaţa un infern. Iar acum, cred că o să încerc să mănînc peştele ăsta roşu, înnegrit. Simt nevoia să muncesc ceva.

- Dar munceşti de ani de zile, Kelsey, de când ai terminat şcoala.

- De ani de zile mă joc de-a munca. Nici una din slujbele pe care le-am avut până acum nu a însemnat cu adevărat ceva pentru mine.

- Iar ce faci acum, înseamnă? Să râneşti la grajduri, asta contează pentru tine?

Tonul aspru al lui Philip o puse în gardă. Îşi alese cu grijă cuvintele.

- Am senzaţia că fac oarecum parte din acel sistem. Nu-i un lucru atât de simplu, o cursă, un cal. Există o continuitate şi fiecare are un rol, în aceasta. Sunt munci plictisitoare, sunt altele care se fac în grabă şi toate se repetă. Dar fiecare dimineaţă e alta. Nu pot să-ţi explic.

Iar el n-ar fi înţeles niciodată. Tot ce ştia el în clipa asta era că fiica lui semăna atât de mult cu Naomi.

- Sunt sigur că este nemaipomenit pentru tine. Este ceva cu totul diferit.

- Aşa este. Dar este şi calmant. Şi mă solicită. Haide odată, dă-i drumul, îşi spuse ea şi continuă repede. M-a gândit să renunţ la apartament.

- Să renunţi la apartament? Şi ce să faci? Să te muţi de tot la Three Willows?

- Nu neapărat. De ce trebuia să-l rănească? se întrebă ea, apoi oftă. De ce se simţise rănită, auzind că Wade urma să se recăsătorească? Încă nu am discutat despre asta. Dar m-am gândit la varianta mutării mele la ţară. Îmi place să văd pomii de la fereastra mea, tată. Să văd pământul, în locul clădirii de vizavi. Şi îmi place foarte mult ceea ce fac acum. Aş vrea să continui să fac asta, să văd dacă voi reuşi să mă descurc cât de cât.

- Te influenţează Naomi. Kelsey, nu poţi permite acestor impulsuri să te determine să-ţi schimbi un mod de viaţă cu un altul. Este imposibil să înţelegi, numai după o perioadă atât de scurtă, lumea cu care cochetezi.

- Nu, nu pot pretinde că o înţeleg deplin. Dar vreau să o înţeleg. Se opri, în timp ce li se serveau salatele. Şi vreau să o înţeleg pe ea. Nu poţi să-mi pretinzi să o părăsesc înainte de a o înţelege.

- Nu-ţi cer să o părăseşti, dar îţi cer să nu te arunci în această aventură fără să iei în considerare toate consecinţele. Sunt mai multe lucruri decât romantismul unui cal la răsăritul soarelui, sau acel ultim galop, după linia de finiş. Există asprime, cruzime, urâţenie. Violenţă.

- Şi este în aceeaşi măsură o parte din mine, ca şi mirosul cărţilor în biblioteca universităţii.

- Ei bine, dar asta trebuie să fie Kelsey, nu-i aşa? Frumoasa fată a lui Naomi. Bill Cunningham se apropia agale de ei, într-o mână cu un pahar de la bar, pe cealaltă strălucindu-i potcoava cu diamante. O faţă ca asta nu poate fi confundată, continuă el.

Nici nu se putea mai bine, îşi spuse ea şi încercă să zâmbească.

- Bună, Bill. Tată, el este Bill Cunningham, un asociat al lui Naomi. Bill, el e tatăl meu, Philip Byden.

- Măi să fie, ce-a trecut timpul. Bill întinse mâna. Cred că nu te-am mai văzut de când mi-ai suflat-o pe Naomi de sub nas. Eşti profesor mi se pare, nu?

- Da. Cu răceala pe care o păstra pentru studenţii care-i erau indiferenţi, Philip dădu din cap. Sunt profesor la Universitatea Georgetown.

- Nemaipomenit. Bill zâmbi, aşezîndu-şi o mână pe umărul lui Kelsey strângându-i-l repede, într-un gest de intimitate.

- Ai o adevărată frumuseţe aici, Phil. Este o mare plăcere să o vezi la hipodrom. Am auzit că Pride, calul de trei ani al mamei tale, a câştigat astăzi la Santa Anita.

- Da, ne-a părut tare bine.

- Lucrurile sunt pe cale să se schimbe mult, în Kentucky. Phil, nu o lăsa să-şi pună toţii banii pe mânzul de la Three Willows. Câştigătorul e în mâinile mele. Sărut-o pe mama din partea mea, scumpo. Acum trebuie să mă întorc înapoi la bar. Am o mică întrevedere.

În timp ce Bill se îndepărta, Kelsey luă furculița de salată şi începu să mănânce cu mult interes.

- Cu asemenea persoane vrei să te asociezi?

- Tată, parcă ai fi bunica. „Ştacheta, Kelsey. Niciodată să nu cobori ştacheta". Dar Philip nu râse. Tată, omul ăsta e un idiot. Foarte asemănător cu idioții plini de morgă, fanfaroni, peste care am dat la universitate, pe vremea când lucram în publicitate, sau la galeriile de artă. Nu poți scăpa de ei.

- Mi-aduc aminte de el, spuse Philip, înțepat. Existau zvonuri că ciugulea jocheii să piardă sau să împingă în mod deliberat un alt cal, în coardă.

Kelsey se încruntă şi împinse salata într-o parte.

- Cu atât mai mult. Oricum, tot un idiot rămâne şi nu am de gând să-i cultiv prietenia.

- Se învârte în acelaşi cerc frecventat şi de mama ta.

- Cred însă că este vorba de benzi paralele. Sunt multe lucruri pe care nu le cunosc despre ea sau în privința cărora nu mă pot încrede în ea, în această problemă. Dar ceea ce ştiu este că Three Willows înseamnă mai mult decâto fermă pentru ea, şi caii, mai mult decât simple bunuri. Înseamnă viața ei.

- Întotdeauna a fost.

- Îmi pare rău. Kelsey îi luă, neajutorată, mâinile. Îmi pare rău că tot te-am rănit. Îmi pare rău că ceea ce fac eu ți-a retrezit toată această suferință. Ceea ce te rog eu este să-mi îngădui să văd totul, ca să pot alege singură. Am nevoie de un scop în viață, tată. Poate că l-am găsit.

Se temea că într-adevăr îl găsise şi că în clipa în care îl va atinge, nu i se va mai părea la fel.

- Promite-mi doar că nu o să te pripeşti, Kelsey. Nu te angaja la nimic sau în fața nimănui, fără să te gândeşti bine.

- S-a făcut. Kelsey avu o ezitare. Nu m-ai întrebat despre ea.

- Mă gândeam să te întreb, recunoscu Philip. Voiam să-ți aud impresiile.

- Arată atât de tânără. Are acest incredibil izvor de energie. Am văzut-o începând din zori şi ținând-o aşa, până după lăsarea întunericului.

- Lui Naomi îi plăcea să trăiască în lume.

- Eu vorbesc despre muncă, rectifică Kelsey. Nu iese niciodată în lume. Cel puțin nu a ieşit, de când sunt eu acolo. Ca să-ți spun adevărul, nici nu văd cum, după atâta muncă, ar mai putea avea cineva puterea de a ieşi undeva. Se culcă de obicei înainte de zece. N-avea rost, se gândi ea, să menționeze că Naomi nu se culca întotdeauna singură. Este, continuă ea, foarte stăpână pe ea, foarte reținută.

- Naomi? Stăpână pe ea? Reținută?

- Da. Făcu o pauză, aşteptând să li se servească antreurile. Înțeleg prin asta că nu a fost întotdeauna aşa, dar acum este exact aşa cum o descriu eu.

- Ce simți pentru ea?

- Nu ştiu. Îi sunt recunoscătoare că nu forțează nota.

- Mă surprinzi. Răbdarea nu făcea niciodată parte din registrul ei.

- Presupun că oamenii se mai schimbă. Poate că nu o înțeleg, dar o admir. Ştie exact ce vrea şi munceşte pentru asta.

- Şi ce anume vrea?

- Nu sunt sigură, spuse Kelsey încet, dar ea este.

Din umbra barului, Cunningham îi privea pe Philip şi pe fiica lui, stând de vorbă în timp ce mâncau. Frumos tablou, îşi spuse el. Demnitate şi clasă. Clătină gheața din bourbonul lui.

- Frumoasă femeie, spuse Rich Slater lângă el. Mi se pare cunoscută. Râse drămuindu-şi cu grijă băutura. Nu trebuia să se amețească chiar de acum. Presupun însă ce este ceva cunoscut cu toate femeile tinere, după ce un bărbat trece de o anumită vâstă.

- Este fiica lui Naomi Chadwick. Îi seamănă leit.

- Naomi Chadwick. Ochii lui Rich scânteiară de plăcere şi de amintiri amare. Da, în fond, se afla aici tocmai ca să-şi retrezească amintirile. Şi să profite de pe urma lor. O mânză pe care un bărbat nu o poate uita. Este vecina fiului meu. Ce mică e lumea. Mai luă o gură de whisky. De calitate, de vreme ce Cunningham făcea cinste. Ştii, cred că am văzut-o acasă la fiul meu, în urmă cu câteva săptămâni. După câte îl ştiu eu pe Gabe, îi poartă sâmbetele.

- Se afla în relații strânse cu mama ei. Presupun că e firesc să urmeze fiica la rând. Iar Gabe Slater nu ar fi avut şansa de a fi în relații strânse cu nici una dintre ele, se gândi Cunningham, dacă nu ar fi existat mâna aceea de cărți. Dar lucrurile se vor schimba. Lucrurile erau pe cale să se schimbe.

- Dacă ştie să joace, continuă Cunningham, o să poată să şteargă granița între cele două femei.

Rich o privi pe Kelsey cu mai mult interes. Aşadar, fiul lui îşi pierdea vremea cu fiica acelei cățele de gheață. Asta ar putea fi ceva de care să se folosească.

- Da, n-ar fi ceva extraordinar? Acest fel de fuziune i-ar face efectiv, cei mai puternici din tot statul, zic eu.

- S-ar putea. Cunningham ridică un deget, făcând semn pentru încă un rând. Mie însă, nu prea-mi pasă. Mai exact, aş prefera să văd această unire clătinându-se puțin. Spunând acestea, vârî mâna în bolul cu alune, extrăgând trei, pe care şi le aruncă în gură. Fii cât mai indiferent, îşi spuse Bill. Cât mai indiferent. Nu e cazul ca Rich Slater să ştie cât de mult contezi tu pe această înțelegere.

- De fapt, ştii, afacerea aceea despre care discutam noi, ar putea, într-adevăr, ca în timp, să dea roade.

Calculând în gând, Rich admiră inelul cu diamante, de pe degetul lui Cunningham.

- Şi oare acest profit suplimentar nu merita şi el o primă suplimentară?

- Merita.

- Este bine, atunci să vedem ce putem face în problema asta. Îi aruncă lui Kelsey o altă privire. Să vedem deci ce putem face. Dar o să am nevoie de cheltuielile acelea suplimentare, de călătorie, Billy băiete.

Cunningham băgă mâna în buzunar şi soase un plic. Îl vârî, pe sub bar, în mâinile nerăbdătoare ale lui Rich. Tulburătorul sentiment de deja vu îl făcu să arunce o privire peste umăr.

- Numără-i mai târziu.

- Nu e nevoie, nu e câtuşi de puțin nevoie, Billy. Am încredere în tine.

Puse plicul la loc sigur şi ridică din nou paharul.

- Şi dă-mi voie să spun că e o plăcere să fac din nou afaceri cu tine. În amintirea vremurilor trecute.

A doua zi pe la ora prânzului, Kelsey era concentrată asupra lecției ei despre alonjă. Iapa de cinci ani de la celălalt capăt al funiei era răbdătoare şi ştia cu mult mai multe despre asta decât ea.

Nu calul se antrena, ci Kelsey.

-Adu-o la trap, schimbă direcția, îi comandă Moses. Fata avea resurse, decise el. Voia să învețe, deci va învăța. Ea una o să facă tot ce vrei. Dar înăuntru ai un mânz de un an. El n-o să mai fie atât de cooperant.

- Atunci dă-mi un mânz de un an, îi strigă ea şi biciui din cravaşa, mă descurc eu.

- Păstrează-ți visul.

Probabil însă că în câteva săptămâni o să-i dea unul. Dacă mai era acolo. Avea mâini bune, îşi spuse el, o voce plăcută, reflexe iuți.

- De când este aici? îl întrebă Naomi.

- Cam de vreo treizeci de minute.

Naomi îşi puse o cizmă pe bara cea mai de jos a gardului.

- Amândouă, şi Kelsey şi iapa, arată pline de prospețime.

- Amândouă au stofă.

- Îți mulțumesc că-ți pierzi timpul învățând-o, Moses.

- Nu e foarte greu. Doar că am impresia că şi-a pus în cap să-mi fure meseria.

Naomi râse, apoi însă văzu că el nu glumise doar.

- Crezi într-adevăr că o interesează chiar atât de mult să învețe să antreneze caii?

- O simt ca pe un burete uscat, dornic să se îmbibe. Fata asta pune tot timpul întrebări. Acum câteva zile am făcut greşeala să-i dau o carte despre împerecherea cailor. Când mi-a adus-o înapoi, efectiv m-a luat la întrebări. Mi-a umflat capul cu factori de sânge, cu factori genetici dominanți şi codominanți.

- Şi ai trecut examenul?

- La limită. Noroc că obişnuiam să te urmăresc pe tine când făceai asta. Zâmbi şi se trase de lobul urechii. Ah, fantezia. Un bărbat lipsit de fantezie este un bărbat lipsit de suflet. Iar eu, în ce te priveşte, am avut al naibii de mult suflet.

– Şi încă mai ai. O să-ți demonstrez asta mai târziu. Dar uite-l pe Matt.

- N-am ştiut că ai trimis după veterinar.

- Nici n-am trimis. Noami îşi trecu limba peste dinți. Zicea că se afla prin zonă şi s-a gândit să se oprească şi aici, să vadă ce mai fac tibiile inflamate.

Moses îi aruncă o privire lui Kelsey. Ah, fantezia, îşi spuse el din nou.

- Da. Bine.

Cu un zâmbet, Naomi îl salută pe veterinar.

- Ei, Matt, care e verdictul?

- Se simte bine. Nu e nevoie de vezicator.

- Drăguț din partea ta că te-ai gândit să treci pe aici, comentă Moses.

- Am fost la Longshot. S-a rănit unul din mânjii lui.

- E ceva grav? întrebă Naomi.

- Ar fi putut fi. O înțepătură. Foarte mică, uşor de neobservat, dar ce infecție. Vorbind, se uita plin de admirație la Kelsey. A trebuit să-i fac o incizie. Păcat. Jamison zicea că mâine ar fi trebuit să trimită calul la Hialeah.

- Three Aces - Trei aşi? Dintr-odată, Kelsey foarte interesată, Naomi îşi puse o mână peste brațul lui Matt. Chiar Gabe urma să plece cu el. Calul ăsta ştiu că alerga ca un vis.

- Ei bine, o să stea amândoi acasă, acum.

- O să-l sun pe Gabe mai târziu. O să încerc să-l consolez.

- O să-i prindă bine. Matt îşi întoarse din nou privirea spre Kelsey. Aici, văd că toată lumea pare sănătoasă.

Când Kelsey îl salută cu o scurtă fluturare de mână, Matt zâmbi.

- Arată ca şi cum toată viața ei ar fi făcut numai asta. Când lui Moses i se făcu milă de el şi-i făcu semn lui Kelsey să se oprească, aceasta aduse calul la garud

- E atât de dotată. Îşi frecă obrazul de cel al iepei. Aş vrea să-mi dai un mânz, Moses, ca să simt şi eu că realizez ceva.

- Orice drum începe cu un pas. Să vedem câți alți paşi ai să mai faci, înainte de a porni la drum.

- Întotdeauna îmi zdruncină încrederea în mine. Kelsey îşi dădu pe ceafă şapca de bumbac pe care o purta.

- Deci, Matt, e vorba de o vizită socială sau profesională?

- Mixtă. A trebuit să mă opresc la Longshot.

- Ah? Kelsey conduse iapa afară din padoc, încercând să pară cât mai indiferentă. Au probleme acolo?

- E vorba de o leziune. Matt repetă explicația.

- Bine, dar Three Aces arăta minunat ultima oară când l-am văzut alergând. Când s-a întâmplat?

- După cum arată, acum trei, patru zile.

- Acum trei zile a alergat la Charles Town. A cîştigat cu o lungime bună. O tăietură? încruntându-se, Kelsey mângâie iapa.

- Cam de vreun centimetru, chiar deasupra chişiței.

- Cum s-o fi întâmplat?

- Poate la transport, a intrat în ceva ascuțit. Posibil. Imposibil mi s-ar părea să fie deliberat.

- Vrei să spui că cineva ar fi putut accidenta mânzul, ca să nu mai alerge, sau şi mai rău.

- Nu mi se pare, repetă Matt. Nu pare chiar atât de serios.

- Ce tratament îi aplici?

Kelsey ascultă atentă, în timp ce Matt îi vorbea despre incizie şi antiseptice, despre diferența dintre înțepătură şi sfişiere.

- Înțelegi ce vreau să spun? mormăi Moses spre Naomi. Acum o să înceapă să se îndoape cu literatură veterinară. Moses îşi miji ochii, uitându-se spre grajduri.

- Aştepți pe cineva?

- Nu.

Naomi îşi strânse buzele, uitându-se la tânărul care se apropia. Slab, cu umeri înguşti, drăguţ. Blugi Levi's şi o cămaşă flanelată. Destul de obişnuit, îşi spuse ea. Cizmele însă îl trădau. Costau pe puţin trei sute.

- Îl cunoaşte cineva pe cowboy-ul acesta?

- Hmm? Curioasă, Kelsey se întoarse şi dădu drumul unui strigăt de plăcere.

- Channing! O luă la fugă spre acesta, sfâşiindu-i inima lui Matt când îşi aruncă braţele în jurul umerilor tînărului.

- Ce cauţi aici?

- M-am gândit să dau o raită, înainte de a o lua spre Lauderdale. Vacanţa de primăvară.

- Încă n-ai depăşit etapa?

- Să depăşesc etapa fetelor în bikini? Mă cam îndoiesc. Dar uită-te la tine. Arăţi ca o reclamă pentru viaţa la ţară. Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei şi se uită la trioul de lângă gard. Nu-mi spune că asta este mama ta.

- Este Naomi. Vino să fac prezentările. Kelsey rămase cu braţul în jurul taliei lui Channing. Channing, ţi-i prezint pe Naomi Chadwick, Moses Whitetree şi Matt Gunner. Channing Osborne, fratele meu vitreg.

- Bun venit la Three Willows. Naomi întinse mâna, amuzată şi încântată când Channing i-o duse la buze. Kelsey mi-a vorbit de tine.

- Sper că numai despre părţile bune. Aveţi aici o minunăţie.

- Mulţumesc. O să facem un tur împreună.

- N-am nimic altceva de făcut. Neputând rezista tentaţiei, întinse mâna peste gard şi mângâie iapa pe bot. O luasem spre Florida, pentru o săptămână.

- Pentru studii suplimentare, interveni Kelsey. Channipg se pregăteşte pentru medicină şi numeşte chestile astea lecţii de anatomie.

Channing zâmbi şi scarpină iapa pe urechi.

- Ei, tinereţea este trecătoare. Poţi întreba pe oricine. Dar v-am deranjat cumva?

- Câtuşi de puţin, îl asigură Naomi. Ai venit tocmai la timp pentru masă. Matt, mănânci şi tu cu noi?

- Aş vrea să pot. Dar trebuie să mai merg la ferma Bartlett. Unul din mânjii lor are colici.

- Ei, eşti veterinar? îl întrebă Channing. Întotdeauna m-am gândit că e un lucru extraordinar să tratezi animalele. Ele nu se văicăresc ca oamenii, nu-i aşa? adăugă el repede, când Kelsey îi aruncă o privire plină de surpriză.

- Asta aşa este. Dar oamenii, în schimb, nu muşcă şi nici nu dau din copite. Dar păstrez invitaţia pentru altă ocazie, Naomi, mulţumesc. Kelsey, mi-a făcut plăcere să te văd. Încîntat de cunoştinţă.

- Te conduc eu. Kelsey, vino tu cu Channing, când eşti gata.

- Am înţeles. Spune, n-ai vrea să facem un tur după masă?

- Ar fi grozav.

- N-am ştiut că te interesează medicina veterinară. Channing ridică din umeri, încurcat.

- Prostii. O toană de copil.

- Mi-amintesc că în copilărie voiai să salvezi păsărelele care se loveau de ferestre. Dar pe câinele acela plin de purici şi şchiop, pe care l-ai adus acasă ţi-l mai aminteşti?

- Da. Râse, dar veselia nu-i contaminase ochii. Dar mama a pus capăt la toate astea. Afară cu el. Cred că ultima lui milă a făcut-o în trei picioare, bietul de el.

- Channing, tu vrei într-adevăr să te faci doctor?

- Tradiţie de familie, spuse acesta repede. Niciodată nu m-am gândit că aş putea deveni altceva. Ah, în afară de astronaut, pe când aveam şase ani. Bărbaţii din familia Osborne sunt chirurgi şi gata.

- Candace nu te-ar obliga niciodată să faci ceva împotriva inimii tale.

- Kels, tu aveai optsprezece ani când s-au căsătorit şi erai cu un picior afară din casă. Mama conduce, la noi. O face subtil şi o face bine. Iar eu şi profesorul, noi aproape că nu facem decât ce ni se spune.

- Eşti supărat pe ea, pentru ceva. Ce s-a întâmplat?

- La naiba, mi-a sistat alocaţia pentru că m-am încăpăţânat să mă angajez în vara asta cu program întreg. Voiam să lucrez, înţelegi, să cunosc şi eu viaţa adevărată. Obţinusem să lucrez undeva în

construcţii, aşa încât să pot purta cască şi să sărut secretarele zgomotos, de la distanţă, când treceau pe lângă mine, în pauza de masă. Voiam doar câteva luni, departe de cărţi.

- Pare destul de rezonabil. Poate dacă aş încerca să vorbesc eu cu ea...?

- Nu, nu prea te are la suflet nici pe tine în ultima vreme. Povestea asta, spuse el, făcând un gest larg, în care cuprinse ferma. Ea o priveşte ca pe un afront adus profesorului. Magnifica Milicent alimentează această mică nevroză.

Kelsey expiră cu putere.

- Asta înseamnă că suntem în aceeaşi barcă. Ascultă, eşti pus într-adevăr pe Lauderdale şi pe bikini?

- Dacă ai de gând să-mi spui să mă întorc acasă, să pup Piaţa Independenţei şi să dreg busuiocul...

- Nu. Aveam de gând să-ţi propun să-ţi petreci aici vacanţa de primăvară. Nu cred că Naomi ar avea ceva împotrivă dacă te-ai învârti pe lângă mine şi pe lângă cai.

- Faci pe sora mai mare?

- Da, ai ceva împotrivă?

- Nu. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Mulţumesc, Kels.

Capitolul 9

Numele băiatului de grajd era Mick. Se născuse şi crescuse în Virginia şi-i plăcea să spună că aflase mai multe despre cai decât aflaseră, vreodată, cei mai mulţi oameni. Poate că aşa şi era. În mod sigur că de-a lungul celor cincizeci de ani bătuţi pe muchie, petrecuţi ca om de turf, încercase toate aspectele jocului. În primii ani, avansase de la rândaş la băiat de exerciţii. Se lăuda adesea cum ajunsese să se ocupe de caii domnului Cunningham, în anii de glorie ai acestuia.

Până la treizeci de ani, rămăsese destul de mic şi de uşor, ca să fie jocheu. Deşi nu trecuse niciodată de la ucenicie la calificare, purta totuşi costumul de jocheu. Şi nu-i plăcea ca lumea să uite asta.

Pentru foarte scurtă vreme, odată, demult, se învârtise să facă pe antrenorul, la o mică fermă din Florida, într-un an avusese chiar un cal castrat, sau cel puţin cincisprezece la sută din valoarea acestuia. Poate că bietul cal nu ajunsese niciodată la adevăratul lui potenţial, rămânând nimic mai mult decât o Morning Glory -Glorie de dimineaţă - care obosea repede şi alerga încet. Dar Mick fusese proprietar şi asta era ceea ce conta cu adevărat.

Se întorsese înapoi la Cunningham când auzise că ferma îşi schimbase stăpânul. Poziţia lui de băiat de grajd îl mulţumea, mai ales de când Gabriel Slater promitea să devină un câştigător. De fapt, aşa cum îşi amintea Mick, fusese întotdeauna.

Îl bucura faptul că tinerele ajutoare îl priveau cu respect. Poate că în spate îi spuneau ei Păunul, pentru că etala mereu şapca aceea de un albastru strident şi avea tendinţa să meargă ţanţoş. Dar i se spunea asta cu afecţiune. Faţa lui îngustă, ridată, era cunoscută pe fiecare pistă, de la Santa Anita la Pimlico. Ori, nimic mai mult nu-şi dorea Mick.

- Pista este lentă, comentă Boggs, învârtindu-şi meticulos un trabuc.

Mick încuviinţă din cap. Ploaia puternică, de dimineaţă, se transformase într-o burniţă care nu mai înceta, şi asta era splendid. Calul lui Slater, Double or Nothing strălucea pe o pistă înnoroiată.

Erau momentele acelea care nu se mai terminau, dintre antrenament şi sosirea la start. Mick stătea sub o streaşină şi urmărea ploaia care se scurgea din jgheaburi şi se gândea la cei vreo zece dolari care-i ardeau buzunarul. Se gândea să-i pună pe Double şi să-i vadă cum fac pui.

Scoase din buzunar un pachet mototolit de Marlboro, ca să-i ţină companie lui Boggs, la fumat.

Era linişte. Jocheii se aflau în cartierul lor sau făceau o baie de aburi ca să mai dea jos câteva sute de grame, înainte de cursă. Antrenorii se aplecau peste registre, iar proprietarii se înghesuiau înăuntru, savurând căldura uscată şi cafeaua. Era puţină activitate în jurul grajdurilor, dar în curând totul va prinde din nou viaţă.

- Ciudat să o văd pe fata domnişoarei Naomi pe aici, spuse Mick, doar aşa, ca să facă puţină conversaţie. Acum câteva săptămâni a venit călare la Longshot, de unde a plecat tot călare, dar udă până la piele.

- Am auzit, spuse Boggs, dând drumul unui vălătuc de fum.

- Călărea murgul tău castrat. Se descurca foarte bine.

- Călăreşte ca mama ei. Un adevărat spectacol. Stăteau acolo, doi burlaci înrăiți, şi fumau în tăcere.

Trecură cinci minute pline, până când Mick vorbi din nou.

- A mai apărut cineva pe la grajduri, în ziua aceea.

- Da? Boggs nu-l întrebă cine. Nu acesta era modul lor de a comunica.

- Nu l-am mai văzut de o bună bucată de vreme pe aici, dar l-am recunoscut, ca să vezi. Aruncă chiştocul ţigării într-o băltoacă şi urmări cum se stinge. Uitasem care era legătura dintre ei, dar apoi i-am văzut împreună. Şi mi-a căzut fisa, ca să vezi. Mi-am amintit când domnul Slater lucra ca rândaş la domnul Cunningham.

- Da. Acum mai bine de cincisprezece ani. După care a venit la Three Willows. A lucrat o vreme, aici.

- Un an sau doi. Muncea din greu, nu pierdea vremea degeaba. Şi nici nu vorbea mai mult decât era neapărat nevoie. A fost întotdeauna un singuratic. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că o să ajung să lucrez pentru el, mai adăugă Mick, chicotind.

- A ajuns într-adevăr cineva.

- Aşa este. Nimeni n-ar fi zis, după cum învârtea cărțile. Încă un alt şoarece de pistă, ar fi zis lumea. Eu însă, am ştiut.

- Întotdeauna mi-a plăcut băiatul ăsta. Boggs se frecă pe antebraţ, unde un cal de un an îl muşcase puțin, făcându-i o vânătaie. Am fost mereu cu ochii pe el. Şi încă mai sunt.

- Da. Eram acolo în ziua în care Lipsky a încercat să bage cuțitul în el.

Boggs scuipă pe pământul ud, mai mult ca o apreciere asupra lui Lipsky decât din necesitate.

- Nu poți să fii în acelaşi timp beat şi să te ocupi de un armăsar.

- Asta aşa este. Mick tăcu din nou, gândindu-se dacă să mai aprindă sau nu o țigară. Domnul Slater nu le are pe astea cu băutul. Uitasem cum ducea taică-său sticla la gură, până când l-a văzut în ziua aceea, învârtindu-se pe la grajduri.

- Rich Slater? Boggs deveni deodată interesat. A venit la Longshot?

- Asta încerc să-ți spun. În ziua în care fata domnişoarei Naomi a plecat calare, udă leoarcă. Arăta din plin fercheş ca un vânzător ambulant de Biblii. Ca să savureze din plin schimbul de informații, Mick se hotărî să-şi mai permită o țigară. Au stat puțin de vorbă, continuă el. N-am putut auzi ce spunea domnul Slater. Şi nici pe chipul băiatului n-am citit nimic. Are ochi de jucător. Scoase fumul afară apoi inspiră adânc, sigur de interesul vechiului său prieten. Dar pe bătrân l-am auzit lăudându-se vesel despre cum era el în bani şi despre cum trecuse pe acolo doar ca să vadă ce mai face fiul lui.

- Mai curând cred c-a venit să-l sugă.

- Aşa cred. Nu mi-a plăcut cum se uita în jur, ca şi cum ar fi adunat cifrele pe un calculator. Polly antrena un mânz de un an la alonjă. Inside Straight, aşa l-a botezat domnul Slater. Că Polly are mâini bune, asta e sigur.

- Are, într-adevăr, fu de acord Boggs, nevăzând nimic ciudat în povestirea sinuoasă a lui Mick. Salută, dând din cap, un băiat de pistă, care trecea prin dreptul lor. Polly este un bun manager pentru mânji de un an. Poate că pentru aşa ceva o pregăteşte Moses pe domnişoara Kelsey, la Three Willows. Bătrânul vorbeşte din nou de ieşirea la pensie.

- Ca întotdeauna. Fum. Deci, continuă Mick revenind la subiect, domnul Slater se întoarce înapoi în casă. Bătrânul Rich mai întârzie puțin, terminându-şi butelca. Una din argint, strălucitoare. O vreme l-a înghesuit pe Jamison. Presupun că l-a pompat. Apoi domnul Slater se întoarce, îi dă bătrânului un cec şi-i dă papucii. Într-un mod delicat, dar, oricum, tot papucii se cheamă că i-a dat.

- Nu m-am dat niciodată în vânt după Rich Slater.

- Nici eu. Unii spun că aşchia nu sare departe de trunchi. Dar, la ăştia doi, cred că a sărit tare departe. Zilele trecute m-a întrebat ce părere am despre înțepătura din piciorul lui Three Aces.

- E un cal bun.

- Aşa este. Aşa că i-am spus domnului Slater că mie nu mi se pare că n-ar fi vorba de un accident. S-a uitat la mine şi mi-a mulţumit, foarte politicos. Mick se scula, trosnindu-şi oasele. Şi acum mă duc să văd ce face Double.

- Eu unul cred că mă duc să beau o cafea.

Plecară, Mick dispărând în semiobscuritatea grajdurilor. Ploaia bătea pe acoperiş, înăbuşind zgomotele făcute de caii care se perpeleau în boxele lor. Un alt îngrijitor aşeza o pătură pe o mânză. Mick se opri o clipă, studiindu-i linia.

Poate o idee cam prea lată în faţă, îşi spuse el. Probabil că mânza nu avea prea mult elan. Nici o problemă de genul ăsta cu Double. Avea şaptesprezece mâini înălţime, era negru complet, cu omoplaţii frumos curbaţi şi un trup scurt, puternic, în care era mult loc pentru suflet.

Dar, mai mult ca orice, Double avea curaj.

Mick se îndreptă agale, spre boxa din spate. îi plăcea să stea puţin de vorbă cu Double, înainte de cursă. Şi voia să se uite în ochii mânzului şi să vadă dacă era sau nu cazul să parieze pe el.

- Ca să vezi, băiete, am comandat puţină ploaie, special pentru tine.

Mick deschise uşa boxei şi se încruntă.

- Ce dracu' faci aici, Lipsky? Ştii că n-ai ce căuta în preajma calului domnului Slater.

Lipsky rămase chircit, uitîndu-se la Mick şi plimbîn-du-şi o mână în sus şi în jos, de-a lungul piciorului lui Double.

- Mă uitam şi eu. M-am gândit că poate pariez pe el.

- Du-te şi pariază, dar cară-te de aici.

- Mă duc, mă duc. Lipsky încercă să se îndepărteze, dar ochii lui Mick scrutau.

- Ce dracu' faci cu ăsta? Cu o mişcare violentă, Mick îşi încleşta o mână pe braţul lui Lipsky. Cuţitul fulgeră, cu lama îngustă şi strălucitoare, în semiobscuritatea din boxă.

- Nenorocitule, aveai de gând să-l tai, da?

- Nu aveam de gând să-i fac nici un rău. îngrijorat, Lipsky îşi întoarse ochii spre uşa boxei. Nu avea mult timp. Nu voiam decât să-l aranjez doar atât cât să nu participe azi la curse. Sau poate niciodată, dacă-i tăiam un tendón. Slater merită asta, continuă el.

- Tu o să capeţi ceea ce meriţi, zise Mick. Şi nimeni nu se bagă peste caii mei. Nemernicule, tot tu l-ai aranjat şi pe Three Aces!

- Habar n-am despre ce vorbeşti. Uite, a fost o idee proastă. Dar n-am făcut nimic. Poţi să vezi şi singur că nu m-am atins de el.

- Bine, o să mă uit. Dar acum o să mergem să vedem ce-o să facă domnul Slater.

Lipsky sări înapoi, furios că bătrînul ăsta slăbănog era atât de încăpăţînat.

- Doar n-o să mă torni.

- Să fiu al naibii că da. Eu te spun, iar dacă domnul Slater decide să te omoare, o să scuip pe mormântul tău.

- Dar nici nu m-am atins de calul ăsta nenorocit. Disperat, Lipsky începu să se lupte. Pe când cei doi oameni se încleştau, Double dansa nervos într-o parte.

Cuţitul tăie aerul şi, deviat de braţul lui Mick, vîrful lui pătrunse în flancul mânzului. Surprins de durere, Double se ridică pe picioarele-dinapoi. Mick înjură şi trase aer în piept, ca să strige. După care nu mai avu deloc aer, în timp ce lama pătrunse în el, deasupra stomacului

- Isuse. La fel de împietrit ca şi adversarul lui, Lipsky azvîrli cuţitul şi se zgîi la sângele care ţâşnea. Isuse Cristoase, Mick. Nu am vrut să-ţi fac rău.

- Nemernicule, reuşi Mick să spună. Se clătină în faţă, exact când mânzul, excitat şi îngrozit de mirosul sângelui, se ridica pe picioarele din spate. O copită îl lovi pe Mick la baza craniului. După un fulger de durere, acesta nu mai simţi nimic, nici măcar atunci când se prăbuşi cu faţa în jos şi când calul începu să-l frământe cu copitele.

Panica aproape că-l făcu pe Lipsky să o rupă la goană, dar rămase acolo, laş, într-un colţ. Nu era greşeala lui, îşi spuse el. La naiba, doar nu era criminal. În viaţa lui n-ar fi îndreptat cuţitul asupra bătrânului Mick, mai ales având în vedere că nu băuse absolut nimic. Dacă Mick ar fi ascultat, nu s-ar fi întâmplat asta. Ştergându-şi gura cu pumnul, o luă, cu spatele, spre uşă. Îşi vârî cuţitul însângerat în cizmă, înainte de a se strecura, în tăcere, afară din boxă. Cu spinarea încovoiată, ieşi afară, în ploaie.

Avea nevoie să bea ceva.

- E nemaipomenit. Channing stătea în tribunele ude, mâncând un crenvurşt. Vreau să spun, continuă el cu gura plină, cine ar fi crezut că poate fi atât de interesant? E ca şi cum ai asista la repetiţii, la o piesă bombă, pe Broadway.

Fermecată de băiat, Naomi zâmbi. Dacă ar fi fost să aleagă ea un frate pentru fiica ei, acesta ar fi fost Channing Osborne.

- Îmi pare rău că nu ţi-am putut asigura o vreme mai bună.

- Ei, asta adaugă un plus la efectul dramatic. Caii fugind prin ploaie, culorile zburând, noroiul împroşcând. Channing zâmbi şi spălă crenvurştul pe gât în jos, cu o gură de Coca-Cola. Nu mai am răbdare.

- Nu mai durează mult, îl asigură Kelsey. De fapt, sunt aproape gata cu pregătitul cailor pentru parada startului. Nu vrei să mergi să te uiţi?

- Cum să nu? E tare drăguţ din partea ta că m-ai lăsat să mă învârt peste tot, Naomi.

- Sunt doar fericită că ne-ai preferat pe noi soarelui, nisipului şi bikinilor.

- Aici e mult mai bine. Cu un gest pe care Naomi îl găsi fermecător, Channing îi oferi braţul. Când o să mă întorc săptămâna viitoare, o să mă pot lăuda faţă de toţi prietenii mei bronzaţi şi mahmuri, cum am vrăjit eu două doamne superbe.

- Şi cum rămâne cu vegetariana? îl întrebă Kelsey.

- Cu cine, cu Victoria? Zâmbetul lui veni repede şi necontrolat. M-a lăsat, când a constatat că sunt un carnivor incoruptibil.

- Nu ştie să privească în perspectivă, decise Naomi.

- Exact asta am spus şi eu. Nu sunt eu chiar de lepădat, nu-i aşa, Kels? Se uită în jos la sora lui şi văzu că privirea ei era îndreptată în altă parte. Ei, ca să vezi, se gândi el, studiindu-l pe Gabe. De multă, de foarte multă vreme nu mai văzuse privirea aceasta în ochii ei. Cineva cunoscut?

- Hmmm? Ah. Distrată, ridică mâna să-şi aranjeze cozorocul şepcii. E doar un vecin.

Gabe îşi întrerupse discuţia cu Jamison şi se întoarse să-i privească apropiindu-se. La naiba, femeia asta arată bine chiar udă de ploaie. Îşi întoarse privirea de la ea, spre bărbatul care-şi ţinea un braţ pe după umerii ei.

Prea tânăr ca să reprezinte o concurenţă, stabili el. Se îndoia că băiatul ar fi fost suficient de mare ca să bea bere. Dar exista un simţ al proprietăţii în felul în care o cuprindea cu braţul şi în privirea acestuia, care-i stârni curiozitatea, şi trase un semnal de alarmă.

- Încă nu te-ai uscat? o întrebă el pe Kelsey, urmărind vaga expresie de enervare care-i traversă chipul.

- E o nouă zi, Slater. Channing Osborne, Gabriel Slater.

- Este drăguţ din partea ta că ai venit să-ţi vizitezi sora.

- Aşa m-am gândit şi eu.

Pe Gabe îl amuză văzându-l pe Channing mărindu-şi presiunea strângerii de mână, cu câteva inutile grade.

- Ce face iapa, Naomi? M-am gândit să vin aici, să văd cu ochii mei.

- Este, categoric, grea. Şi sănătoasă. Am auzit ieri despre Three Aces, de la Matt. E mai bine?

Gândurile lui Gabe se întunecară, dar ochii nu-şi schimbară expresia.

- Da. în câteva săptămâni o să fie din nou în formă.

- Azi aleargă Double or Nothing, nu-i aşa?

Gabe se uită la Kelsey. Pentru că voia să o atingă, dar să o şi irite, îşi trecu uşor degetul de-a lungul obrazului ei.

- Mai ai chef să pariezi cu mine?

- Ba bine că nu. Mânzul tău aleargă în rând cu al nostru.

- Mai pui un pariu suplimentar? Îmi mai eşti datoare zece dolari.

- În regulă. În spiritul lucrurilor, o să spunem „dublu sau nimic".

- S-a făcut. Vrei să-ţi arunci o privire asupra câştigătorului?

- Am văzut-o deja pe Virginia's Pride, mulţumesc. Gabe îi zâmbi şi o apucă de mână.

- Vino cu mine.

În timp ce Gabe o luă cu el, Channing se încruntă uşor.

- Durează de mult?

- Încep să cred că da. Privind în urma lor, Naomi îşi frecă nasul ud. Te îngrijorează?

- Pentru ea a însemnat foarte mult divorţul ăsta. N-aş vrea să văd pe cineva că profită de deruta ei. Ce ştii despre el?

- Nu cine ştie ce, oftă Naomi. O să-ţi povestesc mai târziu. Dar acum haide să-i ajungem din urmă, aşa încât să nu-ţi mai faci griji.

- Bună idee. Se uită în jos la ea, în timp ce se îndreptau spre grajd.

- Eşti în regulă, Naomi.

Încântată, aceasta îi luă mâna.

- La fel şi tu, Channing.

- Ştii bine că nu vreau decât să te bat pe pistă, Slater, dar îmi pare rău de Three Aces. Nu cred că te pot ajuta cu ceva, dar... .

- Te-ai îndrăgostit de ei, nu-i aşa?

Kelsey îşi înălţă cozorocul ca să-l poată privi mai bine.

- De cine?

- De cai.

Kelsey ridică din umeri, continuând să se îndrepte spre fundul grajdului.

- Şi dacă?

- S-ar părea că-ţi prieşte, după felul în care te-a mai îmblânzit. Încetini, în mod deliberat, ritmul. Voia să mai întârzie cu ea o clipă înainte de a ajunge la boxă. Când mai vii?

Ea nu pretinse că nu-l înţelege, dar alese varianta eschivării.

- Am fost ocupată. Moses ne pune la treabă, nu glumă.

- Preferi să vin eu la tine?

- Nu. Tensionată, se uită peste umăr. Naomi şi Channing nu se aflau decât la câţiva paşi în urma lor. Nu, repetă ea. Şi nu e acesta momentul să discutăm despre asta.

- Crezi că fratele tău m-ar apuca de beregată dacă te-aş înşfăca şi te-aş săruta chiar aici?

- Cu siguranţă că nu. Demnitatea îi juca feste. Dar poate că eu, da.

- Mă emoţionezi, Kelsey. Îi duse în schimb mâna la buze. Diseară, spuse el încet. Vreau să te văd diseară.

- Am companie, Gabe. E Channing în vizită la mine.

- Diseară, repetă Gabe. Ori vii tu la mine, ori eu, la tine. Tu alegi. Se opri în dreptul boxei, continuând să-i ţină mâna. Bună, băiete. Eşti gata să... Se întrerupse, în clipa în care văzu dâra de sânge, roşu încă şi neînchegat.

- La naiba!

Smulse uşa şi dădu să păşească înăuntru, când văzu trupul făcut ghem, pe jos.

- Nu te apropia. Fără să se uite, întinse un braţ ca să o blocheze pe Kelsey.

- Ce-a păţit? Sângerează, bietul de el. Cu ochii la mânz, dădea să înainteze. Când Gabe trebui să apuce de căpăstru ca să împiedice animalul să se ridice pe picioarele dindărăt, Kelsey văzu forma întinsă pe paiele însângerate.

- Ah, Doamne. Ah, Doamne, Gabe.

- Ţine-l! Gabe înfăşură căpăstrul în jurul degetelor mol ale lui Kelsey.

- Ce s-a întâmplat? Alarmată de paloarea din obrajii lui Kelsey, Naomi se apropie glonţ. Respiraţia îi ţâşni fluierat, printre dinţi. Mă duc să chem o ambulanţă. Te poţi descurca? o întrebă pe Kelsey, punându-şi mâna pe mâna acesteia.

Kelsey clipi, dădu din cap, apoi îşi drese glasul.

- Da, da, n-am nimic. Dar avu grijă să rămână întoarsă cu spatele la forma care zăcea acolo, în colţul boxei.

- Ah, nu. Channing înghiţi cu greu, apoi se interpuse între Kelsey şi Gabe, care se aplecase asupra trupului.

- Sunt la cursurile pregătitoare pentru medicină, spuse calm şi îngenunche şi el. Poate că...

Dar nu-i trebui decât o privire mai atentă ca să-şi dea seama că ar fi putut fi un chirurg la fel de priceput şi de experimentat ca tatăl său, că tot nu i-ar fi folosit la nimic.

Era sânge peste tot, în bălți care se coagulau printre paiele murdare. Gaura din spatele craniului era inundată. O şapcă de un albastru strălucitor, acum pătată cu roşu, ieşea de sub aşternutul calului.

- Cred că a înnebunit calul, spuse Channing furios. Kelsey, ieşi de aici. Pleacă de lângă el.

- Nu, îl țin bine. Luptând să-şi stăpânească respirația, mângâie gâtul calului. Tremură, spuse ea. E îngrozit.

- La naiba. Tocmai l-a ucis pe omul ăsta!

- Nu, nu el. Vocea lui Gabe era joasă şi dură. Îl întoarse cu grijă pe Mick, cu fața în sus. Cămaşa ridicată a îngrijitorului scotea la vedere o tăietură cumplită, în abdomen.

- Dar cineva a făcut-o.

Puțin mai târziu, Kelsey stătea tremurând în ploaia măruntă, făcându-se că bea cafeaua pe care i-o băgase Channing sub nas.

- Ar trebui să pleci de aici, spuse el din nou. Lasă-mă să te conduc acasă sau cel puțin la club.

- Nu, n-am nimic. Trebuie să stau aici. Bietul om. Îşi îndreptă privirea spre grajd. Acesta nu mai părea nici plin de energie şi nici strălucitor. Era doar înnoroiat, mohorât. Lumea se adunase în mici grupuri compacte, cu ochii în aşteptare.

- A trecut destulă vreme de când Gabe se află acolo, cu poliția.

- Se poate descurca şi singur. Se uită la Naomi, care stătea pe un butoi, sub un acoperiş. Poate că ar trebui să te duci la mama ta. Arată într-adevăr, distrusă.

Kelsey privi spre intrarea grajdului. Ar fi vrut să fie acolo, să audă ce se spunea, să ştie ce se făcea.

- Gabe şi cu mine l-am găsit, spuse ea încet. Cred că aş putea da o mână de ajutor.

- Atunci du-te şi ajut-o pe Naomi. Kelsey expiră prelung.

- Bine. Ai dreptate. Dar îi era greu să se hotărască, să facă față privirii aceleia inexpresive, ochilor lui Naomi.

- Bea. Îi întinse ceaşca neatinsă. Un coniac cred c-ar prinde mai bine, dar nu am la îndemână.

- Mulțumesc. Naomi acceptă ceaşca şi se forță să soarbă din cafea. Nu avea nici o legătură cu ea, îşi spuse singură. Poliția n-o să vină şi nu o s-o ridice, de data asta.

- Bietul Mick.

- Îl cunoşteai bine?

- E de multă vreme aici. Sorbi din nou din cafea. Nu, nu avea căldura aceea biciuitoare a coniacului, dar ajuta. El şi cu Boggs jucau gin rummy o dată pe săptămână şi bârfeau ca două băbuțe. Presupun că Mick ştia o groază despre caii mei, aşa cum ştia despre ai lui Gabe. Era loial. Naomi inspiră, suspinat. Şi era un om inofensiv. Mă întreb cine i-a putut face asta.

- Poliția o să descopere. După o clipă de ezitare, îşi puse o mână peste umărul lui Naomi. Vrei să te duc acasă?

- Nu. Naomi ridică o mână şi şi-o puse peste mâna lui Kelsey. Îşi dădură amândouă seama că era pentru prima oară că se atinseseră fără rezerve.

- Îmi pare rău, Kelsey. Este o experiență cumplită pentru tine.

- Pentru noi toți.

- Aş fi vrut să te scutesc de aşa ceva. Îşi ridică privirea şi ochii lor se întâlniră. Nu sunt bună de nimic în astfel de împrejurări.

- Atunci o să trebuiască să fiu eu. Kelsey îşi întoarse mâna şi degetele lor se întâlniră. Ale lui Naomi erau încremenite de frig. O să pleci acasă, spuse ea hotărât. Poliția o să vrea să stea de vorbă cu mine, aşa că o să te ducă Channing.

- Nu vreau să te las singură aici.

- Nu sunt singură. Este Gabe, e Moses, e şi Boggs. Se uită spre locul unde bătrânul stătea singur în ploaie, îndurerat. Nu are rost să stai aici, când eşti atât de distrusă. Te duci acasă, faci o baie fierbinte şi te întinzi puțin. Cum termin aici, vin şi eu. Îşi îndulci glasul, aplecându-se spre ea. Şi nici nu-l vreau pe Channing aici. O să aibă sentimentul că a făcut un gest bărbătesc, con-ducându-te acasă.

- Frumoasă lovitură. Urându-se pentru propria ei slăbiciune, Naomi se ridică. Bine, mă duc. Prezența mea în apropierea locului unei crime nu poate decât stârni speculații suplimentare, dar, te rog, nu rămâne nici tu aici mai mult decât e nevoie.

- N-o să rămân. Să nu-ți faci griji.

Rămasă singură, Kelsey se aşeză pe butoiul părăsit de mama ei şi se pregăti de aşteptare.

Dar nu trebui să aştepte prea mult.

Un poliţist în uniformă ieşi afară din grajd, studie grupul de oameni şi-şi opri privirea asupra ei.

- Domnişoara Byden? Kelsey Byden?

- Da.

- Domnul locotenent doreşte să vă vorbească. Înăuntru.

- Bine. Ignoră privirile bănuitoare şi se ridică de pe butoi.

Înăuntru, rutina morţii era deja în toi. Se făceau ultimele fotografii, banda galbenă care împrejmuia capătul grajdului era deja la locul ei.

Ochii lui Gabe scăpărară când o văzu.

- V-am spus că nu e nevoie de ea aici.

- Trupul l-aţi găsit împreună, domnule Slater. Locotenentul Rossi trecu peste bandă şi o salută, din cap, pe Kelsey. Lucra de douăzeci şi opt de ani în poliţie, avea o faţă aspră, frumoasă, şi priviri ascuţite, de poliţist.

Îşi iubea munca şi respecta procedura. Şi ura crimele.

- Domnişoară Byden, vă sunt recunoscător că aţi aşteptat.

- Vreau să vă fiu de folos.

- Bine. Puteţi începe prin a-mi spune exact ce s-a întîmplat în dimineaţa aceasta. Vă aflaţi aici de la răsăritul soarelui.

- Exact. Îi spuse totul, de la descărcarea cailor şi antrenamentele de dimineaţă. O vreme, am stat lângă pistă. Fratele meu vitreg se afla pentru prima dată la o cursă şi ne-am gândit că poate ar vrea să vadă cum se pregătesc caii, înainte de a fi aduşi la start.

- Şi asta a fost cam pe la ce oră?

- Aproape de amiază. Aici lucrurile sunt calme între zece şi douăsprezece. Am venit aici dinspre pistă şi am dat de Gabe. Se afla lângă grajduri, stând de vorbă cu antrenorul lui.

Se uită după el, peste umărul lui Rossi, şi văzu cu groază cum era purtat pe o targa sacul strălucitor, din plastic.

Înjurând în gând, Gabe trecu pe sub bandă şi-i bloca privirea.

- Asta n-ar trebui făcut acum. Şi, în mod sigur, nu aici.

- Nu, este în regulă. Curajoasă, Kelsey îşi înfrână greaţa. Prefer să termin odată.

- Vă mulţumesc. Deci, aţi dat de domnul Slater chiar aici, afară?

- Da. Am stat acolo de vorbă câteva minute, tachinându-ne reciproc pentru că aveam, fiecare, câte un cal care urma să participe la cursă. Am intrat apoi cu Gabe ca să ne uităm la mânzul lui. Mama şi fratele meu vitreg se aflau la câţiva paşi în urma noastră.

- Mama dumneavoastră?

- Da. De fapt, calul ei, urma să alerge împotriva celui al lui Gabe. Ferma Three Willows. Naomi Chadwick.

- Chadwick. Un clopoţel îi sună din depărtare. Rossi însemnă numele în carnet. Deci, veneaţi toţi patru aici.

- Da, dar ei se aflau puţin în urma noastră. Nu au ajuns la boxă decât după... după noi. Cred că eu şi cu Gabe am văzut rana de pe flancul stâng al calului, în acelaşi timp. El a intrat, s-a oprit şi a încercat să mă blocheze. Am văzut sângele şi trupul, în colţ. I-am ţinut capul calului, pentru că începea să se ridice pe picioarele dinapoi, iar Channing şi cu Naomi se apropiau. Ea a plecat pe loc să cheme o ambulanţă, iar Channing a intrat în boxă, crezând, presupun eu, că ar putea fi de ajutor. Cred... că o clipă am crezut cu toţii... că animalul făcuse asta. Până în clipa când Gabe a întors trupul cu faţa în sus şi am văzut... Am văzut că nu el făcuse asta. Gabe i-a spus lui Channing să cheme poliţia.

- Şi nu era nimeni prin preajmă, când aţi intrat în grajd, împreună cu domnul Slater?

- Nu. Nu am văzut pe nimeni. Bineînţeles că înăuntru mai erau cîţiva îngrijitori. Dar era prea devreme pentru pregătiri.

- L-aţi cunoscut pe mort, domnişoară Byden?

- Nu. Dar mă aflu la Three Willows numai de câteva săptămâni.

- Nu locuiţi aici?

- Nu, locuiesc în Maryland. Am venit doar în vizită aici, pentru vreo lună.

- Am nevoie, atunci, de adresa dumneavoastră permanentă, pentru dosar. După ce i-o dădu, Rossi îşi vârî carnetul înapoi în buzunar: Vă mulţumesc, domnişoară Byden. Aş vrea să stau de vorbă cu mama şi cu fratele dumneavoastră vitreg.

- Eu l-am rugat pe Channing să o conducă acasă. Era foarte afectată. Fără să-şi dea seama, Kelsey îşi schimbă poziţia, îndepărtându-şi puţin picioarele, îndreptându-şi umerii. Oricum, a fost cu mine toată dimineaţa. Nici unul din ei n-ar fi putut vedea ceva ce eu să nu fi văzut.

- Aţi rămâne surprinsă dacă aţi şti câte poate vedea cineva, din ce nu a văzut altcineva. Vă mulţumesc. Îi dădu liber, întorcându-se înapoi spre Gabe.

- După informaţiile mele, ultima persoană care a stat de vorbă cu victima este un anume Boggs. Şi el lucrează tot aici?

- Lucrează la Three Willows.

- Este afară, îl informă Kelsey pe Rossi. O să-i spun eu să intre. Ieşi repede, nerăbdătoare, să fie cât mai departe de întrebările puse cu voce inexpresivă şi de ochii sfredelitori. Boggs se afla în ploaie, acolo unde-l văzuse ultima oară.

- Locotenentul Rossi vrea să stea de vorbă cu dumneata. Îi luă mâinile, încercând în zadar să i le încălzească într-ale ei. Îmi pare rău, Boggs.

- Stăteam de vorbă. Stăteam doar acolo şi discutam. Diseară urma să jucăm cărţi. Amestecate cu ploaia, pe chipul lui se rostogoleau lacrimile. Cine i-a făcut-o, domnişoară Kelsey? Cine să-i fi făcut asta bătrânului Mick?

- Nu ştiu, Boggs. Haide, te conduc eu înăuntru. Îşi petrecu un braţ pe după umerii lui şi-l conduse spre grajd.

- Nu are nici un fel de familie, domnişoară Kelsey. Are o soră, dar nu a mai văzut-o de mai bine de douăzeci de ani. O să trebuiască să mă ocup de el, să am grijă să fie înmormântat cum se cuvine.

- O să mă ocup eu de asta, Boggs. Gabe ieşise afară, interceptându-i înainte de a intra. Îmi spui doar ce vrei să fac şi mă ocup eu de tot.

Boggs dădu din cap. Aşa era bine.

- Avea o părere tare bună despre dumneavoastră, domnule Slater.

- Şi eu aveam o părere bună despre el. Vino la mine îndată ce te simţi în stare. Ca să aranjăm totul.

- V-ar fi fost recunoscător pentru asta. Cu capul plecat, Boggs intră în grajd.

- Locotenentul spune că poţi să pleci. Gabe o luă pe Kelsey de mână şi o îndepărtă de acel loc.

- L-aş fi aşteptat pe Boggs. N-ar trebui lăsat singur, în clipele acestea.

- O să se ocupe Moses de el. Vreau să pleci de aici, Kelsey. Să fii departe de asta.

- Nu pot. Sunt la fel de aproape de asta, ca şi tine.

- Greşeşti. Aproape că o târî, de-a lungul şopronului înnoroiat. Boxa este a mea. Mânzul este al meu. Şi, fir-ar să fie, Mick a fost al meu.

- Opreşte-te! Îşi înfipse călcâiele în pământ şi reuşi să-l apuce pe Gabe de jachetă. Poate că în grajd reuşise să aibă una sau două manifestări, dar ardea mocnit şi se afla deja gata să izbucnească în flăcări. Dispăruseră ochii aceea reci, de jucător. Erau fierbinţi şi ucigaşi.

- Pleci chiar în clipa asta. Şi rămâi departe de tot. S-ar fi putut certa. Şi cu siguranţă că s-ar fi putut smulge din strânsoare. Dar aşteptă până când ajunseră la maşină.

Atunci se întoarse pur şi simplu şi-şi petrecu braţele pe după el.

- Să nu-ţi faci asta, spuse ea încet.

Gabe rămase nemişcat, gata să sară înapoi şi să o arunce în maşină.

- Ce anume?

- Nu-ţi găsi vină, Gabe.

- Cine altcineva ar putea fi vinovat? Dar trupul i se relaxa şi se lăsă pe al ei. Îşi afundă faţa în părul ei rece, umed, liniştitor. Isuse, Kelsey, pe cine altcineva aş putea acuza? Bietul de el, a vrut să-mi apere calul.

- N-ai de unde să ştii asta.

- O simt. O îndepărtă de el. Ochii i se calmaseră, dar ce se petrecea dincolo de albastrul acela întunecat, adânc, o făcu pe Kelsey să tremure. Şi o să-l găsesc pe cel care i-a făcut-o. Indiferent care va fi preţul.

- Dar poliția...

- Poliția va urma calea ei. Eu o voi urma pe a mea.

Capitolul 10

Moartea nu putea afecta rutina unei crescătorii de cai de rasă. Nici moartea unui cal şi nici moartea unui om. Răsăritul soarelui anunța antrenamentele de dimineață. Erau curse de alergat, picioare de bandajat. Poate că tema discuțiilor din jurul padocurilor sau al grajdurilor, la răsăritul soarelui, o fi fost ea despre asasinarea bătrânului Mick, dar ritmul nu încetinise. Nu se putea.

Era un mânz cu o eczemă, o mânză de un an care încă refuza călărețul şi un tânăr armăsar care concura la cursa pentru o fată mare. Durerea şi bârfa trebuiau să se consume în timp ce se umpleau jgheaburile de alimentare şi erau plimbați caii înfierbântați.

- Poate că vreți să vă îngrijiți de Pride, să fie încins în hamuri, acum că s-a mai răcorit, don'şoară Kelsey. Deşi ochii lui erau încercănați şi fața trasă, Boggs era la datorie. Îi dădu lui Kelsey hamurile. Întotdeauna pare mai fericit când faceți dumneavoastră asta.

- Bine, Boggs. Mâna ei acoperi mâna noduroasă a acestuia. Pot să fac ceva pentru dumneata?

Privirea lui o ocoli pe a ei, concentrându-se asupra unor imagini numai de el ştiute.

- Nu este nimic de făcut, don'şoară Kelsey. Doar că nu mi se pare corect, atâta tot. Nu mi se pare corect.

Kelsey simți că nu-l poate lăsa aşa, acolo.

- Vrei să vii cu mine? Sunt încă puțin nervoasă şi trebuie să mă ocup de câştigătorul viitorului derbiu.

Ştiau amândoi că nu era decât un pretext, dar Boggs dădu din cap şi se târî alături de ea. Ploua din nou, aceeaşi burniță măruntă, care nu mai înceta şi care îl chinuise în după-amiaza precedentă. Deşi era aproape ora zece, ceața încă mai atârna, încăpățânată, deasupra lor. În grajd, băieții erau ocupați cu rânitul şi aerul era înmiresmat de mirosul gunoiului de grajd, al fânului şi al noroiului.

În dreptul boxei lui Queenie, Kelsey se opri, şi-i dădu hamurile lui Boggs.

- Durează doar un minut.

Scoase un morcov din buzunarul de la spate, oferindu-i-l iepei, în timp ce-şi băga nasul în urechile moi.

- Uite, bătrînâco. Doar nu ți-ai imaginat că o să te uit, nu? Iapa adulmecă morcovul, apoi umărul lui Kelsey, aplecându-şi gâtul, ca răspuns la mângâieri. Deşi era conştientă de atenția lui Boggs, Kelsey îşi termină ceea ce devenise rutina zilnică, depunând o sărutare pe obrazul lui Queenie.

- Ştiu. Am fost deja destul de tachinată pe tema înclinației feminine pentru cai. După ultimă mângâiere, Kelsey se întoarse înapoi spre Boggs şi la tânărul armăsar. Şi aşa o fi, dar eu am surprins mulți băieți de grajd stând de vorbă cu câte un cal.

- Bunicul dumneavoastră ținea mult la iapa asta. Boggs îl conduse pe Pride la boxa acestuia, unde Kelsey făcuse deja curat înlocuind paiele murdărite peste noapte, cu altele proaspete.

- Îi strecura în fiecare după-amiază bucățele de zahăr şi noi toți ne prefăceam că nu vedem.

- Cum era, Boggs?

- Era un om bun, cinstit. Avea firea iute şi se putea aprinde ca fulgerul. În timp ce vorbea, ochii lui scrutau boxa, constatând grija lui Kelsey ca apa să fie proaspătă şi fânul în plasă. Asta era de obicei treaba lui, dar acum o împărțea cu ea, aşa cum împărțea şi mânzul. Nu, domnul nu suferea lenea, dar dacă-ți făceai treaba, erai plătit bine şi la timp. Era cunoscut că putea sta toată noaptea lângă un cal bolnav, dar că dădea afară fără milă pe oricine făcea treabă de mântuială.

Kelsey se aşeză pe vine, plimbându-şi mâinile pe picioarele lui Pride, pentru a simți eventualele umflături sau răni. Boggs spălase deja fesele pentru picioare şi le fixa cu ace de siguranță pe care le avea prinse de cracul pantajonului.

- Înțeleg că era dificil să lucrezi pentru el. Mulțumită, şterse calul cu paie, de urmele de umezeală lăsate de ploaie.

- Nu, dacă îți făceai treaba pentru care erai angajat. O urmări lnd țesala din trusa pentru îngrijirea lui Pride. Ai mână, domnişoară Kelsey, spuse el, după o vreme.

- Simt ca şi cum toată viaţa mea aş fi făcut numai asta. Linişti calul cu vorbe şoptite şi mângâieri, în timp ce animalul se sucea şi se dădea în lături. Temperamentul acestuia, ca la cei mai mulţi aristocraţi, era extrem de iritabil.

- E puţin cam neliniştit în dimineaţa asta.

- Este încordat, aş spune eu. Mintea lui este deja la poarta de pornire.

Kelsey continuă să îndepărteze noroiul din zona şeii, a burţii şi a chişiţei.

- Mi s-a spus că a alergat bine, ieri. Puse la loc ţesala şi luă o scoabă pentru copite. Poate că ţi s-a părut nepăsător din partea mea să vorbesc despre curse şi vremuri trecute, după cele întâmplate ieri.

- Lucrurile tot nu se mai pot schimba.

- Ai fost prieten cu el, o bună bucată de vreme.

- Cam vreo patruzeci de ani. Boggs scoase o cutie cu tutun şi luă puţin. El era deja lucrător vechi, când am venit eu aici.

- Eu n-am pierdut niciodată pe cineva apropiat. Kelsey se gândi la Naomi, dar îi fu imposibil să-şi amintească de suferinţa ei de la trei ani. Nu vreau să spun că îmi pot imagina ce trebuie să simţi, dar sunt sigură că, dacă vrei să-ţi iei liber o vreme, Naomi o să fie de acord.

- Nu există nici un alt loc unde să vreau să fiu, decât aici. Poliţistul acela mi-a inspirat încredere. O să descopere el cine i-a făcut-o lui Mick.

Kelsey înmuie un burete şi şterse cu el ochii mânzului, dinspre colţurile interioare, spre în afară. Îi plăcea cum se uita acesta la ea când se întindea spre el, îi plăcea recunoaşterea şi încrederea care începuseră să se consolideze între ei.

- Locotenent Rossi. Nu mi-a plăcut de el. Nu ştiu de ce.

- Da, are sânge rece. Dar sângele rece înseamnă că se va gândi şi se va gândi mereu, pas cu pas, până va reuşi.

Kelsey puse buretele deoparte şi luă peria de corp şi cealaltă ţesală. Îşi aminti de lumina din ochii lui Gabe. Citise în ei nevoia de a se răzbuna, stabili ea. Şi înţelegea foarte bine sentimentul.

- Aici erai. Channing se rezemă de uşa boxei. O studie o clipă, privindu-i mâinile hotărâte, noii muşchi care lucrau în umerii ei. Arăţi într-adevăr precum cineva care ştie perfect ce are de făcut.

- Chiar ştiu ce am de făcut. Şi constatarea aceasta îi făcea întotdeauna plăcere. Ţi-am simţit lipsa la micul dejun.

- Am dormit mai mult. Zâmbetul lui era mai mult plăcut decât prostesc. Ceasul meu biologic nu este obişnuit cu masa la ora cinci a.m. Ascultă, a trecut Matt pe aici. O să-l însoţesc în câteva vizite la domiciliu. Vreau să zic vizite la grajduri. Nu contează.

- Distracţie plăcută. Channing avu o ezitare.

- Te simţi bine?

- Fireşte că mă simt bine.

- Mă întorc peste câteva ore. Ah, Moses mi-a spus că, dacă dau de tine, să-ţi transmit că te vrea la alonjă.

- Un adevărat vătaf de sclavi, bombăni ea. Cum termin aici, vin.

Kelsey nu avea prea multă vreme să bodogănească. O îngrijire atentă a unui cal îi lua, unui îngrijitor cu experienţă, o oră, iar lui Kelsey, cu un sfert de oră mai mult. După care venea vremea mesei de la mijlocul zilei, ovăz, tărâţe şi nuci care trebuiau amestecate, măsurate, cântărite. Adăugă o lingură cu sare, suplimentul de vitamine pentru Pride şi electroliţi. Pentru că avea tendinţa să fie mofturos, îl tratată cu o mână de melasă, care să-i îndulcească hrana.

Mai târziu o să-i aducă un măr. Nu chiar ca să-l răsfeţe, îşi spuse ea. Moses îi explicase că, în general, caii aveau nevoie de suplimente suculente, la hrana lor. Pride preferă merele, morcovilor. Iar înclinaţia lui era varietatea acrişoară Granny Smith.

- Acum e totul pregătit, îi spuse ea calului care se pregătea pentru masa de la miezul zilei. Şi o să mănânci totul, da?

Calul mestecă, uitându-se la ea.

- O să avem mult de călărit, scumpule. Şi-mi închipui că ai vrea să stai în cercul câştigătorilor, cu o pătură din trandafiri roşii, pe spinare.

Calul sforăi, ceea ce Kelsey consideră că era echivalentul cabalin al unui ridicat din umeri. Zâmbi, mângâindu-l pentru ultima oară.

- Nu mă prosteşti tu pe mine, băiete. Vrei şi tu asta, la fel de mult ca noi.

Dezmorţindu-şi umerii, ieşi din grajd, ca să ia în piept restul muncilor din ziua respectivă.

Se îndoia că Moses putea avea gânduri sadice, când o alerga toată dimineaţa, dar rezultatul era acelaşi. Pe la trei, muşchii ei care încă se mai formau, o dureau cumplit, era plină de noroi, iar sistemul îi trimitea urgente semnale că trebuia alimentat.

După ce-şi curăţă cu grijă cizmele, intră în casă, prin bucătărie, şi se îndreptă direct spre frigider. Cu un mic strigăt de plăcere, se năpusti asupra unui platou cu pui prăjit.

Tocmai muşca dintr-o pulpă, când apăru Gertie.

- Domnişoară Kelsey? îngrozită, văzînd fata aplecându-se peste masă, în blugii ei murdari, Gertie se repezi la un dulap, după o farfurie. Nu aşa se mănâncă!

- Mie îmi priieşte, îi răspunse Kelsey, cu gura plină. E minunat, e cel mai bun pui pe care l-am mâncat în viaţa mea. E a doua bucată, spuse ea, înghiţind.

- Stai jos, la masă. O să-ţi pregătesc un prânz ca lumea.

- Nu, vorbesc serios. Uneori, bunele maniere pur şi simplu nu-şi aveau rostul. Kelsey muşcă din nou din pulpă. Sunt prea murdară ca să mă aşez oriunde şi prea flămândă ca să mă spăl, mai întâi. Gertie, am urmat trei cursuri de gătit, unul dintre ele cordon bleu, dar tot n-aş putea pregăti puiul, ca ăsta.

Înroşindu-se de încântare, Gertie dădu din mână.

- Bineînţeles că ai putea. Este reţeta de la mama mea. O să ţi-o dau, odată.

- Ei bine, l-ai depăşit până şi pe colonel. Văzând privirea uimită a lui Gertie, Kelsey izbucni în râs. Vorbeam de puii la Kentucky. Gertie, aş putea compune un sonet despre aceste pulpe.

- Frumos. Îţi baţi joc de mine. Roşie ca sfecla, Gertie îi turnă lui Kelsey un pahar cu lapte. Exact ca şi fratele acela al tău. Ai impresia că bietul băiat nu a mâncat în viaţa lui o mâncare gătită.

- A fost aici, la tine, şi te-a dat gata, nu?

- Îmi place să văd un tânăr cu poftă de mâncare.

- Ăsta chiar că o are. Şi avea şi ea, îşi spuse Kelsey, gândindu- se dacă să mai atace sau nu încă o bucată. Naomi e pe aici? o întrebă pe Gertie.

- A trebuit să iasă.

- Mmmm. Deci, îşi spuse Kelsey, nu erau decât ele două. Poate că era timpul să profite de ocazie şi să-i pună lui Gertie câteva întrebări.

- Mă gândeam, Gertie, la noaptea aceea. La Alex Bradley.

Gertie redeveni serioasă.

- Ce-a fost a fost.

- Tu n-ai fost acasă, lansă Kelsey, cu grijă.

- Nu. Gertie luă o cârpă de vase şi începu să lustruiască mobilierul impecabil. Şi n-a trecut o zi de atunci să nu-mi reproşez asta. Plecasem, împreună cu mama, la film, apoi am mâncat pizza, în timp ce domnişoara Naomi era singură aici, cu bărbatul acela.

- Nu-ţi plăcea de el.

- Nu. Pufni şi lovi cârpa de sobă. Era un şmecher. Îi aluneca printre degete. Domnişoara Naomi nu avea treabă cu oameni de felul lui.

- Ce crezi, de ce... s-a apropiat de el?

- Presupun că avea ea motivele ei. Domnişoara Naomi era tare încăpăţânată. Şi cred că era încăpăţânată în ce-l privea pe tatăl dumitale. Apoi s-a simţit deprimată când a pierdut un cal, la curse. A căzut şi au fost nevoiţi să-l împuşte. A suferit mult. Asta era cam în perioada când se vedea cu bărbatul acela.

Disprețul lui Gertie era evident. Refuza, aşa cum refuzase întotdeauna, să-i spună lui Alee Bradley pe nume.

- Era frumos. Frumos şi atât, aş zice eu. Vă spun care a fost crima, domnişoară Kelsey. Crima a fost să bagi fata asta dulce la puşcărie, pentru că a făcut ceea ce trebuia făcut.

- Era în autoapărare.

- Dacă aşa a spus ea, aşa a fost, spuse Gertie, plat. Domnişoara Naomi nu ar fi minţit. Dacă aş fi fost acasă în seara aceea sau dacă tatăl ei ar fi fost acasă, nu s-ar fi întâmplat nimic. Bărbatul acela n-ar fi îndrăznit să întindă mâna asupra ei. Iar ea nu ar fi avut nevoie de armă.

Gertie oftă, se duse cu spălătorul la chiuvetă şi îl spălă cu grijă.

- Îmi făceam mereu griji, ştiind că avea pistolul acela acolo. Dar îmi pare bine că l-a avut în seara aceea. Un bărbat nu are dreptul să forţeze o femeie. Nu are dreptul.

- Nu, recunoscu Kelsey, nu are nici un drept.

- Tot acolo îl mai are şi acum.

- Ce?! încurcată, Kelsey puse jos copanul pe jumătate mâncat. Naomi mai are pistolul acela?

- Sper că nu chiar acelaşi. Dar unul asemănător. A fost al tatălui ei. Legea spune că nu mai are voie să aibă armă, dar ea îl păstrează, totuşi. Zice că asta îi aduce aminte. Eu însă mă întreb la ce bun să-şi mai amintească de vremurile acelea. Dar ea spune că sunt lucruri pe care nu vrei să le uiţi vreodată.

- Nu. Cred că are dreptate, spuse Kelsey încet. Dar nu era sigură că o să doarmă mai liniştită, acum, că ştia asta.

- Poate că nu se cade să o spun, dar o spun. Gertie pufăi o dată, apoi scoase o batistă ca să-şi sufle nasul. Dumneata erai soarele şi luna, pentru ea, domnişoară Kelsey. Faptul că te-ai întors aici a însemnat mult pentru ea. Nu înseamnă că a primit înapoi tot ce a pierdut, că i s-a luat înapoi tot ce i s-a făcut, dar rănile vechi mai pot încă fi vindecate. Asta faci dumneata, acum.

Oare? se întrebă Kelsey. Era încă departe de a fi sigură de propriile ei motivaţii, de propriile ei sentimente.

- Are mult noroc cu tine, Gertie, spuse ea în şoaptă. Noroc să aibă pe cineva care se gândeşte, în primul şi în ultimul rând, la ea. Vrând să îndepărteze lacrimile din ochii lui Gertie, spuse cu o voce veselă. Şi foarte norocoasă, să aibă pe cineva care să gătească aşa ca tine.

- Ah, lasă-mă în pace. Gertie flutură o mână, apoi şi-o trecu peste ochi. Mâncare simplă, asta fac eu. Dar încă n-ai terminat ultima bucăţică. Trebuie să mai pui puţină carne pe oasele alea.

Luă laptele cu ea, înghiţind în mers. Trecu pe lângă o oglindă şi-şi întoarse privirea. Dungi negre îi brăzdau obrajii. Şapca pe care şi-o îndesase pe o parte când lucrase cu gunoiul nu-i împiedicase părul să nu se încâlcească definitiv. Speră, ştergând murdăria cu mâneca bluzei pătate cu gunoi de grajd, că vizitatorul era interesat de cai.

Dar nici vorbă.

- Bunico! Şocul se combină cu supărarea, când Milicent se crispa, văzând-o. Ce surpriză!

- Ce, Doamne iartă-mă, ai făcut?

- Am muncit. Kelsey văzu Lincoln-ul impecabil, şoferul aşteptînd stoic, la volan. Ai ieşit să te plimbi?

- Am venit să vorbesc cu tine. Cu capul drept, Milicent trecu pragul, cu aceeaşi demnitate de nezdruncinat cu care îşi închipuia Kelsey că se îndrepta spre ghilotină aristocraţia franceză. Am simţit că este o discuţie mult prea importantă ca să fie purtată la telefon. Crede-mă, nu intru nici uşor în casa asta şi nici cu plăcere.

- Te cred. Intră, te rog, şi ia loc. Bine cel puţin că Naomi era plecată de acasă, cu treburi. Pot să te servesc cu ceva? Cafea? Ceai?

- Nu vreau nimic din casa asta, spuse Milicent, costumul ei din olandă scrobită foşnind uşor la orice mişcare. Îşi refuză curiozitatea meschină de a studia încăperea şi îşi fixă privirea asupra nepoatei ei.

- Aşa îţi petreci vremea? Eşti la fel de murdară ca un argat.

- Abia am intrat. Şi poate că ai observat că plouă.

- Nu vorbi cu mine pe tonul ăsta. Este de nescuzat faptul că îţi iroseşti astfel talentele şi pregătirea. Şi, mai rău încă, este faptul că îţi distrugi familia, jucând această dramă ieftină.

- Bunico, am mai discutat despre asta. Kelsey puse laptele deoparte şi se duse să mai aţâţe focul. Fie din cauza ploii, fie din cauza vizitei, în încăpere se făcuse dintr-odată răcoare. Sunt, continuă ea, perfect conştientă de sentimentele şi de părerile tale. Nu pot crede că ai venit până aici doar pentru o nouă repriză.

- Noi două nu prea am avut înţelegere pentru dorinţele celeilalte, Kelsey.

- Nu. Cred că ai dreptate. Gânditoare, Kelsey puse înapoi vătraiul şi se întoarse.

- Dar, în chestia asta, îmi închipui că nu o să fii împotriva mea. Numele tău a apărut în ziarul de dimineață. Numele tău, în legătură cu o crimă petrecută la hipodrom.

Veştile circulă, filozofă Kelsey. Ea fusese în picioare, şi deja în grajd, înaintea apariției ziarelor de dimineață.

- Nu mi-am dat seama. Dacă mi-aş fi dat, cu siguranță că l-aş fi sunat pe tata ca să-l liniştesc. Am fost acolo, bunico. Omul ucis a fost băiat de grajd la o fermă învecinată. Rolul meu în investigații este cât se poate de incidental.

- Faptul că te-ai aflat acolo, asta contează, Kelsey. La curse, împreună cu genul de oameni atraşi de acestea.

Kelsey clătină din cap.

- Mă atrag şi pe mine.

- Acum te porți ca un copil. Milicent îşi strânse buzele. Mă aştept la mai mult, din partea ta. Aştept de la tine să te gândeşti la familie.

- Ce legătură are amărâtul acela omorât ieri, cu familia?

- Numele tău a fost asociat cu Naomi. Iar numele ei, legat de o crimă, retrezeşte vechi scandaluri. N-ar fi trebuit să spun toate lucrurile astea unei femei inteligente, ca tine, Kelsey. Vrei ca tatăl tău să sufere din cauza asta?

- Bineînțeles că nu! Şi de ce să suferi? De ce ar suferi? Bunico, un bătrân a fost omorât, în mod brutal. Printr-o simplă coincidență, eu am fost cea care l-a găsit, în mod firesc, a trebuit să dau o declarație la poliție, dar totul se sfârşeşte aici. Nici măcar nu l-am cunoscut. Iar în ce-l priveşte pe tata, el este complet scos din toată povestea asta.

- Petele vechi nu sunt niciodată complet scoase. Lumea aceasta, Kelsey, nu este lumea noastră. Ai fost prevenită la ce să te aştepți, asupra oamenilor cu care te vei amesteca. Şi acum s-a întâmplat ce e mai rău. Şi, pentru că tatăl tău este prea bun la suflet ca să ia atitudine, am venit eu. Voi insista să-ți faci bagajul şi să vii acasă, azi, cu mine.

- Cel puțin se schimbă totul. Naomi stătea în uşă, albă ca varul. Costumul cenuşiu ca ardezia îi accentua fragilitatea delicată a trupului. Dar fragilitatea poate fi înşelătoare. Când păşi, o făcu cu aceeaşi eleganță şi demnitate ca una din mânzele ei premiate. Am impresia că te-am auzit spunându-i ceva similar şi lui Philip, cu ani în urmă.

Fața lui Milicent era calmă şi dură.

- Am venit să stau de vorbă cu nepoata mea. Nu am nici cea mai mică dorință să vorbesc cu tine.

- Te afli în casa mea, acum, Milicent. Naomi îşi puse geanta deoparte şi, fără şovăire, se aşeză într-un fotoliu. Evident că eşti liberă să-i spui ce vrei tu lui Kelsey, dar nu mă poți goni. Zilele acestea au trecut demult.

- După câte văd, închisoarea nu te-a învățat prea multe.

- Ah, habar n-ai câte m-a învățat. Sângele ei era rece, lipsit de orice sentiment. Asta îi plăcea. Niciodată nu fusese sigură cum va reacționa dacă ar fi fost să se mai întâlnească vreodată cu Milicent.

- Eşti aceeaşi dintotdeauna. Calculată, vicleană, lipsită de principii. Te-ai folosit acum de fiica lui Philip ca să-ți satisfaci propriile scopuri;

- Kelsey îşi aparține. Nu o cunoşti deloc, dacă îți închipui că poate fi manipulată.

- Nu, nu pot. Kelsey păşi între ele, nu ca să blocheze veninul, ci ca să-şi spună propria ei părere. Şi să nu mai vorbiți peste mine, nici una dintre voi. Eu nu sunt un pion în jocul nimănui. Am venit aici pentru că am vrut şi o să rămân aici până când voi hotărî eu să plec. Iar tu, bunico, nu-mi poți ordona să-mi fac bagajul, ca şi cum aş fi un copil sau un servitor.

Obrajii lui Milicent se aprinseră brusc şi tot mai puternic.

- Pot insista să faci ce e corect pentru familie.

- Îmi poți cere să am în vedere ce anume e corect. Şi o voi face.

- Ai trecut de partea ei. Milicent se ridică, ochii ei sfredelindu-i pe ai lui Naomi. Ai recurs la sentimente şi simpatie, ca să o atragi de partea ta. Naomi, i-ai povestit despre bărbați, despre băutură, despre totala indiferență față de căsnicia ta, față de soț şi față de copil? I-ai povestit că ți-ai propus să ruinezi un bărbat, să-mi distrugi fiul, dar că singurul lucru care ți-a reuşit a fost să te distrugi pe tine însăți?

- Ajunge. Kelsey se dădu înapoi, fără să-şi dea seama că gestul o plasase în terenul lui Naomi. Indiferent de câte întrebări am de pus, de ce răspunsuri mi se dau, tu nu trebuie să te amesteci. Eu voi trage propriile mele concluzii, bunico.

Milicent se luptă să-şi calmeze respiraţia. Inima ei tresaltă periculos de repede, Şi ea va trebui să tragă propriile ei concluzii.

- Dacă rămâi aici, mă obligi să iau măsuri. Nu am altă alegere decât să-mi modific testamentul şi să mă folosesc de puterea pe care o am, ca să revoc suma depusă de bunicul tău în favoarea ta.

Mai mult mâhnire, decât şoc trădară ochii lui Kelsey.

- Ah, bunico, chiar crezi că banii contează atât de mult? Atât de puţin mă cunoşti?

- Gândeşte-te la consecinţe, Kelsey. Îşi luă geanta, sigură că ameninţarea o va readuce repede pe fată la realitate. Ei, Kels, n-o să crezi niciodată ce am...

Channing se opri, aproape comic, la doi paşi de Milicent.

- Bunico!

Ca turbată, Milicent se răsuci spre Naomi.

- Aşadar l-ai zăpăcit şi pe el? Mai întâi fiica lui Philip şi acum fiul, pe care îl consideră ca pe al lui.

- Bunico, eu doar...

- Gura! se răţoi Milicent la el. Ai plătit o dată, Naomi. Şi jur pe Dumnezeu că o să plăteşti din nou.

După ce se năpusti afară pe uşă, Channing arboră o mină disperată.

- Ah, cumplită scenă, nu?

- Şi una dintre cele mai colorate. Stoarsă, Kelsey îşi frecă faţa cu mâinile. Channing, tu ai sunat-o într-adevăr pe Candace şi i-ai spus că eşti aici?

- Am sunat-o. Îşi vârî mâinile în buzunare, dar le scoase din nou. I-am spus doar că sunt bine şi că m-am instalat. Nu i-am spus şi unde, anume. M-am gândit să evit complicaţiile. Expiră cu putere, în timp ce Kelsey continua să se holbeze la el. M-am gândit că ar fi mai bine să-i spun, înainte să devină şi mai groasă.

Kelsey scutură din cap, în timp ce fratele ei vitreg o luase tropăind pe scări în sus.

- Channing are tendinţa de a eluda punctele vitale ale unei informaţii. Se uită la mama ei. Vrei să bei ceva?

Naomi reuşi să zâmbească puţin şi se lăsă cu umerii pe pernă.

- De ce nu? Două degete de whisky ar trebui să mai atenueze ceva din durere.

- Ia să vedem. Kelsey se duse la bufet şi turnă în pahare. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

- Şi mie. Kelsey, poate că banii n-au importanţă pentru tine, dar e vorba de moştenirea ta. Nu vreau să fiu răspunzătoare pentru pierderea ei.

Absentă, Kelsey îşi plimbă un deget de-a lungul unuia din caii de cristal ai lui Naomi, urmând curgerea sticlei, de la greabăn spre coadă.

- Nu-mi dau seama dacă îmi poate sau nu bloca renta. Iar dacă poate, pot să spun că nu mi-am cheltuit dobânzile chiar până la ultimul ban. Ridică din umeri şi îi întinse lui Naomi paharul. N-aş putea spune că ţin neapărat să pierd moştenirea, dar să fiu eu a naibii dacă mă poate struni, fluturându-mi dolarii pe sub nas. Noroc. Kelsey ciocni cu Naomi.

- Noroc! Scuturând din cap, Naomi începu să râdă. Închizând ochii, porunci trupului ei să se relaxeze. Ah, Dumnezeule, ce zi.

Îşi petrecuse ultimele două ore cu avocaţii ei, lucrând până la cele mai mici detalii, pentru a-şi alinia propriile dorinţe cu acelea ale tatălui ei, exprimate înainte de moartea acestuia. Acum, se gândi ea, în cazul în care Milicent îşi va pune ameninţările în practică, va trebui să facă noi aranjamente.

Redeschise ochii şi dădu peste cap prima înghiţitură.

- Am fost teribil de mândră de tine, pentru felul în care ţi-ai păstrat demnitatea.

- La fel şi eu. Când te-am văzut în uşă, mi-am spus: Doamne e ca un fulger încremenit. Rece, tăios şi mortal.

- Întotdeauna mi-a provocat Milicent această reacţie. Tot ce spunea nu era total neadevărat. Am greşit şi eu, Kelsey, am greşit teribil.

Kelsey începu să rotească paharul în mâini, iară şi iară.

- L-ai iubit pe tata când te-ai măritat cu el?

- Da, ah, da. O clipă, ochii lui Naomi se îmblânziră. Era atât de sfios şi de inteligent. Şi de sexy.

Kelsey râse.

- Tata? Sexy?

- Jachetele acelea de tweed. Privirea aceea visătoare, poetică, din ochii lui, vocea aceea calmă, plină de răbdare, când recita Byron. Acea bunătate atât de sinceră, îl adoram.

- Când ai încetat să-l mai iubeşti?

- Nu a fost o chestiune de încetat. Naomi puse deoparte paharul doar pe jumătate băut. Eu nu eram nici atât de răbdătoare şi nici atât de bună. Şi idealurile noastre erau diferite. Când lucrurile au început să se înrăutățească, eu nu am fost suficient de deşteaptă ca să fac compromisuri. A fost una din greşelile mele. Am crezut că-l voi putea păstra dovedindu-i că nu am nevoie de el. Şi am pierdut. L-am pierdut pe Philip, te-am pierdut pe tine, mi-am pierdut libertatea. Un preț mult prea mare, pentru mândrie.

Se strâmbă când se auzi din nou soneria de la intrare.

- S-ar părea că ziua încă nu s-a terminat.

- Mă duc eu. Pentru a doua oară în după-amiaza aceasta, vizitatorul nu era bine venit.

- Locotenent Rossi.

- Domnişoară Byden, îmi pare rău că vă deranjez. Am doar câteva întrebări de rutină pentru dumneavoastră şi pentru mama dumneavoastră.

- Suntem amândouă în camera de zi. Ați făcut ceva progrese, domnule locotenent? îl întrebă ea, conducându-l.

- Facem investigații.

Ochii lui exersați înregistrară confortul liniştit al încăperii, dar şi cele două pahare de whisky şi paharul cu lapte, pe jumătate gol. Naomi se ridică în picioare, la intrarea lui. Ca bărbat, aprecie grația ei. Ca polițist, admiră stăpânirea de sine.

- Locotenent Rossi. Deşi o cuprinsese frigul, Naomi îi întinse mâna. Nu vreți să luați loc? Doriți o cafea?

- Apreciez invitația, doamnă Chadwick, dar mi-am făcut plinul pentru astăzi. Nu vreau decât să vă mai pun câteva întrebări.

- Desigur. Întotdeauna mai există de pus câteva întrebări. Se reaşează, cu spinarea dreaptă. Cu ce vă pot ajuta?

- O cunoşteați destul de bine pe victimă.

- L-am cunoscut pe Mick. Răspunde scurt, îşi reaminti Naomi. Nu spune nimic altceva decât strictul necesar.

- A fost angajat la Longshot, ultimii cinci ani, cred.

- Cred că aşa este.

- A lucrat şi pentru fostul proprietar, Cunningham, nu?

- Cu intermitențe.

- Cu intermitențe, continuă Rossi, până când a fost concediat, cam în urmă cu şapte ani.

- După câte mi-amintesc, Bill Cunningham i-a dat drumul lui Mick pentru că avea impresia că acesta era deja prea bătrân. Atunci, antrenorul meu i-a oferit lui Mick un loc aici, dar el s-a decis să părăsească zona.

- Potrivit informațiilor mele, a lucrat pe hipodromurile din Florida, în acel interval de doi ani.

- Aşa cred.

- Ştiți cumva dacă avea duşmani?

- Mick? O clipă renunță la gardă, atât de absurdă i se părea întrebarea. Toată lumea îl iubea pe Mick. Era o instituție, un fel de monument al perfecțiunii, în activitățile legate de cursele de cai. Muncea mult, ştia ce voia, inimos. Nimeni nu avea ceva împotriva lui.

- Dar cineva l-a ucis. Rossi aşteptă puțin, fascinat de felul în care Naomi se lăsase furată. Calul a fost rănit. Mick Gordon avea grijă de acest cal. Raportul meu spune că pe partea stângă a calului a existat o tăietură lungă, superficială, cam de zece centimetri. Rossi îşi scoase carnețelul, ca pentru a verifica datele. Rapoartele preliminare indică faptul că această rană a fost provocată de aceeaşi armă folosită asupra victimei.

- În mod cert, cineva a încercat să rănească mânzul, iar Mick a vrut să-l oprească, interveni Kelsey. Moses mi-a spus că acest cal era foarte inteligent şi echilibrat. Nu l-ar fi călcat niciodată în picioare pe Mick, dacă n-ar fi fost rănit sau speriat.

- Posibil. Rossi trebuia să aştepte rezultatul autopsiei ca să ştie exact dacă Mick Gordon a fost omorât de cuțit sau de cal. Crimă sau intenție de crimă, el avea de gând să închidă cazul. Calul domnului Slater concura cu al dumneavoastră, doamnă Chadwick.

- Da, sau mai exact ar fi concurat, dacă nu ar fi fost nevoie să fie şters de pe listă.

- Şi a câştigat calul dumneavoastră, da? Privirea lui Naomi rămase interogativă, calmă.

- La un gât distanță, cum spunem noi. Trei la cinci.

- Dumneavoastră şi domnul Slater concurați de multă vreme. Mai ales în acest ultim an, cu aceşti doi cai. De câteva ori v-a scos din top.

- Double or Nothing este un cal extraordinar. Un campion. Aşa este şi Virginia's Pride a mea. Se potrivesc incredibil de bine.

- Eu unul nu mă prea pricep la curse. Rossi râse placid. Dar, din punctul de vedere al unui amator, s-ar părea că interesul dumneavoastră ar fi să... Rossi bătu cu palma întinsă în sus şi în jos... să forțați şansele.

- Aceasta este o acuzație gratuită, locotenente. Sărind în mod automat în ajutorul mamei sale, Kelsey îşi lăsă o mână pe umărul acesteia. Absolut gratuită.

- Nu este o acuzație, domnişoară Byden. Este o observație. Adesea, caii sunt răniți în mod deliberat, drogați, chiar ucişi pentru a spori şansele altcuiva, nu am dreptate, doamnă Chadwick?

- Comportamentul lipsit de scrupule şi criminal se poate manifesta în toate sferele vieții. Naomi luptă să nu înceapă să tremure. Ochii unui polițist pot detecta chiar şi cea mai vagă urmă de teamă. Noi, ăştia din cursele de cai, preferăm să spunem că asemenea lucruri se petrec mult mai des în lumea spectacolului, decât pe hipodrom.

- Three Willows nu are nevoie să recurgă la asemenea tactici, interveni Kelsey, furioasă. Iar eu v-am spus că mama mea a fost cu mine toată dimineața. Ne-au văzut zeci de oameni.

- Aşa e, recunoscu Rossi. Dar ca veteran în lumea curselor de cai, doamnă Chadwick, nu sunteți de acord că un proprietar sau un antrenor, interesat să-şi mărească şansele, mai curând ar închiria pe cineva să-i facă treaba asta, decât să rişte să facă rău, cu mâinile lui, unui cal?

- Da, aşa ar face.

- Nu eşti obligată să răspunzi unor astfel de întrebări. Furia o sugruma pe Kelsey.

- Sunt convins că mama dumneavoastră este perfect conştientă de drepturile ei, spuse Rossi, cu răceală. Ca şi de ce înseamnă procedura de investigare a unei crime.

- Sunt perfect conştientă de ambele, locotenente. Şi la fel de conştientă de faptul că aceste drepturi nu-l protejează întotdeauna pe cel nevinovat. Buzele i se curbară într-un surâs ironic. Şi, în mod categoric, nu pe cel pe jumătate nevinovat. Vă pot aminti că mânzul meu nu era singurul adversar în această cursă şi că niciodată, în cei cincizeci de ani ai săi, Three Willows nu a fost citat pentru vreo infracțiune. Dar sunt sigură că ştiți asta. La fel cum ştiu că un fost condamnat este învăluit întotdeauna într-un nor de suspiciune. Mai există ceva ce v-aş putea spune?

- Pentru moment, nu. O femeie dată dracului, îşi spuse el şi puse carnetul înapoi în buzunar. O să-şi facă neapărat timp să-i studieze mai serios dosarul. Vă sunt recunoscător pentru timpul acordat. Un singur lucru încă, domnişoară Byden. Aţi spus că v-aţi întâlnit cu domnul Slater în fața grajdurilor, înainte să intrați, împreună, să vă uitați la cal.

- Da, stătea de vorbă cu antrenorul lui.

- Mulțumesc. Nu trebuie să mă conduceți.

- A fost revoltător! explodă Kelsey, în clipa în care se închise uşa. Cum ai putut sta acolo acceptând totul? Efectiv te-a acuzat că ai plătit pentru comiterea unei crime.

- M-am aşteptat la asta. Iar el nu va fi singurul care să se gândească la această posibilitate. în fond, eu am fost vinovată, odată.

- Nu fi atât de calmă, fir-ar să fie!

- Nu sunt. Tot ce mi-a mai rămas este să mă prefac.

Obosită, se ridică din fotoliu. Avea nevoie de o cameră liniştită, de o aspirină şi de evadarea laşă în lumea somnului. Dar se opri şi se hazardă să-i cuprindă lui Kelsey obrajii în mâini. Tu nici măcar nu te gândeşti la asta ca la o posibilitate, nu-i aşa? Că aş fi putut avea o mână în asta?

- Nu.

Fără urmă de ezitare.

- Atunci greşesc eu, spuse Naomi şoptit. Se pare că mi-a rămas totuşi mult mai mult decât dreptul de a mă preface. Du-te şi călăreşte puţin, Kelsey. Ca să mai scapi de furia asta.

Plecă să facă o plimbare călare, dar furia ei nu se potoli. Se îndreptase spre Longshot, cu un dublu scop. Îi dădu frâele lui Justice unui îngrijitor binevoitor şi o luă spre casă.

Prea răscolită ca să se mai gândească să sune la intrarea principală, o luă spre piscină, apoi urcă câteva trepte, în căldura unei încăperi uriaşe mobilată lejer.

Abia atunci, văzând că habar nu avea pe unde să o ia, îşi dădu seama că intrase fără permisiune, în casa altuia. Educaţia luptă cu instinctul, până când o luă la stânga şi se îndreptă de-a lungul coridorului. Astfel, îşi spuse ea, va ajunge la uşa principală, va ieşi şi va suna. Dacă, bineînţeles, nu-l va găsi, între timp, pe Gabe.

Nu vocea lui o auzi ea, la început. Era vocea lui Boggs, hârşâită, auzindu-se prin uşa deschisă.

- Nu voia nici un fel de serviciu, domnule Slater. Nici flori şi nici chestia aia cu orga. Odată, pe când stăteam la o vorbă, mi-a spus cum s-a gândit el să fie incinerat, iar cenuşa lui să fie împrăştiată peste pista de exerciţiu, de aici. În felul acesta, o să facă întotdeauna parte din locul acesta. Mi se pare destul de ciudat, zic eu.

- Dacă asta a vrut el, asta facem.

- E bine, atunci. Am şi eu nişte bani puşi deoparte. Nu ştiu cât ar costa aşa ceva, dar...

- Permite-mi să fac eu asta pentru el, Boggs, îl întrerupse Gabe. Nu sunt sigur că astăzi aş mai fi stat aici, dacă nu ar fi fost Mick. Ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai lăsa să am eu grijă de tot.

- Ştiu că nu e vorba de bani, domnule Slater. Poate că nu e cazul să o spun eu, dar el era într-adevăr mândru de dumneavoastră. Mi-a spus că a ştiut din prima clipă când v-a văzut, agitându-vă pe pistă, că o să ajungeţi mare. Mie unul ştiu că o să-mi lipsească.

- Şi mie.

- Bine, atunci eu o să plec. Ieşi, roşind puţin când o văzu pe Kelsey.

- Domnişoară, se bâlbâi el, ducându-şi mâna la pălărie şi grăbindu-se să plece.

Ruşinată că ascultase, fără să vrea, o discuţie personală, intră ca să-şi ceară scuze.

Gabe stătea la un birou vecin, din stejar, fereastra cu arcadă din spatele lui permiţând să pătrundă în încăpere lumina slabă a soarelui. Acolo unde nu existau ferestre care să salute lumina, existau cărţi. Biblioteca cu două nivele era uluitoare şi, fără îndoială, masculină.

Proprietarul acesteia îşi ţinea capul în mâini.

Stânjeneala se topi în compasiune. Păşi înainte, şoptindu-i numele. Braţele ei îl cuprinseră, înainte ca el să-şi fi ridicat capul.

- N-am ştiut că îţi era atât de apropiat. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

De ani de zile nu mai suferise atâta. De la mama lui. Îl surprinse cât de adânc putea tăia durerea în el.

- A fost bun cu mine. Cred că aveam vreo paisprezece ani când m-a apucat prima oară de ceafă. A început să-l intereseze persoana mea - nu ştiu de ce - şi a vorbit cu Jamie să mă angajeze. Şi voia să se asigure că învăţam. La naiba, Kelsey, avea şaptezeci de ani. Ar fi trebuit să moară în patul lui.

- Ştiu. Se îndepărtă de el. Gabe, tocmai a fost Rossi la noi.

- Un om ocupat. Gabe îşi trecu mâinile prin părul în dezordine. A plecat de aici cu nici o oră în urmă.

- Cred că i-a intrat în cap că ar fi implicată Naomi. Cum Gabe nu spuse nimic, Kelsey îşi umezi buzele. Trebuie să ştiu dacă şi tu gândeşti la fei.

Din nou stăpân pe el, Gabe o studie.

- Nu, nu cred. Şi după cum văd, nici tu. Rossi are două idei. Cealaltă este că eu însumi am aranjat totul. Double or Nothing este foarte bine asigurat, adăugă el, după o pauză.

- Cred că mai întâi te-ai împuşca singur în picior, spuse Kelsey, oftând. Acesta a fost al doilea motiv pentru care am venit aici. Sunt convinsă, că în timp ce mă chestiona, cocheta cu ideea asta. Cred că am venit ca să te avertizez.

- Apreciez gestul. Îşi mişcă umerii, ca să mai uşureze din tensiunea care nu-l părăsea. Arăți foarte bine, scumpo.

- Da, noroiul îmi vine bine.

- Ție, da. Îi luă mâna, jucându-se cu degetele ei. Ce-ar fi să stai puțin în brațele mele?

Amuzată, clătină din cap.

- Aşa se joacă piesa asta, Slater?

Drept răspuns, o trase, strângând-o la piept când aceasta se împiedică.

- Da. Inhala adânc, cu nasul în părul ei. Mirosea a ploaie şi a primăvară. Asta este exact ce-mi trebuie. Stai liniştită, Kelsey. O să faci mult mai mult rău dacă o să te foieşti. Crede-mă.

- Nu sunt genul care stă în poală.

- Învață, atunci. Îi muşcă uşor, cu dinții, lobul urechii, încântat de fiorii care o străbătură pe loc.

- Şi zici că ai venit doar ca să-mi spui de Rossi?

- Exact.

De data aceasta, Gabe expiră prelung.

- Bine. Dar cred că va trebui să găsesc o cale să te fac să ții pasul aici. Încep să sufăr.

- Părerea mea este că eşti mai rezistent decât atât.

Kelsey îşi aşează pe scobitura umărului lui Gabe. Era atât de mult prea confortabil, atât de mult prea tentant.

- Eu nu obişnuiesc să mă joc.

- Păcat. Pentru că, indiferent de joc, eu câştig ,de obicei.

Capitolul 11

- Eşti sigur că nu trebuie să te leg la ochi? Kelsey îşi petrecu brațul în jurul taliei lui Channing. O ultimă țigară?

Channing îşi lăsă în jos ochelarii de soare, Oakley, cu ramă roşie.

- Eşti o calamitate, Kels.

- Nu, serios, mă simt ca şi cum te-aş trimite în fața plutonului de execuție.

- Mă descurc eu cu mama. Îşi desprinse casca din spatele motocicletei Harley. Iar profesorul nu-i o problemă.

- Dar bunica?

Channing se strâmbă şi-şi puse casca.

- E-hee, de ani de zile tot ocolesc gloanțele alea. Câtă vreme mintea mea cea atât de strălucitoare mă menține în primele cincisprezece la sută din clasă, nu mă pot atinge prea tare.

- Cunosc metoda. Kelsey o folosise şi ea. Şi ce-o să faci în vara asta?

- Mama o să trebuiască să accepte faptul că în viața mea există mai multe preocupări decât să stau doar şi să tocesc.

- Fratele meu. Zâmbind, bătu cu degetul într-o parte a căştii. Tare pălărie.

- De fapt, Naomi mi-a oferit o slujbă aici, pe perioada verii.

- Aici?

- Channing Osborne, băiat de grajd. Îmi place. Îmi place şi de ea. Dintr-un salt uşor, se urcă pe motocicletă. Ştii, mă oprisem aici ca să fiu sigur că erai bine. Aveam tot timpul în minte, adânc implementată, imaginea unei ticăloase cu fața dură, cu paharul într-o mână şi cu un pistol de calibrul patruzeci şi doi, în cealaltă.

- O imagine cultivată, spuse Kelsey cu glasul dur, de Milicent Magnifica.

- Cu câteva semințe împrăştiate de mama. Sunt tot atât de solid aliniate împotriva prezenței tale aici, cum erau pentru căsătoria ta cu Wade Impecabilul.

Privi înapoi spre casă. Un tablou frumos, cu sălciile care începeau să înverzească, cu panseluțele şi zambilele care se îndreptau în sus, în nuanțele lor de ouă de Paşte, galbene, albastre, roz.

- Nu aduce deloc cu felul în care a fost zugrăvită, nu?

- Nu mi se pare, spuse Kelsey aproape şoptit. Îmi pare bine că ai venit, Channing. Îmi pare bine că ai cunoscut-o.

- Ei, a fost cea mai interesantă vacanţă de primăvară din câte am avut eu. Se aplecă şi o sărută de rămas-bun. Şi o să mă întorc. Ne vedem peste vreo două luni.

- Eu... Ar fi vrut să-i spună că nu-i putea garanta că o va mai găsi aici, dar el pornise motorul. Cu un ultim salut, Channing o luă zgomotos pe alee.

Pierdută în gânduri, se întoarse înapoi spre casă. Se hotărâse oare să rămână? se întrebă Kelsey. Luna pe care i-o ceruse Naomi era pe terminate.

Ideea era mai mult decât deprimantă.

Aici avea de lucru şi avea o lume pe care începuse să o iubească, un fel de viaţă care se potrivea firii ei, oameni care o acceptau pentru ceea ce putea ea să facă.

Şi aici era Gabe.

Nu era ea prea sigură ce se petrecea aici, dar i-ar fi fost cu mult mai dificil şi, în mod sigur, mai incomod să încerce să-şi imagineze cum ar fi dacă ar pleca.

Ar fi fost necinstit să spună că Gabe nu o fascina. Toanele lui acum imposibil de descifrat, acum transparente ca un titlu de manşetă. Îi aprecia umorul, farmecul lui neforţat, ca şi la fel de neforţata aroganţă.

O emoţionase de atâtea ori. Durerea lui, la moartea bătrânului Mick, felul în care stătuse solemn în lumina blândă a răsăritului, în timp ce Boggs călărea încet, în jurul pistei de antrenament, împrăştiind cenuşa bătrânului. O ţinuse de mână, îşi aminti Kelsey, având încredere în ea că va înţelege ritualul.

O astfel de loialitate şi iubire nu pot fi învăţate.

Cu toate acestea, putea fi dur, suficient de neîndurător ca să joace şi să câştige o mică avere. Chiar şi acest lucru era intrigant sau nepăsarea profundă care îl împinsese să radă de pe faţa pământului casa altuia şi să-şi construiască una, a lui.

Şi bineînţeles, mai era atracţia aceea primară, animalică, pe care nu o mai simţise niciodată înainte, pentru vreun bărbat. Nici măcar pentru soţul ei.

- Kelsey? Naomi se opri la picioarele scărilor. Ce serioasă părea fata. Gata, îţi şi lipseşte Channing?

- Nu, mă gândeam la... Se întrerupse şi-şi suflă din ochi părul ciufulit de vânt. Nu, nimic serios. Reconsiderându-şi gândurile, Kelsey o studie pe Naomi. Zveltă, puternică, independentă.

- Îţi mulţumesc că i-ai oferit o slujbă, pentru la vară.

- Ei, n-am fost chiar atât de altruistă. Are un spate puternic, mâini dornice de muncă şi îmi face plăcere să-l am prin preajmă. Casa a fost atâta amar de vreme goală.

- Cred că vrea să se facă veterinar.

- Aşa mi-a spus.

- Ţi-a spus. Cu un râs plin de uimire, Kelsey scutură din cap. Mie nu mi-a spus niciodată. Nici măcar o dată. Întotdeauna am crezut că era înnebunit să devină chirurg, ca tatăl lui.

- Uneori este mai uşor să-ţi împărtăşeşti speranţele cele mai secrete cuiva care nu-ţi este atât de apropiat. Te iubeşte. Te admiră. Probabil că se teme să nu te dezamăgească.

- Ar fi imposibil. Candace, izbucni ea, a vorbit ani de-a rândul despre el, ca purtător mai departe al tradiţiei Osborne. Aşa încât pur şi simplu am presupus că asta voia el. De ce oamenii încearcă să-şi canalizeze copiii pe anumite făgaşe prestabilite?

- Onoarea familiei. O obligaţie teribilă.

Deschise gura şi o închise la loc. Onoarea familiei. Oare nu de aceea se măritase ea cu Wade? De atâtea ori i se spusese cât de perfect era el pentru ea, încât ajunsese să creadă acest lucru. De familie bună, perspective bune, o excelentă poziţie socială. De fapt, era datoria ei să se căsătorească bine, să se căsătorească în mod corespunzător.

Dumnezeule, dar oare îl iubise cât de puţin?

- Iar când nu îţi poţi îndeplini această obligaţie, spuse Kelsey încet, atunci ai de-a face cu cea mai mare nereuşită. Nu vreau să i se întâmple aşa ceva lui Channing.

- O să facă numai ce va crede el că e bine pentru el. Aşa cum ai făcut şi tu.

- Într-un târziu.

- O să poți vorbi de într-un târziu, când o să ai vârsta mea, Kelsey... Nu era foarte sigură de încercarea ei. Poate că o abordare firească ar fi cea mai bună, decise ea. O să mă duc, spuse ea, la Hialeah. Vreau să-l văd pe Virginia's Pride, alergând. Şi vreau să fiu aproape de el, după cele întâmplate la Charles Town.

- Ah. Înseamnă că nu o să fie împreună, în ultima săptămână, îşi spuse ea. Mi se pare normal, zise apoi cu glas tare. Când pleci?

- În cursul dimineții. M-am gândit că poate vrei să vii cu mine.

- În Florida?

- Nu e chiar ca o vacanță de primăvară, dar o să fie într-adevăr un spectacol.

La fel de firesc ca şi Naomi, încuviință, dând din cap.

- Mi-ar plăcea să-l văd şi eu.

- Bine. Ce-ar fi să ne petrecem restul zilei în oraş? Kelsey ridică din sprâncene. În cele trei săptămâni, nu o văzuse pe Naomi petrecând în oraş mai mult de o oră.

- De ce?

- Tu de ce crezi? Râsul lui Naomi fu spontan, din suflet, şi tânăr. Ca să târguim. Care este plăcerea unei excursii, dacă nu-ți permiți să-ți cumperi ceva nou?

Kelsey se lumină la față.

- Mă duc să-mi iau poşeta.

Într-o mizeră cameră de hotel de pe Routte 15, Lipsky dădea pe gât gin Gilbey, cald. Maşina de făcut gheață, aflată la cîțiva metri de uşa lui, era stricată. Nu că i-ar fi păsat. Caldă sau rece, băutura se ducea tot jos.

- Ascultă-mă pe mine, mai curând sau mai târziu, tot la mine o să vii.

- Probabil că ai dreptate. Te-ai împotmolit. Rich îşi îndreptă cravata. Sunt lucruri care trebuie făcute curat, amice.

- Mă duceam doar să mă ocup de cal. Cu mâna liberă, Lipsky se întinse după țigara care mocnea în scrumiera de sticlă, ciobită, plină de mucuri. Doar atât cât să nu mai poată concura, adăugă el.

- Dar nu asta era treaba ta, îi aminti Rich rânjind afabil. Trebuia să fii cu ochii în patru şi cu urechile ciulite, ți-aminteşti? Numai ochi şi urechi, până îți spuneam eu altceva.

- N-ai zis nimic când i-am aranjat celălalt mânz. Ura străfulgera în ochii lui înroşiți. Ba, chiar mi-ai dat o sută de dolari în plus.

- Atunci ai lucrat curat, Fred. Cred că ți-am spus să nu rişti. Dar - îşi desfăcu larg mâinile - acum asta este. Iar mânzul favorit al lui Gabe n-o să mai poată fi înşeuat cel puțin încă o săptămână de acum înainte. Se potriveşte de minune cu planul general; caii răniți, chiar şi crima. Chestiile astea alimentează bârfa şi agită presa. Simțindu-se generos, Rich se scotoci în buzunar. Avea clema lui norocoasă, din argint, reprezentând semnul supradimensionat al dolarului, pe care şi-o cumpărase în Houston. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să o ştie încărcată cu bancnote.

În mod obişnuit, o încărca cu hârtii de un dolar, punând câte una de cincizeci, sau, dacă avea noroc, una de o sută, în exterior. Acum chiar că era în vână, îşi spuse el. Agrafa era plină cu sute. Extrase una şi o puse pe masă.

Lipsky se holbă la ea cu un amestec de foame şi vinovăție.

- Nu i-aş fi făcut nici un rău. Nimeni nu m-ar fi putut plăti ca să-i fac rău bătrânului Mick.

- Un accident nefericit. Rich îl bătu pe umăr, cu simpatie.

Lipsky mai dădu peste cap nişte gin.

- N-am omorât niciodată pe nimeni. Poate că am tăiat şi eu câțiva, când au meritat-o. Dar niciodată, până acum, n-am omorât pe nimeni. Mai avea încă înaintea ochilor chipul lui Mick, şocul, durerea, felul în care ochii acestuia se dăduseră peste cap exact înainte ca animalul să se fi ridicat pe picioarele dinapoi şi să-l fi doborât.

Înşfacă sticla şi-şi mai turnă un pahar.

- N-ar fi trebuit să-şi vâre nasul în boxă.

- Excelentă gândire. Rich îşi turnă şi el un pahar. Ura să vadă un om bând de unul singur, chiar şi un specimen revoltător, ca Lipsky. Nu-şi scosese încă țigările şi bricheta cu monogramă. E timpul să ne gândim la mişcarea următoare.

- Poliția o să vină după mine. M-au văzut destui în ziua aceea, la curse, pe lângă grajduri.

- Te interesai pentru pariuri, îi aminti Rich. Un lucru cât se poate de permis. Eşti o figură cunoscută la curse, Fred. Altfel, paznicii nu te-ar fi lăsat să intri în grajd.

- Da şi mai devreme sau mai târziu, cineva chiar o să-şi aducă aminte că într-adevăr am intrat. După care să-şi dea seama că nu am mai ieşit. Îşi scutură ţigara, împrăştiind cenuşă şi mucuri stinse, pe masa rahitică. Şi apoi or să-şi amintească şi că aveam asupra mea un cuţit.

- Puterea ta de deducţie este admirabilă. Sfatul meu este să fugi, să o iei prin Florida, California, Kentucky. Poate Mexico. Au hipodromuri în sud, spre graniţă.

- Eu nu fug nicăieri, într-o ţară străină. Eu sunt american.

- Ah, patriotismul. Rich toasta cu paharul lui de gin. Eşti un om plin de resurse, Fred. Altfel nici nu te-aş fi băgat pe nota mea de plată. Mă tem însă că va trebui să punem capăt relaţiei noastre, date fiind circumstanţele.

- Asta o să facă mai mult de o sută.

Zâmbetul lui Rich nu pieri, dar ochii lui deveniră ca gheaţa.

- Ei, Fred, doar n-ai de gând să mă şantajezi, nu-i aşa?

Disperarea îi provoca o sudoare rece pe spinare. Lipsky îşi putea simţi propriul miros.

- Nu-mi pot asuma singur toate consecinţele. Dacă trebuie să fug, o să am nevoie de bani. La dracu', Rich, doar pentru tine am lucrat. Faci parte din asta.

- Aşa vezi tu lucrurile?

- Aşa cum văd eu lucrurile, am nevoie de zece mii. Ca să mă ascund şi să-mi ţin gura în ce te priveşte, dacă nu reuşesc să mă ascund destul de bine. Nu-ţi cer prea mult, Rich.

Rich oftă. Se temuse că va ajunge aici.

- Îţi înţeleg situaţia, Fred. La modul sincer. Ascultă, dă-mi voie să dau un telefon, ca să văd ce pot obţine, îşi întări zâmbetul cu o altă bătaie pe umărul lui Fred. Lasă-mă puţin singur, da?

- Da, bine. Oricum, trebuie să mă uşurez. Se ridică şi se îndreptă, clătinându-se, spre baie.

Rich nu ridică receptorul. Scoase în schimb o mică fiolă din buzunarul interior al pardesiului. Era într-adevăr păcat, dar nu-şi putea permite să se lase intimidat de Lipsky. Chiar dacă i-ar fi plătit, existau toate şansele ca omul să înceapă să ciripească în clipa în care ar fi fost înhăţat de poliţişti. Şi era clar că o să fie înhăţat, îşi spuse el, turnând lichidul din fiolă în ginul lui Lipsky.

- Vino, Fred. Am aranjat totul. Era numai zâmbet, când acesta reveni în cameră. Mâine am banii, adăugă el.

Uşurarea şi alcoolul îl făcură pe Lipsky să se prăbuşească în scaunul lui.

- Nu mă duci, Rich?

- Ei, de câtă vreme ne cunoaştem noi? Cei ca noi au grijă unul, de celălalt. Să bem în cinstea vechii noastre prietenii. Rich ridică paharul.

- Da. Cu ochii înlăcrimaţi de recunoştinţă, Lipsky îşi duse paharul la buze. Ştiam că o să pot conta pe tine.

- Da.

Zâmbetul lui Rich se înăspri, privindu-l pe Lipski, care bău literalmente, până crăpă.

- Poţi conta pe mine, Fred.

Palmieri şi copertine vărgate, un soare strălucitor şi exotice plante agăţătoare. Bărbaţi în costume albe şi femei în rochii de vară. Ambianţa adăuga strălucire atmosferei fascinante a hipodromului. Dar Hialeah Park se afla încă în aşteptarea începerii curselor.

La grajdul de primire Gulfstream, caii îşi arcuiau gâtlejurile, se ridicau în două picioare, adulmecau aerul, adevăraţi atleţi intrând în atmosfera competiţiei. Majoritatea imaginilor şi zgomotelor erau aceleaşi ca la Charles Town: vânzători care încă mai făceau reclamă formularului pentru curse, specialişti în pronosticuri, continuând să stea cocoşaţi, lucrând la cotele de pariuri. Dar vremea însăşi, atât de superbă, era cu totul alta faţă de primăvara răcoroasă din West Virginia.

Kelsey se distra urmărind o femeie clătinându-se pe tocurile ei înalte, conducând o iapă în jurul ringului pentru plimbat caii. La urechi, îi străluceau cerceii din strasuri, lungi până la umăr.

- Privind-o, nimeni n-ar mai spune despre un cal că este un animal prost.

Kelsey privi în sus, la Gabe.

- Adică?

- Ce vezi când îi priveşti faţa?

- A calului sau a femeii?

- A calului.

Amabilă, Kelsey se uită la iapa care-şi târa picioarele, cu capul plecat, în urma femeii care chicotea.

- Jenă.

- Te-am prins. Asta este ultima achiziţie a lui Cunningham.

- Calul sau femeia?

- Ambele.

Râse şi îşi dădu seama cât de fericită era că venise. Poate că era aerul văratic, sau simpla plăcere de a descoperi o părticică dintr-un grup foarte închis. Dar era fericită.

- Am auzit că vii, dar nu te-am văzut la antrenamentul de dimineaţă.

- Am venit abia acum o oră, îi spuse el. Ce părere ai de Miami?

- Păi, cîţiva îngrijitori se plângeau azi-dimineaţă că n-au putut dormi - focuri de armă în zonă - iar eu am cutreierat ieri plaja şi m-a lovit faptul că am îmbătrânit: nu aveam nici cea mai mică dorinţă să merg pe roller-blades. În rest, Kelsey trase adânc aer în piept, îmi place. Este un parc frumos.

- Exact. Dar împătimiţii curselor de cai, oricum, nu au prea multă nevoie de lumea exterioară.

- Eu n-aş zice chiar aşa.

- Tu nu eşti o împătimită a curselor. Cel puţin nu, încă, adăugă el, uitându-se în jos la Kelsey.

Aceasta se încruntă, nefiind sigură dacă i se adusese un compliment sau fusese insultată. Dar preferă să nu se gândească la asta şi urmări învinşii care se întorceau de la prima cursă. Câştigătorii, ştia ea, vor fi duşi la „boxa scuipatului", unde urmau să se ia probe de salivă şi urină, pentru a fi testate în vederea găsirii eventualelor urme de droguri.

Dar la cei care pierduseră se gândea ea acum, inima strângându-i-se puţin, când îi văzu intrând şchiopătând, cu coapsele transpirate, cu feţele murdare. Dacă o iapă se putea simţi stânjenită pentru că era plimbată în public de o păpuşă Bărbie, împopoţonată, se întreba cât de puternic resimţeau aceştia durerea înfrângerii.

- Trist, nu-i aşa? spuse ea încet. Ca şi cum ai privi soldaţii care se întorc înapoi de pe front. Câteva minute doar şi s-a zis cu tot fastul şi cu toată pompa.

- Dar câteva minute cumplite. Păcat că ai ratat derbiul din Florida. Acela da, spectacol. Acrobaţi, o cursă de cămile.

- Cămile? Serios?

- N-am pariat niciodată pe vreuna.

Trecură de magazia pentru hamuri din spate. Se apropia cea de-a două cursă, iar Pride participa în cea de-a treia. Voia să-l vadă pe Reno, înainte ca Moses să-l ajute să urce pe cal. Devenise propria ei superstiţie să-i ureze şi ea un ultim mult noroc, înainte ca acesta să-şi fi scos calul din padoc.

- Nu te duci să pariezi? o întrebă Gabe.

- Nu. Mi-am ales deja caii. Pride, în cea de-a treia cursă şi Three Aces, în cea de-a cincea. Se opri să cumpere un Pepsi călâu, de la un negru matusalemic. Mi-am construit deja propriul meu sistem, adăugă ea.

Gabe luă cutia, bău o înghiţitură şi i-o dădu înapoi.

- Şi care e acesta?

- Sentimentul. Pariez efectiv după cum îmi spune inima.

-Ai multe şanse să pierzi.

- Jocurile de noroc nu înseamnă nimic, dacă nu rişti, spuse Kelsey, ridicând din umeri.

- Perfect adevărat. Vino aici.

Erau aproape de boxa lui Pride şi circulaţia era destul de mare.

- Încetează, Slater. Dar acesta o apucase deja de coada pe care şi-o învârtise Kelsey în spatele şepcii.

- Nu vreau decât să te sărut. Riscul este de ambele părţi.

Kelsey crezu că aude câţiva îngrijitori izbucnind în râs, înainte de a se pierde de tot. Se întrebă dacă acest prim, acest unic sărut, anihilator de inteligenţă, fusese un accident norocos. O coincidenţă. O călătorie unică.

Părea însă că nu.

Era ceva cu gura lui. Şi-o deschise pe a ei, flămândă, prăbuşindu-se în gustul, textura, căldura acesteia. Gura lui se îndrepta spre a ei, pricepută şi înnebunitor de încet, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume să testeze, într-un geamăt de acceptare, îşi înfipse mâinile în părul lui, rămânând aşa până când zgomotele hipodromului nu se mai auziră decât ca un zgomot indescifrabil, confuz.

O vreau. La altceva nu se mai putea gândi. Petrecuse atâta timp din viaţa lui dorind mâncare decentă, un pat curat, simpla pace a trăirii fără de teamă. Pe măsură ce crescuse, aceste dorinţe crescuseră odată cu el. Începuse să dorească femei şi putere, şi bani, care i-ar fi asigurat totul.

Dar niciodată nu murise să aibă ceva şi în mod sigur pe cineva, aşa cum murea acum. O femeie. O noapte. Ar fi jucat tot ce avea, pentru şansa aceasta.

- Cât mă mai ţii? spuse el încet, printre buze.

- Nu ştiu. Kelsey încerca să-şi stăpânească respiraţia. Şi nici despre tine nu ştiu prea multe.

- Ştii precis.

- În urmă cu două luni, habar n-aveam de existenţa ta. Se retrase, surprinsă să constate că picioarele nu erau prea sigure sub ea. Nu sunt... îşi îndreptă şapca cu o mână nesigură, în timp ce în spatele lor răsunară aplauzele. Trebuie să vorbim mai târziu despre asta. Fără spectatori.

- Bine. Îşi plimbă uşor un deget de-a lungul maxilarului ei. Oricum, am realizat ceva. Lumea începe deja să bârfească despre lipsa ta de pudoare.

- Despre... Kelsey îşi încleşta maxilarul. Deci pentru asta a fost totul? Masculul feroce, făcându-şi numărul? spuse ea.

- Nu. A fost pentru mine, draga mea. Dar, oricum, a avut efect. Priveşte în jur.

Kelsey dădu cu piciorul în cutia de Cola care îi căzuse din mână în timpul sărutului.

- Idioata de mine, îşi spuse ea, printre dinţi. Încercând să rămână cât mai demnă, se întoarse şi aproape că intră în Naomi.

- Ciudat, începu Naomi, pe când Kelsey se lupta să-şi recapete glasul. Dacă îmi scuzi analogia, am adesea aceeaşi senzaţie, privindu-vă, ca atunci când îmi conduc caii spre pistă. Este ca şi cum ţi-ai urmări copilul urcând în autobuzul şcolii sau recitând într-o piesă, la serbare. Îţi dai dintr-o dată seama că nu mai este doar copilul tău şi că sunt atâtea pe care nu le ştii despre el.

- A făcut-o doar ca să mă enerveze. Deşi inima încă o mai durea, Naomi zâmbi.

- Ah, eu una n-aş zice asta. Riscă şi întinse o mână spre obrazul lui Kelsey.

- Derutată?

- Da.

Dar nu şi dispusă să vorbească despre asta. Nu încă.

- Vrei să vorbesc eu cu Gabe? Nu o să se bucure prea mult, dar ţine suficient de mult la mine ca să se retragă, dacă este cazul.

- Nu. O să mă descurc şi singură. Se uită în jurul ei. Mai erau încă destule feţe zâmbitoare, uitându-se la ea. Nu ne aşteaptă o cursă? izbucni ea. Nu sunteţi plătiţi să vă zgâiţi la alţii!

Spunând acestea, Kelsey se îndreptă spre locul de înşeuat, în timp ce Naomi zâmbi numai pentru ea.

Pe pistă, Pride alerga dumnezeieşte, ţâşnind prin poartă cu o privire aprigă, condus de Reno. La prima turnantă luptă pentru poziţie, după care se potoli. Între el şi cel mai apropiat adversar, se aflau trei lungimi.

- Calul ăsta îşi îmbogăţeşte stăpânul, auzi Kelsey pe cineva comentând în spatele ei.

Chiar aşa, îşi spuse ea, doar că banii nu aveau nici o legătură cu asta.

La cea de-a cincea cursă, Gabe i se alătură, la fel de indiferent şi de firesc, ca şi cum tocmai împărţiseră un sandviş şi nu un sărut torid, în public.

- Reno a alergat ca un înţelept.

- El şi cu Pride fac o echipă bună. Cea mai bună echipă din circuit, adăugă ea, aruncându-i lui Gabe o privire.

- Mai vedem noi asta, spuse el încet. Nu o pierde din ochi pe Big Sheba, iapa lui Cunningham. Spune-mi ce vezi.

Încruntându-se, Kelsey urmări caii care erau aduşi la poartă. Murga impunătoare era irascibilă, nervoasă. Dădu cu copita puternic, plină de furie, într-un îngrijitor şi-l trimise de-a dura.

- Este tensionată. Nu e normal. Îşi întoarse privirea spre Three Aces. Şi acesta le dădea de furcă mânuitorilor lui.

- Calul tău este şi el cam nebunatic.

- Tu să urmăreşti cursa.

Bătu gongul. Caii fură încălecaţi. Murga lui Cunningham se instala în frunte, cu picioarele ei lungi, întinse, scurtând pământul. Kelsey îşi miji ochii, în spatele binoclului ei. Pe la sfârşitul primei ture, Big Sheba transpira copios.

- E o iapă iute. De ce o mână aşa de tare? Se înfiora când jocheul o lovi, rapid şi des.

- Face ce i s-a spus.

La semnul marcând jumătatea cursei, iapa începu să-şi piardă puterile şi şovăi, o secundă doar, dar suficient ca să piardă teren. Ochii lui Kelsey se umplură de lacrimi. Big Sheba era bravă, dar nu avea suflu. Iar ei o chinuiau.

La turnantă, veni o jumătate de lungime în urma mânzului lui Gabe, apoi o lungime. Numai voinţa o menţinu cu un cap în primele poziţii, când trecură linia.

- Este inadmisibil, spuse Kelsey, întorcându-se furioasă spre Gabe. Ar trebui să existe nişte reguli.

- Avem cu nemiluita. Nici una însă nu spune că nu-ţi poţi forţa calul, dincolo de limitele acestuia. Se spune că iapa asta ar avea probleme cu plămânii. Iar idiotul şi-a pus jocheul să o forţeze la maximum, în cursa de şapte ori două sute. Vrea atât de mult să participe la nenorocitul ăla de derbiu, încât e în stare să o omoare, pentru asta.

- Eu credeam că nu e decât prost.

- Prost este, ai dreptate. Un prost cu ambiţie. Vrea laurii primului loc.

- Oare nu asta vrem cu toţii?

- Da. Diferenţa constă în cât de departe mergem pentru asta.

O părăsi, ca să se îndrepte spre cercul câştigătorilor. Kelsey se întoarse înapoi, la pistă. Brusc, aceasta pierduse mult din strălucire.

Capitolul 12

Jack Moser lucra curat. Poate că avea şi el clienţi care închiriau o cameră doar pentru o oră, dar asta nu mai era problema lui. Jack îşi spunea că tot ceea ce se petrecea dincolo de uşile închise de la hotelul Ritz se petrecea şi la el.

Doar că aceia plăteau mai mult, pentru acelaşi lucru.

Nu avea ploşniţe, nu ar fi tolerat chefuri după miezul nopţii şi cheltuia ceva mai mult, pentru ca oaspeţii lui să poată avea televiziune prin cablu.

Copiii sub optsprezece ani stăteau pe gratis.

Le oferea clienţilor săi plăcerea de a primi o bucată minusculă de săpun de culoarea fildeşului, împreună cu prosoapele de mărimea unui covor de baie şi pentru comoditatea lor, avea un contract cu restaurantul învecinat, pentru servirea meselor, după ora şase a.m. până la ora zece p.m.

Poate că mai strecura şi el câte ceva sub tejghea şi nu forţa nota cu buletinele de identitate, dar asta era treaba lui.

Aşternuturile erau trimise la curăţătorie, băile dezinfectate şi absolut toate uşile erau dotate cu încuietori solide.

Cel mai mult îi plăceau verile, când familiile pornite în vacanţă, spre nord sau spre sud, se înghesuiau la recepţie. Cei mai mulţi se prăbuşeau din rulotele lor vechi, direct în pat. Nu avea de ce să-şi facă griji că o să-i stropească pereţii cu bere sau că o să-i sfâşie cearceafurile.

De doisprezece ani îi urmărea pe oameni venind şi plecând şi credea că învăţase câte ceva despre ei. Ştia când un cuplu închiria o cameră ca să înşele un soţ, când o femeie se ascundea de tipul care nu aştepta decât să-i învinetească un ochi. Îi recunoştea pe rataţi, pe vagabonzi, pe fugari.

Pe locatarul camerei 22 îl catalogase drept fugar.

Nu-i treaba mea, îşi spuse Jack, când luă cheia de rezervă de pe panou. Tipul plătise dinainte, cu bani lichizi, pentru trei nopţi. Deci, ce dacă în jurul lui mirosea a frică sau dacă avea un anumit fel de a se uita peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i vâre cineva cuţitul în spate?

Plătise cei optzeci şi şapte de dolari, plus garanţia, şi de atunci nici pâs nu mai spusese.

Or, tocmai asta era problema. Camera 22 trebuia eliberată şi potrivit lui Dottie slăbănoaga, încuietoarea lui tot nu fusese deschisă, iar semnul NU DERANJAŢI, tot afară era. Exact aşa cum fusese în urmă cu trei zile.

Ei bine, o să trebuiască să fie deranjat, îşi spuse Jack, în timp ce traversa parcarea, spre şirul de uşi la fel de cenuşii şi de ferestre cu storurile trase. Cel de la camera 22 mai plătea pentru o zi, ori îşi muta fundul din loc.

Jack Moser nu obişnuia să acorde favoruri.

Ciocăni mai întâi cu putere, autoritar. Nimeni nu ştia ce plăcere secretă îi făcea lui Jack Moser înghesuirea unui escroc.

- Administratorul, spuse el aspru, şi o surprinse pe Dottie scoţându-şi capul pe uşa de la 27, în faţa căreia se afla căruciorul ei.

- O fi beat mort, strigă ea.

Jack oftă şi-şi îndreptă umerii căzuţi.

- Tu ocupă-te de treaba ta, Dottie. De asta mă ocup eu. Ciocăni din nou, ratând privirea pe care i-o aruncă aceasta.

- Administratorul, repetă el, după care vârî cheia în broască.

Mirosul îl izbi cel dintâi, tăindu-i respiraţia. Primul lui gând a fost că bărbatul din camera 22 comandase ceva de la restaurant, care nu-i plăcuse deloc. Al doilea gând fu că o să-i trebuiască o cutie întreagă de dezinfectant, ca să acopere mirosul.

După care nu se mai putu gândi la nimic. Văzu ce zăcea prăbuşit pe masa strâmtă, zdrelită, cu ochii ficşi, cu trupul umflat. Indiferent cine fusese persoana care stătuse în camera 22, se metamorfozase, în trei zile, în ceva la fel de oribil ca orice văzuse vreodată Jack într-un film de groază, prezentat în orele târzii ale nopţii.

Se dădu înapoi, clătinându-se, copleşit de vedere şi de miros. Un urlet strangulat i se înălţă în gâtlej şi o luă la fugă. Şi nu se mai opri. Încă mai fugea, când Dottie se repezi în camera 22 şi începu să ţipe.

Trupul fusese deja băgat în sacul de plastic, când Rossi opri maşina la motel. Numai datorită încăpăţânării şi şansei, se afla el în zonă. Nu că şi-ar fi aplecat urechea la orice moarte dubioasă sau neaşteptată, care venea la Criminalistică. Dar numele Fred Lipsky îi aprinsese un beculeţ. Era un nume de pe lista lui, unul de care încă nu reuşise să dea.

Dar se părea că norocul îi surâdea.

Medicul legist, doctoriţa Agnes Lorenzo, îşi strângea lucrurile. Rossi o salută, înclinându-şi capul, pe femeia mărunţică, atletică, cu păr cărunt şi ochi jucăuşi.

- Lorenzo.

- Rossi. Am crezut că Newman se ocupă de cazul acesta.

- Se interferează cu unul din cazurile mele. Ce-mi poţi spune?

Îşi agăţă ecusonul de buzunar şi înainta printre oamenii în uniformă, postaţi în dreptul uşii deschise.

Trupul era deja în sac, cu fermoarul tras, gata de a fi transportat la morgă. Aerul încă mai mirosea a stricat, dar nu mai era un miros care să-l deranjeze. Aruncă o privire cercetătoare prin cameră, la patul nefăcut, la sacul cu haine, aruncat într-un colţ, la praful lăsat în urmă de echipa judiciară. O sticlă de gin, pe trei sferturi goală, un singur pahar şi o scrumieră plină cu mucuri de Lucky Strike.

- Să nu mă întrebi care este cauza morţii, Rossi, începu doctoriţa Lorenzo. Pot să-ţi spun că s-a petrecut cu patruzeci şi opt, până la şaizeci de ore în urmă. Nu există răni, nu există urme de strangulare.

- Cauza morţii?

Era sigură că tot o s-o întrebe şi zâmbi slab.

- I s-a oprit inima. Toate inimile se opresc, odată şi odată.

Rossi ignoră gluma şi schiţă un tablou. Un bărbat bând de unul singur. Supărare? Vinovăţie? Teamă? De ce să închirieze un bărbat o cameră ieftină, unde să bea, când avea deja o cameră ieftină, treizeci de mile mai încolo?

Iar dacă Lipsky fugea, însemna că avea un motiv pentru care să se ascundă.

Pentru că primise bine gluma ei sarcastică, doctorița Lorenzo se hotărî să-i vândă un pont.

- Avea în buzunar cam trei sute de dolari şi o carte de credit expirată. În sac avea un exemplar din formularul de curse de acum patru zile şi un cuțit în cizma stângă.

Rossi deveni atent, ciulind urechile ca un setter aflat pe urmele vânatului.

- Ce fel de cuțit?

- Cincisprezece centimetri lungime, lamă subțire, muchie netedă.

Inima de polițist a lui Rossi începu să-i crească în piept. Cei de la judiciară vor găsi orice urmă de sânge, de om sau de cal, care s-ar fi aflat pe cuțit.

- Cine l-a găsit?

- Administratorul. Moser. Cred că-l mai găseşti în biroul de acolo, cu capul căzut.

- Nu oricine e tare ca tine, Lorenzo.

- Cine vorbeşte. Păşi din nou afară din cameră, necăjită că aerul de primăvară era stricat de traficul de pe Route 15. Lăsase un cadavru pe masa de la morgă iar acum, iată, mai trebuia să adauge unul, la stocul ei. Fiecare zi, îşi spuse ea, era un picnic.

- Am nevoie de o copie a raportului autopsiei.

- Peste două zile.

- Douăzeci şi patru de ore, Lorenzo. Fii şi tu de comitet.

- Noi n-avem nici un fel de comitet, Rossi. Se întoarse şi se urcă în maşină. O cunoscuse pe Agnes Lorenzo în urmă cu trei ani. Nu avea ea multe butoane pe care puteai apăsa, dar tot descoperise el câteva.

- Mai ții minte cadavrul acela de săptămâna trecută? Gordon. Mick Gordon. Bătrânul înjunghiat în mațe.

Agnes Lorenzo scoase o țigară, un obicei pentru care demult încetase să se mai simtă vinovată.

- Cel cu capul spart şi cu aproape toate organele zdrobite? Da, mi-amintesc.

- Cred că noul tău cadavru i-a făcut-o celuilalt. Agnes dădu din cap.

- E foarte posibil ca arma să fie aceeaşi. Bine, Rossi, o să stau ca huhurezii şi o să lucrez toată noaptea, dar nu-ți pot promite că o să ai toate testele.

- Mulțumesc.

Îi închise portiera şi se îndreptă spre birou şi spre Jack Moser.

Gabe află despre Lipsky la zece minute de la întoarcerea sa din Florida. Presa găsise o mină de aur în Dottie, îngrijitoarea.

Vestea despre moartea lui Lipsky, într-o cameră de motel, se împrăştiase din grajd pe pistă, de la îngrijitori la băieții de antrenament.

Îl cuprinse furia, aşa cum se aprinde un chibrit înmuiat în benzină. Când Rossi intră după el, încercă tocmai să şi-o înfrâneze.

- Încântat de revedere, domnule Slater.

- Locotenente. Gabe îi oferi ziarul pe care-l adusese cu el şi se aşeză apoi în living-ul inundat de lumina soarelui. Pariez că ați venit să-mi povestiți despre asta, îi spuse el.

- Ați câştigat. Rossi puse ziarul deoparte şi se aşeză confortabil. Fred Lipsky a lucrat pentru dumneavoastră până în urmă cu câteva săptămâni.

- Până când l-am concediat, ceea ce sunt sigur că ştiți. Era beat.

- Şi obiectase față de această măsură radicală.

- Adevărat. A scos cuțitul, l-am pus la pământ şi în mod greşit am crezut că aşa se sfârşise totul. Dacă aş fi avut cea mai mică bănuială, continuă el cu o expresie încă severă, că îşi va folosi cuțitul asupra unuia din oamenii sau caii mei, nu ar mai fi plecat.

- Doar n-ai de gând să faci asemenea afirmații unui polițist, domnule Slater. Presa încă nu ştie, dar cuțitul care se afla în posesia lui Lipsky la moartea acestuia este acelaşi cu care a fost omorât Mick Gordon. Până acum, nu l-a văzut nimeni pe Lipsky, în mod ferm, la locul crimei, în momentul comiterii acesteia. Dar avem o armă şi avem un motiv, răzbunarea.

- Cazul închis? termină Gabe.

- Prefer lucrurile clare, înainte de a-l închide. Acesta nu este clar. Cât de bine l-aţi cunoscut pe Lipsky?

- Nu cine ştie ce. L-am moştenit odată cu ferma. Afirmația îl făcu pe Rossi să zâmbească.

- Interesant mod de a pune problema.

- Când am preluat totul aici, am păstrat pe oricine a vrut să rămână. Nu era vina nimănui că Bill Cunningham juca poker ca o cizmă.

Intrigat, Rossi lovi cu creionul în carnet.

- Deci e o poveste adevărată. Părea inventată. Inutil să menționez că un asemenea târg o să atârne greu în talerul umbrit al legii, nu?

- Absolut inutil, fu şi Gabe de acord.

- O să stau din nou de vorbă cu antrenorul dumneavoastră, ca şi cu ceilalți oameni. Mă interesează să ştiu dacă un om care într-adevăr l-a cunoscut crede că a fost o sinucidere.

- Vreți să-mi spuneți că Lipsky s-a sinucis? Furia începu din nou să clocotească în el, chinuindu-l. De ce? Dintr-un sentiment de vinovăție? Din cauza remuşcărilor? Rahat, locotenente.

- Parcă spuneați că nu-l ştiți prea bine, domnule Slater.

- Nu pe el, dar cunosc genul. Cu genul Lipsky crescuse el. Oameni ca el dau vina pe oricine altcineva, dar nu pe ei. Şi nu recurg la această ultimă măsură, pentru că întotdeauna încearcă să găsească o scăpare. Ei beau şi înşeală şi se dau mari. Dar nu se sinucid.

- Interesantă teorie. Şi una la care subscria şi Rossi. Lipsky nici nu şi-a băgat pistolul în gură şi nici nu s-a atîrnat singur în cui. A băut un cocktail afurisit din gin şi cu ceva ce mi s-a spus că ar fi fost acepromazine. Ai auzit de aşa ceva.

Gabe încercă să-şi păstreze vocea calmă.

- Se foloseşte pentru liniştirea cailor. Este un tranchilizant.

- Da, aşa mi s-a spus. Ciudat, am crezut că atunci când un cal îşi rupe un picior, îi puneți un pistol la tâmplă.

- Zgomotul enervează publicul, spuse Gabe sec. Şi nu orice fractură este fatală. Se pot face multe, ca un cal să nu trebuiască să fie lichidat. Destul de des chiar, poate alerga din nou, sau poate fi folosit ca animal de prăsilă. Când într-adevăr nu mai este nimic de făcut, veterinarul îi administrează calului o injecție. Se pare că nu suferă deloc. M-am întrebat întotdeauna de unde naiba ştiu oamenii asta.

- Nu o să puteți verifica asta, cu Lipsky. Aveți pe aici aşa ceva?

- Drogul este administrat de veterinar, v-am mai spus. Nimeni nu omoară un cal, doar pentru că aşa i se năzare lui, locotenente.

- Sunt convins că aveți dreptate. Atâția bani care s-ar duce pe apa sâmbetei.

- Da. Vocea lui Gabe era distantă. Ați văzut vreodată cum se întâmplă?

- Nu.

- Calul se împiedică pe pistă, cade. Ca o săgeată sare jocheul de pe el, panicat, încercând să-l ridice înapoi pe picioare. Totul se petrece în liniște şi îngrijitorii răsar de peste tot. Nu trebuie să fie neapărat calul lor. Este calul tuturor. Apoi chemi veterinarul şi când nu există altă soluție, când nu ai de ales, veterinarul îi pune capăt zilelor, în spatele unui paravan, din respect pentru dreptul calului la intimitate

- Ați pierdut vreodată un cal în felul acesta?

- O dată, cam acum un an, în timpul unui antrenament de dimineață. Este mai periculos decât la curse. Călărețul este relaxat. Toată lumea este. Gabe îşi mai aducea încă aminte de furia neajutorată, neputincioasă. Era o mânză frumoasă. The Queen of Diamonds, aşa i-am spus. Îngrijitorul care se ocupa de ea a plâns ca un copil când s-a terminat totul. Era Mick. Gabe rezistă nevoii de a-şi încleşta pumnii. Aşa încât, dacă vreți să-mi spuneți că cineva l-a lichidat pe Lipsky aşa cum lichidezi un cal terminat, mă simt obligat să spun că a murit mult mai uşor decât a meritat.

- Sunteți în continuare furios pe el, domnule Slater?

- Da, locotenente, sunt. Ochii lui Gabe erau nemişcați şi înceţoşați. Întrebați-mă dacă l-am omorât eu pe Lipsky şi o să vă spun că nu. Dar nu sunt sigur care ar fi fost răspunsul, dacă aş fi ştiut tot ce mi-ați spus dumneavoastră acum sau dacă l-aş fi găsit eu, primul.

- Ştiţi ceva, domnule Slater, îmi place de dumneavoastră. Unii oameni valsează în jurul întrebărilor, alţii orbecăie, alţii transpiră. Dar nu dumneavoastră. Rossi culese o scamă de pe cracul pantalonului. L-ai urât pe ticălos, şi poate că l-ai fi ucis, dacă ai fi avut ocazia. Şi nu ţi-e teamă să o spui. Problema este nu numai că-mi place de dumneata, dar te şi cred. Rossi se ridică. Bineînţeles că există şi posibilitatea să mă fi tras pe sfoară, dar nu o să-mi fie greu să aflu dacă ai fost sau nu la hotel, într-o scurtă vizită. Dar cum eu am obiceiul să insist, nu-mi fac griji. Dar nu cred, adăugă el, după un alt lung moment de gândire. Probabil că Lipsky te-ar fi văzut prin vizor şi s-ar fi baricadat înăuntru. Te superi dacă o să cobor să stau de vorbă cu oamenii dumitale?

- Nu, nu mă supăr.

Gabe rămase pe loc. Rossi ştia singur drumul. Închise ochii şi se concentra asupra exerciţiului de relaxare, vertebră cu vertebră.

Îi acordă lui Rossi o oră, înainte de a coborî şi el la grajduri. Atmosfera era încărcată de combinaţia de excitaţie şi groază care înfloreşte în jurul morţii. Oamenii încetară bârfa şi părură pe loc ocupaţi, îndată ce-şi făcu Gabe apariţia.

Îl găsi pe Jamison stând de vorbă cu Matt, despre mânzul rănit.

- Inflamaţia s-a retras, spunea Matt, se vindecă bine. Continuă să schimbi pansamentul o dată pe zi, folosind acelaşi liniment.

- O să-i rămână semn.

Matt confirmă dând din cap, cu ochii pe tăietura prelungă, de pe coapsă.

- Asta mai mult ca sigur.

- Fir-ar să fie. Jamison luă seringa să spele rana. Un cal de prima mână, arătînd în halul ăsta, mai spuse el.

- Asta o să-i mărească prestigiul, comentă Gabe, apucând chiar el zăbala calului. Îşi plimbă dosul palmei de-a lungul obrazului lui Double, aşa cum un bărbat ar mângîia o femeie. Calul îi răspunse împingându-se în mâna lui, jucăuş ca un căţelandru.

- Cicatrici din bătălii, spuse el încet. Nu o să-i afecteze nici viteza şi nici ambiţia. Când o să putem urca un călăreţ în spinarea lui?

- Nu fi aşa grăbit. Matt sări în lături când mânzul îşi întoarse brusc capul, ţintind spre umărul său, nemaifiind un căţeluş drăgălaş, ci vreo cinci sute de kilograme de nervi. Dinţii îl ratară cu un centimetru sau doi.

- Calul ăsta vrea întotdeauna să guste din mine. Ţi-ar plăcea să iei o halcă din mine, nu-i aşa, amice? îi dădu mânzului o palmă uşoară pe grumaz, când fu sigur că Gabe îşi întărise strânsoarea. O să alerge în Kentucky pentru tine, Gabe. Dacă aş fi fost un împătimit al pariurilor, aş fi pus banii pe el.

Gabe acceptă diagnosticul lui Matt, după care se întoarse spre antrenorul său.

- Jamie?

- Tocmai am conceput un nou program de antrenament pentru el. Rezultatul poate fi pozitiv sau negativ.

- Înseamnă că o să trebuiască să meargă. A stat de vorbă Rossi, cu voi?

Ochii lui Jamison se întunecară, în timp ce termina de pus noul pansament.

- Da, a fost aici, a pus întrebări, i-a înnebunit pe toţi. Peterson îşi închipuie că a fost opera unui mafiot. Kip zice că a fost o femeie. Lynette nu s-a prins în joc şi şi-a văzut mai departe de treabă. Au început să se certe pe tema asta, formându-se tabere.

- Nu crede nimeni că a fost o sinucidere? Jamison îi aruncă lui Gabe o privire şi ieşi din boxă.

- Nimeni din cei care l-au cunoscut.

- Ar fi putut fura nişte acepremazină, îi reaminti Matt lui Jamison. Ştia la ce era bună. Mai mult ca sigur că-şi închipuia că mai devreme sau mai târziu, tot vor pune mâna pe el.

- Un om ca Lipsky ştia cum să-şi piardă urma. Jamison se uită din nou la cal. Se ocupa singur de rana acestuia, ca penitenţă pentru partea lui de vină. Ar fi trebuit să-l dau afară de luni de zile. Totul ar fi fost altfel, acum. Şi poate că Mick n-ar fi murit.

- Ce-a fost, a fost, spuse Gabe. Doar că nu s-a terminat. Cine i-a oferit lui Lipsky ultimul pahar este implicat în asta.

- Să-ți zic ce i-am spus lui Rossi. Mart se scarpină în barbă, în timp ce ieşeau din grajd, i-am spus că trebuie să fie vorba de cineva care se pricepe la cai şi care are acces la trusa medicală veterinară. Matt zâmbi trist. Dar asta nu strânge prea mult cercul.

- Ne include pe noi toți. Gabe văzu cum lui Matt îi căzu falca. Şi încă pe alte câteva sute. Mulțumesc că ai trecut pe aici.

Matt înghiți nervos.

- Nici o problemă. Mai trec pe la mânz, peste vreo două zile. Cred că... cred că o să mă opresc pe la Three Willows.

- Ah. Privindu-l pe Matt, Gabe îşi scoase o havană şi şi-o aprinse indiferent. A apărut vreo problemă pe acolo?

- Nu, nu. Doar că... Mă rog.

Gabe zâmbi fără să vrea. Dispăruse cea mai mare parte din tensiune.

- E o plăcere să o priveşti, nu-i aşa? Matt se înroşi, fir-ar ea să fie de piele albă.

- Channing zicea că o să mai stea o vreme pe aici. Ce n-ar fi dat el să poată scoate mai multe de la Channing, dar băiatul era fie foarte discret, fie foarte opac, când era vorba de sora lui vitregă.

- Ah, şi eu cred că o să stea o vreme pe aici. Gabe intenționa să se asigure de asta. Şi de uitat, poți să te uiți cât vrei, Matt. Îşi trecu un braț peste umărul acestuia, în timp ce-l conducea la camionetă. Nici un sfânt nu te-ar putea condamna pentru asta. Dar, atenție unde pui mâna, doctore.

În timp ce Matt căuta stângaci un răspuns, Gabe îi deschise portiera.

- Vorbesc serios, îi spuse el simplu.

- Tu... izbucni, roşu ca sfecla. Nu mi-am dat seama. Kelsey nu... Eu nu...

- Dacă aş fi crezut că da, ai fi încurcat-o cu mine. Zâmbetul lui Gabe era prietenos, chiar uşor înțelegător, dar amenințarea era clară. Salut-o pe Kelsey din partea mea, când o vezi.

- Desigur.

Grăbindu-se să plece, Matt se strecură în camionetă.

- Doar că vezi tu, cred că trebuie totuşi să mă întorc acasă. Mă aşteaptă un munte de hârțoage de rezolvat.

- Atunci du-te, nu mai sta. Gabe se dădu înapoi, zâmbind în urma camionetei care o luase energic pe alee.

- Dar ştiu că l-ai speriat pe băiat, spuse Jamison, scoțând o bomboană cu gust de vişine, slăbiciunea lui.

- N-am făcut decât să-l scutesc de cine ştie ce necazuri.

- Se poate. Privindu-l pe Matt dispărând în norul de praf, Jamison savura aroma răcoritoare, impecabilă, care se dizolva pe limbă. Ea ştie că ai pus ochii pe ea? îl întrebă el.

Gabe se umflă în pene, amintindu-i cu drag reacția ei la deliberatul lui sărut în public.

- Este o femeie deşteaptă.

- Femeile deştepte sunt cele care-i crează bărbatului cele mai multe probleme.

- N-am mai avut demult probleme. Dar nici nu ştia cât îşi dorea să aibă. Poate că o să trec chiar eu pe acolo, să văd ce pot face. Divertismentul o să-i prindă bine, îşi spuse el şi se întoarse spre antrenorul lui.

Până acum fusese preocupat doar de mânzul din grajd şi de Matt. Acum însă, vedea ridurile uzurii şi ochii încercănați.

- Arăți ca naiba, Jamie.

Dormea prost şi încă şi mai greu îi era să mănânce o masă ca lumea, de la uciderea lui Mick.

- Am multe pe cap.

- Un lucru la care poți renunța este gândul că ai avea vreo răspundere față de ceea ce i s-a întâmplat lui Mick. Jamison îşi întoarse privirea în altă parte, iar Gabe aruncă trabucul şi-l stinse cu piciorul. Expresia din ochii lui Jamison nu făcea decât să reflecte propriile lui sentimente de vinovăție. În regulă, ai gândit greşit când l-ai păstrat aici. Dar eu m-am folosit de asta şi l-am dat afară în fața celorlalți oameni. Dacă vrei să consideri asta trăgaciul, în regulă. Dar nu a fost degetul care a tras.

- Îl văd, pe Mick, de câte ori închid ochii. Vocea lui Jamison era scăzută, tensionată. Mă gândesc la momentele când Lipsky şi calul s-au repezit asupra lui. N-ar fi trebuit niciodată să se întâmple asta, Gabe. Jamison oftă. Peste trei săptămâni şi jumătate începe derbiul. Mânzul trebuie să se facă bine

până atunci şi asta este treaba mea. Doar că mă uit la el şi-mi amintesc ce mândru era Mick, când se ocupa de el.

Gabe privi spre dealuri, fără să răspundă. Dealurile lui. Derbiul era mai mult decât o simplă cursă. Mai mult chiar decât o ţintă. Era Sfântul Graal, după care alergase toată viaţa lui.

- Mânzul trebuie să alerge, Jamie. Dacă tu nu te poţi ocupa de el, o să i-l dau lui Duke.

Duke Boyd, antrenorul secund, era un om capabil, amândoi ştiau asta. Doar că nu avea acel fler cu care se născuse Jamison.

- Într-un fel sau altul, trebuie să fie pregătit pentru derbiul de la Churchill Downs.

- O să-mi fac treaba, zise Jamison, şi-şi frecă ochii.

- Am nevoie să-ţi pui tot sufletul. Jamison îşi lăsă mâinile în jos.

- O să mi-l pun, fir-ar să fie.

Kesley ştia că nu ar fi trebuit să se îndrăgostească de un cal. Dar intelectul nu avea nici o legătură cu asta. Era la fel de fascinată de mânzul nesigur pe picioarele lui, cum era şi de mânjii mai mari şi, drept mulţumire pentru afecţiunea ei, nu primise decât o singură copită, până acum. Poate tocmai pentru că o primise cu înţelepciune şi se ridicase de jos şi se scuturase de praf, începu Moses să insiste mai mult asupra antrenamentului ei.

Îi plăcea stilul ei, felul în care se purta cu caii. Şi ce era şi mai important, îi plăcea felul în care se purtau caii cu ea.

Şi i-a plăcut nervozitatea şi nerăbdarea ei, când a luat-o cu el la grajdul cailor de un an. Se sfătuise cu administratorul de aici şi, împreună, aleseră această mânză, o mică murgă neînfricată, cântărind pe puţin trei sute de kilograme.

Lumina era aurie, aproape lichefiată din cauza răsăritului. Se revărsa peste părul tinerei iepe, făcând-o incandescentă. Kelsey stătea, orbită, chiar în boxă. Era sigură că în viaţa ei nu mai văzuse ceva atât de frumos.

- Are nerv, spuse Moses, trăgând de hamuri ca să o calmeze, în timp ce era înşeuată. Şi are suflet. De aceea i-a spus Naomi Honor, Naomi's Honor.

Auzindu-şi numele, mânza se împinse cu botul în Moses, puternic, făcându-l să-şi salte umărul. Trase apoi puternic de hamuri, şi continuă:

- O să fii prima greutate de pe spinarea ei. Dar nu cumva să crezi că este blândă şi nerăbdătoare să-ţi facă plăcere. Este obişnuită cu libertatea. Nu putem şti cum va reacţiona. Este cu mult mai puternică decât tine. Îi aruncă o privire lui Kelsey, ca şi cum n-ar fi fost de acord cu silueta ei fragilă, în jacheta căptuşită şi cu şapca de pe cap. Deci, continuă el, o să trebuiască să fii mai deşteaptă decât ea. Şi mai bună. Moses mângâie iapa pe greabăn.

Tocmai acesta fusese motivul pentru care o alesese pe Kelsey. Dacă nu erai bun, nu puteai lucra cu mânjii de un an.

Grajdul era tăcut. Moses vorbea atât de încet, încât puteai zice că se aflau în biserică. Cloncăni spre mânză, apoi spre Kelsey, făcându-i semn să se apropie de aceasta şi să facă legătura cu ea.

Inima îi bătea să-i sară din piept, atât de tare şi atât de puternic, încât era sigură că o să ţâşnească direct pe cal. Dar mâinile ei erau blânde, mişcările lente. Vorbea abia şoptit, privindu-i urechile lui Honor, care se ciuleau la auzul glasului ei.

- Eşti atât de frumoasă. Atât de frumoasă, Honor. Abia aştept să te călăresc. O să fim prietene, noi două.

Mânza sforăi, rezervându-şi dreptul la propria ei părere. Urechile i se lăsară pe spate, când Moses îi trecu căpăstrul peste cap.

- Uşurel, acum, îi şopti Kelsey. Nimeni nu o să-ţi facă nici un rău. N-o să treacă mult şi o să fii o adevărată regină, aici. Sunt convinsă că ţi se pare ciudată chestia asta, nu? Continuă să o liniştească, în timp ce Moses punea şaua pe ea.

- Şi acum o să te ajut să te ridici în şa, îi spuse Moses. Ţii minte ce ţi-am spus?

- Da. Dar nu mă urc încă în şa. Mai întîi trebuie să mă întind pe burtă.

- Corect. Şi nu uita, e vorba de o punere în temă. Îi spui că acesta este motivul pentru care se află ea aici. Uşurel, acum. Şi ţine minte unde e uşa, dacă o să ai nevoie să ieşi repede.

Gândul acesta o făcu pe Kelsey să mai ia o dată aer în piept, înainte de a-şi pune genunchiul şi viaţa în mâinile lui Moses. Mânza sări speriată, surprinsă, enervată, când Kelsey se întinse spre şa. Kelsey simţi mişcarea agitată de sub ea şi refuză gândul de a sta întinsă peste câteva sute de kilograme de cal enervat. Urmă instrucţiunile lui Moses şi propriile ei instincte, ridicându-se uşor în sus şi aşezându-şi greutatea în şa şi pe scările acesteia.

Honor dansa, lovind cu unul din picioarele din spate, încercând să se răsucească astfel încât să-l poată lovi din plin pe Moses. Instinctiv, Kelsey se aplecă în faţă, vorbind blând, hotărât, în urechea calului.

- Încetează. Doar nu vrei să zică lumea că eşti un cal de rând.

A fost ca o magie. Vocea şi tonul nu o calmară pe loc. Dar după câteva alte manevre arogante, mânza se linişti.

- Mă place, anunţă Kelsey.

- Se gândeşte cum să te arunce din şa.

- Nu. Kelsey îi zâmbi lui Moses. Mă place.

- Mai vedem. Se convinse că aceasta stătea bine în şa. În regulă acum, spuse el. La treabă.

Asta, aşa după cum îi explicase Moses, era o joacă de copii. Kelsey nu trebuia decât să stea în şa, în timp ce băiatul de grajd conducea mânza spre pista de antrenament a cailor de un an, pereţii înalţi împiedicându-le pe amândouă să fie sustrase de la treabă.

Când mânza se va obişnui cu greutatea călăreţului, va fi lăsată liberă de însoţitor. Şi atunci, o va conduce Kelsey.

Vor învăţa împreună.

- Cum s-a descurcat? îl întrebă Naomi pe Moses, apropiindu-se de el.

- Aşa cum te-ai aşteptat. Are mult sânge Chadwick în vene.

Moses îşi puse o mână peste mâna ei, strângând-o scurt, într-una din rarele lui gesturi de afecţiune, manifestate în public.

- Am crezut că o să vii să vezi singură.

- Eram prea nervoasă. O urmări pe Kelsey stăpânind calul cu o uşoară strângere a frâielor. Moses, Kelsey este aici de o lună. Nu a pomenit nimic despre plecare. Naomi îşi încrucişa două degete, în buzunar. Cu tot ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni, mă aştept de la ea să plece în orice clipă.

- Nu te uiţi cu atenţie, Naomi. Zâmbi puţin, când Kelsey uită de antrenament şi se aplecă înainte, ca să-şi afunde faţa în coama mânzei. N-o să plece nicăieri, continuă Moses.

La semnalul lui Moses, Kelsey se îndreptă, apoi conduse mânza, încet, spre ei.

- E formidabilă, nu?

- Da. Mândria care o inundase pe Naomi era aproape înfricoşătoare. Ridică mâna să mângîie calul şi cu vârfurile degetelor o atinse uşor pe Kelsey. Arătaţi minunat împreună.

- Mă simt minunat. După ce Moses îi dădu calului un morcov, în chip de recompensă, Kelsey întinse şi ea mâna. Nu merit şi eu un morcov?

- Presupun că da.

Kelsey luă unul şi muşcă din el.

- Acum, că nu mai îmi este frică, începe să-mi placă. O bătu uşor pe Honor pe grumaz şi încercă să se stăpânească. Moses, pot să lucrez şi mâine cu ea?

- Şi poimâine. De acum înainte eşti răspunzătoare pentru ea.

- Adevărat? Ar fi vrut să se dea jos şi să-l sărute, dar se hotărî doar să-i zâmbească. Nu o să te dezamăgesc.

- Dacă o să faci asta, o să-ţi tai leafa. Kelsey zâmbi.

- Doar nu o să fiu plătită pentru asta.

- Eşti pe statele de plată de două săptămâni. Moses avu satisfacţia de a vedea cum i se lungeşte faţa. Vineri iei prima leafă.

- Dar nu e nevoie. Eu doar...

- Faci treabă, iei banii, spuse el categoric. În fond, el răspundea de această problemă deosebită. Bineînţeles, începi cu începutul. De aici ai început şi tu, nu-i aşa, Naomi?

- De la începutul începutului, răspunse ea cu o strâmbătură. Tata insista că trebuia să-mi merit fiecare bănuț din leafa mea, aşa amărâtă cum era ea. Ideea era că atunci când totul va fi al meu, voi aprecia mai mult. Şi a avut dreptate.

Kelsey medita. Era probabil cel mai bun lucru, mai mult decât un simplu aranjament de afaceri.

- Cât de amărâtă e?

- Probabil că o să iei în mână cam două sute pe săptămână, îi spuse Moses.

- Şi pe când prima majorare? îl întrebă Kelsey, ridicându-şi o sprânceană.

Naomi se apropie, râzând.

- Tatălui meu i-ar fi plăcut de tine. Mângâie uşor calul, de-a lungul gâtului. Te place.

- Asta spuneam şi eu. Kelsey îi aruncă lui Moses un zâmbet cu subînțeles.

- Am pierdut douăzeci şi trei de aniversări. Tonul din glasul lui Naomi o făcu pe Kelsey să-şi întoarcă atenția spre ea. În ochii ei se citea acum îngrijorarea. Douăzeci şi trei de Crăciunuri. Multe restanțe. Stăpânindu-se, se uită în sus şi întâlni privirea fiicei sale.

- Aş vrea să încep să recuperez, dacă o să mă laşi. Vrei să o iei tu?

- Să o iau eu? Uimită, Kelsey se holba la ea. Pe Honor? Vrei să mi-o dai mie?

- Vreau să o primeşti. Nu-ți forțez mâna. Îmi dau seama că ar fi puțin cam incomod să ții un cal în apartament, dar poate sta aici cât vrei tu. Dacă vrei, o să lucreze Moses cu ea. Dar dacă o primeşti, va fi a ta.

Înecată de emoție, Kelsey descăleca încet. Palmele ei deveniră umede pe frâie şi simți, pe ceafă, respirația caldă a calului.

- O primesc cu multă bucurie. Mulțumesc.

- Cu plăcere. Şi acum trebuie să mă întorc în casă. Am un prânz de afaceri.

Kelsey făcu un pas înainte, apoi se opri, dându-i brusc frâiele, lui Moses. Trebuia să alerge ca să o prindă din urmă pe Naomi, cu paşii ei lungi. Puse o mână timidă pe umărul acesteia şi făcu un gest care îi veni mai simplu, mai firesc decât îşi închipuise ea. O sărută.

- Mulțumesc, spuse ea din nou, dar îşi înghiți restul cuvintelor, când Naomi o îmbrățişa, strângând-o tare, la piept.

Dar unde, se întrebă Kelsey, simțind pulsând, în mama ei nevoia interioară, unde se ascunsese atâta pasiune? Cum putuse sta acolo tot timpul, fără să se arate?

- Îmi pare rău, spuse Naomi încet, îndepărtându-se repede. Trebuie să mă ocup neapărat de nişte acte de proprietate. Sunt în întârziere, mai spuse ea şi plecă repede.

Emoții conflictuale de luptau în ea. Kelsey rămase acolo neajutorată, dorindu-şi să se înțeleagă pe sine, mai mult decât pe femeia care-i dăduse naştere.

Capitolul 13

Zilele treceau repede. Kelsey avea un cal al ei, o aventură romantică incitantă, cu un bărbat fascinant care o complexa, şi o curiozitate vie pentru o mamă pe care începea să o iubească.

Nu se aşteptase că o va iubi pe Naomi. Că-i va stârni curiozitatea, asta în mod sigur. Se aşteptase poate şi că va începe să o respecte. Dar era imposibil să trăieşti atât de aproape de o femeie ca Naomi şi să nu începi să simți cum ți se răvăşesc emoțiile.

Timp prea mult ca să se gândească la toate astea, nu avea. Cum se apropia Bluegrass Stakes, poarta spre derbiul cel atât de important, atât Three Willows cât şi Longshot erau adevărați stupi de activitate.

Kelsey nu era încă în stare să recunoască asta, dar o şi vedea pe Honor acoperită cu pătura de trandafiri roşii, peste vreo alte două derbiuri.

Astăzi, făcea un pas important spre această țintă.

Fusese instalată o poartă de start, în afara ovalului de exerciții de la Three Willows. Deşi iarna încetase să-şi mai arate colții, aerul încă mai era rece. Kelsey trase nervos de jachetă, sperând că nu-i va transmite calului nimic din această nervozitate.

Un pur-sânge se naşte ca să alerge, îşi spuse ea. Aceasta era doar o lecție, în format obişnuit. Dar oricât sânge de campion ar exista într-un cal, acesta singur nu l-ar trece peste linia de finiş, dacă nu ar învățat cum să treacă printr-o cuşcă din oțel, din care să iasă alergând.

- Înțeleg că te gândești că ai aici un viitor concurent, spuse Gabe apropiindu-se şi frecând mânza pe bot. Honor îşi dădu urechile pe spate şi se uită la Gabe, apoi, acceptând mirosul şi atingerea, şi le ridică înapoi şi se apropie de el.

- De data asta sunt sigură. Kelsey puse o mână de proprietar pe hamul lui Honor. Nu te-am mai văzut pe aici în ultimele zile.

- Ți-a fost dor de mine?

- Nu în mod deosebit. Kelsey era recunoscătoare faptului că nu căzuse pradă acelui umilitor obicei de a aştepta lângă telefon. Nu încă. Suntem cu toții destul de ocupați în aceste zile.

- Double se antrenează din nou o normă întreagă. Kelsey renunță la orice pretenție şi-l luă de mână.

- Ah, este minunat! Ce bine-mi pare.

Gabe îşi făcu plăcerea de a o săruta uşor pe degete.

- Să ții minte ce-ai spus, după ce o să câştige derbiul.

- Banii mei sunt cu Pride. Şi la fel era şi inima ei. Dar poate că o să pun ceva deoparte să pariez şi pe Double.

- Îl trimitem la Keeneland, să participe la o cursă. Jamie vrea să-l testeze în mod serios, înainte de Bluegrass Stakes.

- Mergi şi tu cu el? îl întrebă Kelsey, ca din întâmplare.

- O să fiu peste tot, unde o să fie calul, inclusiv cercul învingătorilor, de la Churchill Downs. O mângâie pe păr, la fel cum mângâiase mai devreme şi calul. Nu vrei să-mi ții companie?

Kelsey se întoarse ca să verifice chingile de la şaua lui Honor.

- Eu mă gândeam să o însoțesc pe Naomi în ringul învingătorilor.

O strânse tare de păr.

- La Keeneland, draga mea. Două zile, mai mult sau mai puțin singuri. Se apropie mai mult de ea. Kelsey împrăştia deja, în jurul ei, mirosul de cal, amestecat cu propriul ei parfum de chitră şi de primăvară. Mă întreb de câte ori aş putea face dragoste cu tine într-o scurtă excursie în afara oraşului.

Muşchii coapselor ei se transformară în ceară topită.

- Există vreun record?

- O să fie. Privind-o în ochi, se aplecă şi-i apucă cu dinții buza de jos. Ai, spuse el, muşcând-o o dată şi privindu-i pupilele dilatate, cea mai incredibilă gură.

- Lasă fata în pace. Încercând să pară enervat, Moses îi arse lui Gabe una peste braț. Iar tu, Kelsey, ai de gând să fraternizezi cu concurența sau te ții de treabă?

Kelsey îşi luă şapca şi-şi ridică bărbia.

- Le pot face pe amândouă. Se întoarse spre cal şi Moses o ajută să se ridice în şa.

- Un cocoş, îi spuse, încet.

- Sigur pe el, rectifică ea, conducând-o pe Honor spre cuşca de oțel.

Porțile erau deschise, pentru a o învăța pe Honor cu ideea înaintării prin tunelul închis. Honor zvâcni o dată cu capul şi încercă să cotească. Testând, înțelese Kelsey, balanța puterii.

- Ah, nu, să nu faci asta, îi spuse ea, încet. Mai sunt şi eu pe aici. Doar n-ai de gând să ne faci de râs pe amândouă în fața celorlalți, nu? O atingere cu genunchii, o strângere fermă a hamurilor şi Kelsey o forță să intre, oprind-o pe Honor locului, când se apropiară de poartă. Nu-i chiar aşa de rău, nu? spuse ea încetişor. Şi nici nu trebuie să stai deloc aici, înăuntru. Ce contează cu adevărat este să treci prin el. Ieşiră încet prin cealaltă parte, dădură cercul şi reluară procesul.

- Are mâini bune, spuse Moses.

- Călare pe cal, seamănă cel mai mult cu Naomi. Gabe îşi vârî mâinile în buzunare. Precis exista un mod mai bun de a-şi petrece dimineața, decât să o urmărească pe Kelsey făcându-şi ora de antrenament cu mânza vijelioasă. Dar nu-i trecea nici unul prin cap. Cum merg lucrurile între ele?

- Încet, calm. Nu există salturi spectaculoase, dar aş zice că au trecut de tură, când Naomi i-a dăruit mânza asta.

- Îşi face multe speranțe cu acest cal.

- Îşi face şi mai multe, cu fata. Considerând că e momentul potrivit, Moses se întoarse astfel încât să-l privească pe Gabe în față. Ştiu că are un tată, dar lipseşte momentan. Aşa încât mă sacrific eu

să-ți spun să ai grijă cum te porți. Kelsey nu este o fată disponibilă oricând şi Naomi s-ar întrista dacă i-ai face vreun rău.

Chipul lui Gabe se întunecă. Când vorbi, în glasul lui nu se făcea auzit nici resentimentul, nici mânia, ci doar o oarecare curiozitate.

- Iar tu presupui că o să-i fac rău.

Moses scoase un trabuc din buzunarul lui Gabe şi şi-l vârî într-al lui.

- Nu-mi arunca mie privirea asta enigmatică. Tribul meu câştigase deja trofeul pentru impenetrabilitate, când ai tăi se mai înghesuiau încă în caverne, mâncând carne crudă. Iar eu nu presupun nimic. Vă stă bine împreună. Îşi întoarse ochii ca să vadă cum progresase Kelsey. Gân-deşte-te doar, foarte bine. Habar n-ai dacă o tăvăleală în fân poate face rău cuiva, până nu-ți scoți paiele din păr.

Buzele lui Gabe se arcuiră într-un zâmbet.

- De la care din triburi vine vorba asta înțeleaptă? De la cel enigmatic sau de la cel pierdut?

- Nu o forța, atâta tot. Are şi ea o inimă. Supărat pe el însuşi, Moses îşi târî paşii prin iarbă, ca să-i cizeleze eforturile lui Kelsey.

Da, are inimă, fu Gabe de acord, studiind-o în timp ce aceasta asculta cu atenție sfaturile antrenorului. Inimă şi sânge nobil.

Existau unele femei dornice să treacă cu privirea peste acele câteva fisuri din educația lui. Multe, care o şi făcuseră. Mai multe, se gândi el la rece, gata să se dea deoparte din fața unui tată bețiv, a unei treceri scurte prin celula unei închisori, şi a unui gust încăpățînat pentru jocurile de noroc.

Doar că el nu voia nici una din acele femei, stabili Gabe, pe când Kelsey îşi conducea iapa prin poartă, calmând-o, în tunelul închis. El o dorea pe această femeie.

Aşteptă, punându-şi ochelarii când soarele deveni mai puternic. Dimineața se scurgea, iar el trebuia să se întoarcă înapoi, la treburile lui. Dar aşteptă răbdător, pe margine, până când Kelsey descăleca.

- S-a descurcat bine, spuse aceasta, sărutând calul, înainte de a-i oferi un morcov. Nu i-a fost deloc teamă.

- Vreau să ne vedem diseară.

- Ce? Îşi întoarse capul, obrazul ei frecându-se încă de părul lucios animalului.

- Aş vrea să ieşim undeva împreună, în seara asta. La un restaurant, la cinema, să ieşim undeva cu maşina. Alegi tu ce vrei. O întâlnire, continuă el, în timp ce ea îl contempla cu ochi din ce în ce mai speculativi. Mi-am dat seama că am neglijat, în relația cu tine, acest ritual.

- O întâlnire? Kelsey analiză ideea. Adică să vii să mă iei de acasă, să mergem undeva şi să facem ceva ce ne-am propus, apoi să mă duci acasă şi să mă conduci până la uşă?

- Asta este mai mult sau mai puțin la ce m-am gândit şi eu.

- Bine, dar trebuie să schimbăm puțin. Îşi înălță capul, gândindu-se. Cum eu trebuie să mă scol la cinci dimineața, o să începem seara mai devreme. Mi-ar face plăcere să merg la film, să zicem de la ora şapte. După care să mergem poate la o pizza.

Acum era rândul lui să se gândească. Nu acesta era genul de seară pe care o aşteptase. Poate că era timpul să înceapă să se cunoască unul pe celălalt.

- O seară devreme şi o pizza. O să vin să te iau pe la şase. Îi ridică bărbia şi o sărută aproape absent.

- Ei, Slater, strigă ea în urma lui, aleg eu filmul?

El continuă să meargă, dar îi aruncă o privire peste umăr.

- Să nu fie subtitrat.

- De la prima întâlnire? Kelsey râse. Ce fel de femeie crezi că sunt?

- A mea, îi aruncă el şi ea încetă să mai râdă.

Nu era nimic romantic când era vorba de o pizzerie ticsită cu adolescenți. Ceea ce intenționase de fapt Kelsey. Să fie cât mai obişnuit. Să evite o situație în care atmosfera s-ar putea încinge prea mult şi să încerce să afle cine era Gabriel Slater.

- E perfect aici. Se aşează la măsuța cu şervețele italieneşti de hârtie, de pe masă, imprimate cu roşu şi verde. Aproape că uitasem că mai există şi altă viață, în afara curselor de cai.

- Aşa se întâmplă cu noi, toți.

Amuzat să se găsească cinând cu o femeie într-un loc în care pe pereți erau etalate pizze şi colțunaşi zâmbitori, îşi întinse picioarele.

- Te-ai acomodat repede cu ea şi încă într-un stil mare.

- Un talent al meu. Sau o lipsă, depinde cum priveşti lucrurile. De ce să faci ceva, dacă nu faci în întregime? Se relaxa şi-şi puse picioarele pe bancheta lui. În felul acesta, continuă ea, ori culegi laurii gloriei, ori cazi şi arzi.

- După asta alergi tu, Kelsey? După glorie? Kelsey zâmbi.

- Niciodată n-am avut o idee prea clară despre glorie şi satisfacție. Se uită în sus la chelneriță şi înapoi la Gabe. Alege tu. Mănânc orice.

- Eu, nu. Adu-ne una mică...

- Mare, interveni Kelsey.

- Mare, spuse el, încuviințând, cu ardei şi ciuperci, şi două pepsi-uri.

- Foarte conservator, remarcă Kelsey, după plecarea chelneriței.

- Îmi place să ştiu ce mănânc. Asta îi venea, se gândi el, de la o viață trăită culegând firimituri. Şi că veni vorba, nu tu ai mâncat o tonă de floricele de porumb, cu nici o oră în urmă?

Continuând să zâmbească, Kelsey îşi făcea de lucru cu lănțişorul simplu, de aur, din jurul gâtului.

- Floricelele de porumb de la cinema nu intră la socoteală. Ele fac efectiv parte din spectacol, ca şi muzica.

- A fost şi muzică? Greu de spus.

- Sunt o superficială, zise ea dând din umeri. Îmi plac filmele de acțiune. Odată, chiar am scris un scenariu, pentru cursul la care luam parte. Multe lupte, urmăriri cu maşini şi focuri de armă.

- Ce-ai făcut cu el?

Absentă, bătea cu piciorul ritmul melodiei Guns N'Roses, care urla la tonomat.

- Am obținut nota maximă, după care l-am pus deoparte. M-am hotărât să nu-l trimit, pentru că în cazul în care l-ar fi cumpărat cineva, ar fi început să schimbe totul şi atunci nu ar mai fi fost scenariul meu.

Chelneriță le servi băuturile în căni mari, de plastic.

- Şi, în afară de asta, nu intenționam să devin scenaristă.

- Dar ce, atunci?

- Multe altele. Dădu din umeri, apoi se aplecă în față, după pahar. Întotdeauna a depins de stările mele de moment. Ca şi cursurile la care am luat parte. Zâmbi repede, scurt, din colțul gurii. Sunt foarte mare în ce priveşte participarea la cursuri. Dacă vrei să ştii câte ceva din toate, de la computere la designul pentru decorarea interioarelor, sunt omul tău.

- Totul e de înțeles. Ai crescut alături de un profesor universitar. Gabe luă ceaşca. Ştiința e sacră, adăugă el.

- În parte, ai dreptate, cred. Dar mi-am închipuit, mai ales, că dacă o să încerc multe lucruri, mai devreme sau mai târziu o să dau peste ce trebuie.

- Şi ai dat.

- Da. Kelsey oftă. Ai mei s-ar fi repezit să evidențieze imediat că am mai spus asta şi altă dată. De data aceasta însă, este cu totul altceva. Nimic din ce am făcut înainte nu mi s-a părut atât de bun pentru mine, atât de firesc. Atât de real. Şi Dumnezeu mi-e martor că în viața mea, nu am muncit atât de mult ca acum.

Ca să-şi amintească de asta, se uită în jos, la mâinile ei. Începeau să se bătătorească, îşi spuse ea. Îi plăcea să creadă că se bătătorea şi ea, odată cu ele.

- Dar tu? Tu ai găsit ce voiai?

Gabe continuă să o privească în ochi. O clipă, Kelsey crezu că în spatele ochilor lui citise secrete şi dorințe care nu aveau nimic de-a face cu mirosul de usturoi şi brânză topită.

- Este posibil.

- Întotdeauna te uiți la o femeie astfel încât sărmana să creadă că eşti în stare să începi să o ciuguleşti toată, de la vîrfurile picioarelor, până sus?

- Nimeni nu mi-a cerut asta, până acum.

Gabe îşi aşează o mână pe glezna ei, care se odihnea pe banchetă, lângă el.

- Dar acum, că tot ai pomenit, ar putea fi un mod interesant de a ne încheia seara.

Chelnerița le trânti pizza, împreună cu două farfurii albe, din plastic.

- Poftă bună, le spuse ea automat şi se grăbi să onoreze următoarea comandă.

- Îmi place atmosfera de aici. Prevăzătoare, Kelsey îşi lăsă jos picioarele şi se îndreptă în scaun. Dar am deviat de la subiect. Te întrebam despre fermă. Ai găsit acolo ceea ce căutai?

Gabe folosi un cuțit de plastic ca să taie câteva felii, apoi transportă una, prin alunecare, în farfuria ei şi una, într-a lui.

- Mi se potriveşte.

- De ce?

- Ştii, draga mea, cred că ai făcut o mare greşeală renunțând la scris. Mai ales la jurnalistică.

- Nu poți obține răspunsuri fără să pui întrebări. Luă prima înghițitură, iute din cauza feliilor de ardei roşu, cleioasă din cauza brânzei şi oftă, aprobator.

- Cel puțin când e vorba de unii oameni. Ție nu-ți plac întrebările, Slater?

Gabe o evită pe aceasta şi se întoarse înapoi, la precedenta.

- Mi se potriveşte, pentru că este a mea.

- E atât de simplu?

- Nu, e atât de complicat. Dar sper că nu vrei să strici seara cu o incursiune în viața mea, Kelsey. Strică pofta de mâncare.

- Am un stomac bun. Îşi şterse sosul de pe deget. Tu o cunoşti pe a mea, Gabe. Cel puțin câteva din momentele bune şi din cele rele. Eu nu o să fac nici un pas spre următoarea etapă, fără să ştiu cât de cât, cu cine îl fac. Kelsey continuă să mănânce, în timp ce Gabe se încrunta, privind-o. Aceasta nu este nici un ultimatum, continuă ea şi nici o garanție. Este doar un fapt. Mă simt atrasă de tine şi-mi place să fiu cu tine. Dar nu te cunosc.

Dacă l-ar fi cunoscut, Gabe era sigur că existau destule şanse ca sentimentele ei față de el să se estompeze considerabil. Riscuri mari. Mă rog, mai riscase el şi înainte. Când meritase, într-adevăr.

- Dă-mi voie mai întâi să-ți spun ceva despre tine. Unicul copil al unui tată devotat. Foarte uniți, ocrotită. Răsfățată.

Ultima afirmație o duru puțin, dar nu negă.

- În regulă. Este adevărat că am obținut aproape tot ce mi-am dorit, de când m-am făcut mai mare. Pe plan emoțional. Şi material. Presupun că rostul, în cea mai mare parte, era ca să compenseze lipsa mamei. Dar eu nu i-am resimțit lipsa.

- O casă mare, în afara oraşului, continuă el. Şcoli bune. Tabere de vară, lecții de balet.

Dacă încerca să o enerveze, ei bine, reuşise. Distantă, Kelsey mai luă o felie.

- Ai uitat lecțiile de pian, de înot şi de călărie. Fac toate parte dintr-un întreg. Şcolile, colegiul la alegere şi o nuntă mare, scânteietoare, care să încununeze totul.

- Tu habar n-ai de unde vin eu, Kelsey. O să-ți spun şi tot nu o să înțelegi.

Dar o să-i spună, se hotărî el. Şi o să vadă cum cad cărțile.

- Poate că seara nu mă băgam în pat chiar flămând. Fie că se găseau destui bani pentru mâncare, fie că reuşeam să fur sau să cerşesc suficient. Copiii sunt buni la întins mâna şi la furat, adăugă el, urmărindu-i ochii. Adulții simt milă pentru ei sau nu-i bagă în seamă.

- Mulți oameni sunt puşi în situația de a trebui să cerşească bani, spuse ea prevăzătoare. Nu ai de ce să-ți fie ruşine pentru asta.

- Spui asta pentru că nu ai fost niciodată în situația de a cerşi. Sau de a lua. Gabe agită gheața din ceaşcă, după care puse cana jos. Probabil că noaptea auzeam, sau încercam să nu aud, bătăile din camera alăturată. Sau pe mama, plângând. Sau pe vecina, de alături, câştigându-şi banii pe o oră, cu un individ oarecare. Dacă aveam noroc, mă sculam în acelaşi pat în care mă culcasem. Dacă nu, mama venea la mine în toiul nopții şi ne strecuram din casă, înainte de a fi dați afară în şuturi, din cauză că tata cheltuise din nou banii de chirie.

Văzu tabloul pe care i-l descria Gabe, un tablou întunecat, cu linii crâncene.

- Unde ai crescut?

- Nicăieri. La Chicago, sau la Reno sau la Miami. Iarna plecam în sud, pentru că acolo vremea este mai bună şi sezonul de curse ține mai mult. Nu conta unde ne aflam. Peste tot, locurile arată la fel dacă eşti falit şi fugar. Desigur, bătrânul spunea că ne mutam, doar. Că pregătea o mare lovitură.

Mama spăla closete ca să nu murim de foame, iar el îi lua aproape toți banii şi-i arunca pe cai, sau pe cărți, sau pe cât de departe poate sări o lăcustă. Nu conta pe ce paria, câtă vreme putea scoate câteva hârtii şi juca mare lovitură.

Vorbea fără pasiune, amărăciunea abia dacă-i aprinsese o scânteie în ochi.

- Îi plăcea să trişeze. Cel mai adesea îi reuşea, dar dacă nu, mama trebuia să muncească pe brânci ca să-l scoată din încurcătură. Îl iubea. Or, aceasta era cea mai amară dintre toate pastilele pe care a trebuit el să le înghită. Multe femei îl iubeau pe Rich Slater.

Gabe continuă să mănânce, ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească lui însuşi că nu mai conta.

- Îi plăcea să dea în ele. Unele se întorceau înapoi la el, ca să mai primească un pumn în față. Îşi purtau ochii învinețiți şi buzele sparte, ca pe nişte ecusoane. Mama era una dintre aceste femei. Dacă încercam să-l opresc, pur şi simplu ne snopea în bătăi, pe amândoi. Ea niciodată nu-mi mulțumea pentru asta şi îmi spunea doar că nu înțelegeam. Avea dreptate, adăugă el, nu am înțeles niciodată.

- Nu se putea să nu existe un loc unde să te duci. Un adăpost. Asistența socială. Poliția.

- Unii oameni sunt destinați să stea numai în unghere împuțite, Kelsey. Aşa lucrează sistemul.

- Nu, nu se poate. Nu ar trebui.

- Trebuie să cauți ajutor, să te aştepți să-l găseşti, să ai tăria să-l ceri. Mama nu a făcut nimic din toate astea. Stătea cu ochii plecați, fără să aştepte nimic, fără să ceară nimic.

- Dar tu nu erai decât un copil. Cineva ar fi trebuit... să acționeze.

- Dar eu nu le-aş fi mulțumit pentru asta. Am crescut spunându-mi-se să scuip dacă văd un polițist, să mă gândesc la cei de la asistența socială ca la cineva care te împiedică să faci ce vrei. Îi evitam, deci. Uneori mergeam la şcoală, alteori nu. Dumnezeu ştie că lui nici nu-i păsa, cât despre mama, era prea sleită ca să se mai bage. Aşa încât făceam aproape numai ce-mi plăcea. Bătrânului îi plăcea să mă care după el, uneori să chibițez, alteori să joc chiar eu. Iar dacă eram acolo, puteam face în aşa fel încât să ne mai rămână ceva bani, după ce se îmbăta şi nu-i mai păsa de nimic.

- Imposibil să nu te fi gândit să fugi, să scapi de el.

- Bineînțeles că m-am gândit. Dar îmi spuneam că, dacă rămân, îl pot împiedica să o omoare în bătăi. Şi am rămas, Dumnezeu ştie la ce bun. Mama a murit într-un azil. Pneumonie. Am mai stat cu el şase luni, ascunzând banii pe care-i cîştigam cu diferite munci, la cursele de cai. Apoi am plecat. Aveam treisprezece ani.

Şi înalt pentru vârsta lui, îşi aduse aminte. Isteț. Deja bătrân.

- Bătrânul a dat de câteva ori de urma mea. Problema era că îmi plăceau caii, aşa încât sfârşeam, invariabil, pe un hipodrom. Ca şi el. Mă zvânta în bătăi, mă țintuia locului. De obicei reuşeam să-l cumpăr.

- Să-l cumperi?

- Dacă aveam noroc, făceam bani. Cu două sutare îl trimiteam la o masă de joc, la cel mai apropiat bar. Ei, da, îşi spuse Gabe în gând, de atunci mai crescuse prețul. De fiecare dată când scăpăm de el, reluă Gabe, plecam... cu un singur gând în minte. Într-o bună zi o să fiu propriul meu stăpân. Atunci, el nu se va mai putea atinge de mine. Nimeni nu va mai putea. Dar văd că nu mănînci.

- Îmi pare rău. Întinse mâinile şi i-o cuprinse pe a lui, cu putere, între ele. Îmi pare sincer rău, Gabe.

Nu milă căuta el. Înțelese acum că ar fi vrut ca ea să simtă groază, că ar fi vrut ca ea să-l privească şi să se dea înapoi îngrozită. Atunci ar fi avut o scuză, ca să se îndepărteze de ea şi să înceteze această cursă spre un viitor pe care nu-l întrezărea.

- Am petrecut o vreme şi în închisoare, în urma unui joc de poker de care nu mi-am dat seama la timp că era o cursă. Aşteptă ca ea să comenteze asta, dar Kelsey nu spuse nimic şi Gabe continuă: Eu eram un peşte mic, dar mă încurcasem cu cei barosani. Când am ieşit, am devenit mai isteț. Mai dădeam câte o mică lovitură, pe ici, pe colo, dar mă ocupam mai mult cu jocurile de noroc, decât cu coțcăriile. Munca la grajduri era un mod bun de a-mi câştiga pâinea. Şi îmi plăceau caii. Nu m-am mai apucat de prostii, pentru că nu-mi plăcuse la închisoare. Nu m-am apucat de băutură, pentru că de fiecare dată când încercam, mi-aduceam aminte de mirosul tatălui meu. Şi apoi, am avut noroc.

Terminîndu-şi povestea, se lăsă pe spate şi-şi aprinse o țigară.

- Mă înțelegi mai bine, acum?

Oare chiar crezuse că ea nu o să vadă mânia, cicatricile? Poate că lumea care trecea pe lângă masa lor vedea un bărbat stând de vorbă în timp ce mânca, încântat de compania pe care o avea. Dar dacă ar fi privit în ochii lui, dacă ar fi privit cu adevărat, cum ar fi putut să nu vadă furia rece, ca oțelul? Hotărâtă, Kelsey îşi puse înapoi mâna pe mâna lui.

- Poate că nu înțeleg întru totul. Dar cred că ştiu că trebuie să fi fost un coşmar să trăieşti cu un alcoolic care...

- Nu este un alcoolic, o întrerupse brusc Gabe, cu o voce înghețată. Există o diferență între a fi alcoolic şi a fi bețiv, Kelsey. Nici un program în douăsprezece trepte nu o să schimbe faptul că este un bețiv şi încă unul rău, căruia îi place să bată femeile sau pe oricine este mai slab ca el. Şi nu a fost un coşmar, a fost viața însăşi. Viața mea.

Kelsey îşi retrase mâna.

- Da, este greu să înțeleg.

- Ai dreptate. Prefer să te uiți la mine şi să iei ceea ce vezi. Sau să pleci.

- Suntem amândoi produsul mediului în care am crescut, Gabe. Într-un fel sau în celălalt. Iar eu nu am de gând să țin la cineva pentru ceea ce pare că este. Nu din nou. Iar dacă tu mă vrei, o să trebuiască să accepți faptul că îmi pasă.

Gabe îşi scutură trabucul.

- Asta sună, în mod clar, ca un ultimatum.

- Asta şi este.

Kelsey îşi împinse farfuria într-o parte şi-şi luă jacheta.

- Avem un drum lung până acasă. Mai bine să o luăm din loc.

Se gândi mult la băiețelul care-şi făcuse drum cu coatele, prin copilărie. Un copil care se dusese la culcare, noaptea, ascultând prostituatele şi bețivii, în locul cântecelor de leagăn.

Cât din acel băiat rămăsese în acest bărbat nu avea de unde să ştie. Mai mult, îşi spuse ea, decât credea Gabe. Mai mult, de asta era sigură, decât i s-ar fi permis oricui să vadă.

El, efectiv, se remodelase. Manierele impecabile, neforțate, casa uimitoare de pe colină, grajdul cu campioni. Câți din cercul curselor de cai, provenind din stratul de sus, îi cunoşteau proveniența dubioasă? Iar dacă i-o cunoşteau, se gândeau oare la ea ca la o extravaganță?

Indiferent cât s-ar fi opus Gabe, ea începea să-l înțeleagă. Şi fie că el îşi dădea sau nu seama de asta, lui Kelsey începuse deja să-i pese.

Era aproape ora unu a.m., când Bill Cunningham se repezi să răspundă bubuitului de la uşă. Îşi petrecuse, peste burdihanul gol, un halat roşu, din mătase chinezească. O privire pe ferestruică îl făcu fericit să vadă că Marla, ultima lui iubită, avea somnul bun. Îi plăcea să-şi închipuie că performanțele lui sexuale o lăsaseră sforăind în uriaşul lui pat cu apă. Dar mai mult ca sigur, erau pastilele, pe care le mâncase aceasta ca pe bomboane.

Indiferent care ar fi fost motivul, se simțea uşurat că îşi putea saluta singur vizitatorul întârziat şi nu bine venit.

- Ți-am spus să nu vii niciodată aici, şuieră Cunningham, netezindu-şi ce-i mai rămăsese din păr. Avea de gând, după derbiu, să îşi permită un mic transplant.

- Ei, ei, Billy Boy, nu m-a văzut nimeni. Rich trecuse tocmai de jumătatea unei beții zdravene. Nu se clătina, nici măcar nu se bâlbâia. Dar i se vedea asta în strălucirea ochilor. Şi chiar dacă am fost văzut, la naiba, nu există nici o lege care să împiedice pe cineva să-şi viziteze un vechi tovarăş de poker, nu-i aşa? Zâmbi, privind în jur, la opulentul hol. Bătrânul Bill îşi revenise destul de bine, observă Rich gândindu-se că l-ar mai putea stoarce de câteva foițe în plus. Dai şi tu ceva de băut?

- Ai înnebunit? Deşi în toată casa nu se mai afla nimeni în afară de Marla, care călătorea departe, cu ajutorul barbituricelor, Cunningham vorbea în şoaptă. Ai cumva idee că a fost poliția aici? Aici, repetă el, ca şi cum casa lui mult prea bine pusă la punct ar fi fost la fel de sacrosanctă ca şi o biserică. Şi mi-au pus întrebări, pentru că nu ştiu ce băiat de grajd cu gura mare le-a spus că Lipsky a rânit bălegarul la mine, vreme de vreo două zile.

- Ți-am spus doar că a fost o greşeală. Dar una mică. Ridică două degete, strâns lipite, uitându-se la ele. Unde e barul, Bill? Sunt la fel de uscat ca şi Sahara aia nenorocită.

- Nu vreau să bei în casa mea.

- Ei, dar nu ai de gând, sper, să vorbeşti astfel cu un partener de afaceri, Bill. Mai ales acum, când am să-ți fac o nouă propunere.

Cunningham îşi umezi buzele.

- Afacerile noastre s-au încheiat.

- Exact despre asta voiam şi eu să vorbim. La un păhărel, ca doi prieteni.

- Bine, fie, dar scurt.

Aruncă o privire în sus pe scări, în timp ce trecu prin dreptul lor, ca să intre într-un living retras, în tonuri aurii şi albastru regal.

- Şi să vorbeşti încet. Am o femeie, sus.

- Cocoşule. Rich îi dădu un ghiont în coaste. Nu are cumva o prietenă? Şi din punctul ăsta de vedere stau pe uscat cam de multicel.

- Nu. Şi stai deoparte. Nu vreau să ştie de existența ta sau de orice altă chestie de-a noastră. E bine făcută, dar nu e prea deşteaptă.

- Femeia ideală. Scoțând un sunet de apreciere, Rich se lăsă într-un fotoliu cu spetează largă, îmbrăcat în catifea aurie. Într-adevăr, spuse el, ştii să trăieşti, amice, întotdeauna am spus că Billy ăsta, da, ştie să trăiască.

- Vezi să nu începi să trâmbițezi asta peste tot.

Cunningham turnă în două pahare scotch de doisprezece ani. O risipă inutilă în ce-l privea pe Rich, dar simțea nevoia să facă impresie întotdeauna.

- Parcă trebuia să te ocupi de Lipsky.

- Asta am şi făcut. Mulțumit de el însuşi, Rich învârti băutura în pahar, apoi o dădu peste cap. Elegant, ce zici, să-l pun la pământ aşa cum pui la pământ un cal?

Mâna lui Cunningham tremură când duse paharul la gură.

- Nu vreau să aud nimic despre asta. Mă refer la chestia dinainte. Isuse, Rich, nu trebuia să omori pe nimeni. Bătrânul Mick era ca un sfînt, în lumea curselor.

- O complicație neprevăzută, spuse Rich, ridicându-se să-şi reumple paharul. Iar în ce-l priveşte pe Lipsky, a plătit în mod clar pentru asta. Aici a dus faptul că nu mi-a ascultat instrucțiunile. Asta o să te mai coste încă zece mii.

- Ți-ai ieşit cumva din minți? Cunningham sări ca ars, vărsând puțin scotch. Asta ai făcut-o din proprie inițiativă, Rich.

- Ca să-ți protejez investiția. Nu le-ar fi durat polițiştilor mai mult de cinci minute ca Lipsky să arate cu degetul spre mine. Arată spre mine, spuse el afabil, arată spre tine. Aşadar, încă zece bătrâne, Bill. Este un preț corect.

Înghiți cu greu. Banii care-i picaseră în mâini pentru Big Sheba fuseseră ca un miracol. Dar miracolul are şi el un preț.

- Poți să-mi ceri şi zece milioane. Sunt stors ca o lămâie.

Rich se aşteptase la asta şi era dispus să fie rezonabil.

- Pot aştepta până după luna mai, nici o problemă. Ce înseamnă două săptămâni, între prieteni? Dar acum... Rich îşi puse picior peste picior. Mi-a venit o idee, Billy. O mică variațiune pe tema noastră, rentabilă pentru amândoi. Vrei să faci bani la Churchill Downs, la fel ca şi mine. Dar eu mai am încă un plan şi nişte socoteli de încheiat cu băiatul acela al meu.

- Nu-mi pasă câtuşi de puțin de problemele tale de familie, câtă vreme mi-am făcut treaba. Dar ideea de a i-o plăti lui Gabe începu să încolțească în el, încălzindu-l parcă mai mult decât scotch-ul. Iar chestia asta cu Lipsky era cât pe ce să strice totul.

- N-ai de ce să-ți faci griji. N-ai de ce. Rich clătină leneş mâna în care ținea paharul. Totul este sigur... cu, aşa cum am spus, o mică modificare.

- Ce fel de modificare?

- În fine, oftă Rich şi sorbi din pahar. Îți povestesc totul. Şi părerea mea este că o să apreciezi ironia trgului, Billy băiete. Într-adevăr cred că aşa o să fie.

Ceva mai târziu, când Cunningham se strecură înapoi în pat, tremura. Nu era un om însetat de sânge, se asigură el. Nu era vina lui că muriseră doi oameni. Cum spusese şi Rich, aşa a fost să fie.

Poate că fusese el nebun să se înhăiteze cu Rich Slater, dar era disperat. Iar totul îi căzuse atât de la timp în poală, încât consideră asta ca pe un semn. Planul modificat de Rich avea şi el o logică, deşi hidoasă.

Dar ce altă alegere ar fi avut? se întrebă Cunningham. Dacă pierdea la Churchill Downs, putea să-şi ia adio de la toate păpuşelele lui, de la căsoiul de la țară, de la plimbările lui semețe, prin padoc.

Big Sheba era, îşi spuse el, asul lui din mânecă. Îşi băgase banii, până la ultimul dolăraş pus deoparte sau pe care-l putuse împrumuta, în mânza asta. Iar ea avea plămânii slabi. Închise ochii, strângând pleoapele, blestemându-se că paria pe cai.

Avea nevoie de derbiu şi numai de derbiu, ca să-şi revină. După aceea, o va ține pe Big Sheba pentru montă. O să poată trăi lejer numai din banii pe mânjii ei.

Nu era prima oară, îşi spuse el, revenind la planul lui Rich. Şi trecuse peste asta fără prea multe probleme. O singură cursă, îşi spuse el, doar o singură, bună, cursă.

Simțind nevoia de căldură, se încolăci în jurul Măriei, până când sforăitul ei îl legănă, adormindu-l.

Capitolul 14

Era un drum mai lung decât îşi amintea Kelsey, din Virginia rurală spre suburbia Maryland-ului. Un timp lung, în care să se gândească. Nu se îndoia că o să i se opună rezistență. Şi dacă nu cumva lucrurile se schimbaseră în ultimele câteva săptămâni, o formidabilă rezistență. Mai mult ca sigur, Candace o sunase pe Milicent ca să o anunțe de venirea lui Kelsey.

Mai bine să-i înfrunte pe toți deodată, hotărî Kelsey. Ca să-i şocheze, să-i dezamăgească, să-i jignească. O descriere perfectă. Candace o să fie şocată, tatăl ei dezamăgit, iar bunica, jignită.

Cât despre ea, spera că o să fie fericită.

Când intră pe alee, îl văzu pe tatăl ei lucrând la stratul cu flori. Purta un pulover vechi, cu petice la coate şi pantaloni suflecați, din doc, şi plivea azaleele atunci îmbobocite.

Prea plinul iubirii o inundă abia când se dădu jos din maşină şi traversă gazonul tuns, ca să-l îmbrățişeze. Rămaseră aşa, în genunchi, unul lângă celălalt, ca să admire tufele care începeau să înflorească.

- Iubesc casa asta, spuse ea încet, odihnindu-şi capul pe umărul lui. Chiar de curând am înțeles ce noroc am avut să cresc aici. Se gândi la Gabe şi trecu cu mâna peste bobocii de culoarea somonului. Cât de fericită am fost că te-am avut pe tine, că am avut flori în grădină. Şi lecții de balet, mai adăugă ea, zâmbind, vag.

- După numai şase luni, ai început să urăşti lecțiile de balet, îi aminti el.

- Dar am fost norocoasă că le-am avut.

Îi cercetă chipul şi-i mângâie părul care i se revărsa pe umeri.

- E totul în regulă, Kelsey?

- Da.

- Ne-am făcut griji pentru tine. Această recentă violență...

- Ştiu, îl întrerupse ea. Este oribil ce s-a întâmplat cu cei doi oameni. Aş fi vrut să-ți spun că nu mă afectează, dar e imposibil să fie altfel. Dar eu una sunt în perfectă stare.

- Am vrut să mă conving singur.Telefoanele nu sunt acelaşi lucru. Îşi strânse sculele de grădinărit într-un coş de plasă de sârmă. În sfârşit, iată-te acasă. Asta contează cu adevărat. Haide să ocolim casa, să intrăm prin spate, căci altfel Candace mă jupoaie de viu, dacă-i murdăresc gresia.

Kelsey îşi strecură un braț în jurul taliei lui, în timp ce se îndreptau spre casă.

- Am văzut maşina bunicii.

- Da, a sunat-o, când ne-ai anunțat că vii acasă. Sunt înăuntru, discută despre balul de caritate de la club, Balul primăverii. Îi aruncă un zâmbet plin de înțelegere. Şi cred că în fruntea problemelor de pe listă, se află aceea de a-ți găsi ție un însoțitor corespunzător.

Ea tresări fără să vrea, apoi îşi aminti.

- Balul primăverii. Are loc în mai, nu-i aşa?

- Da. În prima sâmbătă.

Aceasta era ziua în care sosea primăvara în Kentucky, îşi spuse ea. Aceeaşi zi, în fiecare an. Ziua derbiului. Se gândi că lipsa ei de la bal o să fie încă un păcat, din partea ei.

- Tată. Aşteptă ca acesta să-şi pună jos sculele, în micuța magazioară, care era la fel de fără pată ca şi restul casei. Nu o să fiu în oraş, în weekend-ul balului.

- Nu o să fii în oraş?

Intră în bucătărie, să se spele pe mâini.

- Kelsey, dar n-ai lipsit de la nici un bal, de la vîrsta de şaisprezece ani.

- Îmi dau seama. Îmi pare rău, dar am alte planuri. Tatăl ei nu spuse nimic, continuând să se şteargă pe mâini. Dezamăgirea, îşi spuse ea, începuse deja. Am planuri, repetă ea. Şi prefer să vă spun, odată la toți, despre ce anume este vorba.

- Bine, atunci. încercând să nu-şi facă griji, o însoți în camera de zi.

Candace şi Milicent se aflau deja acolo, stând de vorbă peste sandvişuri minuscule, şi ceşti de cafea, din porțelan de Dresda. Ceai de iasomie, constată ea, după ce adulmecă discret aerul. Îi trecu prin cap că dacă s-ar fi aflat la grajduri acum, poate că ar fi înfulecat cu lăcomie un sandviş şi ar fi dat pe gât o cafea neagră, tare.

Gusturile ei alături de alte lucruri se schimbaseră repede.

- Kelsey. Râzând încântată, Candace se ridică şi-şi sărută fiica vitregă pe amândoi obrajii. Kelsey adulmecă subtilul miros al parfumului L'Air du Temps, care se adăugă celui de ceai şi semnăturii Chanel, a bunicii.

Arome de budoar, se gândi Kelsey. Ea se obişnuise, fără rezerve, să folosească numai parfumurile grajdurilor de cai. O îmbrățişă pe Candace cu mai mult entuziasm, ca şi cum ar fi vrut să se scuze.

- Arăți superb. O nouă coafură?

Instinctiv, Candace îşi mângâie uşor buclele scurte, sabie.

- Nu e prea ingenuu, nu? Dacă este aşa, numai Princeton este de vină.

- Îți vine perfect, o asigură Kelsey, amintindu-şi dintr-o dată că de săptămâni întregi nu-i mai făcuse o vizită nici lui Princeton şi nici altui coafor.

- Bună, bunico. Salutul, ca şi sărutul pe obraz, erau rigide şi din datorie. Şi tu arăți minunat.

- Văd că ai mai pus puțină carne pe tine. Milicent sorbi din ceai, studiind-o pe Kelsey peste buza ceştii. Îți stă bine. Ai însă grijă să nu exagerezi. Oasele subțiri nu suportă prea multă greutate.

- În cea mai mare parte sunt muşchi. Kelsey îşi încorda bicepşii doar ca să enerveze, i-am făcut rânind bălegarul şi vânturând fânul. Zâmbind, se întoarse spre o îndoită Candace. Mi-ar face plăcere puțin ceai. Nu te speria, m-am spălat după treburile de dimineață.

- Bineînțeles, bineînțeles. Stai jos, draga mea. Philip, sper că nu ai adus grădina cu tine, pe pantofi.

- Nici un firicel. Acceptă şi el fără nazuri ceaiul şi un sandviş minuscul. Diseară, când o să se întoarcă Channing acasă, Philip ştia că o să aibă companie la un raid prin frigider. Azaleele sunt timpurii, anul acesta. Nu cred că au fost vreodată mai frumoase.

- Aşa spui în fiecare primăvară. Candace îl bătu pe mână cu dragoste. Ştii, suntem singura casă din zonă, fără grădinar, dar nu există grădină care să se poată compara cu a noastră. Nu, când Philip îşi pune în funcțiune vrăjile lui.

- Frumos hobby, consimți Milicent. Şi eu am preferat întotdeauna să-mi tund singură trandafirii.

Îşi întoarse atenția spre Kelsey. Cel puțin, îşi spuse ea, fata avusese destul bun simț ca să se îmbrace corespunzător. Fusese aproape sigură că o să-şi etaleze încăpățânarea ei înțepată şi o să apară încălțată în cizme pline de noroi. Jacheta şi pantalonii de culoarea caisei erau însă flatante şi dovedeau mult gust.

- Ca să vezi, Candace şi cu mine, începu ea, discutam tocmai despre aranjamentele florale pentru Balul primăverii. Suntem în comitetul de organizare. Tu ai ochi bun la asemenea lucruri, Kelsey. Te vom delega pe tine să tratezi cu florarul.

- Apreciez încrederea, dar trebuie să refuz. Mă tem că nu o să fiu aici.

- Pentru bal! Candace râse din nou şi mai turnă un ceai. Dar bineînțeles că o să fii aici, draga mea. Se contează pe tine. Înțeleg că trebuie să te simți oarecum groaznic, cu divorțul finalizat şi cu Wade care va veni acolo cu noua lui logodnică, dar nu trebuie să te laşi doborâtă. De fapt, tocmai ne gândeam, Milicent şi cu mine, la o soluție.

Kelsey dădu să le explice, dar se opri.

- Ah, într-adevăr, asta făceați?

- Da, desigur. Numai entuziasm, Candace mai adăugă o bucățică de zahăr în ceaiul ei. Desigur, a fost foarte drăguț din partea lui Channing că te-a însoțit anul trecut, dar nu am vrea să devină un obicei. Oricum, oamenii vor discuta mai puțin dacă vei avea un însoțitor mai convențional.

Gazdă perfectă, Candace oferi, întinzând platoul celor din jur, sandvișuri cu castraveciori.

- Întâmplător, fiul lui June și lui Roger Miller tocmai s-a mutat înapoi în zonă. Trebuie să-ți amintești de Parker, Kelsey. În ultimii cîțiva ani a practicat chirurgia stomatologică la New York și acum lucrează la o clinică prestigioasă din Washington D.C. Parker nu s-a căsătorit nici până acum, adăugă ea, cu un zâmbet șiret.

- Da, îmi amintesc de el.

O familie excelentă, un statut social la fel. Cele mai bune școli, cei mai buni profesori, totul, cel mai bun.

- Am vorbit deja cu Millerii. Încântată de manevră, Milicent sorbi ceaiul delicat aromat. Te va însoți Parker. E totul aranjat.

Tipic, se gândi Kelsey, luptând cu furia care creștea în ea. Totul era atât de tipic.

- Sunt sigură că domnul și doamna Miller sunt încântați să-l aibă pe Parker din nou în apropiere, iar pe voi vă rog să-i transmiteți toate cele bune din partea mea. Dar eu nu voi fi aici. Săptămâna aceasta o să plec în Kentucky și nu o să mă întorc decât după prima săptămâna a lui mai.

- Kentucky? Milicent își trânti ceșcuța în farfurioară. Ce cauți tu în Kentucky, pentru numele lui Dumnezeu?

- Mă duc la derbiu. Până și în cercurile în care umbli tu, bunico, este un eveniment acceptabil. Chiar cred că o să reprezinte un subiect foarte fierbinte la bal, după ce mânzul de la Three Willows îl va câștiga. Și eu o să fiu acolo, când va câștiga, spuse Kelsey uitându-se la tatăl ei, sperând că acesta va înțelege.

- Dar e de nescuzat, sări Milicent. Familia Byden este membră fondatoare al clubului, încă de pe vremea bunicului tău. Am participat întotdeauna la bal.

- Lucrurile se mai schimbă. Kelsey încerca să-și păstreze un ton mai curând rezonabil decât dur. Am o slujbă, o responsabilitate și o nevoie. Nu am de gând să renunț la nici una dintre ele pentru un dans la clubul regional. Și, Candace, oricât de mult apreciez preocuparea ta, nu-mi doresc un însoțitor aranjat. Am o legătură cu cineva.

- Ah! Candace clipi și se forță să pară încântată. Bine, desigur, dragă, este minunat. Trebuie neapărat să vii cu el.

- Eu nu cred. Nu cred că este genul potrivit pentru un club regional, spuse ea, strângându-i lui Candace mâna, cu simpatie.

- Presupun că este unul din grăjdarii voștri, spuse Milicent cu răutate.

- Nu. Incapabilă să se stăpânească, Kelsey nu se lăsă mai prejos. E un jucător, adăugă ea.

- Ești exact ca și mama ta. Milicent se ridică dreaptă ca un băț. Te-am prevenit, îi spuse ea lui Philip. Nu m-ai ascultat când a fost vorba de Naomi și nu m-ai ascultat nici în ce o privește pe fata ei. Iar acum, plătim cu toții prețul.

- Milicent. Ridicându-se repede, Candace ieși în grabă, după soacra ei.

Kelsey își puse ceaiul deoparte. Îi păruse rău, aproape înainte să-i fi ieșit vorbele din gură. Nu din cauza sentimentelor lui Milicent, ci pentru tatăl ei.

- Nu am dat dovadă de prea mult tact, începu ea.

- Onestitatea a fost întotdeauna la tine mai puternică decât tactul.

Vocea lui era obosită, făcând-o pe Kelsey să se simtă și mai vinovată.

- Ești dezamăgit. Aș vrea să existe o cale ca să pot face ceea ce simt nevoia să fac, fără să te dezamăgesc.

- Este o situație care nu poate face plăcere tuturor. Se ridică, întorcându-și spatele de la ea și ducându-se la fereastră. Vedea de aici azaleele, bobocii strânși, pe cale să elibereze florile ascunse în ei. Florile nu rămân blocate, ci explodează, străpungând protecția bine intenționată și țâșnind sfidătoare spre viață. Ai mult din ea, continuă el blând. Nu pot spune că nu m-am așteptat la asta. Îi semeni atât de mult, cu mult mai mult decât îi semeni la înfățișare. O parte din mine, o parte de care îmi este

ruşine, vrea să-ți spună că faci o greşeală. Că nu aparții lumii ei. Această parte din mine nu vrea să vadă cât de fericită te face faptul că într-adevăr aparții lumii ei.

- Simt că am descoperit în sfârşit ce trebuie să fac cu viața mea. Simt că nu mai trebuie să alerg după fiecare colț, ca să văd dacă nu cumva găsesc acolo ceva mai interesant, mai important. Până acum, numai asta am făcut toată viața. Amândoi ştim asta.

- Erai în căutare, Kelsey. Nu trebuie să-ți fie ruşine pentru asta.

- Nu mi-e ruşine. Dar sunt obosită de asta. Mă descurc bine cu caii, cu munca pe care o fac acolo, cu oamenii. Nu mă mai pot întoarce înapoi în apartamentul meu, la toate slujbele mele ca-e-mi dădeau sentimentul că sunt ocupată, la weekend-urile la club. Mă simt ca şi cum m-aş...

- Ca şi cum te-ai deschide? Pentru că îl durea să le mai privească, se întoarse cu spatele la flori. Că ţâşneşti spre libertate?

- Da. N-am ştiut cât de nemulțumită eram - mai ales de mine însămi.

- Asta se poate, spuse Candace, din nou în cameră. I se lungise fața şi în ochi i se citea mânia. Dar nu aveai nici un motiv să fii brutală, continuă ea. Tatăl tău, eu şi bunica ta nu încercăm decât să te ajutăm să depăşeşti un moment greu.

- Eu cred, spuse Kelsey rar, că adevărul este că acest moment nu este atât de greu pentru mine, cum presupuneți voi.

- Atunci ar trebui să te gândeşti la ceilalți. La ce simte Philip. La cum gândesc ceilalți despre toate astea.

- Candace, interveni Philip, nu e nevoie de asta.

- Nu?

- Poate că ai dreptate, Candace. Mă preocupă foarte mult ce simte tata. Îmi pare însă rău, dar eu nu am sensibilitatea ta, ca să mă preocupe ce gândesc ceilalți. Nu vreau să te pun în situații dificile şi nici nu vreau ca între voi doi să apară probleme din cauza mea.

- Cu toate acestea, l-ai încurajat pe Channing să mă mintă şi să rămână acolo.

Teren nesigur, îşi spuse Kelsey şi-l înjură pe Channing că a băgat-o în chestia asta.

- L-am încurajat să rămână, da.

- Iar acum se gândeşte să se întoarcă acolo, să muncească acolo, peste vară. Roşie de emoție, Candace se apucă de speteaza unui scaun. Poate că pe tine te-a fermecat, Kelsey, atrăgându-te de partea ei, dar nu o să-i permit să îl corupă pe Channing.

- Dumnezeule mare. La capătul puterilor, Kelsey îşi trecu mâinile prin păr. De unde ți-a mai venit şi ideea asta? Nici n-ai văzut-o pe femeia asta, dar ai şi încondeiat-o ca pe nu ştiu ce sirenă dintr-un film prost, care seduce adolescenții şi distruge tot ce atinge. Ea nu şi-a deschis casa pentru Channing ca să îl corupă sau ca să vă facă vouă în ciudă. Ea a făcut asta pentru mine. Şi i-a oferit de lucru, pentru că el şi-a manifestat interesul pentru fermă.

- Ei bine, eu n-am nevoie de asta. Candace detesta să apară în rolul de cață şi nu suporta gândul că numai încăpățânarea lui Kelsey a făcut-o să fie aşa. Nu-i voi permite fiului meu să umble pe la cursele de cai şi să se asocieze cu jucători de jocuri de noroc şi cu o criminală puşcăriaşă.

Kelsey îşi lăsă mâinile în jos.

- Asta este o problemă care în mod sigur vă priveşte numai pe voi doi, pe tine şi pe Channing.

- Da, este. Este foarte adevărat că nu am nici un drept să-ți spun ce să faci. Buzele îi tremurau. Se străduise din răsputeri ca să fie pentru Kelsey nu o mamă vitregă din cărți, ci o adevărată prietenă. Iar acum, uite, totul se năruia. Şi chiar dacă ți-aş spune, tu ai continua să faci tot ce ştii tu. Aşa cum ai făcut întotdeauna, mai spuse ea.

Philip făcu un pas înainte, la fel de perplex pe cât era de îndurerat de această izbucnire.

- Candace, cred că exagerăm puțin. Nu-i decât un dans la club.

- Îmi pare rău, Philip. Jena ei plină de furie, față de scena lui Milicent o făcuse să nu se mai poată stăpâni. Milicent era mai mult decât o soacră, pentru ea. Era prietena ei, aliata ei. Am senzația, continuă ea, că trebuie să cunoşti şi părerea mea despre asta. Este mai mult decât un dans. Este o chestiune de loialitate şi de comportament corespunzător. Această situație nu mai poate continua. L-ai rănit suficient pe tatăl tău, alegând-o pe Naomi în locul lui.

- Asta crezi că fac? Kelsey se întoarse spre tatăl ei. Asta gândeşti tu? Îți este imposibil să te gândeşti că sunt în stare să-mi pese de voi amândoi? Că sunt în stare să învăț să accept şi să iert?

- Nu ai nimic pentru ce să-l ierți pe Philip, interveni Candace, cu fermitate. El a făcut tot ce era drept să fie făcut.

- Am făcut ce am crezut că era cel mai bine, spuse el încet. Este greu pentru mine, Kelsey. Nu pot să-ți spun că nu este. Dar tot mai vreau ce este mai bine pentru tine.

- Iar eu încerc să aflu ce înseamnă asta. Sau, dacă nu pot afla ce este cel mai bine, măcar să aflu ce este corect. Nu vreau să te rănesc pe tine, în acest proces.

- Sunt convinsă că nu vrei, spuse Candace, obosită. Niciodată nu o înțelesese cu adevărat pe fiica ei vitregă. De ce să o înțeleagă tocmai acum? Problema este, Kelsey, cea dintotdeauna. Tu priveşti drept înainte, spre scopul tău, fără să observi consecințele atingerii lui. Iar atunci când îl atingi, nu întotdeauna îl mai vrei.

Această analiză pătrunzătoare o duru mai mult decât orice izbucnire de mânie.

- Ceea ce înseamnă că sunt rece şi superficială. Vocea îi tremura, în ciuda faptului că se lupta să şi-o stăpânească. Nu este prima dată că mi s-a mai spus asta, aşa încât este greu să mă justific.

- Asta nu este adevărat. Philip o apucă de umeri. Şi în mod categoric, nu asta a vrut Candace să spună. Tu eşti un om hotărât, Kelsey, şi poți să fii şi încăpățînată. Acestea sunt în egală măsură virtuți şi calități.

Candace făcu, în minte, un pas înapoi. Ştia din experiență că nu făcea niciodată față unui front comun.

- Pe noi ne preocupă soarta ta, Kelsey. Dacă am fost prea aspră, asta s-a întâmplat numai din cauza acestei griji pe care ți-o port şi a faptului că situația a devenit dificilă pentru toată lumea. Publicitatea din ultima vreme a stârnit vechi amintiri. Oamenii încep să vorbească şi acest lucru îl pune pe tatăl tău într-o situație delicată.

- Au fost omorâți doi oameni. Puțin mai calmă, Kelsey dădu înapoi. Nu am avut nici un control asupra lor, aşa cum nu am nici asupra bârfelor pe care aceste morți le generează.

- Au fost ucişi doi oameni, repetă Philip. Te poți aştepta la noi să nu ne facem griji?

- Nu. Pot doar să-ți spun că acest lucru nu are nici o legătură cu mine sau cu Three Willows. Există violență pretutindeni. Lumea curselor de cai nu este un viespar al viciului şi destrăbălării. Nu îți mai rămâne nici timp şi nici energie pentru vreuna din ele, când te scoli odată cu răsăritul soarelui, în fiecare dimineață. Această lume înseamnă muncă. Muncă grea. Nu este un film Disney, dar nici o lume plină de orgii şi păcate nu este.

Philip nu spuse nimic. Ştia că pierduse. Putea foarte bine ca în locul lui Kelsey să stea Naomi, apărînd o lume pe care nu o înțelesese niciodată şi căreia nu-i va putea niciodată aparține.

- Sunt sigură că are meritele ei. Candace încerca să pară calmă. Am urmărit şi eu la televizor derbiul din Kentucky şi nu poți nega cât de superbi sunt caii şi cât de entuziasmant este întregul eveniment. Familia Hanahan chiar manifestase un anumit interes pentru un ca! de curse, acum cîțiva ani. Îți aminteşti, Philip. Noi nu condamnăm întreaga... profesie - dacă aşa i se spune - pe noi ne preocupă numai persoanele cu. care te-ai asociat tu. Doar'tu ai spus că ai o legătură cu un jucător.

Kelsey expiră cu putere.

- Am spus asta ca să o necăjesc pe bunica. Ce ar fi trebuit să spun este că mă interesează un bărbat care este proprietarul unei ferme învecinate. Îmi pare rău că v-am făcut necazuri. Iar acum îmi cer scuze anticipat, pentru că o să vă mai produc şi altele. Nu intenționez să reînnoiesc contractul de închiriere a apartamentului. Vreau să locuiesc la Three Willows, cel puțin pentru moment. Poate că mai târziu spre sfârşitul anului, o să caut o locuință, dar o să rămân să lucrez la fermă.

Candace îşi aşează o mână pe brațul lui Philip, un gest de sprijin şi solidaritate.

- Indiferent de consecințe?

- Voi face tot posibilul să le reduc cât mai mult. Înțeleg că nu veți dori să mă vizitați acolo, aşa încât voi veni eu aici, ori de câte ori va fi posibil. O vreme voi lipsi din oraş, dar vă voi telefona. Îşi luă geanta şi-i răsuci toarta în mâini. Nu vreau să vă pierd, pe nici unul din voi.

- Imposibil. Aceasta va fi întotdeauna casa ta. Philip se apropie de fiica lui, iar Candace rămase tăcută.

Drumul înapoi i se păru mai lung. Un interludiu mai domolit, când Kelsey şovăia printre lacrimi şi mânie. Cea mai mare parte a furiei dispăruse la vremea când începu să urce spre Three Willows. Lăsase în schimb prea mult loc pentru durere.

Când ajunse în dreptul uşii principale, se întoarse. Nu voia să intre chiar acum şi să dea ochii cu Naomi. Desigur că nu ar fi putut comenta ceea ce se spusese despre ea şi despre lumea în care trăia ea. Cel mai bine era să depăşească momentul, înainte de a intra. Să stea doar lângă panseluţele care începeau să se faneze şi lângă sângerul în floare, până când se mai potolea furtuna dinăuntrul ei.

Dar orice speranță de a fi singură se duse de râpă, când în patio apăru Gabe.

- Te căutam.

- Ah. Am crezut că ai plecat.

Veni lângă ea, pe băncuța strâmtă, de piatră, care dădea spre garoafele timpurii şi căldăruşe.

- Nu plec decât la noapte. Luându-i bărbia în mâini, o studie cu atenție. Plânsese. Acest lucru, cât şi faptul că asta îl făcu să-şi piardă cumpătul, îl luară prin surprindere. Ce s-a întâmplat?

Kelsey îşi scutură capul, încercând să se întoarcă.

- Tu pierzi mult timp analizându-te?

- Nu când pot evita asta.

- Este greu să faci asta, când greşelile tale îți sunt ținute în față, ca o oglindă. Te uiți la ele şi te vezi pe tine.

Gabe îşi strecură un braț în jurul umerilor ei şi vorbi pe un ton lejer.

- Cine a fost rău cu tine, fetițo? Mă duc să-l bat.

Se apropie de el, râzând cu jumătate de gură, apoi se retrase.

- Gabe, eu nu sunt o persoană drăguță. Şi nu ştiu dacă mă gândesc măcar să încerc să fiu. Înainte, mă miram când cineva îmi spunea că sunt răsfățată sau încăpățânată, preocupată numai de mine. Şi pot să-mi spun că nu este adevărat. Eu încerc doar să fac ce cred că este just, pentru mine.

Fără stare, se ridică, lăsându-l pe banchetă şi luând-o pe mica potecă cu dale de cărămidă, care şerpuia printre florile încă necrescute.

- Când Wade mi-a spus că eram rece şi egoistă, rigidă, neiertătoare şi tot restul, ziceam că spunea toate astea ca să-şi justifice propriul adulter. Nu eram destul de pasionată în pat, aşa că a găsit pe altcineva care să fie. Nu eram destul de înțelegătoare, de preocupată de cariera lui, a fost altcineva. Am refuzat să trec cu vederea faptul că l-am găsit în intimitate cu o altă femeie. Că eram prea rigidă ca să-i înțeleg nevoile fizice, mă rog, asta era problema mea. Nu mi-am făcut niciodată probleme din a arunca copilul odată cu apa din copaie. A încălcat un jurământ făcut când s-a căsătorit? Căsătoria s-a terminat, pe aci ți-e drumul. Ei bine, sunt rigidă.

Se răsuci, gata să-l sfideze dacă nu ar fi fost de acord cu ea.

- Există just şi există greşit. Există adevăruri şi există minciuni. Există legea şi există crima. Uite, ca în cazul centurilor de siguranță.

Prevăzător, Gabe dădu din cap.

- în regulă. Să vedem cum e cu centurile de siguranță.

- Poate că înainte de a deveni obligatorie, uitam să mi-o pun pe a mea. Ştii cum e, eşti preocupat, eşti grăbit sau pur şi simplu nu ai decât foarte puțin de mers. Ce rost are să te mai oboseşti? Dar în clipa în care a devenit obligatorie, Kelsey s-a şi legat cu ea. De fiecare dată, fără discuție.

- Şi-ți spui că asta te face rigidă.

- Înainte de a deveni obligatorie folosirea ei, era efectiv doar o prostie să nu ți-o pui. Legea nu a schimbat cu nimic bunul simț primar. Eu însă pot ignora bunul simț, dar niciodată legea. Mă rog, poate doar limitele de viteză, recunoscu ea. Dar ori de câte ori le ignor, sunt conştientă de asta. Dacă m-am dus la Atlanta ca să încerc să-mi salvez căsnicia, dacă ştiam că nu mergea şi dacă tot voiam să fac efortul de a repara ce se mai putea repara, de ce am vrut să iert ce am găsit acolo? Pentru că el făcuse o promisiune. Făcuse un jurământ, pe care l-a încălcat. Acest lucru a fost suficient pentru mine.

Gabe îşi frecă bărbia.

- Vrei ca eu să-ți spun că ai greşit renunțând la ticălosul ăla, Kelsey? Nu pot, din două motive. Unul, sunt de acord cu tine şi doi, te vreau. Dar pot să spun că dacă ar fi fost vorba de noi doi şi dacă eu aş fi dat peste tine, în intimitate cu un alt tip, acela ar fi fost acum mort, iar ție ți-ar fi părut rău. Asta te ajută cu ceva?

Kelsey închise ochii şi-şi frecă fața cu amândouă mâinile.

- Cum naiba am intrat eu în toate astea?

- Părerea mea este că ai avut o dimineață dură. Unde ai fost?

- Am fost să-mi văd tatăl.

Îi veni din nou să plângă, ca o proastă, şi-şi întoarse capul în altă parte, până când reuşi să-şi înăbuşe lacrimile.

- Am vrut să-i spun, față-n față, că vreau să renunț la apartament şi să rămân aici. Cel puțin pe moment.

- Deci, ți-a făcut greutăți.

- Nu, nu chiar. Nu el. Este cel mai bun om din lume. Eu îl rănesc. De data aceasta, îşi lăsă lacrimile să curgă în voie. Dar nu vreau asta, continuă ea. Nu vreau să-l fac nefericit, dar efectiv nu mă pot apleca suficient, nu suficient ca să fac să fie bine pentru toată lumea.

Gabe nu zise nimic, se sculă numai şi se apropie de ea. Nu-i spuse să nu mai plângă. Cel mai bine era să le laşi să curgă, până se opresc de la sine.

- Ce prostie. Trăgându-şi nasul, se căută în buzunar după o batistă, apoi o luă pe cea pe care i-o întinse Gabe. Toată povestea asta a început de la un bal tâmpit, de la derbiu şi de la dentist.

- Ce-ar fi să ne aşezăm şi să-mi decodezi chestia asta?

- E o chestie de tradiție, spuse ea şi se trânti înapoi pe banchetă şi de a te ridica la nivelul aspirațiilor familiei. Nu am de gând să pretind acum că am avut o copilărie amenințată mereu de ceva, dar a existat întotdeauna numele Byden, la înălțimea căruia trebuia să mă ridic, mai ales în ce o priveşte pe bunica mea.

Făcu batista ghem în mână, dorind ca odată cu aceasta să fi făcut ghem şi mânia şi resentimentele ei şi să le arunce cât colo.

- Încă mai este bosumflată pe mine, din cauza divorțului, care ar fi pătat cică, onoarea familiei. Inutil să mai spun că e furioasă pe mine că mă aflu aici.

Încercă să zâmbească în speranța-că se mai uşurează puțin.

- Am fost, în cea mai gotică tradiție, exclusă din testamentul ei.

- Păi... îi luă mâna şi începu să se joace cu degetele ei. Ai putea oricând să te muți la mine. Să fii o femeie întreținută. Asta ar trebui să-i faci.

- Isuse, pentru aşa ceva mi-ar rade numele şi din Biblia familiei.

Când înțelese că glumise numai pe jumătate, Gabe îi dădu drumul la mână.

- Deci, asta nu o putem face, nu? Vorbeşte-mi atunci despre bal, despre derbiu şi despre dentist.

- Sună ca titlul unei piese cumplit de proaste. Încercând să se relaxeze, îşi ridică părul de pe gât şi de pe umeri, apoi îi dădu din nou drumul.

- Când am fost să-l văd pe tata, am avut plăcerea de a le găsi de față pe bunica şi pe Candace, mama mea vitregă, mâncând sandvişuri cu castraveciori şi discutând aranjamentele florale pentru Balul primăverii, organizat de club. Bal la care se aşteptau, fără doar şi poate, să vin şi eu. Se ocupaseră chiar să-mi găsească un însoțitor, de vreme ce refuzasem orice legătură de la despărțirea mea de Wade. Prin urmare...

- Fă o pauză, te rog. Gabe ridică o mână. Pentru propria mea curiozitate, spuse el, mai repetă această ultimă parte. Referitoare la legături.

- De doi ani nu am mai ieşit cu nimeni. În parte pentru că până la divorț n-ar fi fost bine şi în parte, în special pentru că nu am vrut. Sexul nu a fost niciodată motorul vieții mele.

Gabe îi luă din nou mâna, sărutându-i-o.

- Asta mai putem repara.

- Eu încerc să-ți explic. Kelsey încercă să-şi retragă mâna, constată că este bine ținută în mâna lui Gabe şi renunță.

- Dentistul, un chirurg stomatolog, este fiul unor prieteni care a revenit de curând în D.C. El întruneşte toate standardele familiei Byden. Tu, că veni vorba, nu le întruneşti.

- Este cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Haide să mergem la mine şi să sărbătorim.

- Mă faci să mă simt mai bine. Şi nu e încă momentul. Zâmbind, Kelsey îşi lăsă capul pe umărul lui Gabe. În sfârşit, a trebuit să le spun nu numai că nu mă interesează domnul doctor cumsecade, dar şi că, oricum, nu o să vin la bal. Are loc în prima săptămână din mai.

- Derbiul. Acum toate piesele sunt la locul lor.

- Da, derbiul. Ceea ce a declanşat o adevărată ceartă, una foarte civilizată la început, doar că bunica a reuşit să mă scoată din sărite. Aşa încât, îi aruncă o privire piezişă pe sub gene, i-am spus că am o legătură cu un jucător, doar ca să o scot din papuci.

- Nesuferit caracter mai ai. Îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută apăsat înainte ca ea să apuce să decidă dacă să scape sau nu. Mie însă îmi place.

- Lor nu. Bunica a plecat ca o furtună, tata arăta distrus, iar Candace era furioasă rău. Cu cât stau mai mult aici, cu atât mai mult acest lucru face rău familiei. Şi cum sunt prea rigidă ca să mă aplec, nu o să caut să fac nici un compromis.

- Uneori, nu există compromis.

- Oamenii drăguţi găsesc ceva.

Delicată situaţie, îşi spuse el, studiind florile tinere de geranium din ghivecele din patio. O situaţie de familie, iar el avea o experienţă destul de limitată în chestiuni de familie.

- Ţi s-a întâmplat vreodată să te gândeşti că nici tatăl tău nu acceptă compromisuri? O urmări întorcându-şi încet faţa spre el. Totul sau nimic, continuă Gabe. De fapt, nu aşa au pus ei problema?

- Eu... nu m-am gândit în felul acesta.

- Nu, pentru că tu eşti rece, eşti rigidă, eşti atât de dură, încât în mod automat ţi-ai asumat singură toată vina. Ei îţi pot scoate în faţă vinovăţia, te pot ameninţa că te dezmoştenesc, îţi pot spune cât eşti de egoistă, dar oare totul nu este decât din vina ta?

După câte ştia ea, nimeni până acum nu îi ţinuse partea, împotriva familiei. În mod categoric, nu Wade. Întotdeauna ea fusese cea care provocase scenele, ea era cea care zburlise fulgii. Ciudat că niciodată nu se gândise că şi ei erau la fel de puţin maleabili ca şi ea.

- Fac numai cum vreau eu, indiferent de...

- Indiferent de ce? întrebă el. Poate că nu a avut el niciodată o familie care să-l adăpostească, dar nici una care să-l pecetluiască de ea, prin vină şi obligaţii, nu a avut. Indiferent de faptul, continuă el, că unii oameni trebuie să mai facă şi unele ajustări? Ar fi fost vreo diferenţă dacă ai fi alergat întinsă, la bal, cu dentistul desemnat de ei?

- Nu, spuse ea, după o lungă pauză. Asta ar fi amânat doar următoarea scenă.

- Rămîi aici ca să-i sfidezi?

- Bineînţeles că nu. Jignită, îşi dădu capul pe spate. Bineînţeles că nu, spuse ea din nou, de data aceasta mai încet. Cred că toate astea trebuie să ţi se pară cumplite. Tot acest haos despre averi şi tradiţie.

- Eu nu mă gândeam decât că ţi-ai bătut destul capul gândindu-te cine eşti şi ce anume vrei. Te simţi mai bine acum?

- Mult mai bine. Dădu drumul unui oftat prelung, purificator. Îmi pare bine că m-ai aşteptat, Slater.

- Am vrut să te văd înainte de plecare. Degetele lui alunecară în jos pe ceafa ei, trezindu-i fiori. Îmi ruinezi programul, Kelsey.

- Ah! Rămase cu ochii la mâinile pe care şi le împreunase în poală.

- Încep să mă gândesc la tine, înainte de a deschide ochii, dimineaţa. Presupun că există trei situaţii în care un bărbat este vulnerabil. Când este beat, când este pierdut în actul sexual şi în clipa aceea, chiar dinaintea trezirii. Eu nu beau şi nici nu m-au mai interesat alte femei, de când te-am văzut pe tine. M-ai prins însă exact în această clipă, când sunt total lipsit de apărare.

Bărbaţi care îi recitaseră poeme întregi nu reuşiseră să o răscolească atât de profund. Emoţional, romantic, sexual. îşi ridicase privirea spre el în timp ce vorbea, atrasă de vocea aceea caldă, îmbietoare. Acum era ea cea prinsă. Acum era ea cea fără apărare.

- Mi-e frică de tine. Spusese aceasta fără să se gândească, fără să fi simţit această teamă, mai înainte.

- E bine, pentru că aşa suntem chit.

Îi cuprinse faţa în mâini, dându-i încet părul pe spate cu degetele, întrziind momentul, pentru ca amândoi să şi-l poată aduce aminte. Cântecul păsărilor, florile de primăvară, soarele în coborâre, al după-amiezei. Apoi şocul gurii pe gură, bătaia iute a inimii, prelung, încetul geamăt al plăcerii reciproce.

- Ce se petrece în mine când fac asta, mă sperie al naibii. Îşi odihni fruntea pe a ei, în timp ce noile, dar aproape familiarele emoţii lucrau în el. Dar şi mai mult mă sperie faptul că îndată ce am făcut asta, vreau să o fac din nou.

- Şi eu. Poate că e mai bine că lipseşti câteva zile. Sunt atâtea lucruri la care trebuie să ne gândim.

- Eu am cam terminat cu gânditul, Kelsey.

îşi recapătă cât de cât respiraţia şi dădu din cap.

- Şi eu.

Se desprinse de el, nu fără regret.

- Noroc la Keeneland şi mulţumesc pentru umăr. Aveam nevoie de el. Presupun că aveam nevoie de tine.

Capitolul 15

Naomi nu o întrebă pe Kelsey dacă să însoţească echipa la Kentucky. O voia acolo, rău de tot, dar nu se amăgea să considere asta ca pe ceva sigur. Naomi nu mai gândea de mult, despre nimic, ca despre ceva sigur.

Singura neînţelegere între ele apăru când Kelsey insistă să-şi plătească singură cheltuielile. Naomi fiersese de una singură din cauza asta, în timpul făcutului bagajelor şi al pregătirilor, de-a lungul zborului şi când ajunseră la hotel. Dar abia când o rugă pe Kelsey să accepte să locuiască în apartamentul ei, răbufni tot acest clocot.

- Dar este absurd. Agitată, Naomi se plimba încoace şi încolo, ignorând masa uşoară şi sticla de vin pe care le comandase ca să păstreze discuţia în limitele convenabile. Ai venit aici cu Three Willows Farm. O să-l ajuţi pe Boggs să aibă grijă de Pride. Este o simplă cheltuială de afaceri.

- Sunt aici, o corectă Kelsey, pentru că vreau să fiu aici, pentru că n-aş rata Bluegrass Stakes şi derbiul, pentru nimic în lume. Iar în ce-l priveşte pe Pride, sunt în plus. Moses şi echipa lui nu au nevoie de mine.

- Dar eu am, izbucni Naomi, înainte de a se putea opri. Ai idee ce înseamnă pentru mine să te am aici? Ca tu să vrei să fii aici? Să ştiu, după atâta vreme şi după tot ce am pierdut, că o să fii alături de mine, nu numai la start, ci de-a lungul întregii atât de minunate nebunii care se declanşează înainte de ultimele două minute? Te prefer aici, lângă mine, de acum şi până în prima sîmbătă din mai, în locul unei duzine de derbiuri câştigate. Iar tu nici măcar nu mă laşi să-ţi plătesc hotelul.

Mai mult decât surprinsă, Kelsey rămase cu gura căscată la mama ei, care se vântura prin încăpere. Nu o văzuse niciodată pe Naomi atât de surescitată, atât de copleşită de emoţie. În sfârşit, iat-o pe femeia care râsese pentru poza de mireasă, care flirtează necugetat cu bărbaţii. Care omorâse unul.

- Pur şi simplu nu mi s-a părut corect, începu Kelsey, dar se opri în clipa în care Naomi se întoarse bjusc spre ea.

- De ce nu este corect? Pentru că nu am fost o mamă ca toate mamele? Pentru că eu stăteam într-o celulă, în loc să te fi învăţat cum să-ţi înnozi şireturile la pantofi?

- Nu asta am...

- Nu aştept de la tine să ierţi toate astea, i-o tăie Naomi. Nu aştept de la tine să uiţi. Nu ţi se cere să mă iubeşti şi nici măcar să te gândeşti la mine ca la o mamă. Dar am crezut că ai început să te gândeşti la Three Willows ca la casa ta.

Şi cum declanşase ea această trombă, se întrebă Kelsey, pur şi simpu dorind să recurgă la propria ei carte de credit?

- Aşa şi este, spuse ea cu grijă, gata să pareze o următoare explozie. Dar asta nu înseamnă că vreau să profit de pe urma ei sau a ta.

Dar explozia nu veni. Naomi se aşeză, înfrânându-şi furia.

- Dacă nu vrei să accepţi excursia din partea mea, doresc atunci să o accepţi din partea fermei Three Willows. Prezenţa ta acolo cred că te-a costat cel puţin o parte din moştenire. Îmi pare rău.

- Deci asta este o plată, motivată de un sentiment de vinovăţie? În regulă. Kelsey ridică mâinile în sus, când ochii lui Naomi începu să fumege. Ce prostie, continuă ea. Nu mi-am dat seama că asta te

măcina atât de mult. Plăteşte tu nota, dacă este atât de important pentru tine. Ştii, spuse ea aruncându-şi cu o mişcare părul pe spate, m-am întrebat întotdeauna de la cine am moştenit temperamentul ăsta al meu. Tata este placid ca un lac. Iar tu, tu eşti atât de rece, atât de stăpână pe tine, atât de sigură. Merită să pierd o luptă, dacă pot afla astfel că mi-am câştigat temperamentul pe căi cinstite.

- Mă bucur că pot rezolva pentru tine unul din micile mistere ale vieții. Scuturând puternic din umeri, Naomi luă o căpşună de pe platoul cu fructe, comandat de ea. Câştigată sau pierdută, o bătălie îmi face poftă de mâncare. Vrei să mănânci?

- Da. Kelsey alese o felie de măr. Dar vreau să-ți spun ceva, începu ea pe un ton care o făcu pe Naomi să se oprească din turnatul vinului. Mă gândesc într-adevăr la tine ca la o mamă. Nu aş mai fi acum aici, dacă nu ar fi aşa.

Naomi se aplecă în față şi o sărută pe Kelsey pe obraz, după care, liniştindu-şi mâna, umplu paharele.

- Pentru femeile de la Three Willows. Ciocni paharul cu al lui Kelsey. Am aşteptat multă vreme ca să beau pentru asta.

Zilele dinainte de Bluegrass Stakes trecură într-o nebunie. Kelsey a cunoscut atunci mai mulți oameni decât oricând. Se scula în fiecare dimineață în zori, ca să asiste la antrenamente, comparându-l pe Pride cu toți mânjii şi tinerele iepe care străpungeau vijelios ceața. Cutreiera grajdurile, studiindu-i pe jochei, judecându-i pe antrenori şi plictisindu-l pe Boggs, ca să scoată de la el noutăți şi speculații picante.

Ori de câte ori putea, îl înghesuia pe Reno, ca să-i afle gândirea şi strategia. Îşi făcea griji pentru el, pentru mânz, pentru pistă.

- Ei, întrebă acesta, cine o să călărească mânzul, tu sau eu?

Kelsey se bosumflă puțin, răsucindu-se înapoi pe călcâie, amândoi petrecând un moment de intimitate, cu Pride.

- Tu. Dar...

- Dar preferi să ții tu frâiele în mână. Bosumflarea se transformă într-un mic zâmbet.

- Poate. Îi strânse botul lui Pride, savurându-i căldura, moliciunea. Cred că m-a cuprins febra.

- Febra asta te mistuie. Reno îşi încrucişa degetele în buzunarele costumului său bleumarin, de călărie. Îl aştepta o femeie şi în mintea lui se gândea la atâtea.

- Face parte din asta, nu? Nervii, ambiția. Luă mărul pe care-l pregătise şi i-l întinse lui Pride. Dragostea, completă ea.

- Da, te prinde, fu Reno de acord. Nu avea rost să-i spună că mai curând sau mai târziu alte lucruri se vor interfera cu inocența acesteia. Banii, situațiile, avantajele. O să descopere ea şi singură, îşi spuse el şi-i dădu o palmă prietenească pe spate.

- Fă-l în continuare fericit pe băiatul nostru, fetițo. Şi aminteşte-i de mânzul din Kentucky. Ține-l tensionat.

Făcându-i cu ochiul, Reno ieşi agale din grajd.

- Nu e cazul să-ți faci griji pentru el, îl asigură Kelsey pe Pride. Nu se poate compara cu tine.

Pride ronțăi mărul, în mod evident pe deplin de acord.

Midniht Hour, un mânz din Kentucky, era favoritul local. Fusese câştigătorul surpriză al derbiului din Florida, detaşându-se cu un gât atât de Pride cât şi de Double. Acest murg micuț, ca o nălucă, ocupase mult spațiu în presa locală.

Şi Kelsey trebuia să admită că era într-adevăr o frumusețe. Liniile clasice, dispoziția lui imprevizibilă, focul din ochi. Mânzul purta ochelari de cal, ca să nu se sperie de umbre şi lucruri care nu se aflau acolo. Dar ce mai alerga! Se convinsese singură.

Şi mânza lui Bill Cunningham îşi avea suporterii ei. Nu era neapărat nevoie să-ți placă omul, ca să-ți placă şi calul. Sheba avea minte şi curaj şi putea țâşni prin poartă ca o tornadă. Dar sunetul respirației ei, după un efort puternic, îi îngheța lui Kelsey sângele în vene.

Mai erau atâția alți cai zeloşi şi curajoşi şi nu printre ultimii era calul lui Gabe, Double. Dar Kelsey pariase pe Pride. Îşi spunea că nu era vorba de pură loialitate şi nici măcar de pură dragoste, ci de ochiul pe care începuse să şi-l formeze, sub tutela atentă a lui Moses. Mânzul era unul dintr-un milion. Aşa cum era sigură că era şi Honor a ei.

Stătuse în ziua aceea, la Stakes, alături de mama ei, dornică să-şi vadă justificată încrederea.

- Arăta atât de în formă, azi-dimineață. Moses zicea că l-a pus pe Reno să-l înfrâneze puțin pentru că voia să-l păstreze în tensiune. Terenul este dur şi solid, exact cum îi place lui. Aşa vorbeau arbitrii. Se pare că Midnight Hour are mulți susținători, dar realiştii se împart la paritate, între Pride şi Double.

- Totuşi poate că Sudden Force este veriga lipsă din lanț. Este murgul din Arkansas. Pare pregătit să câştige, în dimineața aceasta. Şi nici de mânza lui Cunningham nu putem face abstracție. Pune atâta suflet.

Amuzată şi impresionată, Naomi o mângâie pe Kelsey pe braț.

- Respiră adânc. În câteva minute se termină totul.

- Abia dacă am timp să urez noroc celor două doamne favorite, spuse Gabe, strecurându-se între ele şi sărutându-le pe amândouă. S-ar părea că suntem şapte la cinci, comentă el, studiind cotele la pariuri. Ce ziceți, câştigătorul face cinste?

- Iar cine pierde aleargă repede după şampanie. Naomi îi zâmbi scurt. Nu de alta, dar am preferat dintotdeauna ca băutura să o servească bărbatul.

- Dar să fie bună, spuse Kelsey încet. După care în loc să respire îşi ținu respirația. Caii erau conduşi la punctul de start.

Din fundul tribunei, Rich îşi urmărea fiul. Băiatul ăsta avusese întotdeauna gust la femei. Şi un noroc drăcesc. Exact ca şi bătrânul lui, îşi spuse Rich şi arse una peste fundulețul blondinei minione, cherchelite, pe care o agățase noaptea trecută.

- Stai cu ochii pe numărul trei, îi spuse el. Mă interesează calul ăsta. Mă interesează chiar foarte mult.

Se auzi clopotul. Caii țâşniră înainte şi femeia de lângă el țipă şi începu să ovaționeze, dezlânat, calul numărul trei.

Rich îşi îngustă ochii acoperiți de lentilele cu oglindă. Favoritul local avea conducerea, cu mânzul din Arkansas presându-l strâns spre coadă. Grupul de cai se vedea doar ca o pată de culori şi picioare galopând, dar Rich nu-l scăpa totuşi o clipă din ochi pe numărul trei. Mânza lui Cunningham alerga curajoasă, întrecându-l pe lider cu un gât, în prima tură. Dar Virginia's Pride începuse deja să țâşnească din grup, mâncând nori, împrăştiind turful.

Rich încuviința încetişor din cap, un mic zâmbet începând să i se formeze în colțul gurii. Double prinse coarda şi alergă întins, pe partea interioară a pistei. Chiar şi tunelul copitelor se pierdu în ovațiile sălbatice ale mulțimii. O clipă, ca într-unul din acele fantastice momente fotografice, trei cai erau grumaz la grumaz, galopând aproape la unison, cu costumele jocheilor, strălucitoare.

Apoi Pride o luă înainte, un bot, un gât, o jumătate de lungime. Trecură linia la o fracțiune de secundă între ei, Virginia's Pride, Double or Nothing şi Big Sheba. Victorie, poziție, spectacol.

Rich îşi dădu capul pe spate şi râse.

- Scumpo, am dat marea lovitură. Fata se bosumflă, agitându-şi berea.

- Numărul trei nu a câştigat.

Rich râse din nou, pipăind tichetul de o mie de dolari, cât pusese pe nasul lui Pride.

- Asta crezi tu, scumpo. Presimțirile bătrânului Richie se adeveresc întotdeauna.

- Ah, Dumnezeule! Kelsey îşi mai acoperea încă gura, cu mâinile. Spre sfârşit, aproape că cedase impulsului de a-şi acoperi ochii.

- A făcut-o! A câştigat! într-un hohot de râs, îşi petrecu brațele în jurul lui Naomi. Felicitări! Este numai preludiul derbiului. Simt asta.

- Şi eu la fel. Naomi o strânse şi ea cu putere pe Kelsey, ignorând brusca apariție a presei şi a camerelor. Vino cu mine în cercul învingătorilor. Te vreau alături de mine.

- Nici nu m-ai putea ține deoparte. Kelsey se răsuci spre Gabe. Pentru cineva care tocmai pierduse cu o jumătate de lungime, arăta îngrozitor de mulțumit de el însuşi.

- Mânzul tău a alergat bine.

- Da. Dar al tău a alergat şi mai bine. Gabe trase de panglica care îi cădea pe spate. De data aceasta. Ne vedem la masă.

Strălucirea victoriei nu avea voie să distragă pe nimeni, de la munca lui. Urmau să rămână în Kentucky până după derbiu, plecând de la Keeneland la Churchill Downs.

Zorile continuau să aducă cu ele antrenamente, cronometrori, cafea neagră şi antrenori, urmărind totul, de la coardă.

Doar că de data aceasta era vorba despre derbiu. Exerciţiile nu mai erau o chestiune personală. Reporterii îşi instalau echipamentele încă din clipa în care băieţii de exerciţii se ridicau din pat. Televiziunea, ziarele, revistele, toţi doreau evenimente senzaţionale. Toţi doreau acel interviu unic, acea imagine perfectă. Kelsey ştia care va fi a ei.

Răsăritul blând, acest cel mai magic moment pentru cal şi călăreţ cu ceaţa care se împrăştia, culorile care se estompau.

În Louisville venise primăvara, dar la ora asta se mai simţea încă o răcoare uşoară, care te cuprindea, te provoca. Care scotea mai mulţi aburi albi din coastele, umerii cailor care se întorceau din galopul lor. Mângâiaţi şi mânaţi, aceştia se strecurau prin ceaţa la fel de magic ca orice Pegas înălţându-se din copite, pe aripi.

Dar ei erau atleţi. Era uşor să uiţi că aceste creaturi de câte o jumătate de tonă, care se balansau pe picioarele lor ca nişte sticksuri, se născuseră ca să alerge.

Din miile de cai pur-sânge care se năşteau anual, numai puţini, foarte puţini, vor ajunge vreodată să păşească prin ceaţa dimineţii pe această pistă, în această săptămână. Şi numai unul va sta, sâmbătă, acoperit cu o pătură împletită din trandafiri roşii, peste spinarea lucitoare.

Îngrijitorii cărau hârdaie şi învelitori, mişcându-se printre cai, în timp ce soarele îşi trimitea razele blânde, grăbind răsăritul, transformând roua în diamante. Mieuna o pisică, se auziră scârţâind tocuri de cizmă. Apoi, zgomotul copitelor pe pământ, mai întâi ciudat de imaterial, apoi crescând, umflându-se, pe când ceaţa cenuşie se despărţea ca apa, un mânz înotând prin ea.

Aceasta va fi fotografia ei, imaginea pe care o va păstra amintirea lui Kelsey, calmă şi încurajatoare, printre toate aceste culori şi fast.

- Ce faci?

Kelsey nu răspunse imediat, luând doar mâna lui Gabe într-ale ei. Ar fi trebuit să ştie că acesta va pătrunde în decor şi va face parte din amintire.

- Fac o poză. Nu vreau ca aceste clipe să se piardă în iureşul petrecerilor, al presei şi al presiunii.

- Te-ai sculat devreme pentru cineva care nu s-a putut culca înainte de două.

- Cine poate dormi?

Drept răspuns, Gabe îi arătă din cap spre un grăjdar care stătea rezemat de peretele grajdului picotind. Kelsey râse şi inhala o gură bună de aer, înghiţind mirosurile de cal, de liniment, de piele, de bălegar.

- Totul e prea nou pentru mine. L-am văzut pe jocheul tău lucrând cu Double, azi-dimineaţă. Arătau bine.

- Iar eu te-am văzut rezemându-te de balustrada din dreptul coardei de la turnantă. Arătai bine.

- Nu ştiu cum mai ai energia să flirtezi, cu tot ce se petrece acum. Aici e ca la un carnaval de Lăsata Secului, ca la un miting mixt, între înalţi oameni de afaceri şi Cupa Cupelor, la un loc. Kelsey începu să umble de colo-colo. Parăzi, întreceri între baloane umplute cu aer cald, continuă ea, dineuri ale proprietarilor de cai, dineuri ale antrenorilor. Cursa încinsă, de ieri. Niciodată n-am mai văzut aşa ceva.

- Am câştigat cinci mii. Kelsey răsuflă zgomotos.

- Bani, nu glumă. Cine a fost atât de nebun încât să parieze împotriva ta?

Gabe zâmbi.

- Moses.

Kelsey îşi trase în jos cozorocul şepcii.

- Mă rog, cu cei zece la sută ai lui, din câştigul de sâmbătă îşi poate permite.

- Devii încrezută, dragă.

- Întotdeauna am fost încrezută. Te duci la tragerea la sorţi a locurilor de start?

- N-aş putea-o rata. Nu ratase nici o astfel de tragere la sorţi, de cinci ani încoace. Prezenţa lui sau absenţa, nu ar fi influenţat cu nimic poziţia care urma să-i fie desemnată calului său, dar era calul său.

- Înainte de asta se serveşte micul dejun în vechiul padoc. Nu ţi-e foame?

Gemând, îşi apăsă o mână pe stomac.

- De când sunt la Louisville, am mâncat mai mult decât o vacă Holstein. Cred că o să sar peste. Dacă tu... Kelsey nu-şi termină vorba, observând că Gabe nu o mai urmărea. Nu, constată ea; era mai mult decât atât. Atenţia lui era concentrată, îngheţată, ca o adevărată rază laser, pe ceva ce se afla în spatele grajdurilor.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu. O clipă, a crezut că-l văzuse pe tatăl său. Aceste aere atât de binecunoscute, costumul pastel, atât de deplasat, printre hainele din doc şi bumbac. Dar fusese numai o nălucire. Şi în mod sigur, Rich Slater n-ar avea ce căuta în jurul grajdurilor de la Churchill Downs la o oră de la răsăritul soarelui.

- Nu, spuse Gabe din nou şi înlătură, scuturându-şi capul, groaza automată care-l cuprinse. Iar dacă nu vrei să mănânci, vino să te uiţi la mine.

Nu se mai gândi la asta. Dimineaţa nu trecuse încă, dar Gabe era deja ocupat analizând, împreună cu Jamison şi cu jocheul lui, poziţia numărul trei, poziţia mânzului său.

- Am obţinut coarda. Kelsey stătea în grajd împreună cu Boggs mirosind unul din merele pe care le avea în buzunare, în timp ce bătrânul îngrijitor pregătea însemnele. Este un semn de la Dumnezeu, continuă Kelsey.

Boggs luă unul din acele de siguranţă prinse de cracul pantalonului şi prinse meticulos o bucată de un albastru-regal.

- Presupun că Dumnezeu urmăreşte derbiul ăsta ca toată lumea. Probabil că are chiar favoritul lui. Boggs îşi trecu degetele peste o şa bine uzată, cu legăturile frecate şi lustruite chiar de el. Aş putea pune şi eu cîţiva din preşedinţii ăştia morţi, din buzunar, pe mânzul nostru.

- Parcă ştiam că nu pariezi niciodată.

- Nu pariez. Cu acea grijă lipsită de grabă, aranja o pătură, deasupra. Nu mai pariez din aprilie 73.

Îi aruncă o privire, ca să vadă dacă aceasta înţelesese că acela era anul în care mama ei îl omorâse pe Alee Bradley. Dar cum nu văd în ochii ei altceva decât un interes oarecare, continuă.

- Asta s-a întâmplat tot la Keeneland. Ne pregăteam pentru cursa de la Stakes. Three Willows avea şi atunci o speranţă pentru derbiu. Un mânz nemaipomenit. Am iubit mânzul acela mai mult decât am iubit vreodată o femeie. Îl chema Sun Spot. Cred că mă prinsese rău, pentru că mi-am pus pe el banii pe o lună. A ieşit prin poartă ca o furtună ca şi cum ar fi văzut deja finişul. La prima turnantă, mânzul de lângă el s-a împiedicat şi a intrat cu putere în el. Spot a căzut. Am ştiut din prima clipă când l-am văzut, că nu o să mai alerge vreodată. Îşi zdrobise laba piciorului. Singurul lucru pe care-l mai puteam face, era să-l omorâm. Chiar mama ta i-a pus pistolul la ureche. Era mânzul ei şi plângea când a făcut asta, dar a făcut ce trebuia să facă. Boggs oftă din toţi rărunchii.

- Aşa că de atunci nu am mai pariat niciodată. Poate că dacă pariez eu aduc ghinion.

Kelsey îşi petrecu un braţ pe după Boggs şi studiară împreună sculele cu care-şi făcea el treaba, ştergarele, ochelarii de cal, păturile.

- Nimic nu o să i se întâmple lui Pride.

Boggs dădu din cap, încuviinţând şi luând mărul pe care i-l întinsese Kelsey.

- Este o greşeală să iubeşti un cal, domnişoară Kelsey. Lustrui mărul de cămaşă şi i-l dădu înapoi. Într-un fel sau altul, tot îţi sfâşie inima, termină el.

Kelsey zâmbi doar, aruncă mărul în sus şi-l prinse.

- Mărul ăsta este pentru mine sau pentru Pride, Boggs?

Zâmbetul lui elastic îi încreţi faţa.

- Lui chiar că îi plac merele.

- Atunci mai bine mă duc să i-l dau.

Când aceasta o luă din loc, Boggs se răsuci, apoi se scarpină pe grumaz.

- Ştii, am văzut azi pe cineva pe care nu l-am mai văzut de o bună bucată de vreme. E cineva pe care l-am cunoscut în acea primăvară a anului 73.

- Ah?

Oprindu-se, Boggs îi luă mărul şi-l răsuci în mâna lui noduroasă, astfel încât acesta se desfăcu în două jumătăţi egale.

- Pe tatăl domnului Slater.

- Pe tatăl lui Gabe? L-ai văzut aici?

- Aşa mi s-a părut. Dar ochii mei nu mai sunt ca înainte. Ciudat să-l văd aici. Mi-amintesc că era acolo, în ziua în care a căzut Spot. Ce scandal a mai stârnit, ca şi cum domnişoara Naomi pusese chiar ea la cale să piardă în aceeaşi zi şi cursa şi un cal. Bineînţeles că era beat. Dar Rich Slater este insistent. Au controlat calul să vadă dacă nu cumva a fost drogat.

Kelsey se opri, cu soarele în spate, cu faţa în umbră.

- Şi ce au găsit?

- Nu au găsit nimic în mânzul acela. Chadwick nu era omul să facă aşa ceva. Dar au găsit în mânzul care a intrat în el. Amfetamina.

- Al cui era mânzul?

- Al lui Cunningham. Boggs scuipă pe jos. Ciudat, nu? Mai întâi a fost bănuit Cunningham, dar apoi s-a aflat că jocheul făcuse asta. Benny Morales. Al naibii de bun călăreţ! A lăsat un bilet prin care recunoştea asta, înainte de a se spânzura în hambarul lui Cunningham.

- Dumnzeule, e groaznic!

- Sunt lucruri care nu miros chiar plăcut în împrejurul curselor de cai, domnişoară Kelsey. Rich Slater a lansat ideea că Chadwick l-a mituit pe Benny ca să drogheze calul, aşa încât chiar dacă va cîştiga, să fie descalificat, dacă se va afla. Evident, o prostie, dar un om ca el trebuie să blameze pe cineva. Pe scurt, aproape toată lumea a pierdut în ziua aceea. Poate că nu pe el l-am văzut, dar dacă totuşi el a fost, ar fi bine să stai departe de el.

- Aşa o să fac.

Rich Slater nu intenţiona să-şi încrucişeze cărările cu nimeni de la Three Willows. El se afla acolo ca spectator. Şi cu toate că ar fi fost în mod sigur mai înţelept din partea lui să fie departe de Louisville în acea sîmbătă, voia totuşi un fotoliu de orchestră.

Era în formă. Un teanc de hârtii în buzunar, o femeie dornică în pat şi câteva partide dure, în vîrful degetelor. Reuşise, în sfîrşit, marea lovitură. Şi lucrul cel mai bun, cel mai dulce, erau oamenii care se vor duce la fund, când el se va ridica.

Trebuia să recunoască, fusese strălucitor şi nu trebuia în nici un caz să se îmbete în asemenea hal încât să împărtăşească această părere cu altcineva, în afară de el însuşi. Nu numai că va plăti o veche datorie şi că-şi va distruge fiul ingrat, dar va cîştiga chiar o mică avere, făcând asta.

Şi zău că el nu făcea, de fapt, absolut nimic. El doar pusese instrumentul potrivit, în mâna potrivită.

Târfa de Chadwick o să plătească. Se duse în pielea goală la bar ca să dea o raită prin cele câteva sticle de băutură, oferite de hotel.

Însoţitoarea lui pentru această săptămână de derbiu adormise pe pat, cu trupşorul ei bine făcut, revărsat peste cearceafurile făcute ghemotoc. Îşi dovedise bărbăţia, îşi spuse el şi toastă spre imaginea din oglindă, a acesteia.

Încă mai putea.

Cu sticla în mână, Rich cochetă în faţa oglinzii. Vanitatea lui era oarbă la carnea căzută, atârnând în jurul taliei. El văzu doar trupul unui bărbat de treizeci de ani, bine făcut şi puternic. Trupul pe care-l trecuse mai departe fiului său, care îi făcuse vânt, cu un cec de cinci mii de dolari.

Nu i-ai permis tatălui tău să rămână o noapte sub acoperişul tău? Ei bine, nenorocitul ăsta de acoperiş o să fie al meu, când o să termin ce am de făcut.

Dădu whisky-ul pe gât, urmărind mişcările beregatei, în timp ce înghiţea. Băiatul ăsta îşi închipua că era mai bun ca toţi. Întotdeana crezuse aşa. Peste vreo două zile, nu o să mai fie el aşa de mare şi de tare. În câteva zile, jocurile se vor întoarce.

Chiar că trebuia să mulţumească împrejurărilor, trecute şi prezente, pentru că i-au oferit această ocazie. Cunningham era un premiu, unul care-i căzuse atât de frumos în braţe. Bineînţeles că omul era un prost, dar proştii sunt cel mai uşor de jumulit.

Iar el avea de gând să-l jumulească, pe Cunningham încă mulţi ani de acum înainte. O frumuşică linie suplimentară de şantaj îi va aduce un frumuşel şi constant venit.

Dar momentul plăţii, ah, momentul plăţii va sosi sîmbătă, exact înainte de ora şase p.m. O treabă bine făcută. Era sigur că toată lumea ar gândi la fel, dacă ar şti.

Deschise o nouă sticlă şi-şi mai turnă un pahar. Se întreba dacă Naomi Chadwick l-ar mai recunoaşte. Dacă s-ar duce direct la ea şi ar strânge-o de fundulețul acela al ei, atât de drăgălaş, şi-ar aduce aminte de el? Era tentat să încerce, să se ducă direct la ea şi să o strângă şi să-i facă cu ochiul.

Nu-i plăcea ideea că o femeie, orice femeie, l-ar putea uita pe Rich Slater.

Oricum el îşi amintea bine de ea. Îşi amintea de această elegantă, răsfățată târfă, etalându-şi rochiile acelea foarte decoltate şi blugii mulați pe corp. Dându-şi aere în jurul pistei, ca o iapă în călduri, desfăcându-şi picioarele pentru orice bărbat căruia încă i se mai putea scula.

O dorise şi încă rău de tot. Dorise să ridice acele fustițe şi să se afunde în ea. Să-i arate el de ce era în stare un bărbat adevărat. Dar când se oferise, aceasta se uită la el ca la un gunoi puturos pe talpa cizmei, după o plimbare prin pado. Şi râsese de el. Râsese până când îi veni să-şi înfigă pumnul în fața aceea frumoasă.

Poate că ar fi făcut-o, se gândi Rich, zdrobindu-şi absent o mână strânsă pumn, în palma celeilalte. Poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi apărut evreul acea corcit.

- Aveți probleme, domnişoară Naomi?

- Nu, Moses, nici o probiemă. Doar un şobolan de pistă. Ce face băiatul nostru?

Ea spălă putina, cu coada în sus, ca să se ducă să uguiască la urechea mânzului ei nemaipomenit. Iar lui Rich nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să se ducă acasă, în cămăruțele acelea puturoase, unde stătea cu chirie şi să-şi înfigă pumnul în chipul palid, comun, al soției sale.

Credea că era prea bună pentru el. Îl costase multă mândrie în ziua aceea, dar pe ea o costase cu mult mai mult, puțin mai târziu, când aranjase el cursa. Bineînțeles, nu asta intenționase el. Nimeni nu ar fi putut prezice că Morales o să piardă controlul asupra calului drogat şi că o să intre atât de rău într-al ei.

Şi totuşi, îşi spuse el. Şi totuşi, lucrurile se întorseseră bine. Mai mult decât bine, pentru că el fusese isteț, fusese şmecher şi folosise împrejurările, împotriva ei. I-o plătise înapoi, în regulă. Dar nu era gata.

Cei zece ani pe care-i petrecuse ea în închisoare nu fuseseră decât o parte din plată. Restul datoriilor ajungea la scadență, sâmbătă.

Kelsey petrecu micul dejun din ziua derbiului la reşedința guvernatorului. Nu numai că nu putu mânca nimic, dar nici măcar nu suportă ideea de a fi atât de departe de pistă.

Prima cursă începea fix la ora unsprezece treizeci. Ca şi îngrijitorii, jocheii şi antrenorii, Kelsey se afla acolo de la ora şase. Ideea de a se întoarce înapoi la hotel, ca să doarmă puțin, i se păru imposibilă. Rămase deci cu Boggs şi cu alți câțiva din echipă, ciugulind din cartofii prăjiți pe care şi-i cumpărase.

- Tot aici? Moses se lăsă jos lângă ea şi luă şi el o pulpă.

- Unde altundeva? Mânca mai mult de nervi decât de foame şi ajuta puiul să alunece pe gât în jos, cu o răcoritoare.

- Puteai să stai în loja ta. Ai deja ce vedea, tribunele încep să se umple, peste tot e plin de lume.

- Sunt prea nervoasă. În plus, o să se şi repeadă reporterii la mine, să-mi vâre sub nas un microfon sau o cameră.

- Dar nici nu poți să-i eviți aici. Mama ta are o escortă, deja. Te-ai putea ascunde la club.

- Uh-uh. Kelsey se linse pe degete. Asta este pentru oameni de afaceri. Aş putea la fel de bine sta într-o sală de consiliu. Acela nu e un loc de unde poți să urmăreşti o cursă. Ce face Naomi?

- E întinsă ca un arc. N-ai şti dacă te-ai uita la ea, dar este încordată rău de tot. Jumătate din cauză că eşti tu aici. Vrea să ții trofeul împreună cu ea.

- Am putea-o face, nu-i aşa?

- N-am de gând să forțez norocul şi să spun că da. Moses privi în sus, la cer. Frumoasă zi. Fără ploaie, senină. Avem o pistă solidă.

- Am fost acolo mai devreme, în timp ce o pregăteau. Era atât de frumos, cu toate acele făgaşe intacte. Aveam de gând să merg să asist la câteva curse de început, dar n-am avut nervi. Pentru că stomacul ei mai avea încă destul loc ca să i se zbată, Kelsey mai luă o bucată de pui.

- L-ai văzut pe Gabe?

- E cu Naomi, în lojă. O să se întoarcă însă aici ca să-l chinuiască pe Jamie şi să stea în padoc, în timp ce este înşeuat mânzul lui.

- Ieri a fost o zi atât de plină, încât abia dacă l-am văzut. Şi niciodată singur, adăugă ea în gând. N-am ştiut dacă să-i spun sau nu, pentru că ştiu foarte bine ce simte, dar Boggs mi-a zis că a avut impresia că l-a văzut pe tatăl lui Gabe.

- Când? Moses întrebase atât de repede, încât Kelsey se sperie.

- Păi, joi, spre prânz. Zicea că nu era sigur. Moses? Se ridică în picioare, pentru că acesta se şi sculase şi o pornise spre grajd.

- Omul ăsta înseamnă necazuri, îi strigă el. E ca un medicament neindicat.

- Un medicament neindicat? Ar fi vrut să râdă, dar buzele nu o mai ascultau. Zău, Moses, ce naiba!

- Unii oameni aduc necazuri pe oriunde trec şi chiar le place să le semene. Rick Slater este un astfel de om. Moses se îndreptă repede spre boxa lui Pride, încercând să se calmeze şi să se destindă. Caii surprind imediat emoţiile. Îl voia pe Pride tensionat, ambalat, dar nu speriat.

- Dacă se află cumva prin zonă, nu-l vrea aici.

- Paznicii nu vor lăsa înăuntru pe nimeni neautorizat. Iar Boggs nici măcar nu era sigur. Şi apoi, ce fel de necazuri ar putea el aduce?

- Nici unul. Moses apucă botul mânzului, vorbindu-i blând, în şoaptă.

- Am impresa că şi eu sunt prins. Slater e de domeniul trecutului. Veşti proaste, dar vechi.

- Boggs mi-a povestit despre cursa de la Lexington, când a căzut Sun Spot.

- A fost greu. A fost o experienţă dură pentru ea. Slater a încercat să agite un cuib de bărzăuni, dar aceştia au înţepat pe cine nu trebuia. Benny Morales era un jocheu bun. Anul acela era anul revenirii lui. Stătuse o vreme deoparte, din cauza unui spate rupt. Cunningham l-a urcat pe mânzul lui. N-am fost niciodată sigur dacă Benny a drogat mânzul doar pentru că avea chiar aşa de tare nevoie de bani sau pentru că efectiv simţea că trebuie să-l bată pe mânzul lui Chadwick.

De fapt nici nu conta, se gândea Moses, acum. Ce fusese mai rău, se întâmplase.

- Călărea pentru Three Willows când a căzut, o dată, rău de tot, la un antrenament matinal, l-a trebuit un an şi jumătate ca să se repună pe picioare. Domnul Chadwick i-a oferit o slujbă, ca asistent de antrenor. Dar Benny voia să călărească, voia să se afirme. Şi atunci Cunningham l-a urcat pe cal.

- Era în stare?

- Nu ştiu ce să zic. Înghiţea calmante cu nemiluita. Se chinuia ca naiba, să slăbească. Cum nu avea prea multe oferte, Cunningham l-a cumpărat ieftin. Dar s-a terminat prin a-l fi costat cât nu merita. În sfîrşit, astea sunt poveşti vechi, aici e vorba de o nouă cursă. Cursa. Şi e aproape timpul să-l ducem pe băiat în padoc.

Un cal făcea acest drum de la grajd la padoc, în prima sâmbătă a lunii mai, numai o singură dată. Cu nici trei ani în urmă, el zburda fericit, alături de mama lui, prin păşunile verzi. Unul din primii paşi ai unui vis. Ca mânz de un an. Poate că se zbenguie prin fânețe, alergându-şi companionii, sau poate propria-i umbră. Antrenându-se, crescând pe măsură ce i se dezvoltau muşchii şi oasele, învăţând poezia şi puterea mişcărilor, proprii în exclusivitate unui pur-sânge. S-a apropiat de frâie nerăbdător sau capricios şi a simţit pentru utima oară greutatea omului pe spinarea sa, într-un grajd scăldat în lumina răsăritului.

Într-o bună zi, s-a apropiat de o poartă metalică, grăbindu-se să accepte constrângerea. A fost antrenat la alonjă, în ovalul de exerciţii. A învăţat mirosul îngrijitorului său, a simţit foc în picioare şi şfichiul pe spinare.

A făcut ceea ce trebuia să facă. Pentru ceea ce se născuse. A alergat.

Dar acest drum, pentru această cursă, îl va face doar o singură dată. Numai exista o a doua şansă.

La ora cinci şi şase minute, se aflau în padoc şi Pride era dus în separeul lui, ca să fie înşeuat. Erau verificate tatuajele, precum şi culorile şi însemnele fiecăruia din cei şaptesprezece participanţi.

Nu existase decât o singură zgîrietură. Nimeni nu pomenise nimic de mânzul din California, care căzuse la antrenamentul de dimineaţă rănindu-şi piciorul.

Ghinion.

În cartierul general al jocheilor, călăreţii se urcau pe cântare. Cincizeci şi şapte de kilograme, nici mai mult, nici mai puţin, inclusiv harnaşamentul. Reno se urcă pe cântar, urmări scala şi zâmbi.

Orele petrecute în saună făcuseră banii. Câteva clipe mai tîrziu, în costumele lor strălucitoare, călăreții se îndreptau, de la cel de al doilea etaj al cartierului lor general, spre padoc.

Aşteptarea aproape că se terminase.

În tribune, oamenii începuseră să-şi piardă răbdarea, erau agitați, veseli. Sărbătoririle continuau în spate, unele dintre ele încinse de alcoolul strecurat înăuntru în pîini golite de miez sau în pungi cu scutece.

Tabelele de afişaj cu cotele de pariuri se schimbau întruna şi ghişeele pentu pariuri erau ticsite.

Era ora cinci şi cincisprezece minute. Caii erau înşeuați, poneii care-i conduceau, împodobiți strălucitor, cu cozile împletite şi cu flori. În ciuda norilor pufoşi care zburau sus de tot, aerul era dens. Tensiunea aie greutate.

- Nu te preocupa să preiei conducerea, îi spuse Moses lui Reno. Lasă-l pe mânzul din Arkansas să stabilească ritmul în prima tură. Pride aleargă bine, în grămadă.

- O să străpungă ca un ac, confirmă Reno. Deşi vocea lui era lipsită de emoție, normală, Reno transpira sub costumul lui.

- Şi vorbeşte-i. Vorbeşte-i. O să-şi dea şi sufletul, dacă o să-l rogi.

Reno zâmbi, încercând să-şi păstreze zâmbetul plin de el. Era atât de mult de alergat, în aceste două minute atât de scurte.

- Călăreții, sus!

La anunțul arbitrului de padoc, Moses îl bătu pe Reno pe umăr, apoi îl ajută să se urce în şa. Urmau acum să se întoarcă înapoi prin tunel, în drumul lor spre pistă.

- Eşti gata?

Naomi îşi puse mâna pe mâna lui Kelsey.

- Da. Respiră o dată, adânc, apoi încă o dată. Da.

- Şi eu. După doi paşi, Naomi scutură din cap. Stai puțin, îi spuse. Dădu o raită în padoc, în costumul ei roşu, dichisit şi cu perlele ei elegante. Râdea când dădu peste Moses şi îşi aruncă brațele peste umerii lui şi-l sărută.

- Naomi. Roşind de mândrie şi de jenă, asemenea unui şcolar prins ciupindu-o pe şefa galeriei, se dădu şovăitor înapoi. Ce se întîmplă cu tine? Sunt...

- Oameni care ne văd, termină ea şi-l sărută din nou. La naiba cu reputația ta, Moses.

Încă mai râdea când se întoarse în grabă spre Kelsey.

- Ei bine, asta pune lucrurile la punct.

Amuzată şi în mod ciudat, emoționată, Kelsey îşi potrivi pasul cu al ei.

- Oare?

- O discuție pe care o avem de atât de mulți ani, încât nici nu mă mai obosesc să-i număr. El nu vrea să facem publică legătura noastră, care, zice el, nu este de demnitatea unei femei de condiția mea.

Dumnezeule, se simțea tânără şi liberă şi incredibil de fericită.

- Nimic altceva decât orgoliul bărbătesc desigur, pe care-l poartă cu toții în suspensor.

Kelsey pufni în râs.

- De ce nu te măriți cu el şi gata?

- Niciodată nu m-a cerut. Şi cred că am prea multă mândrie femeiască în mine, ca să-l cer eu pe el. Apropo de bărbați, spuse ea, văzându-l pe Gabe apropiindu-se de ele, aş vrea să-ți spun, până nu mă aude, că ăsta este unul din cele mai formidabile exemplare ale speciei, din câte am văzut eu.

- E ceva cu ochii lui, spuse Kelsey încet. Şi cu gura. Şi cu pometii obrajilor. Zâmbetul ei se curbă şmechereşte. Şi, bineînțeles, are un fund incredibil.

- Am observat şi eu. Naomi chicoti. Numai pentru simplul fapt că sunt aproape suficient de bătrână ca să-i fiu mamă, nu înseamnă că mi-am pierdut vederea.

- Doamnelor. Gabe îşi înclină, capul. Când două femei au scânteile acestea în ochi, înseamnă că n-au stat ele degeaba. Nu vreți să-mi spuneți şi mie gluma?

Se uitară una la alta şi scuturară din cap, la unison.

- Nu.

Îşi petrecu fiecare câte un braț pe sub al lui şi-şi făcură drum spre loja lor, în acordurile melodiei Casa părintească din Kentucky.

În tribune, undeva în fund de tot, înconjurat de pălării ca-n filme şi jachete de mătase, Rich Slater agita cea de a treia sticlă cu băutură răcoritoare. Locurile pe care i le rezervase Bill Cunningham nu erau cele mai bune, dar el se dotase cu un binoclu de buzunar. Cu acesta, îl urmări pe Gabe însoțind femeiie spre loja lor elegantă.

Într-adevăr, un spectacol. Naomi, în costumul ei roşu, ostentativ, fiica, în costumul ei albastru, ostentativ, amândouă cu părul blond, strălucitor. Ca două pandante pentru bărbatul înalt, brunet, dintre ele.

Se întrebă dacă băiatul se culcase deja cu amândouă, deodată. Un sandviş blond, cu patru mâini şi picioare, ca laptele. Punea pariu că erau în stare să se reguleze ca iepuroaicele.

- Priveşte, scumpo, nu sunt minunate cu florile acelea în păr?

Cherri, care-l suportase toată săptămâna datorită sexului neobosit şi a marii ei rezistențe la gin fiz, îl trase de braț. îndatoritor, Rich îşi întoarse privirile, înapoi spre jocul din mână.

- Cum să nu fie, iubițelule. Mai minunate nici că se poate.

Caii participanți erau conduşi să facă înconjurul pistei, de către călăreți în livrele, pe ponei împodobiți cu flori. Mânzul din Arkansas dansa şi încerca să-l ciugulească pe cel din fața lui. Călărețul poneiului îl ajută pe jocheu să-l calmeze.

Caii înconjurau pista în galop mic, în ovațiile mulțimii.

- Este incredibil, spuse Kelsey. Totul. Efectiv, incredibil.

Scutură din cap, când Gabe îi oferi de băut.

- Nu pot să înghit. Abia dacă mai pot respira. Ah, Dumnezeule, îi aduc la poartă.

Toată lumea era la locul ei, caii, jocheii, spectatorii, oficialii.

În tribuna organizatorilor, doi arbitrii stăteau afară, privind prin binocluri, aşteptînd să se dea startul. Un al treilea rămăsese în cabină, cu două monitoare TV. Alți arbitri erau plasați la stâlpi şi la linia de sosire.

Din cabina crainicului:

- Momentul startului.

Odinioară, derbiul începea cu o lovitură de bici. Acum, se apăsa pe un buton şi se pronunțau cuvintele pe care le aştepta toată lumea:

- Şi, start!

O plonjare prin poartă, vuietul mulțimii şi primii metri ai cursei fură îngnițiți de copitele care scăpărau. Inima lui Kelsey i se urcă în gât şi nu mai plecă de acolo.

Atâta culoare, atâta zgomot care se puteau pierde din cauza ochilor înceţoşați şi a pulsului mărit. Pachetul de cai zbură prin fața tribunelor, prin dreptul turnului clădirii clubului. Primul sfert fu înghițit într-un vuiet, în douăzeci şi două de secunde, cu o fracțiune mai puțin, în față, aflându-se favoritul din Kentucky, în frunte.

Cu binoclul lipit efectiv de ochi, Kelsey cercetă grupul compact de cai, căutându-l pe Pride. Culorile acestuia scânteiară, când mânzul începu să țâşnească înainte, aproape copită la copită cu mânzul lui Gabe. Big Sheba, mânza lui Cunningham, se strecură ca trăsnetul printre ei.

- Avansează! Avansează! striga, dar nu-şi dădea seama. Vocea ei se pierdea în zidul sonor. Degetele lui Naomi erau pe brațul ei, intrând în el.

Pride îl depăşi cu un cap pe Midnight Hour, la o jumătate de milă, după exact patruzeci şi cinci de secunde, cu Reno curbat pe spinarea lui.

Kelsey vedea cum zboară pista, vedea mişcarea legănată a cămăşilor, când se foloseau cravaşele, incredibila putere a picioarelor acelora lungi, subțiri, strângându-se, întinzându-se, ridicându-se.

Midnight Hour rămase în urmă pe locul patru, cal şi călăreț luptându-se pentru pista de lângă coardă.

După trei sferturi, Pride se detaşă cu un gât, cu o jumătate de lungime, dar mânzul de la Longshot se lansă şi el, anulându-i avansul. O cursă între doi cai, ar fi spus cineva, cu mânza curajoasă, la două lungimi în spatele lor.

Mânzul lui Arkansas țâşni din pachet grăbindu-se să recupereze din urmă, provocând frenezia mulțimii.

Şi ultimul salt pentru finiş, acum sau niciodată.

S-a petrecut repede, exact înainte de cel de al şaisprezecelea stîlp. Pride se poticni şi picioarele aflate în plonjeu se îndoiră ca nişte scobitori.

Reno, în balans în şa, zbură peste capul lui şi se rostogoli ca un bolovan, ieşind de pe pistă. În timp ce cai şi călăreți luptau şi virau în norul de praf ca să evite coliziunea, mânzul mai făcu o încercare spasmodică să se ridice, după care se prăbuşi pe picioarele sfărîmate şi rămase acolo.

Double or Nothing trecu linia de finiş în doua minute, trei secunde şi trei sferturi, în timp ce îngrijitorii se repezeau pe pistă, de pretutindeni, ca să-l ajute pe campionul accidentat.

Capitolul 16

Nici un fel de emoție a victoriei pentru Gabe, în cercul învingătorilor. Un trofeu de aur, o pătură de trandafiri de culoarea sângelui. Camerele bâzâiau, captându-l pe câştigătorul derbiului, mânzul campion, de Virginia, cu harnaşamentele lui roşu cu alb, pătate de praf şi de transpirație. Jocheul se lăsă în față, pe ceafa lucioasă a lui Double, ca să-şi primească cei doisprezece trandafiri, cu chipul mai curând crunt decât triumfător, în timp ce-şi mângîia mânzul.

- Domnule Slater, atâta tot putu să-i spună lui Gabe, când acesta îi strânse mâna. Ah, Isuse, domnule Slater!

Gabe dădu doar din cap.

- Ai alergat bine, Joey. Ai întregistrat un record de derbiu.

Ochii lui Joey, înnegriți de praf, acolo unde fuseseră acoperiți de ochelari, nu înregistrară nici o plăcere, la auzul veştii.

- Reno? Pride?

- Încă nu ştiu nimic. Trăieşte-ți clipa, Joey. Meritați asta şi tu şi mânzul. Gabe îşi petrecu brațul pe după grumazul mânzului, ignorând transpirația murdară. De restul o să ne ocupăm mai târziu, continuă Gabe şi se întoarse spre Jamison, încercând să blocheze camerele îndreptate spre el, întrebările care se năpusteau asupra lui.

- Jamie, tu erai mai aproape. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Cu fața aproape translucidă din cauza şocului, cu ochii sticloşi, Jamie se uită în jos la trandafirii din mâinile lui.

- A căzut, Gabe. Mânzul ăsta divin a căzut, pur şi simplu. După care privi din nou în sus, o flacără de disperare făcându-şi loc prin opacitatea şocului.

- Double însă l-ar fi luat. L-ar fi luat chiar la linia de sosire. Ştiu asta. Simt asta. Vocea lui era ca o justificare.

- Dar acum nu mai contează, nu-i aşa? Totuşi, Gabe îşi puse o mână pe umărul acestuia. Gustul victoriei putea fi şi amar, dar nu şi-l putea refuza.

Paznicii încercau să țină piept presei şi fanilor. Kelsey auzea iureşul vocilor lor, din spatele paravanului, le vedea umbrele, mişcându-se pe acesta. Se auzeau urale, se auzeau întrebări, se auzeau speculații. Dar toate acestea însemnau o altă lume, dincolo de peretele alb, subțire care despărțea viața de moarte. Aici nu se auzea decât plânsul încetişor al mamei sale.

- Moses.

Moses o legăna pe Naomi, mângîind-o pe păr, aproape de ea şi de durerea ei.

- Ah, Moses, de ce?

- Nu ar fi trebuit să pariez. Boggs stătea acolo în picioare, cu şaua atârnându-i pe pieptul care i se înălța odată cu respirația. Nu ar fi trebuit, repetă el.

Kelsey îşi plimba mâna, încetişor, pe gâtul lui Pride. E atât de moale. Atât de liniştit. Murdăria îi strica blana, un testament al efortului făcut. Ar trebui spălat, se gândi ea sumbru. Ar trebui spălat şi periat şi răsfățat, cu merele care îi plăceau atât de mult.

Îl mai mângîie pentru ultima oară, după care încercă să se ridice. Luă de jos ochelarii de cal murdari şi şi-i puse uşor peste şa.

- Boggs, du-i lucrurile înapoi la grajd.

- Nu e corect, domnişoară Kelsey.

- Nu, nu este. Dar o să ai grijă de lucrurile lui, ca de obicei. Trebuie să o scoatem pe mama de aici.

Şi pe ea o înjunghia inima din cauza oribilei nedreptăți.

- Cineva trebuie să rămână - cineva trebuie să-l petreacă.

- O să stau eu.

Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, Boggs se uită la ea, apoi încuviință dînd din cap.

- E bine aşa.

Asemenea unui paj purtând spada şi scutul războinicului său, se întoarse Boggs, lăsându-i acolo.

Kelsey îngenunche, încercând să-şi păstreze controlul.

- Moses, ea are nevoie de tine. Vrei să o duci tu la hotel?

- Sunt multe de făcut aici, Kelsey.

- O să fac eu, tot ce pot. Restul o să trebuiască să mai aştepte. Începu să o frece încetişor pe Naomi pe spinare, încercând să-i mai liniştească tremurul.

- Mamă.

Doar Moses îşi dădu seama că aceasta era prima oară când Kelsey folosea acest cuvânt.

- Du-te acum cu Moses.

Răvăşită de vinovăție şi de durere Naomi se ridică moale, ajutată de Moses. Se mai uită o dată la mânz. Virginia's Pride , îşi spuse ea. Mândria ei.

- Nu avea decât trei ani, spuse ea încet. Poate că într-adevăr, eu nu pot păstra nimic, mai mult decât atât.

- Nu. Deşi Kelsey avea şi ea de luptat cu propriii ei demoni, o strânse pe Naomi de mână. Afară, e o mare de oameni. Trebuie să treci printre ei.

- Da. Trebuie să trec printre ei. Ochii ei deveniră inexpresivi.

Kelsey o conduse de partea cealaltă a paravanului şi se chirci la brusca presiune a trupurilor şi a zgomotului. Ştia că o să-şi amintească de asta toată viața, emoția cursei, şocul căderii. Ovațiile şi urletele mulțimii, care dispărură într-o bruscă, teribilă tăcere. Felul în care îngrijitorii alergară spre locul fatal şi toată confuzia şi agitația scoaterii calului şi a călărețului de pe pistă.

De câte ori o să închidă ochii şi o să vadă picioarele lui Pride, îndoite în unghiul acela imposibil?

Sau o să audă plânsul discret, sacadat, al mamei sale?

- Kelsey. Gabe venise în goană la grajduri, părăsind cercul învingătorilor, agățându-se de o vagă speranță. Dar firul subțire se rupse, în clipa în care îi văzu fața.

- Fir-ar să fie. A trebuit să-l omoare? Gabe o trase lângă el, ținând-o în brațe.

Kelsey stătu aşe o clipă, doar una, cu fața lipită de pieptul lui.

- Nu. Murise deja. Boggs a ajuns primul la el, dar el murise deja.

- Îmi pare rău. Isuse, îmi pare atât de rău. Reno? Kelsey respiră adânc, încercând să se liniştească puțin.

- L-au dus la spital. Paramedicii nu cred că o vorba de ceva serios, dar aşteptăm diagnosticul. Kelsey se îndreptă şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

- Acum trebuie să mă ocup de restul.

- Nu singură.

Kelsey scutură din cap. Dacă se va lăsa să cadă, se va sparge în bucățele.

- Nu am de gând să te las aici, singură.

- Sunt cu Boggs, cu restul echipei.

Căldura muri în ochii lui. Se dădu înapoi, mărind distanța, încuviințînd grăbit din cap.

- Atunci o să mă retrag. Dacă totuşi o să ai nevoie de ceva, Jamie o să fie prin preajmă.

- Mulțumesc.

A fost un coşmar. Când Kelsey se întoarse clătinându-se, înapoi la hotel, aproape de miezul nopții, emoțiile ei erau ca o rană deschisă. Ştia că oficialii stătuseră deja de vorbă cu mama ei şi cu Moses. Îi spuseseră chiar ei. Îi spuseseră că nu pierduse doar un mânz de excepție. Nu fusese pur şi simplu vorba de şansă sau de soartă, sau de ghinionul lui Boggs.

Fusese o crimă.

Pride fusese injectat cu o doză letală de amfetamina. Un drog care îi suprasolicitase inima, unul care, în timp ce el alerga neînfricat, de-a lungul pistei, îi consumase propria lui adrenalină,

împrăştiindu-se lacom prin sistemul lui nervos, până când, la cel de al şaisprezecelea stâlp, această inimă a încetat să mai bată.

Iar acum Three Willows şi toţi cei implicaţi vor trebui să facă faţă întrebărilor, speculaţiilor, investigaţiilor. Îşi injectaseră oare chiar ei calul, calculând prost doza, mizând că drogul nu va fi depistat ulterior, în saliva lui Pride?

Sau poate altcineva, un alt competitor, injectase calul ca să măsluiască şansele? Cineva care dorea atât de mult să câştige, încât a asasinat calul şi a riscat viaţa omului din spinarea acestuia?

Kelsey ezită în faţa uşii apartamentului mamei ei. Ce ar mai fi putut spune? Naomi îl avea pe Moses să o liniştească, să o consoleze.

Se întoarse în propria ei cameră, dar nu putu suporta să stea acolo. Sub oboseală se mai afla încă o energie nemiloasă, care continua să-i biciuiască mintea. Plecă repede din cameră, luând-o de-a lungul coridorului şi oprindu-se la uşa lui Gabe.

Gabe nu dormea. Nu se aşteptase să vină la el, nu, după ce-l expediase. Şi în mod sigur nu, după ce aflase veştile despre Pride. Dar ea se afla acolo, cu ochii încercănaţi, cu faţa atât de fragilă şi de palidă, încât îşi spuse că ar putea trece cu mâna prin ea. Se dădu înapoi şi-i făcu loc să intre.

- Ai auzit?

- Da. Am auzit. Stai jos, Kelsey, înainte de a te prăbuşi.

- Nu pot. Mă tem că dacă mă aşez, n-o să mai pot să mă scol niciodată. L-a omorât cineva, Gabe. Cineva care îl voia pe Pride atât de mult scos din cursă, încât l-a omorât.

Gabe se duse la bar şi-şi făcu de lucru, deschizînd o sticlă de apă minerală.

- A cîştigat mânzul meu.

- Da, iartă-mă, nici măcar nu te-am felicitat, dar... în clipa aceea îi văzu ochii şi se opri, brusc.

- Crezi că am venit la tine ca să te acuz? Sau măcar să te întreb dacă ai vreo legătură cu asta?

Dacă sângele îi clocotea în vene, mâinile lui erau calme şi nu-i tremurară, când turnă apa acidulată, peste cuburile de gheaţă.

- Este pasul logic.

- La dracu' cu asta. Şi la dracu şi cu tine, dacă ai o părere atât de proastă despre mine.

- Am o părere proastă despre tine? Gabe râse scurt, aspru. Părerea mea despre tine şi în legătură cu tine, Kelsey, nu contează. Important este că mânzul tău e mort, al meu m-a purtat spre aproape un milion de dolari, în numai două minute de la accident. Acesta este într-adevăr un motiv bun de a ucide, iar tu nu vei fi singura care va gândi astfel.

- Aşa deci. Kelsey împinse în lături paharul pe care i-l oferea Gabe, vărsând apă pe covor. Faptele şi logica, atunci. Dar ai uitat un ingredient, Slater. Caracterul.

- Adevărat. Gabe puse paharul ei deoparte şi bău încet dintr-al lui. Dar caracterul meu este destul de negru.

- Dă-mi voie să-ţi spun ceva despre tine, Gabriel Slater, marele dur, satrapul. În faţa cailor, eşti moale ca o cârpă. Eşti orbit de ei şi le eşti devotat, ca orice fetiţă de doisprezece ani, care visează la Făt-Frumos. Kelsey îşi dădu capul pe spate, amuzată să privească ochii aceia controlaţi cu atâta grijă, mărindu-se de uimire.

- Poftim?

- Îi iubeşti. Îi iubeşti, al naibii. Crezi că nu s-a aflat că ai vrut să cumperi iapa lui Cunningham pentru că te durea cum era tratată?

Masca reveni, dar Kelsey putea vedea în spatele acesteia şi continuă.

- Tu crezi că oamenii tăi nu vorbesc cu ai noştri, despre cum te joci cu mânjii ca şi cum ar fi nişte căţeluşi, sau cum veghezi toată noaptea, un cal bolnav? Eşti o cârpă, Slater.

- Caii înseamnă o investiţie.

- Înseamnă o poveste de dragoste. Şi să-ţi mai spun încă ceva, continuă ea, împungându-l cu degetul în piept. Nu-mi pasă când îmi spui ceea ce crezi tu că trebuie să gândesc eu, când eu ştiu. Ai vrut să câştigi această cursă, la fel de mult ca şi mine, ori a aranja o cursă, nu înseamnă a o câştiga. Ca unul care şi-a petrecut toată viaţa riscând, ar trebui să ştii asta. Aşa încât, dacă ai de gînd să stai aici fiindu-ţi milă de tine, când ar trebui să-ţi fie milă de mine, eu o să plec.

- Ei, stai aşa. O înşfacă de braţ, înainte ca ea să apuce să plece ca o furtună. Eşti iute la mânie, scumpo. Îşi puse paharul deoparte şi se frecă pe bărbie. Şi ţinteşti al naibi de bine, continuă el. M-ai avut, bine? Deci putem acum să ne aşezăm puţin?

- Tu poţi să te aşezi. Eu însă mai simt nevoia să umblu.

Nefiind încă total sigur dacă era încurcat sau amuzat de precizia ei, Gabe se lăsă pe canapea.

- Îmi pare rău, Kelsey. Ştiu că asta nu repară prea mult, dar îmi pare al naibii de rău.

- Eu încerc să nu mă gândesc la cât de rău mă simt, acum. Îmi fac însă griji pentru Naomi.

- O să-şi revină.

- Presupun că o să ne revenim cu toţii. Se duse la masă, luă un pahar şi-şi înmuie gâtul care o zgîria.

- A fost cumplit când mi-au spus despre droguri. A fost ca şi cum l-aş fi pierdut a doua oară. Se verifică acum cutiile cu seringi. Fiecare acuşor în parte, dar chiar dacă ar găsi ceva, cu ce ar mai schimba asta situaţia? Pride e mort.

- Dacă poliţia găseşte acul care l-a omorât, acesta îi poate duce la cel care a făcut asta.

Kelsey scutură din cap.

- Nu, eu nu cred. Mă îndoiesc că cineva ar putea fi atât de neglijent încât să arunce acul înapoi în cutie, sau, chiar dacă a făcut asta, să-şi lase acolo amprentele sau orice altă dovadă. Negăsindu-şi locul, Kelsey îşi vârî mâinile în buzunare, apoi şi le scoase din nou.

- Când o să aflu cine - şi o să aflu - ei bine, îl voi face să sufere. Luă din nou paharul, se uită în fundul lui şi privi ridicându-se micile bule.

- A alergat până i-a sărit inima afară din piept, efectiv asta a făcut, spuse Kelsey, scuturându-se şi înfrânându-şi apoi amărăciunea. Reno şi-a dislocat umărul, şi-a fracturat o claviculă, doar atât. Slavă Domnului!

- Mi-a spus Joe. În câteva săptămâni, o să poată relua lucrul, Kelsey.

- Poate la cursa de la Preakness. Gata, schimbă direcţia, îşi porunci ea în gând. Gândeşte-te la ziua de mâine.

- Îl ştii pe mânzul nostru, High Water ? Ar putea face faţă cu decenţă.

- Bravo, fată, spuse Gabe încet. Kelsey zâmbi.

- O să avem de lucru, l-am privit azi luându-l pe Pride şi am suferit mult. Niciodată până acum nu am pierdut pe cineva la care ţineam. N-am ştiut că prima oară când mi se va întîmpla aşa, va fi un cal. Şi m-a durut rău de tot.

- Ştiu.

- Şi pe tine te-a durut. Se apropie de Gabe şi-i puse o mână pe obraz. Îmi pare rău că am fost atât de rece când te-ai oferit să stai cu mine. Dacă ai fi rămas, m-aş fi prăbuşit, ori eu ştiam că voi putea face faţă singură.

- Eu am crezut că nu vrei să fiu în preajma ta ca să nu-ţi aminteşti mereu că eu am cîştigat.

- Îmi pare bine că ai câştigat. Asta este singura rază de lumină, în toată ziua de azi. Dacă aş fi putut, te-aş fi privit îndreptându-te spre cercul învingătorilor. Mi-ar fi plăcut să-i văd înmânându-ţi trofeul. Râzând brusc, îşi băgă mâna în buzunar. Doamne, uitasem. Vezi? Îi arătă două tichete, unul pe Pride, altul pe Double.

- Am pariat pe amândoi caii.

Gabe se uită la bilete, la fel de emoţionat de vederea lor cum ar fi dacă ar fi auzit o declaraţie de dragoste nemuritoare.

- Aceiaşi bani, pe fiecare cal.

- Presupun că amândoi însemnau la fel de mult pentru mine.

Gabe îşi ridică privirea. Roşeaţa pe care izbucnirea ei dinainte i-o urcase în obraji dispăruse, lăsându-i faţa la fel de palidă şi de delicată, ca un pahar fin, de cristal. Mâna pe care i-o ţinea într-a lui era bătătorită de muncă, dar prelungă şi îngustă şi elegantă. Mai era încă îmbrăcată în costumul rafinat, albastru şi pe tocurile înalte, aşa cum fusese la curse.

Ridică o mână şi şi-o plimbă peste părul care scăpase din complicata coadă franţuzească. Părul avea culoarea grâului în soarele după-amiezei.

- Este târziu. Trebuie să plec. Nu intenţionase să dea înapoi, dar constată că bătea în retragere, când se ridică. Trebuie să trec şi pe la Naomi.

- Îl are pe Moses.

- Prostii.

Gabe zâmbi uşor, cu ochii încălzindu-i-se într-ai ei.

- A fost o zi lungă.

- Cea mai lungă. O zi care-ți stârneşte toate emoțiile şi ți le smulge din tine, scoțându-le la vedere. Ai idee cât este de excitant să văd pe chipul tău tot ce simți? Gabe se apropie de ea fără să o atingă.

- Nervi, dorințe, îndoieli... porniri irezistibile.

Cum puteau oare să nu se citească pe chipul ei, când bântuiau prin ea ca nişte adevărate rafale?

- Nu sunt bună de asta, Gabe. Poți să-ți dai şi singur seama.

- Nu eşti bună, de ce?

- De... Se prăbuşi în fotoliu, înjură, dădu ocol. De toată povestea asta, cu seducție, predare, satisfacere. Iar momentul...

- E al dracului de nepotrivit, fu Gabe de acord. Momentul e al dracului de nepotrivit. Ar fi putut să se dea înapoi şi să o lase să plece. Ar fi suferit, dar ar fi putut face asta.

- O să trebuiască să-mi spui acum, că nu mă vrei. Chiar acum. O să trebuiască să-mi spui da sau nu, Kelsey. Chiar acum, aici.

- O să încerc, dacă o să mă laşi doar să mă gândesc. Se dădu din nou în spate, când el se sprijini cu palmele de perete, de o parte şi de alta a capului ei.

- Te gândeşti că este riscant şi că încă nu ți-ai calculat bine avantajele. Vechea, atât de familiara necugetare începea să se agite din nou în el, torcând ca un motor. Că pierdea sau cîştiga, cursa trebuia să aibă loc.

- Miza este mare şi este întotdeauna mai sigur să renunți. Asta este ce vrei tu? Să fii în siguranță?

Fără să-şi dea seama că făcea vreo mişcare, Kelsey scutură din cap, încet, dintr-o parte într-alia. Pentru că ochii ei nu-i părăsiră o clipă pe ai lui, văzu mica scânteie de triumf, din ei.

- Dă-le încolo de avantaje. Gabe o trase lângă el. Haide să jucăm.

Kelsey renunță şi la logică şi la prudență. Nu le voia acum. Voia acum exact ceea ce-i dăruia el, o gură flămândă, mâini insistente. Indiferent de riscuri, ea fusese deja înghițită de joc.

Răsuflarea i se întrerupse într-un suspin când Gabe o smulse de lângă perete şi începu să-i tragă jacheta de pe umeri. Nu se aşteptase la această dorință imperioasă, din partea lui. Din partea ei. Dar degetele ei trăgeau şi ele de cămaşa lui sfâşiind pânză şi nasturi, într-o cursă nesăbuită pentru acea primară nevoie de piele pe piele.

Şi iată-l sub mâinile ei, cu muşchii încordați, cu suprafețele strâmte. În nestăvilita ei foame, îşi încleşta gura pe a lui şi luptă să obțină mai mult.

Nu avea nevoie de vorbe blânde şi de mâini delicate. Ceva erupea în ea şi voia să se petreacă repede, fierbinte. Ia-mă. Gândul acesta şi numai acesta îi pulsa în creier, în sânge. Îşi auzi propriul râs, răguşit, întretăiat şi străin, când gura lui trasă o linie de foc în jos pe gât, de-a lungul umărului dezgolit, sub bluza şifonată.

Acest sunet făcu să dispară orice urmă de civilizație din el. Aproape cu un mârâit, Gabe îi înşfacă mâinile şi i le ridică deasupra capului. Kelsey tremura, dar ochii ei erau aproape negri de pasiune şi de provocare.

Ținând-o de încheieturile mâinilor, Gabe îi smulse bluza, trimițând în zbor mici nasturi aurii. Trupul i se cutremură ca o coardă atinsă cu brutalitate, dar privirea ei nu şovăi o clipă.

Sub mătasea bluzei, altă mătase, un moft care abia îi acoperea sânii, pentru ca să dispară şi acesta, sub fustă. Gabe îi urmărea chipul, în timp ce îşi strecura o mână în sus, pe piciorul ei, ca să-i găsească terminația ciorapului, marginea dantelată. Îi privi ochii înceţoşându-se când cuprinse în cupa mâinii focul pe care-l declanşase. Când se afundă, necugetat, în miezul acestuia.

Kelsey țipă, şocată, zguduită, izbindu-se frenetic de mâna lui scormonitoare, ca un mustang care simte pentru prima oară greutatea omului pe spinarea lui. Senzațiile o izbeau, o asfixiau, o făceau să leşine de atâta căldură şi lumină şi de o dorință mistuitoare, teribilă, care îşi încleştase pumnul greu, asudat, în vintrele ei. Speriată, făcându-i plăcere, îşi agita capul dintr-o parte într-alta, în timp ce corpul ei exploda.

Eliberarea veni asemenea unui gheizer, clocotind undeva adânc în ea, pentru ca să se apropie ca un tunet, tot mai mult şi mai mult, de suprafață. De neoprit. Când era convinsă că fusese stoarsă, când până şi culorile care dansau caleidoscopic în spatele ochilor ei începură să se estompeze, Gabe o ridică din nou pe culmi.

Mâinile lui, brutale, şi aspre, traseră de fustă. Gura lui devoră lacomă mătasea sânilor ei şi se lăsă apoi mai jos, până când se pomeni, fierbinte, în căldura ei. Parfumul pielii ei era exotic, condimentat de sudoare, şi moale ca apa. Gabe îi auzea respirația iute, gâfâită, însetată, scâncetele uimite, din gâtlej, în timp ce se abandona, cu disperare, pradă mâinilor şi gurii lui.

Urmă plăcerea simplă, animalică, a unghiilor ei zgâriindu-l pe spinare, a trupului ei care se încorda, tremurând, presându-se de mâinile lui lacome.

Aceste mâini se încurcară într-ale ei, în cursa frenetică de a-i înlătura pantalonii.

În clipa în care se eliberă, se şi scufundă în ea, tare, adânc, în timp ce degetele lui săpau pe coapsele ei. Gemete gemene făcură aerul să tremure, când o încalecă, ridicându-i picioarele ca să o deschidă de tot. Apoi gura lui fu din nou pe a ei, înghițind gâfâieli, în timp ce se călăreau unul pe celălalt, spre finişul transpirat.

Kelsey îşi lăsă capul pe umărul lui. Trupul ei, deşi plin de o delirantă energie, devenise moale ca o hârtie îmbibată în apă. Dacă Gabe nu ar fi presat-o de peretele dur din spatele ei, s-ar fi prăbuşit ca o gelatină, pe duşumea.

- Cine a câştigat? reuşi ea să spună.

Cu o brumă de vlagă ce mai rămăsese în el, acesta răspunse:

- Scor nul. Dumnezeule mare, eşti uluitoare. Kelsey nu mai găsi energia să pună alte întrebări. În timp ce mintea ei începea să se limpezească, îşi dădu seama că tocmai făcuse dragoste, dragoste frenetică, stând în picioare, şi că tot ce mai rămăsese din hainele ei, din hainele lui, zăcea împrăştiat la picioarele lor.

- Aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat niciodată. Niciodată nu mi s-a mai întâmplat ceva asemănător.

- Asta-i bine. Dându-şi seama că şi-ar fi putut petrece tot restul nopții rezemați de perete ca doi beţivi, Gabe o trase de acolo.

- Nu, adică... Kelsey se întrerupse, observând ca prin ceață că încă mai avea într-unul din picioare, un pantof cu toc, din barete. Kelsey îi făcu vânt, nepăsătoare. Adică niciodată, continuă ea. Pe când era măritată, noi doar... Vreau să zic. În sfârşit, n-are importanță.

- Nu te opri. Gabe o duse în dormitor. Îmi plac comparațiile. Când sunt în favoarea mea.

- Asta este singura pe care o am. În afară de Wade - n-a mai existat nimeni în afară de Wade.

Gabe se opri din acțiunea de depunere a ei pe pat. Ochii lui o priviră fix.

- N-a mai fost nimeni, înaintea lui?

Vezi, asta era problema ei, îşi spuse Kelsey, încrâncenată. Vorbea prea mult.

- Şi?

- Şi. Gabe se îndreptă şi o sărută din nou. Poate că era un străvechi orgoliu bărbătesc să se considere singurul. Dar el hotărî să-l elimine pe Wade şi să se bucure de asta. Îi dădu drumul pe pat de la o înălțime suficientă, ca ea să sară de două ori în sus, înainte de a rămâne locului.

- Fostul tău soț nu a fost doar ticălos. A fost şi idiot.

- Mulțumesc, aşa cred. Cum el continua să o privească de acolo de sus, Kelsey începu să tragă de breteaua furoului, doar ca să constate că de fapt era ruptă. Cred că, spuse ea, o să trebuiască să-mi împrumuți un halat sau ceva, ca să mă pot întoarce înapoi la mine.

Gabe zâmbi şi se urcă în pat, alături de ea şi o acoperi.

- Zău, Gabe, nu mă pot plimba pe coridor, îmbrăcată aşa. Simți mătasea ruptă, şifonată adunându-se între ei. Mă rog, cu ce a mai rămas din ea, rectifică Kelsey.

- Arată incredibil, pe tine. Îşi strecură mâna în sus, până când îi cuibări sânul în palmă. Dar de data asta cred că o să te dezbrac de tot de el.

- De data asta? Inima îi tresări când Gabe începu să-i strivească alene sfârcul, cu degetul mare. Eu una nu mai pot. Şi nici tu nu mai poți.

Gabe îşi arcui o sprânceană şi-şi apropie gura de a ei, zâmbind.

- Punem pariu?

Kelsey pierdu de mai multe ori. Când răsăritul începea să se filtreze prin ferestre, ea zăcea prăbuşită deasupra lui, cu trupul tremurându-i încă în urma ultimului asalt, cu mintea prea toropită ca să poată adormi.

- Trebuie să plec. Trebuie să mă duc la camion.

- Mai întîi trebuie să dormi, după care trebuie să mănânci. Şi după aceea, o să mergem la camion.

- Putem comanda o cafea? Cuvintele ei începură să devină confuze, pe când oboseala punea stăpânire pe ea.

- Cum să nu. În curând. Gabe o mângâie pe păr, pe spate, dar nu ca să o excite, ci ca să o legene. Acum însă e închis, draga mea.

- Cât e ceasul?

Se uită la ceas şi minți fără remuşcare.

-Aproape patru, spuse el, deşi era trecut de şase.

- În regulă. Două ore. Simți cum se scufundă într-un tunel tot mai larg uşoară ca un fulg. Ațipesc doar puțin, mai apucă să spună.

Gabe o întoarse încetişor, îndepărtându-i părul de pe față, acoperind-o cu cearceafurile şifonate. Fața ei era încă palidă, iar cearcănele de sub ochi, asemenea nervurilor din marmură. O urmări dormind, vreme de câteva minute. Şi privind-o dormind, se îndrăgosti de ea.

Stânjenit de această senzație, se îndepărtă de ea şi de pat. Îşi spuse că o relație sexuală formidabilă, indiferent cât de multă afecțiune implică, înseamnă cu totul altceva decât dragostea.

O dorise. Acum fusese a lui. Aceasta nu însemna că el trebuia să ştie exact care va fi următorul pas. Ea avea nevoie de un prieten, la fel de mult cum avea nevoie de un. iubit. Cum el intenționa să fie şi una şi alta, ar face mai bine să înceapă prin a-i fi prieten.

Gabe făcu un duş şi când se întoarse să se îmbrace, văzu că ea nici măcar nu se mişcase. Fără să se gândească la sensibilitățile ei, se duse dincolo şi-i luă geanta. Găsi portofelul, un pachețel cu batiste, un carnețel îmbrăcat în piele şi descoperi, spre surprinderea lui, o scoabă pentru curățat copitele cailor. Cheia se afla înghesuită într-un mic buzunar lateral, împreună cu rujul, un flacon mic de parfum - pe care se răsfață să îl miroasă - şi o bancnotă de douăzeci de dolari. Obiecte pe care, presupuse el, o femeie cum era Kelsey dorea să le aibă la îndemână.

Vârî cheia în buzunar şi o lăsă să doarmă.

Mai întâi se opri la Naomi. Îi deschise Moses, la primul ciocănit. Arăta încordat şi obosit, dar îi întinse lui Gabe mâna şi îi zâmbi sincer.

- Nu am avut ocazia să te felicit. Mânzul tău a făcut o cursă frumoasă.

- A avut un concurent de vârf. Nu aşa ar fi vrut el să câştige.

- Nu. Moses îl lăsă să intre, cu o palmă în spate. Este greu pentru toată lumea, Gabe. Iar acum, când am aflat câte ceva despre cum s-a întâmplat, este şi mai greu.

- Alte veşti nu mai sunt, nu?

- Investigațiile continuă. Iar Three Willows va face propriile ei investigații. În chipul lui brăzdat, ochii erau duri ca onixul. Tot ce ştiu, cotinuă el, este că a vrut cineva ca mânzul să moară. Blestemată pierdere!

- Tot ce putem face - eu sau oricine de la Longshot - ne spui şi facem. Vreau tot atât de mult ca şi tine să cunosc răspunsul. Gabe îşi întoarse privirea spre uşa dormitorului, care se deschisese.

Naomi intră în cameră. Dacă ar fi fost un boxer, ai fi putut spune despre ea că se afla în formă de luptă. Nimic nu se mai vedea din fragilitatea care o doborâse cu o zi înainte. Era îmbrăcată într-un costum purpuriu, întunecat, cel mai aproape de doliu, avut la dispoziție şi pe chip avea o expresie de aprigă hotărâre.

Aşa cum spusese Gabe, Naomi îşi învinsese slăbiciunea.

- Îmi pare bine că eşti aici. Veni spre el, îl cuprinse cu brațele şi îşi lăsă obrazul pe al lui. Este greu pentru amândoi, spuse ea dându-se înapoi dar rămânând cu mâinile pe umerii lui. O să înceapă să se vorbească mult în jurul tău, bineînțeles. Vreau un front unit.

- Şi eu.

- Urăsc ce s-a întîmplat. Pentru mine, pentru tine şi pentru curse. Dar o să ne descurcăm noi. Tocmai am programat o conferință de presă. Aş vrea să fii şi tu acolo.

- Unde şi când?

Naomi zâmbi şi-i atinse obrazul.

- La amiază, la hipodrom. Cred că este important să o facem acolo. Şi imediat după autopsie, îl vom lua pe Pride acasă. Se opri, respiră adânc. O să trebuiască să fim amândoi pregătiți pentru foarte multă publicitate, în următoarele săptămâni - cu atât mai mult, cu cât se apropie Preakness. Ochii ei deveniră duri.

- O să trebuiască al naibii să cîştigi acolo, Gabe.

- Aşa intenționez.

Satisfăcută, confirmă dînd din cap.

- O s-o mai las pe Kelsey încă o oră sau două, liniştită în camera ei. A avut o zi grea, ieri. Nu vreau să o solicit şi mai mult.

- A fost deja solicitată. Nervii care îi umblau pe spinare îl făcură să-şi dea seama de ridicol. Îşi vârî mâinile în buzunare şi degetele lui dădură acolo de cheia de la camera lui Kelsey. Kelsey a rămas la mine, azi-noapte. Doarme acum. Mă duc să-i aduc ceva din cameră şi apoi o să mă asigur că mănâncă ceva.

Se făcu tăcere. Cinci secunde. Zece. Apoi Naomi o întrerupse cu un suspin.

- Îmi pare bine că a fost cu tine. Îmi pare bine că eşti tu.

- S-ar putea să nu-ți mai pară, când o să-ți spun că o să rămân eu.

Naomi îşi ridică o sprânceană.

- Vorbeşti de căsătorie, Gabe? Pentru prima oară după atâta vreme, râse. Ah, ai pălit. Ce dovadă de bărbăție! Îl bătu uşor pe braț, în timp ce Gabe continua să se holbeze la ea. Mai bine cară-te cât poți de repede, scumpule, înainte să încep să-ți pun şi alte întrebări stingheritoare. Dacă reuşeşti să o aduci pe Kelsey aici la ora unsprezece, o să putem pleca împreună, la hipodrom. Ah, da, ia-i costumul acea bleumarin, cu bluza coral.

Naomi îl înghionti afară pe uşă, o închise apoi în urma lui şi rămase proptită cu spatele de ea.

- Ah, Moses, ce douăzeci şi patru de ore cumplite au mai fost şi astea. Iar acum, de nici un minut, mă simt atât de bine. Crezi că ştie că e îndrăgostit de ea?

Tot ce ştia Kelsey era că era furioasă pe el. Nu numai că o lăsase să doarmă, dar o ştersese - cu cheia ei. Era prinsă în cursă, fără un capăt decent de îmbrăcăminte.

Se luptă cu gândul de a suna la Naomi, dar renunță, la ideea că ar trebui să explice că se afla absolut goală şi abandonată, în camera iui Gabe.

Când auzi deschizându-se uşa, se duse în salon, cu văpăi pe limbă.

- Aş vrea să ştiu cine naibi te crezi că eşti, ah!

Şi ea şi chelnerul rămaseră uitîndu-se unul la altul, la fel de nefericiți.

- Scuzați-mă, domişoară. Domnul a spus să intru fără să bat şi să aşez încet micul dejun, pentru că dumneavoastră dormiți.

- Ah! Bine. Este în regulă. M-am sculat. Kelsey îşi împreună mâinile. Şi unde, mă rog, este domnul?

- Nu pot să vă spun, domnişoară. Eu fac ce mi s-a spus. Vreți să mă întorc mai târziu?

- Nu. Nu, e perfect. îmi pare rău că te-am speriat. Kelsey nu avea de gând să rateze cafeaua.

În timp ce chelnerul punea masa, se întreba dacă să se apuce să strângă hainele împrăştiate peste tot sau să se facă pur şi simplu că habar n-are de ele. Optând pentru cea de a doua variantă, luă nota de plată, adăugă un bacşiş care spera că-l va face pe Gabe să sângereze şi o semnă cu o înfloritură.

- Mulțumesc, domnişoară. Poftă bună.

Tocma îşi turna prima cafea, când apăru şi Gabe.

- Te-ai trezit, deci.

- Porcule. Înghiți cafeaua neîndulcită de fierbinte ca să-i ardă limba. Unde e cheia mea?

- Chiar aici. O scosese din buzunar şi aşeză costumul pe un scaun. Cred că am adus totul. Eşti un oaspete de hotel foarte organizat. Fardurile, periuța de dinți. Apropo, ai nişte desuuri formidabile. Presupun că povestea asta bleumarin, minusculă, se potriveşte cu costumul. Ridică în sus un body şi zâmbi. Nu vrei să-l îmbraci?

Kelsey i-l smulse din mână.

- Mi-ai scotocit în lucruri.

- Ți-am adus lucrurile. Mama ta a sugerat costumul ăsta.

- Ma..., Kelsey îşi strânse dinţii şi se rugă pentru răbdare. Ai fost la ea?

- Se simte bine. Mai mult decât gata să facă faţă momentului. A organizat o conferinţă de presă la stadion, la amiază. Cum e cafeaua? îşi turnă şi el una. Ne întâlnim cu ea la ora unsprezece în apartamentul ei, de unde o să plecăm împreună. Ea a propus acest costum, dar nu şi toate nimicurile care crezi tu că merg cu el. Aşa că am luat ce mi-a plăcut.

- Ea ţi-a spus cu ce să mă îmbrac? Kelsey trase aer în piept, apoi îl scoase afară, încet. Asta înseamnă că i-ai spus că sunt aici.

Gabe se aşeză, apoi ridică capacul de argint de pe un platou, scoţând la vedere ouă cu şuncă.

- I-am spus că ai fost cu mine, azi-noapte. E vreo problemă? Ochii îi scânteiară.

- Nu, dar... renunţând îşi apăsă o mână pe tâmplă. Mă înjunghie capul.

- Stai jos şi mănâncă. O să te simţi mai bine. Când ea îl ascultă, Gabe se apropie şi-i apucă strâns mâna, într-ale lui.

- Suntem împreună în treaba asta. Înţelegi? Kelsey privi în jos, la mâinile lui împreunate. El nu se referise la conferinţa de presă, nu numai la conferinţa de presă şi amândoi ştiau asta. Încă un risc, se gândi Kelsey, dar îşi ridică privirile, până când acestea ce se aflară la acelaşi nivel cu ale lui.

- Da, înţeleg.

Capitolul 17

- Nu mi-ai spus că aveai de gând să omori calul. Cunningham îşi şterse faţa transpirată. Avea impresia că zilele astea nu făcuse altceva decât să transpire. În faţa camerelor de luat vederi, cu rânjetul acela mare, subţire, pe faţă. La petrecerile care au urmat, unde oamenii îl băteau pe spate şi-i ofereau de băut. În pat, cu ochii aţintiţi în tavanul întunecat, retrăind acea ultimă parte a derbiului, iarăşi şi iarăşi.

Dorise să câştige, dar se aşezase, confortabil, pe locul doi. Totuşi, preţul pe care trebuia să-l plătească era mai mare decât se gândise vreodată.

- Nu mi-ai spus, repetă el, în timp ce transpiraţia îi fleşcăia cămaşa şi i se scurgea neplăcut în jos, pe şira spinării. Ai spus doar că o să-l scoţi din cursă, ca Sheba să aibă o şansă să se califice.

- Ai vrut ca detaliile să mă privească numai pe mine, îi reaminti Rich. Se delecta cu bourbon de Kentucky, din cel mai fin şi se bucura de priveliştea oferită de Washington, dintr-un apartament de hotel impunător. Îşi putea permite. Îşi putea permite acum multe altele.

- Şi ai obţinut ce ai vrut. Iapa ta s-a calificat la derbiu. Nimeni nu o să-ţi mai spună că eşti un ageamiu, nu-i aşa. Nimeni nu o să-ţi râdă în spate.

- Dar tu nu trebuia decât să te ocupi de descalificarea calului.

- Asta am şi făcut. Rich rânji. E un moment mare, continuă el. Chadwick a pierdut, bănuiala cade asupra lor, asupra cocoşului de Gabe, pe când tu, Billy băiete, mirosind a trandafiri. Rich ciuguli din bol o alună confiată. Şi acum haide să fim cinstiţi, Billy, doar nu te supără dacă îi dai şi lui Gabe o palmă, nu? În fond, te-a costat ferma familiei şi o bună doză din demnitatea ta, mai acum cinci ani.

- Nu, nu-mi pasă să i-o plătesc. Dar....

- Amândoi ştim la fel de bine că iapa aia a ta n-ar fi cîştigat în vecii vecilor cursa asta, continuă Rich. Cu Three Willows şi Longshot în competiţie. Poate că ar fi ieşit pe locul trei, dacă ar fi ajuns la finiş, dar mai sigur, pe locul patru sau cinci. Or asta n-ar fi fost destul, nu!

Nu, cu gaura pe care o adâncea chiar el tot mai mult, îşi spuse Cunningham.

- Nu, dar....

- Nu. Rich ronţăi o altă alună, cu faţa la fel de serioasă ca a oricărui vânzător de maşini vechi. Ai avut nevoie de un stimulent şi eu ţi l-am oferit. Adevărul este că nu m-am aşteptat de la ea la altceva decât la un spectacol bun, dar fata asta a alergat cu sufletul. O să nască numai campioni, spuse el făcându-i cu ochiul. De acum înainte o s-o păstrezi doar pentru montă şi o să faci bani frumoşi, câtă vreme o să-şi ridice coada în faţa unui armăsar ca lumea.

Era adevărat, cât se poate de adevărat, dar nervii lui Cunningham continuau să fie suprasaturaţi.

- Dacă o să se afle, Rich, o să fiu un om ruinat.

- Cum să se afle? O să spun eu cuiva? Zâmbi din nou. Sper că nu te-ai scăpat în fața păpușelei ăleia din patul tău, nu? Sunt bărbați care nu-şi mai pot ține gura închisă, de îndată ce s-au deschis la pantaloni.

- Nu. Cunningham se şterse cu mâna la gură. Nu i-am spus nimic. Nu că s-ar fi gândit că o să ciripească. Marla era mult mai interesată să-i cheltuiască banii, decât să afle de unde vin aceştia. Oamenii însă, continuă el, pun întrebări. Şi presa e tot timpul după mine.

- E şi normal, spuse Rich, convingător. Tot ce trebuie tu să faci este să dai din din cap şi să pari trist şi să-ți faci puțină publicitate, pe gratis. Poți oricând să mai înfloreşti puțin felul în care i-ai cunoscut pe Naomi Chadwick şi pe Gabriel Slater şi să spui că nu-ți vine să crezi că vreunul din ei s-ar fi putut coborî atât de jos. Să te asiguri că amesteci numele lui Gabe în chestia asta. Eu o să apreciez gestul.

Cunningham îşi linse buzele şi riscă întrebarea.

- Cum o să faci asta, Rich?

- Ei, ei, Billy boy, ăsta este micul meu secret. Şi apoi, cu cât mai puțin ştii, cu atât mai bine. Corect? Tu nu eşti decât tipul norocos care a cumpărat un cal, la un târg cu probe şi pe care l-ai adus până la derbiu.

- Peste două săptămâni este cursa de la Preakness. Rick zâmbi, arcuindu-şi sprâncenele.

- Ei, asta e lăcomie, amice. Şi este periculos. Ştii cât este de riscant să mai bagi în cursă calul ăsta.

- Are multe resurse. Uitase de vinovăție şi de spaimele lui. Uitase de oamenii care muriseră şi de imaginea mânzului căzut la stâlpul numărul şaisprezece.

- Nu trebuie decât să se prezinte.

- Nu-i nimic de făcut. Chicotind, Rich îi făcu cu degetul. Chiar dacă o bagi în cursă, iar ea nu cade, calul de la Triple Crown trebuie să alerge fără probleme. Altfel, s-ar putea să pună cineva ochii pe tine, Billy băiete. Şi cine ştie, dacă se uită la tine, ar putea începe să se uite după mine. Aşa ceva se mai întâmplă şi, în sfârşit... Rich agită cuburile din pahar. Atunci poate că nu o să mai fim prieteni, termină el.

- Dar sunt în joc atâția bani.

- Vrei mai mulți bani? Atunci pariază pe mânzul de la Longshot. Îmi cunosc fiul. O să pună la bătaie tot ce are. Ca să se reabiliteze. Zâmbetul lui Rich deveni amar. Îşi mai turnă un bourbon peste gheața care se topea. A ținut întotdeauna, reluă el, să câştige curat. L-am învățat fiecare truc, fiecare nenorocit de truc, dar el îşi închipuie că este mai bun ca mine, pricepi? Prea bun, ca să trişeze. Ochii i se îngustară, devenind duri şi Rich mai bău puțin. O să vedem noi cine o să iasă deasupra, de data asta. O să vedem noi.

Nu avea nici un rost să mai discute, nu, când Rich începea să toarne cu amândouă mâinile.

- Ce-ar trebui să fac eu?

- O razi de la Pimlico, Billy. Zici că şi-a scrântit piciorul la un antrenament şi nu vrei să rişti să pățească ceva. Ia-ți un aer dezamăgit şi just, după care o scoți la păscut, până când o să vină timpul să-i cauți un iubit.

- Ai dreptate. Era dureros, dar Cunningham trebui să renunțe la lăcomia lui. Mai bine să nu risc. O s-o înscriu la centrul de montă, la primăvară. Cunnigham zâmbi. Aş putea chiar face un târg cu băiatul tău, Rich, să o împerechez cu mânzul lui de la derbiu, peste câțiva ani.

- Aşa te vreau. Rich se aplecă în față şi-l bătu pe Cunningham pe genunchi. Şi acum merit şi eu o mică bonificație, Billy.

- O bonificație? Dintr-odată îngrijorat, Cunningham se dădu înapoi. Noi am avut o înțelegere, Rich. Eu mi-am respectat partea mea.

- Nimic de zis. Absolut nimic. Dar ascultă, Billy, ai pus mâna pe o groază de bănet la cursa asta, din pariuri. Îmi închipui că minimum trei, patru sute de mii. Zâmbetul i se lărgi, pe măsură ce Cunnigham transpira tot mai mult. Iar dacă înscrii iapa la montă, mânjii pe care o să ți-i fete ea or să-ți aducă, în următorii zece ani să zicem, un venit mai mult decât frumuşel. Or asta n-ai fi putut-o face fără mine, nu?

- Dar te-am plătit...

- Asta aşa este, dar hai să punem pe răboj totul. Eu trebuie să plătesc pentru Lipsky.

- Asta a fost ideea ta. Eu n-am nici o legătură cu asta.

- Eu sunt ca un subcontractor, Billy, îi explică Rich, răbdător. Tot ce fac eu, duce înapoi la tine. Tu nu trebuie să uiți asta. Deci, Lipsky l-a scos din joc pe îngrijitorul acela bătrân, iar eu l-am scos din joc pe Lipsky. N-o să intru acum în detalii în ce privește nota mea de plată, dar sunt, toate, cheltuieli necesare şi trebuie să le pun pe listă. Avem deci doi oameni morți, plus un cal, iar între ei şi tine mă aflu eu. Rich radia tot, bifând crimele pe degete. Aşadar, pentru tine trebuie să fie foarte important ca eu să fiu fericit. Asta merită încă o sută de mii.

- O sută... Rahat, Rich! Rahat, pur şi simplu. Eu am suportat toate cheltuielile. Ai cumva idee cât costă întreținerea unui pursânge? Chiar şi doar a unuia singur?Plus cheltuielile de înscriere la curse.

- Doar n-ai de gând să-mi faci socoteala la centimă, Billy, băiete. Sper într-adevăr că nu. Zâmbetul lui Rich era la fel de prietenos ca al unui cap de mort. Rămase cu mâna pe genunchiul lui Cunnigham, strivindu-l, aşa cum intenționa să-i strivească portofelul, storcându-i-l, o bună bucată de vreme de acum înainte. O sută de mii şi nu-ți mai cer nimic altceva. Ai cuvântul meu. Îți mai dau o săptămână să faci rost de ei. Mi-i aduci, aici, cu o zi înainte de Preakness. În numerar. Am o poftă nebună să pariez pe mânzul fiului meu, spuse Rich lăsîndu-se pe spate, mulțumit de el însuşi. Ce vrei, legături de familie.

Râse şi-şi mai turnă bourbon în pahar.

Propriile ei legături de familie îi dădură lui Kelsey o devastatoare durere de cap. Se aşteptase ca drumul la Potomac să fie dificil, dar fusese mai rău decât atât. Tatăl ei fusese furios, mai furios decât îl văzuse vreodată Kelsey. Nici nu mai conta că nervii lui nu erau direcționați spre ea. Aşa cum scosese în evidență Candace, cu răceală, ea era cauza problemei.

Milicent îşi pusese amenințarea în practică. Nu putuse să schimbe testamentul bunicului lui Kelsey, dar şi-l schimbase pe al ei. În termeni victorieni şi melodramatici, Milicent nu mai avea nepoată.

Cu maşina staționând încă pe aleea de la Three Willows, Kelsey îşi aşează capul dureros pe volan. Fusese o scenă oribilă, oribilă. Furia rece a lui Milicent, în timp ce-şi anunța gestul, şocul tatălui ei, apoi revolta lui. Şi Candace, deja montată, îndreptând mici săgeți acuzatoare spre inima lui Kelsey.

Gemând încet de durere, Kelsey se îndreptă şi porni motorul. Nu-şi dăduse seama că o să o doară atât de mult. Se avea de atâta vreme rău cu Milicent, încât mai logic ar fi fost să aibă un sentiment de uşurare. Era rănită.

Obosită, se dădu jos din maşină, gândindu-se că o aspirină o s-o ajute să scape măcar de pulsațiile din cap.

Auzi muzica, ritmul puternic, antrenant, al demodaților Stones. Mick şi băieții îşi manifestau simpatia lor pentru diavol. Kelsey merse pe urmele sunetelor, ocolind casa.

Pe dalele din patio, era aruncată o cârpă pătată. Dintr-o boxă de pe masa cu tăblia de sticlă duduia muzica rock. Aşezată în dreptul unui şevalet, cu părul legat la spate într-o respectabilă coadă de cal, cu o cămaşă bărbătească uriaşă, atârnându-i până la genunchi, Naomi mânuia o pensulă înmuiată într-un roşu ca focul.

Părea o luptă foarte intimă şi Kelsey dădu să se retragă. Dar capul lui Naomi se întoarse brusc şi ochii aceia mânioşi o surprinseră.

- Îmi pare rău, începu Kelsey, cu vocea acoperită de muzică. Naomi se întoarse şi dădu volumul la o intensitate abia auzită.

- N-am vrut să te întrerup.

- Nu face nimic. Pasiunea dispăru pe loc din ochii ei, ca şi cum dacă nu privea pânza, calmul îi revenea instantaneu. Nu era decât o scenă intimă, de furie, continuă ea. Nu am mai pictat de o bună bucată de vreme. Lăsă pensula jos şi luă o cârpă să se șteargă pe mâini.

- Este minunat. Kelsey se apropie, studiind fulgerele de culori violente, tuşele încă lucioase.

- Atât de elementar.

- Exact. Eşti supărată.

- La naiba. Kelsey îşi vârî mâinile în buzunare. Încep să cred că pe fruntea mea stă scris buletinul stărilor mele sufleteşti.

- Ai o față expresivă.

Aşa o avusese şi ea, pe vremuri. Pe vremuri.

- Înțeleg că întâlnirea de familie nu a mers prea bine.

- A mers ca dracu. Am provocat un dezacord între tata şi bunica. Unul mare. Şi, cred eu, unul mai mic dar nu mai puțin delicat, între el şi Candace.

- Prin faptul că stai aici.

- Prin faptul că sunt aşa cum sunt. Luă paharul uitat cu ceai rece pe care şi-l adusese Naomi cu ea şi bău. Milicent nu numai că m-a scos din testamentul ei, dar m-a scos şi din minte şi din inimă. în ce o priveşte pe ea, eu una nu mai exist.

- Ah, Kelsey! Naomi îşi aşează o mână pe brațul ei. Sunt sigură că nu gândeşte aşa.

Kelsey puse paharul pe masă, cu un clinchet.

- Chiar eşti?

Simpatia şi înțelegerea se transformară în furie.

- Bineînțeles că aşa gândeşte. Tipic ei. Îmi pare rău că ți-am provocat asemenea necazuri.

- Eu mi le-am provocat, explodă Kelsey. Aşa am vrut eu. Este timpul ca lumea să înceapă să înțeleagă faptul că pot să gândesc şi să simt şi să acționez de una singură. Dacă nu vreau să fiu aici, nu sunt. Eu nu sunt aici doar ca să le fac lor împotrivă sau să mă împac cu tine. Sunt aici pentru mine.

Naomi inspiră adânc.

- Ai dreptate. Perfectă dreptate.

- Dacă o să vreau să fiu în altă parte, o să fiu în altă parte. Dar nu o să mă las amenințată sau mituită sau învinovățită ca să renunț la ceva important pentru mine. Familia mea este importantă pentru mine. Three Willows este importantă pentru mine. Şi la fel eşti şi tu.

- Da... Naomi se întinse după pahar, dar mâna ei era nesigură. Mulțumesc.

Kelsey rezistă cu greu pornirii de a da cu piciorul într-un ghiveci de geranium.

- Nu este câtuşi de puțin o chestiune de gratitudine. Tu eşti mama mea. Îmi pasă de tine. Admir ce ai fost în stare să faci cu viața ta. Poate că nu sunt de acord cu toți anii dintre, dar îmi place cine eşti. În nici un caz nu o să mă târăsc înapoi, pretinzînd că pur şi simplu nu exişti, pentru că aşa i-ar plăcea lui Milicent.

Ca să nu rişte să rămână tremurând în fotoliu, Naomi îşi aşează o mână pe masă.

- Nu-ți poți imagina. Îți este imposibil să-ți imaginezi ce înseamnă să auzi, din gura fiicei tale adulte, că îi place cine eşti tu. Te iubesc atât de mult, Kelsey.

Mânia lui Kelsey se mai potoli puțin.

- Ştiu.

- Nu am ştiut cine eşti, când te-am văzut prima oară. Toată dragostea mea era îndreptată spre fetița micuță pe care o pierdusem. Apoi ai venit aici şi mi-ai dat o şansă. Sunt atât de orbită de femeia care eşti. Atât de mândră de tine. Dacă ai pleca mâine şi nu ai mai veni niciodată înapoi, tot mi-ai dat mai mult decât am crezut că voi mai avea vreodată.

- Nu plec nicăieri. Lăsându-se condusă de inimă, Kelsey făcu un pas înainte şi-şi deschise brațele. Mă aflu exact acolo unde vreau să fiu, mai spuse ea.

Cu ochii strânşi închişi, Naomi absorbi senzația, mirosul fiicei ei.

- Dacă vrei, o să încerc să te ajut. O să găsesc eu o cale să-i îmblânzesc inima.

- Nu. Tu n-ai de ce să-ți faci probleme. Poți fi supărată pe mine, spuse ea mai calmă. Eu sunt atât de cumplit de supărată. Şi rănită. Ca ea să creadă că mie îmi pasă de banii ei. Ca ea să se folosească de ei, şi de sentimentele mele, împotriva mea. Să încerce să mă controleze cu ajutorul lor.

- Controlul este esențial pentru Milicent. Întotdeauna a fost.

- Nu a putut schimba testamentul bunicului meu. Pun pariu că asta a distrus-o. Ea să nu aibă puterea să îl schimbe. Şi ce supărat a fost tata! A țipat la ea. Niciodată nu a ridicat glasul la ea.

- Ba da, l-a ridicat. Ce amară satisfacție se citea în zâmbetul lui Naomi. Dar desigur asta a fost cam de mult. Îi pare bine că s-a ridicat pentru tine.

- Aş vrea să pot să spun şi eu asta. Dar a fost groaznic să-i văd certându-se astfel. Şi să văd distanța pe care toată povestea a săpat-o între el şi Candace. Să ştiu, vinovată sau nu, că eu sunt responsabilă. Bunica este atât de inflexibilă, atât de indiferentă față de punctul de vedere al altcuiva.

Dar oare nu se spusese acelaşi lucru despre ea? îşi aminti Kelsey. Şi se cutremură.

- Înseamnă atunci că are două variante, spuse Naomi. Fie se înclină, fie moare singură.

- Trebuie să cred că o să se împace, spuse Kelsey încet. Trebuie. Mă îndoiesc că eu şi cu bunica vom mai ajunge vreodată în relaţii civilizate. Nu după ziua de astăzi. Efectiv l-a folosit pe Pride împotriva mea. A spus că probabil ai pus tu pe vreunul din prietenii tăi deocheaţi - astea au fost chiar cuvintele ei - să drogheze calul. Căci, vorba ceea, după ce ai omorât un om... îngrozită, Kelsey se întrerupse.

- De ce n-aş fi în stare să omor un cal? termină Naomi. Într- adevăr, de ce?

- Îmi pare rău. Dezgustată de ea însăşi, Kelsey îşi frecă tâmplele încă dureroase. Sunt complet buimacă.

- Nu contează. Sunt convinsă că nu e singura care s-a gândit la asta. Unul din motivele pentru care sunt aici, defulându-mă, spuse ea, arătând spre pânza de pe şevalet, este tocmai faptul că circulă zvonul că eu am pus la cale moartea lui Pride, ca să încasez polița de asigurare.

- Dar este hidos! Nimeni din cei care te ştiu, nu poate crede aşa ceva.

- Din păcate nu este o practică nemaiîntâlnită. E destulă urâciune în lumea asta, Kelsey. Zvonul o să treacă. Simpla aritmetică îi va pune capăt, până la urmă, continuă ea. Chiar dacă era bine asigurat, Pride valora cu mult mai mult viu, la curse şi în grajd, decât mort. Dar asta stârneşte amintiri. Ale mele. Ale altora.

Mai liniştită acum, începu din nou să picteze.

- Aceasta a fost terapia mea în închisoare. Mai mult, a fost un mod de a supraviețui, un mod de a-mi canaliza emoțiile. Acolo, înăuntru, nu e bine să atragi atenția asupra ta. Prin mânie, mâhnire, prin teamă. Mai ales, nu prin teamă.

- Poți să-mi vorbeşti despre asta? o întrebă Kelsey încet. Cum a fost acolo?

O vreme, Naomi continuă să picteze în tăcere. Se întrebase adesea, când o să vrea Kelsey să ştie. Nu dacă. Nevoia de a cunoaşte răspunsurile, de a găsi soluții, făcea la fel de mult parte din personalitatea fiicei ei, ca şi culoarea ochilor.

Deci, o să picteze acum un alt tablou, dar cu vorbe, nu cu pensula.

- Te dezbracă în pielea goală. O spuse repede, amintindu-şi că trecuse, se terminase totul. Nu numai de haine, deşi asta este una din primele umilințe. Îți iau totul. Hainele, libertatea, drepturile, speranța. Nu mai ai decât ceea ce îți dau ei. Rutina anostă. Ți se spune când să te scoli dimineața, când să mănânci, când să te culci, seara. Nu contează ce simți tu sau ce vrei. Mănânci ce-ți dau ei, continuă Naomi şi după o vreme, te obişnuieşti. Uiți cum este să ieşi la un restaurant sau pur şi simplu să te scoli noaptea şi să cobori la bucătărie. E mai uşor dacă uiți. Dacă păstrezi cu tine prea multe de afară, poți să înnebuneşti. Pentru că ştii că tot ce este afară nu-ți mai aparține. Poți vedea munții, florile, copacii, schimbarea anotimpurilor. Dar totul este afară şi într-adevăr nu are nici o legătură cu tine. Nu mai poți fi cine ai fost. Şi chiar dacă te doare dorința de a avea o companie, nu te apropii prea mult de nimeni. Pentru că oamenii vin şi pleacă.

Schimbă pensulele şi începu să picteze cu energia cara clocotea în ea.

- Unele femei păstrau calendare, dar eu, nu. Nu aveam de gând să mă gândesc la zilele care se transformau în săptămâni, la săptămânile care se transformau în luni, lunile, în ani. Cum aş fi putut? Unele aveau fotografii cu cei din familie, cu copiii lor şi le plăcea să vorbească despre aceştia. Sau despre ce aveau de gând să facă, odată ieşite de acolo. Eu nu făceam asta. Nu puteam. Pentru mine era mai simplu să mă concentrez asupra rutinei.

- Dar erai tare singură, spuse Kelsey în şoaptă. Ce singură trebuie să fi fost!

- Aceasta este cea mai profundă pedeapsă. Singurătatea şi totodată conflictuala lipsă de intimitate. Nu barele. Crezi că barele sunt cele care te vor închide acolo. Dar nu este aşa.

Respiră adânc şi se forță să continue.

- Dacă ai timp liber, citeşti sau te uiți la TV. Revistele de modă erau formidabile, dar eu am renunțat să mă mai uit la ele după primii doi ani. Era prea greu să vezi cum se schimbă lucrurile, chiar şi ceva atât de frivol ca tivul unei rochii.

- Aveai vizitatori?

- Tata. Moses. Nimic nu l-ar fi putut opri pe nici unul din ei să vină. Dumnezeu mi-e martor ce mult doream să-i văd, indiferent cât sufeream după plecarea lor. Îl urmăream pe tatăl meu cum îmbătrâneşte. Cred că aceasta era partea cea mai dură, să văd trecerea anilor pe chipul lui. Acesta era calendarul meu. Obrazul tatălui meu. Ultimul an a fost cel mai groaznic. Se părea că voi obține

eliberarea condiționată. Să știi că libertatea este atât de aproape, și totuși să-ți fie frică să fii despărțită de lumea în care ai trăit atâta vreme, a fost într-adevăr greu. Cum o să mai știi ce trebuie să faci și când? Zilele se scurgeau, lăsându-ți prea mult timp să te gândești, să speri din nou, să petreci aceste ultime luni transpirând din greu. Apoi îți permit să-ți pui haine civile. Tata mi-a adus un costum nou. Gri, cu dungulițe foarte subțiri, foarte corect. Mâinile îmi tremurau atât de rău, încât nu-mi puteam încheia nasturii de la bluză. Când am ieșit afară, m-a orbit soarele. Nu că ne-ar fi ținut într-o hrubă. Era o închisoare decentă, cu personal decent, cel puțin majoritatea acestuia. Dar în ziua aceea soarele era altfel, mai puternic, mai strălucitor. Nu puteam vedea nimic prin el. Și apoi am văzut prea mult.

Schimbă din nou pensulele, cu ochii ațintiți pe pânză.

- Vrei într-adevăr să auzi și restul?

- Continuă, murmură Kelsey. Termină.

- L-am văzut pe tata, cât era de fragil și de îmbătrînit. Noul Cadillac, de un alb orbitor, cu care m-a condus acasă. Știu că vorbea cu mine și eu cu el, dar nu-mi pot aminti nimic. Doar că totul părea să se miște prea repede și că șoselele erau atât de aglomerate. Și mi-era teamă, teamă ca mă vor duce înapoi. Teamă că nu mă vor duce. Ne-am oprit și am mâncat la un restaurant. Șervețele de olandă, vin, flori pe masă. A trebuit să comande el pentru mine, ca și cum aș fi fost un copil. Nu-mi amintesc ce-am vrut. Și am început să plâng. Și a plâns și el. Așa că am stat acolo și am plâns pe fața de masă din olandă, pentru că nu-mi mai aminteam cum era să te așezi la o masă, într-un restaurant și să comanzi de mâncare.

Aproape tot restul drumului am dormit, extenuată de libertate. Apoi m-am trezit și am trecut printre porți. Am văzut că pomii crescuseră. Sângerii, pe care-i lăsasem puieți și pe care îi plantasem chiar eu, erau de acum pomi adulți și înfloriseră an de an, fără mine. Livingul fusese rezugrăvit și am văzut o vază care nu fusese acolo. Orice mică schimbare mă terifia.

Nu m-am dus la grajduri, vreme de multe zile, până când a venit Moses și m-a împins cu sila. Era acolo un cal la nașterea căruia asistasem. Acum era ținut pentru prăsilă. Alte echipamente, alți oameni. Totul era altfel. O săptămână după asta nu am mai ieșit din casă. Dormeam cu lumina aprinsă și cu ușa deschisă. La început, nu suportam ușile închise. Dar după o vreme am început să-mi revin. A trebuit să învăț din nou să conduc. Eram terifiată, dar am făcut-o. Prima oară când am plecat singură, m-am dus la tine la școală. Am urmărit-o pe fetița pe care o lăsasem, acum o domnișoară, învățând să flirteze cu băieții. Mi-am impus să accept gândul că ai învățat să trăiești fără mine. Și am încercat să o iau de la capăt.

Naomi puse pensula jos.

- E gata.

Kelsey nu era sigură de asta. Poate că tabloul era el gata, dar nu și emoția din spatele lui. Și nici povestea, cel puțin din punctul ei de vedere, nu se sfârșise. Nu era vorba de a reabilita numele lui Naomi. Un bărbat fusese omorât și o femeie plătise prețul. Dar ea voia să vadă dacă se potrivesc toate piesele.

Fusese un șoc pentru ea să găsească numele lui Charles Rooney în cartea de telefon. Detectivul particular a cărui depoziție a cântărit cel mai greu în procesul lui Naomi, mai avea încă un birou în Virginia. În Alexandria acum. Reclama discretă din paginile galbene menționa că Serviciile de Investigație Rooney se ocupau de crime, probleme de familie și tutelă. Autorizat și sigur și confidențial. Prima consultație era gratuită.

Poate că, își spuse ea, o să profite de asta.

- Domnișoară Kelsey. Când Gertie intră în bucătărie, Kelsey închise brusc cartea de telefon.

- M-ai speriat.

- Îmi pare rău. A venit din nou polițistul acela. Chipul ei domestic exprima cea mai clară și loială enervare.

- Zice că mai are de pus câteva întrebări.

- Îl primesc eu. Naomi este la grajduri. N-are rost să o deranjăm.

- Vreți să fac o cafea? Kelsey ezită o clipă.

- Nu, Gertie. Să intre și să plece.

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine, bombăni Gertie.

Rossi se ridică în picioare când Kelsey intră în salon. Trebui să admire felul în care-şi purta blugii, deşi fusese la fel de impresionat de clipul de la conferința de presă şi de felul în care arătau, ea şi mama ei, elegante şi blonde, în costumele lor de mătase.

- Domnişoară Byden, vă mulțumesc că-mi acordați din timpul dumneavoastră.

- Nu am prea mult, domnule locotenent, dar sunt gata să întind de el, dacă aveți veşti pentru noi.

- Aş fi vrut să am. Nu avea altceva decât un sentiment de frustrare. Nu tu amprente în camera lui Lipsky, nu tu martori, nu tu vreo urmă.

- Vreau să-mi exprim regretul pentru pierderea dumneavoastră, la derbiu. Nu sunt mare amator de cai, dar până şi polițiştii urmăresc această cursă. A fost ceva cumplit.

- Da, a fost. Mama mea este distrusă.

- Arăta destul de hotărâtă la conferința de presă. Kelsey dădu sec din cap, se aşeză şi-i făcu semn lui

Rossi să se aşeze şi el.

- V-ați aşteptat să se dea în spectacol, în public?

- De fapt, nu. Dar într-adevăr mi s-a părut interesant că a participat şi Slater.

- Suntem vecini, domnule locotenent. Şi prieteni. Gabe este şi el proprietar. Iar faptul că a câştigat mânzul lui, în împrejurări atât de tragice, a făcut acest lucru dificil pentru noi toți. Noi l-am invitat să vină la conferință, ca să-i arătăm sprijinul nostru, iar el a acceptat să ne ofere sprijinul lui.

- Vă rog să mă scuzați, domnişoară Byden, dar după câte am citit în presă, dumneavoastră şi domnul Slater păreți să fiți mai mult decât prieteni.

Genele Byden ieşiră la suprafață, adăugând o înclinare arogantă a capului.

- Este o afirmație oficială, domnule locotenent?

- Doar o observație. Este destul de firesc, sunteți două persoane atrăgătoare, cu interese comune. Kelsey nu muşcă momeala. Dar nici el nu se aşteptase la asta. Speram că mă veți putea ajuta cu câteva detalii privind cele întâmplate la Churchill Dows.

- Credeam că nu vă interesează cursele de cai, domnule locotenent.

- Mă interesează crimele, chiar dacă e vorba de cai. Aşteptă o secundă şi reluă. Mai ales când se leagă de un caz de omucidere, pe care vreau să-l soluționez.

- Dumneavoastră credeți că ce s-a întîmplat cu Pride are vreo legătură cu omorârea bătrânului Mike? Cum? Lipsky e mort.

- Exact. Din câte mi s-a spus, nu este prea uşor să pătrunzi la un participant la derbiu.

- Nu, nu este. Securitatea este foarte severă. Noi avem paznici. Kelsey se încruntă. Iar Lipsky a avut ce a avut cu mânzul lui Gabe, nu cu al nostru. Iar eu am înțeles că moartea lui Lipsky a fost considerată drept sinucidere. Credeți că a fost un asasinat?

- Există păreri divergente în această problemă, atât îi răspunse Rossi. Aş vrea să dau de toate capetele libere, îmi puteți spune cine a avut acces oficial la mânz, înainte de cursă?

- Eu, desigur. Mama mea, Moses, Boggs, Reno. Kelsey expiră cu forță. Oficialii care verifică actele, cei de la poartă. Călărețul care l-a condus, cu poneiul, spre pistă. Acesta a fost Cari Tripper. Alți membri ai echipei. Kelsey spuse toate numele acestora.

- Paznicii?

- Da, presupun.

- Şi persoane neoficiale?

Kelsey scutură din cap, dar mintea ei lucra.

- Trebuie să fii foarte isteț ca să te strecori pe lângă pază, în ziua derbiului locotenente. La televizor poate părea ca un fel de țara nimănui, dar în realitate, caii sunt foarte bine păziți.

- Drogul. Este greu de spus când i s-a dat calului.

- Asta este o parte din problemă. Kelsey inspiră adânc, să se liniştească. Încă îi mai era greu să vorbească ae asta. Pride, spuse ea, a avut urme de digitalină şi epinefrin, în sânge. Asta l-a ucis, suprasolicitându-i inima. Era tensionat, dar aşa este de obicei, înaintea unei curse. Moses îl ține aşa.

- De ce?

- Sunt cai care aleargă mai bine când sunt ambalați. Alții au nevoie să fie liniştiți şi mângâiați. Pride alerga cel mai bine când era tensionat.

- Cum obțineți asta?

- O mare parte vine chiar de la cal. Caii ştiu când urmează să alerge la curse. Nu mai sunt hrăniți aşa de mult, sunt antrenați altfel. Şi apoi e atmosfera. Iar la antrenamente, se poate întâmpla să-i înfrânezi, când sunt nerăbdători să ajungă în frunte.

- Fără chimicale?

Fața lui Kelsey rămase imobilă.

- Fără droguri, domnule locotenent. Noi nu administrăm nimic cailor noştri, care să nu fie aprobat şi necesar pentru sănătatea lor. Ceea ce i s-a dat lui Pride i-a mărit ritmul bătăilor inimii, ridicându-i adrenalina. Cursa, efortul făcut de el pe mai mult de o milă, l-au omorât.

Exact ce-i spusese raportul autopsiei.

- Credeți că jocheul ar putea şti ceva?

Îşi încleşta maxilarul. Nu permitea nimănui să îl acuze pe Reno. Nu, după câte a avut de suferit. A văzut singură cât a suferit. Cât mai suferea, încă.

- Pride a alergat pentru că de aceea s-a născut, pentru asta a fost pregătit de la primii paşi. El nu s-a împiedicat. Nu i s-a împotrivit lui Reno. Nu trebuie decât să vă uitați la bandă ca să vedeți că nu precupețea nimic ca să câştige cursa. Şi s-a sinucis, încercând acest lucru. Reno a avut noroc că nu a murit şi el.

Rossi îşi studie carnețelul. Urmărise iarăşi şi iarăşi banda cursei, cu viteză redusă, cadru cu cadru. Într-un târziu, dădu din cap.

- Trebuie să fiu de acord cu asta. Dacă acesta nu s-ar fi rostogolit în afara pistei ci ar fi luat-o înainte pe pistă, nu cred că ar fi scăpat necălcat în picioare. Şi aşa cum a căzut, am crezut că şi-a rupt gâtul.

- Şi eu. Aşa cum se prezintă acum, mai devreme de o lună, cel puțin, nu se pune pe picioare.

- Cam asta ar fi, pe moment. Mă duc să stau de vorbă cu câteva din numele pe care mi le-ați dat. Să văd cum gândesc şi alții.

- Apreciez insistența dumneavoastră, locotenente. Dar aş prefera să nu o mai chestionați pe mama mea, dacă nu este absolut necesar.

- A fost calul ei, domnişoară Byden. .

- Cred că înțelegeți ce vreau să spun. Se ridică, hotărâtă să o apere. Sunteți perfect conştient de trecutul de aici şi de cât de greu îi este mamei mele să suporte interogatoriul poliției.

- Câteva întrebări...

- Pentru ea ar fi acelaşi lucru. Şi fie că înțelegeți sau nu, ea suferă. Mă puteți întreba pe mine tot ce vreți sau puteți merge la comisia de anchetă.

- Nu vă pot face nici un fel de promisiuni, dar pe moment nu cred că e cazul să o deranjez.

- Mulțumesc. Se îndreptă spre uşă, pentru a-l conduce. Locotenente, nu ați fost implicat în cazul mamei mele, nu?

- Nu. Pe vremea aceea mai eram încă la academia de poliție. Verde ca bradul.

- Eram curioasă cine s-a ocupat de caz.

- Trebuie să fi fost căpitanul Timpton. Jim Timpton, la pensie, acum. Am lucrat sub el când a fost locotenent, şi după ce a ajuns căpitan. Un bun polițist.

- Sunt convinsă de asta. Vă mulțumesc, locotenente.

- Eu vă mulțumesc domnişoară Byden.

Rossi se duse înapoi la maşină, adulmecând sămânța unei idei. Kelsey Byden avea ceva în cap, îşi spuse el. Nu strica dacă făcea şi el, la rândul lui, câteva săpături.

Capitolul 18

- Ce mă face să cred că singurul loc unde reuşesc să fac dragoste cu tine, este la hotel?

- Mmmm. Kelsey răsuci buchetul de hibidus pe care Gabe îl furase pentru ea de la ultimul lor party, din Preakness. Cred, spuse ea, că lucrurile s-au precipitat puțin. Iar tu ai fost atât de ocupat, ca să dai interviuri.

- Mâine o să mai dau câteva.

- Uite, asta îmi place mie. Un bărbat sigur pe el. Se îndreptară, traversând holul, spre lifturi.

- Double este găzduit în garajul patruzeci. Eşti superstițios, Slater?

- Să fiu al naibii că sunt. Intră în lift şi o trase, ascunzând-o după el. Gura lui fierbinte era deja peste a ei, înainte ca uşile să se fi închis.

- Butonul, reuşi ea să spună, strivind florile, încercând să-şi facă drum sub cămaşa lui. Ai uitat să apeşi pe buton.

Gabe orbecăi, înjură şi reuşi să apese pe butonul respectiv.

- N-am mai sperat că o să reuşesc să te prind singură. Două săptămâni sunt două săptămâni mult.prea lungi, Kelsey.

- Ştiu. Râse sugrumat când dinţii lui îi zgândăriră gâtul. Dar Naomi a avut nevoie de mine. Şi nici n-am mai avut timp, cu ancheta şi cu pregătirea mânzului pentru mâine. Şi eu am vrut.să fiu cu tine.

Uşa se deschise şi ea se dădu brusc înapoi. Rochia de cocktail era puţin cam prea mult căzută de pe umăr. O trase înapoi la loc, uluită că uitase de sine în lift şi recunoscătoare că în hol nu mai era nimeni.

- Nu ştii dacă să-ţi pară bine sau să te simţi jenată. Kelsey îşi aranja părul.

- Încetează să-mi mai citeşti gândurile, îi porunci ea şi ţinu uşa, înainte ca aceasta să se închidă la loc.

- La tine, sau la mine?

Ce simplu era, se gândi ea. Aşteptaseră amândoi toată seara ocazia de a relua totul de unde rămăseseră în Kentucky.

- La mine, hotărî ea. În felul acesta te vei putea trezi mâine dimineaţă fără nimic decent pe tine.

- Asta este o promisiune că o să smulgi totul de pe mine?

Kelsey strecură cartela în fantă şi încercă să găsească un răspuns potrivit. Chiar în clipa în care i se aprinse beculeţul, începu să sune telefonul.

- Ţine-ţi vorba, îi spuse ea lui Gabe şi se repezi să răspundă.

- Alo? Aruncă florile strivite pe o măsuţă, îşi scoase un cercel şi trecu receptorul pe urechea liberă. Wade? Cum ai aflat că sunt aici? Cu foarte multă grijă, foarte deliberat, îşi scoase şi celălalt cercel şi-l puse pe masă.

- Înţeleg. N-am ştiut că ai rămas în legătură cu Candace... Desigur. E drăguţ, nu?... Da, sunt sarcastică.

Ochii ei fulgerară în direcţia lui Gabe, apoi se lăsară în jos. Fără un cuvânt, acesta traversă camera spre mini-bar, deschise o sticlă de Chardonnay şi-i turnă un pahar.

- Wade. Nu m-ai sunat la - se uită la ceas - ora unsprezece şi un sfert, ca să faci conversaţie şi într-adevăr n-am nici cea mai mică intenţie să o comentez pe mama, cu tine. Aşa încât dacă asta a fost tot...

Disperată, luă paharul de la Gabe. Bineînţeles că asta nu a fost tot. Niciodată nu mai terminai, când era vorba de Wade.

- Şi vrei binecuvântarea mea?... Nu nu am de gând să fiu indulgentă şi mai civilizat decât atât, nu se poate. Kelsey se gândi să-şi înghită veninul, dar dimpotrivă, îl lăsă să împroaşte, în timp ce vocea lui, ah, atât de raţională, îi cânta la ureche.

- Norocoasa ta mireasă ştie că ai obiceiul să-ţi regulezi asociatele, în timpul călătoriilor de afaceri? Da, într-adevăr, sunt bună la păstrat ranchiună. Ticălosule, mierosule, laş egoist ce eşti! Cum îndrăzneşti să mă suni în ajunul nunţii, ca să-ţi liniştesti conştiinţa? Nu, refuz să împart vina... Exact, Wade, sunt la fel de rigidă şi de neiertătoare ca întotdeauna, dar am încetat să-ţi doresc moarte lungă, dureroasă şi urâtă. Acum nu-ţi mai doresc decât să te lovească un camion, când traversezi strada. Iar dacă vrei să ceri iertarea păcatelor, du-te la preot. Închise telefonul, trântind receptorul suficient de tare ca să scoată un clinchet scâncit.

- E bine, spuse Gabe încet, în tăcerea care urmă, asta l-a convins. Ridică cutia de cola, toastând pentru ea.

- Are obiceiul să te sune?

- O dată la două luni. Auzi, să stea de vorbă, continuă ea. Dacă îţi vine să crezi. Nu putem fi soţ şi soţie, dar de ce nu putem fi prieteni? Îţi spun eu de ce. Pentru că nimeni nu-şi poate permite să mă înşele. Nimeni.

- O să țin minte. Gabe o urmărea, întrebându-se dacă trebuie să o lase să se răcorească sau dacă ar fi mai bine să o ducă în pat şi să o ajute acolo să mai consume ceva din această energie.

- Mâine se însoară. S-a gândit că ar trebui să aflu asta direct de la el, aşa că a sunat-o pe Candace. Ei continuă să frecventeze acelaşi club, ca să ştii. Dădu vinul pe gât, dar constată că nu avea poftă să bea. Ea i-a spus unde mă poate găsi. I-a spus, ca şi cum ar fi avut vreun drept să ştie asta. Ca şi cum aş da o para chioară pe însurătoarea lui.

- Dai? Gabe se întinse, ca să împiedice paharul pe care-l trântise ea pe masă să se răstoarne pe covor.

- Nu. Simțea nevoia să arunce cu ceva, cu orice şi se hotărî asupra ghidului de călătorii. Îmi pasă însă că mă sună aşa, din senin, ca să mă facă să mă simt, chiar şi numai o clipă, că a fost greşeala mea că el s-a încurcat cu altă femeie. Îmi pasă că mă gândesc în urmă şi-mi amintesc cât de perfect trebuia să fie totul. Un cuplu tânăr, drăguț, de familie bună, cu o nuntă mondenă, ca-n basme, cu romantica lună de miere, de două săptămâni, în Caraibe, cu o micuță şi fermecătoare casă în Georgetown. Prietenii care trebuiau, clubul care trebuia, petrecerile care trebuiau. Şi acum urăsc faptul că privind în urmă, îmi dau seama că de fapt nu l-am iubit niciodată. Vocea i se frânse şi-şi strânse tâmplele în mâini.

- Nici măcar nu l-am iubit. Cum m-am putut mărita cu el, Gabe? Cum am putut face asta, când n-am simțit nici măcar o câtime din ceea ce simt pentru tine?

Ochii lui scânteiară, apoi lumina se concentra, devenind un punct de căldură.

- Fii atentă, Kelsey. Eu nu înşel, dar asta nu înseamnă că joc cinstit. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că eşti supărată. Dacă spui prea multe, o să încep să te cred.

- Nici nu ştiu ce spun. Vlăguită, tremurând, îşi lăsă mâinile să-i cadă. Ştiu doar că doar ascultându-l mai adineauri vorbind, am înțeles că m-am măritat cu el pentru că toată lumea spunea că este omul potrivit pentru mine. Şi pentru că părea a fi următorul pas firesc pe care-l aveam de făcut. Am vrut să meargă. Am încercat să fac să meargă. Dar cum aş fi putut? Niciodată măcar nu m-a făcut să simt ce simt pentru tine. Vocea ei se stinse într-o şoaptă. Nimeni, niciodată, nu m-a făcut să simt ce simt cu tine.

Gabe puse jos băutura, dându-şi brusc seama că degetele lui se încleştaseră pe cutia de cola, lăsând urme.

- Toată lumea o să-ți spună că nu sunt potrivit pentru tine.

- Iar mie n-o să-mi pese.

- Eu urăsc cluburile. Eu nu am de gând să te duc la Balul Primăverii.

- Iar eu nu o să-ți cer asta.

- Poate că mâine o să mă apuce nebunia şi o să mizez totul pe o rotație a ruletei.

Mâinile i se relaxaseră. Aproape că îl vedea făcând asta.

- Eu cred că roata se învârteşte deja, Slater. Poate că nu ai chiar atâta sânge de jucător în tine, să o laşi în voia ei.

- Nu ştii încă ce simți pentru mine. În ghearele propriilor sale emoții, o înşfacă, aproape ridicând-o în sus. Încă te mai gândeşti la asta. Isuse, aproape că văd cum ți se învârt rotițele în cap. Dar încă nu ştii.

- Te doresc. Inima i se urcase în gâtlej, pulsând puternic. Niciodată n-am dorit pe cineva aşa cum te doresc pe tine.

- O să te fac să-mi dai mai mult. Şi odată în mâinile mele, Kelsey, nu o să mai scapi. Dacă ai fi deşteaptă, te-ai gândi bine la ce te înhami cu mine şi ai lua-o la fugă.

Ea începu să-şi scuture capul, dar Gabe o ridicase deja.

- Prea târziu.

- Şi pentru tine, spuse ea în şoaptă şi se întoarse doar atât cât buzele ei să-i poată atinge gâtul.

- Eu nu fug ca să mă îndepărtez. Eu fug ca să prind, Gabe.

Iar ea ştia ce putea aştepta acum, ce să anticipeze, de ce să-i fie dor. Fierbințeală şi viteză şi cu frenezie. Dorea durerea ştiind că el putea să i-o aline, apoi să i-o provoace din nou, până când pulsul i se zbătea ca o rană. Şi se desfăta la gândul că şi pentru el era la fel, aceeaşi dorință sufocantă, arzătoare, panica, fiorii pe care şi-i provocau reciproc, de la prima atingere nesățioasă.

Prăbuşindu-se pe pat, orbecăind, suspinând, se luptară cu nasturi şi capse, până când hainele căzură de pe ei ca frunzele din copac. Lupta era pentru carne, pentru gustul ei, pentru senzaţia şi mirosul care era preludiul celei mai primare dintre dorinţe.

Gabe o colindă cu mâinile, peste sânii fermi, cu pielea ca mătasea, peste coşul pieptului şi peste şoldurile strâmte. O putea vedea, în întuneric, cu vârfurile degetelor, îi putea vedea fiecare bucăţică din ea, fiecare curbă şi muşchi. Ca un orb care cercetează textura şi forma, explora trupul pe care îl cunoştea deja.

Ea era tot ce-şi dorise el, pentru ce luptase el, pentru ce jucase, vreodată. Iar ea tremura sub el, pregătită, flămândă. Atât de uimitor a lui.

Trupul ei ţâşni în sus, agil, rapid. Când îşi inversară poziţiile, îl încalecă. Dintr-o singură mişcare fluidă, îl sechestra în interiorul acelor ziduri fierbinţi, umede, arcuindu-se ca să-l primească adânc, până-n plasele. Mâinile ei orbecăiră după ale lui, apoi se încleştară de ele, cu degetele strâns înlănţuite, în timp ce ea îi legăna pe amândoi, spre delir.

Ultimul lui gând fu că într-adevăr, era prea târziu. Mult prea târziu, pentru amândoi.

Dimineaţa se anunţa mohorâtă. Nori negri îngroşau cerul şi aerul ştergând culorile care păreau toate de un cenuşiu metalic. Din când în când, ploaia reuşea să străbată prin toate aceste straturi şi cădea în rafale. Oameni şi maşini greblau pista, răscolind-o, apoi netezind-o la loc, cu aceeaşi grijă şi tandreţe cu care un bărbat ar fi în stare să îngrijească un cal mult iubit.

Ploaia nu a ţinut în case nici spectatorii şi nici presa, în momentul începerii primei curse, toate tribunele erau pline.

Vremea a determinat-o pe Kelsey să opteze pentru blugi şi cizme, în locul costumului de olandă pe care sperase ea să-l îmbrace. Asta îi oferi însă scuza să mai zăbovească pe lângă grajd şi să împletească flori în coama blondă a lui Justice, împodobindu-l pentru regala misiune de a-l conduce pe High Water spre pistă.

Şi, după părerea ei, nimic nu te ajuta mai mult decât o zi ploioasă să încetezi să te mai gândeşti.

Cu şase luni în urmă, nici măcar nu ştia că Naomi trăieşte. N-ar fi aruncat atunci mai mult decât o privire fugară spre această lume din care acum făcea şi ea parte. Plutea în derivă, obsedată de eşecul căsniciei ei şi de ce începuse să creadă că este propria ei sexualitate eşuată. Ocupaţia ei o amuza, aproape că o satisfăcea, deşi se gândise să o schimbe.

Exista întotdeauna o altă slujbă, un alt curs la care să se înscrie, o altă excursie de planificat. În realitate însă nu făcuse decât să umple golurile. Goluri pe care nu dorise să le vadă. Goluri pe care în mod sigur nu le înţelesese.

Se gândise serios dacă nu cumva făcea acum acelaşi lucru, folosind-o pe Naomi, ferma, folosindu-l chiar pe Gabe, ca să acopere aceste fisuri din existenţa ei. Oare şi de data aceasta, aşa cum gândea familia, vraja se va rupe, ea se va plictisi de rutină şi va pleca în altă parte?

Sau putea avea încredere în sentimentele care înmugureau acum în ea? Ataşamentul tot măi mare pentru mama ei, evoluţia aproape liniştită, de la mânie şi suspiciune la afecţiune şi respect. De ce pur şi simplu să nu accepte că a găsit, şi poate că a început să-l merite, un loc la fermă?

Dar Gabe? Chiar nu se putea să se relaxeze şi să se bucure de ce se întâmplă între ei? Nu avusese nici o îndoială noaptea trecută, când se prăbuşiseră împreună în pat. Nici un dubiu când, în zori, s-a dus leneşă la el şi au făcut dragoste încet, domol.

Era timpul să pună toate astea deoparte, odată pentru totdeauna, îşi spuse singură. Era timpul să privească înainte. Acum nu se mai afla în derivă. Avea un scop şi întrebări la care trebuia să găsească răspunsuri. Se va ocupa de ele logic, începând cu una din rădăcini, în urmă cu douăzeci de ani. Luni de dimineaţă, la prima oră, îşi promise ea, îl va suna pe Charles Rooney.

Kelsey îl privi cu coada ochiului pe Boggs. Părea îmbătrânit, mai fragil decât arăta în urmă cu două săptămâni. Ştia că i se dăduse High Water spre îngrijire atât pentru priceperea lui, cât şi pentru a-i închide mai repede rănile.

- Ploaia este un lucru bun, spuse ea, în speranţa că va îndepărta tristeţea din ochii acestuia. High Water preferă o pistă udă. Ca şi Double, îşi aminti ea.

- Este un mânz bun. Absent, Boggs îl mângâie pe greabăn. Calm şi bun. S-ar putea să ne surprindă azi, pe toţi.

- Pronosticul ultim, pentru el, la cotele de porniri, era de cinci la unu.

Boggs ridică din umeri. Nu dăduse niciodată doi bani pe pronosticuri.

- Nu a alergat prea mult anul ăsta, aşa că n-au avut ocazia să vadă ce poate. Cu toate acestea, mai des a adus bani, decât invers. Când i se cere aleargă.

Dar nu este Pride. Boggs nu trebuia să-o spună. Kelsey înțelegea asta.

- Atunci o să-i cer eu. Kelsey se apropie de capul calului şi-l apucă de căpăstru, astfel încât să i se poată uita în ochi. I se părură atât de înțelepți, şi aşa cum spusese Bogs, atât de calmi.

- O să alergi, nu-i aşa, băiete? O să alergi cât poți tu de tare şi de repede. Iar asta o să fie suficient pentru toți.

- Doar n-ai de gând să-i ceri să câştige? Naomi puse o mână pe umărul lui Kelsey, un gest mic, dar care încă le mişca pe amândouă.

- Nu. Uneori, a câştiga nu este atât de important ca a încerca. Îl văzu pe Reno mai încolo, cu brațul în eşarfă, cu fața frământată şi palidă.

- Ne întâlnim în lojă, peste un minut. Kelsey se duse spre Reno şi-i luă mâna liberă.

- Speram să ne vedem.

- N-am putut sta deoparte. Ar fi vrut, însă. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era să stea pe tuşă şi să privească. M-am gândit să rămân acasă, să prind poate cursa la televizor. Dar m-am pomenit în maşină, venind aici.

- Bine că eşti din nou pe picioare, Reno.

Un spasm îi tulbură fața. Privi în altă parte, evitând-o pe ea, evitând caii, evitând pista.

- O să-mi fie foarte greu. Mânzul acela merita o soartă mai bună.

- La fel ca şi tine, îi spuse ea repede.

- Cea mai mare parte din viața mea mi-am petrecut-o visând să cîştig un derbiu. Poți călări zeci de cai, poți trece zeci de linii de finiş, dar derbiul e derbiu. Acum s-a dus, pentru mine.

- Mai este şi la anul un derbiu, îi aminti ea. Întotdeauna mai există un derbiu.

- Nu ştiu dacă vreau să mai particip vreodată. Fața i se înăspri, când văzu cine se apropia, prin spatele lui Kelsey.

- Mult noroc azi, mai spuse el şi se îndepărtă în grabă.

Rossi remarcă graba jocheului şi o înregistra. Deşi pe chipul lui Kelsey nu citi nici o invitație, se apropie de aceasta.

- Scârboasă zi.

- Până acum o clipă, îmi lăsase impresia că se luminează.

Rossi zâmbi, sesizând aluzia.

- Speram să mai dau de vreun fir, plimbându-mă prin jur.

- Mă îndoiesc să găseşti ceva, locotenente. Kelsey începu să meargă, resemnată când acesta se luă după ea. Prea arăți, continuă ea, a ceea ce eşti. Un polițist.

- Riscul meseriei. Nu pretind că ştiu prea multe despre cai, domnişoară Byden, dar calul acesta al dumneavoastră pare mai curând mic de statură.

- Aşa şi este. Abia puțin peste şaisprezece palme. Dar nu cred că sunteți aici ca să discutați despre cai.

- Vă înşelați. Exact pentru cai a venit aici. M-am ocupat puțin de problema asta. Există numeroase feluri în care poți ucide un cal, domnişoară Byden. Unele sunt de-a dreptul cumplite.

- Sunt conştientă de asta. Mult prea conştientă, acum. Matt îi spusese, când insistase să ştie. Îi vorbise de electrocutare. Pui calul în apă statoare, apoi îl omori, cu nişte cabluri legate la o baterie încărcată. Un mod crud şi inteligent, uneori de nedescoperit Doar dacă un veterinar nu constată urme de arsuri în nări. Mai rea, se gândi ea, era sufocarea calului cu mingii de ping-pong, vârâte pe nas. Calului îi este imposibil să scape de ele şi va muri încet, groaznic.

- Mânzul dumneavoastră de la derbiu, continuă Rossi, nu numai că, a fost ucis, dar a fost ucis în fața a milioane de oameni. Riscant. Convingerea mea este că dacă cineva îşi asumă un risc, un risc absolut inutil, o face pentru că este foarte interesat să obțină ceva. Cine ar fi avut interesul să o compromită în public pe mama dumneavoastră, domnişoară Byden?

- Nu ştiu. Dar se opri. Afirmația muta bănuiala de pe Naomi, transformând-o în victimă.

- Asta credeți dumneavoastră că este?

- Este o pistă care merită explorată. Mânzul era asigurat pe o sumă uriaşă. Dar la Three Willows nu există probleme financiare, iar în timp acest mânz ar fi putut cîştiga mai mulți bani decât atât. Mama dumneavoastră pare să fie un om de afaceri inteligent. Să ne gândim la Slater.

- Nu are nici o legătură cu asta.

- Acesta este un răspuns determinat de sentimente. Şi exact la ce se aşteptase el. Gândiți-vă numai că el a pus mâna pe premiu. Întotdeauna eşti înclinat să vezi cine beneficiază de pe urma unei crime, domnişoară Byden. Orice fel de crimă. Problema, în cazul de față, este că această crimă aduce o umbră asupra lui şi a victoriei lui la derbiu. Aşa încât mă întreb, merita să facă asta? Avea, oricum, mari şanse să câştige, aşa încât chiar merita să-şi taie craca de sub picioare într-n mod atât de ostentativ? După mine, Slater nu pare omul nimerit.

- Un răspuns determinat de sentimente, domnule locotenent?

- O remarcă, domnişoară Byden. El nu este singurul care profită. Mai există şi antrenorul lui şi jocheul lui. Amândoi au şi ei o bucată din plăcintă. La fel şi toți cei care au pariat.

Kelsey râse scurt, uitându-se în jur, la mulțime.

- Asta în mod clar că strânge mult cercul.

- Mai mult decât vă închipuiți. Scrută şi el mulțimea, încântat. Dacă se leagă de cele două omucideri de care mă ocup eu, atunci îl strânge mult mai mult decât credeți. În cine avea Lipsky suficientă încredere sau de cine se temea el suficient de tare, ca să se poată apropia suficient de el şi să-l omoare? Cineva cu care lucra, pentru care lucra? În cursa aceasta existau cu mult mai multe implicații decât doi cai, domnişoară Byden, şi o miză cu mult mai mare decât o pătură din flori.

Kelsey se opri, apoi se întoarse să-i studieze chipul.

- De ce îmi spuneți mie toate astea?

- Sunteți nouă în jocul acesta. E posibil să vedeți cu mult mai multe decât îşi închipuie lumea. Şi sunteți implicată. Relația cu mama dumneavoastră nu-i face fericiți chiar pe toți.

Umblase deci şi la viața ei personală. Trebuia să se fi aşteptat la asta.

- Aceasta este o problemă de familie, locotenente şi nu are nici o legătură cu crima.

- V-aş putea cita statistici care să vă arate că problemele de familie duc la crime, mult mai des decât altele. Eu nu vă cer decât să stați cu ochii deschişi.

- Îi țin deschişi, locotenente. Kelsey se opri, nedorind să intre cu el în raza vizuală a lojelor. Nu avea rost să o necăjească pe Naomi, cu câteva clipe înainte de cursă.

- Şi acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă duc la mama mea.

- Noroc, îi strigă acesta.

Kelsey intră în lojă exact în clipa în care caii erau aduşi la poartă.

- Mă temeam că nu mai ajungi.

- Am dat peste cineva, spuse Kelsey şi-şi mută privirea pe Gabe. Nici nu se putea altfel, decât să fie şi el aici. Să stea cu ele, când acesta era atât de total momentul lui. Îi luă mâna şi i-o strînse repede.

- Pariezi cu mine, Slater?

- Mi-ai rămas încă datoare de la primul pariu.

- Double or Nothing, atunci. Kelsey studie terenul, prin binoclu.

- Calul tău învinge cu două lungimi. Pista este desfundată, dar pariez că o să alerge într-un minut şi cincizeci şi opt, ieşind primul. Mânzul nostru iese pe locul trei, în două minute şi douăsprezece secunde.

Gabe îşi ridică o sprînceană.

- Un bărbat nu poate refuza o asemenea propunere. Din moment ce nu există riscul de a pierde.

Se auzi pistolul, anunțând startul. De la bun început, Double şi călărețul său luară conducerea. Era ca şi cum amândoi ar fi ştiut că aveau ceva de demonstrat. Acesta era un campion, țâşnind din grămadă cât ai clipi, fără să aibă nevoie să simtă biciuşca pe spinarea lui, ca să facă asta. La prima întoarcere se afla cu o jumătate de lungime în frunte, cu mânzul din Arkansas şi murgul din Kentucky luptându-se pentru locul doi.

Kelsey uită din nou de sine, în măreția spectacolului. Cu binoclul la ochi, încuraja caii, fără să vadă, aşa cum se temea, imaginea lui Pride, prăbuşindu-se. Nu existau decât atleții care împroşcau noroiul, călărețiii şi cei călăriți.

Double cu harnaşamentele roşii pătate de noroi, cu jocheul balansîndu-se ca o jucărie, în scări, avea acum un avans de o lungime. Kelsey se auzi râzând, văzând spectacolul glorios.

Şi atunci, asemenea unei săgeți din arc, țîşni High Water din grămadă. Lui Kelsey i se opri respirația, la mişcarea atât de bruscă a acestuia. Cîştiga teren, scurmând în el, împrăştiind pământul. Luptându-se, îşi spuse ea uluită, pentru onoare.

În față, Double îşi mări avansul. Mulțimea urla pentru el, un potop sonor care astupa orice altceva. Apoi lumea începu să strige pentru High Water, cel cu şanse de cinci la unu, care ajunse pe locul trei şi continua să cîştige teren, în aceste ultime câteva secunde care-ți tăiau respirația.

- Dumnezeule, priveşte-l! Dumnezeule mare, mamă, uită-te la el!

- Mă uit. Pe obrajii lui Naomi, lacrimile se amestecau cu ploaia. Îşi petrecu strâns brațul în jurul taliei lui Kelsey, când cursa se termină 5-7-2.

Pe primul loc ieşi Double, dar High Water l-a bătut pe mânzul din Arkansas, ieşind pe locul doi.

- A făcut-o! Kelsey dădu drumul binoclului. Micuțul nostru a făcut-o! O îmbrățişa mai întâi pe Naomi, râzând victorioasă. Nimeni n-a crezut aşa ceva, continuă ea Nimeni dintre noi n-a crezut. Se răsuci şi se cuibări la pieptul lui Gabe.

- Felicitări. Ce timp a scos?

Gabe ridică cronometrul, amuzat când Kelsey i-l smulse din mână. Un minut, cincizeci şi şapte şi un sfert.

Kelsey râse din nou, indiferentă la apa care i se scurgea din păr, pe față.

- Gabriel Slater, tocmai ai cîştigat a doua nestemată din Triple Crown. Ce ai de gând să faci acum, căci ştiu bine că nu mergi la Disney World.

- Merg la Belmont. O ridică în sus, o învârti o dată, apoi o sărută.

- Noi mergem la Belmont.

La club, Rich Slater toasta spre imaginea fiului său şi a lui Kelsey, de pe monitor, apoi dădu pe gât scotch-ul vechi. Frumos cuplu, îşi spuse el. Un cuplu foarte frumos, aproape la fel de frumos cum ar fi făcut el şi cu Naomi, dacă aceasta nu şi-ar fi întors nasul de gheață de la el.

Dar mai erau şi alte probleme de contemplat. Alte probleme de sărbătorit.

Pusese zece din suta de mii pe care o storsese de la Cunningham, pe Double. Era foarte mulțumit de câştig.

Pentru moment.

- Sper că nu te superi. Kelsey deschise şampania cu un poc sărbătoresc. Băuse deja câteva pahare în apartamentul mamei sale, dar seara era abia la început. Am de gând, continuă ea, să termin toată sticla. Şi s-ar putea să mă îmbăt destul de rău.

Gabe stătea jos, cu picioarele încrucişate. Îşi făcuse visuri despre un duş foarte lung, fierbinte şi plin de aburi, în doi. Dar putea aştepta. Era interesant de aflat la câte alte inhibiții va renunța Kelsey, după o sticlă de Dom.

- Simplul fapt că eu nu beau, nu înseamnă că nu-mi face plăcere să mă uit la tine cum te delectezi.

- Aşa o să şi fac. Îşi turnă, apoi urmări bulele spu-âmegând temerare, peste buza paharului înalt. Ştii, nu m-am îmbătat niciodată cu adevărat. Am fost aproape, dar m-am oprit întotdeauna la timp. Kelsey înghiți îndelung, făcând un semn amplu cu mâna.

- Onoarea familiei. La club nu e bine să fii prea degajat, te vorbeşte lumea. La o petrecere, nu e bine să fii prea degajat, te vorbeşte lumea.

De data aceasta, Kelsey descrise un arc larg cu sticla.

- Familia Byden nu vrea să se bârfească pe seama ei.

- Dar ce vrea ea?

- Respect, admirație şi, mai presus de orice, discreție. Închise un ochi ca să-şi restrîngă cîmpul vizual şi-şi mai turnă.

- La dracu cu toate astea. Lasă-i să bârfească. Am cîştigat. Nu este incredibil?

- Ba da, este. Îi zâmbi. Era deja în picioarele goale, iar părul i se uscase într-o învălmăşeală superbă de auriu pal.

- Toată lumea era atât de deprimată, înainte de cursă. Încerca să nu fie, dar era atât de greu. L-am văzut pe Reno în padoc şi efectiv mi-a sfâşiat inima. Bău din nou, oftă şi hotărî că-i plăcea felul în care şampania făcea să se învârtă încăperea. Cu paharul în mână, făcu două piruete lente, ca să accentueze senzația.

- Mai fă asta o dată. Mai voia să se bucure de felul în care părul ei plutea şi se aşeza, plutea şi se aşeza.

Cu un râs ghiduş, îi făcu plăcerea.

- Ştii, lecțiile acelea au fost ele bune la ceva. M-au învățat disciplina, mentală şi fizică. Ştii, poți să spargi cărămizi pe trupul ăsta.

- Sunt convins că pot găsi lucruri mult mai interesante de făcut cu el.

Ea râse din nou, ştiind că poate. Că ar putea.

- Să ne întoarcem la cursă. Sper că Reno se simte mal bine acum. Ai văzut ce fericiți au fost Naomi şi Moses. Chiar şi Boggs. Bietul, bătrânul Boggs acuzându-se că a pariat pe Pride. N-are nici o legătură. Oamenii încearcă întotdeauna să asocieze diverse lucruri. Ca Rossi.

- Rossi?

- Mmmm. Îşi mai turnă un pahar, apoi, absentă, începu să-şi descheie bluza. Se făcea tot mai cald, pe măsură ce bea.

- A fost acolo, la curse. Am vorbit cu el. Sau el a vorbit cu mine. S-ar părea că unde te întorci, dai de el, urmărind, construindu-şi teoriile. De ce să vrea cineva să-i facă rău lui Naomi sau să stârnească lumea?

Gabe se concentra. Bluza ei se deschisese la prima curbă, irezistibilă, a sânului. Dar el voia să se concentreze asupra cuvintelor ei.

- Asta gândeşte el?

- Cine ştie? Ridică din umeri nepăsătoare. Nu prea cred eu că spune el exact ce gândeşte. Cred că mă înțelegi. El spune lucruri doar ca să le planteze, zic eu, în mintea ta şi să te înnebunească. Dar cel puțin nu pare să se uite la Naomi ca la un fel de asasină de cai. Kelsey zâmbi apoi, victorioasă. Dar mai are un ochi asupra ta, Slater.

- Niciodată nu m-am îndoit de asta.

- Dar numai unul. Închise unul din ochii ei, ca să demonstreze. Nu crede, adăugă ea, că eşti omul nimerit.

- Asta este chiar un compliment, avînd în vedere de la cine vine. Mai ai câțiva nasturi acolo, dragă.

- Lasă-i acolo. N-am făcut niciodată striptease în fața unui bărbat.

- Acordă-mi mie privilegiul de a fi primul.

Kelsey chicoti şi cu ochii pe jumătate închişi, începu să bâjbâie, să-şi deschidă blugii.

- M-a enervat când l-am văzut acolo. Pe Rossi, vreau să spun. M-a făcut să mă gândesc din nou la derbiu. La tot ce s-a întâmplat atunci. Cum priveam caii întorcându-se înapoi, prin ceață, de la antrenamentul de dimineață. Mirosurile, sunetele, nervii. Boggs punându-i lui Pride harnaşamentul şi vorbind despre ultima dată când a pariat el. Cum i s-a părut că l-a văzut pe tatăl tău.

- Ce? Sângele pe care streapteas-ul neglijent al lui Kelsey îl înfierbântase, îngheță pe loc. Ce-ai spus despre tatăl meu?

- Ah, Boggs crezuse că l-a văzut la Churchill Dows. Zicea că era un semn rău. Eu nu cred însă că a fost acolo, pentru că te-ar fi căutat.

- Kelsey. Gabe se ridică, îi luă paharul din mână şi i-l puse alături. Ce-a spus Boggs despre bătrân?

- Nimic deosebit. Kelsey scoase cu putere aer din piept. Capul i se învârtea, o senzație plăcută, dar ochii lui Gabe erau atât de intenşi, încât străpungeau ceața. A spus doar că i s-a părut că l-a văzut în jurul grajdurilor.

- Când, o întrebă el, apucând-o de braț?

- Cândva în dimineața aceea. Dar nu era sigur. Zicea că nu l-a văzut decât o secundă, ori ochii lui nu mai sunt buni, ca odinioară. Dar care mai e diferența? Kelsey scutură din cap, încercând zadarnic să se lămurească.

- Nici una, mă întrebam, doar, spuse Gabe, slăbind strânsoarea. Sau poate toate diferenţele din lume, îşi spuse el în gând.

- Trecutul are felul lui de a te strânge de gât. Kelsey îl mângâie pe obraz. N-ar trebui să-l lăsăm să facă asta. Noi avem acum clipa aceasta, mai spuse ea.

- Da, o avem. În fond, mai putea aştepta, îşi spuse Gabe. Existau şanse să nu fie nimic, dar orice ar fi fost, se va ocupa de asta când se vor întoarce acasă. Ia să vedem, spuse el, prinzându-i bărbia în mâini şi studiindu-i chipul aprins şi ochii pe jumătate închişi. Draga mea, mâine dimineaţă o să ai o durere de cap al naibii de rea.

Kelsey îşi încolăci braţele pe după gâtul lui. Dintr-un mic salt, îi cuprinse şoldurile, cu picioarele încleştate.

- Păi, atunci, spuse ea, mai bine să profităm acum.

- Este cel mai mic lucru pe care-l pot face pentru tine. Haide să facem un duş. Să-ţi arăt la ce mă gândeam, spuse el, coborându-şi capul şi ciugulind-o de umărul dezgolit.

Capitolul 19

Se gândea să-i spună lui Gabe. Fireşte că nu era o chestiune de dependenţă să-i spui bărbatului cu care aveai o legătură atât de intimă, ce aveai de gând să faci. Nu ar fi fost o dovadă de slăbiciune să-l roage să vină cu ea, să-i ofere puţin sprijin moral, când va fi în situaţia de a-şi privi trecutul.

Dar nu i-a spus. Pentru că intelectul ei îi spunea că este o chestiune de dependenţă. De slăbiciune. Şi în primul rând, când mergeai la esenţă, aceasta era problema ei.

Oricum, el nici cum îl cheamă nu mai ştia, de atâta treabă. Nu în fiecare an aveai un concurent pentru Triple Crown, care avea deja două nestemate în coroană. Gabe era asaltat de presă, mintea îi umbla, agitată, după posibilităţi, iar zilele celor trei săptămâni care precedau Belmont Stakes, ocupate cu antrenamentele.

Nu voia să-l sustragă de la acest scop. Un scop care, începuse ea să înţeleagă, însemna acum mult mai mult decât banii şi prestigiul. Pentru Gabe, Triple Crown însemna că preluase ceva pe care nu numai că făcuse să-i aparţină, dar îl făcuse extraordinar.

Sublinia acest lucru, Kelsey nu voia ca el să-i arunce înapoi în faţă propriul ei sfat. Nu era înţelept să laşi trecutul să te sufoce.

Dar nici nu se putea elibera de el, nu complet. Cu cât mai bine o cunoştea pe Naomi, cu atât mai mult începea să-i pese de ea şi cu atât mai puţin putea crede că mama ei a ucis un om cu sânge rece. Sau înfierbântat, având în vedere momentul.

Nu era nici o îndoială asupra faptului că Naomi apăsase pe trăgaci. Că pusese capăt unei vieţi. Nu numai că Naomi recunoscuse acest lucru, nu numai că existase un juriu care o condamnase, dar apăruse chiar un martor.

Kelsey hotărî că nu putea lăsa trecutul să se odihnească, până când nu vorbea cu Charles Rooney.

Nu minţise prea mult, prezentându-se lui Rooney sub numele de Kelsey Monroe, când fixase întâlnirea. Fusese o măsură de precauţie ca să se asigure că Rooney nu va face imediat legătura cu Naomi.

Un nou tribut codului ei despre bine şi rău, îşi spuse ea. Întotdeauna o amuzaseră, dar îi stârniseră neîncrederea, oamenii care considerau acceptabile minciunile de circumstanţă. Sau convenabile. Or, iat-o şi pe ea folosind aceeaşi frânghie alunecoasă ca să se cţere spre scopul urmărit.

O să se gândească ea mai târziu la asta, îşi spuse Kelsey.

Nu fusese prea sinceră nici când găsise un pretext ca să-şi ia după-amiaza aceasta liberă. Comisioanele şi întâlnirile nu sunt decât evazive scuze. Ştia că Naomi îşi închipuia că avea de gând să meargă să se întâlnească cu familia. Şi o lăsase pe Noami să creadă asta.

Indiferent de rezultatul acestei după-amiezi, Kelsey se îndoia că îi va spune ceva lui Naomi. Pentru prima oară de la pierderea lui Pride, mama ei părea din nou destinsă. Nimeni nu se aştepta ca High Water va repeta performanţa lui de la Preakness, pe pista extenuantă, de o milă şi jumătate, de la Belmont.

Scopul fusese atins, victoria câştigată. Acum puteau culege recolta.

Iar ea putea fura câteva ore şi săpa în glodul trecutului.

Studiase deja pe hartă drumul, spre şi în oraş. Deşi nu era foarte familiarizată cu Alexandria, găsi deci uşor clădirea şi se strecură într-un loc liber, în garajul subteran.

În fond, mai rău decât era, oricum, ce ar fi putut fi? se întreba ea. Indiferent ce i-ar fi spus Charles Rooney, nu ar fi putut-o şoca cine ştie ce. Nu era decât faptul că ea voia, într-un fel, să aibă totul foarte clar în mintea ei. Şi atunci, odată pentru totdeauna, va fi în stare să o accepte pe femeia care devenise Naomi şi să înceteze să o mai intereseze femeia care fusese.

Liftul o duse la etajul cinci, urcând din garajul de beton, cu ecoul lui puternic, spre holurile carpetate şi silenţioase. Uşi de sticlă şi geamuri, pe care erau gravate nume, de ambele părţi. Dincolo de acestea, oamenii lucrau, la procesoare şi la telefoane, o adevărată industrie.

Se cutremură. Cum era să munceşti tot timpul aşa, la vedere, la discreţia oricui ar fi trecut prin hol? Cum era să fii prins în capcană, în spatele geamurilor de sticlă, când afară primăvara clocotea?

Uimită de propriile ei gânduri, Kelsey îşi scutură capul. Nu trecuse chiar atâta vreme de când se aflase şi ea înăuntru şi la fel de la vedere, ca şi exponatele pe care le prezenta, la muzeu, micilor ei grupuri de turişti.

Cât de profund îi schimbaseră aceste câteva scurte săptămâni, perspectivele şi dorinţele!

Serviciile de Investigaţii Rooney ocupau colţul sudic al clădirii. Nu era deloc, aşa cum îşi închipuise ea, o afacere mică şi nici nu corespundea cu atmosfera uşor dosnică, atât de des creată de TV şi de filme în jurul agenţilor detectivi.

Aici nu găreai whisky în fişiere, decise ea, intrând pe uşa de sticlă, pe un fond muzical discret şi în parfum de gardenii.

Parfumul romantic adia de la florile cerate care se revărsau din jardiniere plasate de o parte şi de alta, deasupra unei canapele modulare. Existau pe pereţi reproduceri după nuferii lui Monet şi pe o măsuţă de cafea în stil Queen Anne, se aflau exemplare ale revistei Southern Homes.

Femeia care se afla la biroul de recepţie, circular, din centrul încăperii, era la fel de lustruită ca şi mobilierul. Aceasta îşi ridică privirile de la monitor şi-şi îndreptă un zâmbet profesional, dar surprinzător de cald, în direcţia lui Kelsey.

- Cu ce vă pot ajuta?

- Am o întâlnire cu domnul Rooney.

- Domnişoara Monroe? Da, aţi venit câteva minute mai devreme. Vă rog să luaţi loc, iar eu o să văd dacă domnul Rooney vă poate primi chiar acum.

Nu ar fi trebuit să vină. Categoric, nu ar fi trebuit să dea un nume pe care nu-l mai folosea şi pe care nu-l mai voia. Nu era treaba ei să-şi bage nasul în afacerile lui Naomi. Ar trebui să se scoale şi să-i spună acestei recepţioniste uluitoare şi eficiente că făcuse o greşeală.

Dar nu se ridică, nu, până în clipa în care recepţionista nu îi strigă numele şi o conduse înăuntru.

Existau mai multe uşi, de fiecare parte a coridorului interior. Fără geamuri, aici, observă Kelsey. Orice se petrecea dincolo de aceste uşi era secret. Discreţia era parte integrantă din această profesie.

Şi pentru că aşa era, de ce spera ea ca Charles Rooney să-i spună ceva, orice, chiar după douăzeci şi trei de ani?

Pentru că avea acest drept, îşi spuse ea şi-şi îndreptă umerii. Pentru că era fiica lui Naomi Chadwick.

- Domnule Rooney, domnişoara Monroe. Recepţionista deschise o jumătate a uşii de stejar, o conduse pe Kelsey înăuntru şi se retrase.

Era o încăpere simplă, mobilată mai mult ca un cabinet de lucru decât ca un birou, cu peşti mari, cu ochi de sticlă, montaţi pe pereţi şi modele de vase, pe etajere. Bărbatul care se ridică din spatele biroului putea fi foarte bine unchiul preferat al oricui. Uşor burtos, uşor chel, cu faţa rotundă şi cu umeri înguşti. Cravata era uşor într-o parte, ca şi cum tocmai ar fi lărgit-o puţin.

Avea o voce calmă, prietenoasă, menită să-l liniştească pe cel mai nervos client.

- Scuzaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi, domnişoară Monroe. Doriţi o cafea? Făcu semn spre un aparat Krups de făcut cafea, aflat pe masa din spatele lui. Păstrez mereu un vas aici, ca să simt aroma.

- Nu, mulţumesc. Dar dumneavoastră vă puteţi servi. Se aşeză, folosind timpul pe care i-l oferise acesta ca să-şi toarne o ceaşcă de cafea, să-l studieze pe el şi lumea lui.

Un om atât de obişnuit, într-un loc atât de obişnuit. Cum a putut avea el o influenţă atât de devastatoare, asupra atâtor vieţi?

- Deci, domnişoară Monroe, spuneţi că aveţi nevoie de ajutor într-o problemă de tutelă. Se aşeză, amestecându-şi cafeaua alene. Sunteti divorţată?

-Da.

- Şi copilul? Cine deţine acum, tutela?

Kelsey respiră adânc. Acum că se afla înăuntru, era momentul să spună adevărul.

- Eu sunt copilul, domnule Rooney. Aşteptă, cu mâinile strângând poşeta, să-i vadă ochii fixându-i pe ai ei. Monroe a fost numele meu de femeie căsătorită. Nu mă mai folosesc de el, având în vedere că am revenit la numele de fată. Byden. Sunt Kelsey Byden.

Kelsey a ştiut în clipa în care a pronunţat numele. Mâinile lui Rooney ezitară, mişcarea ritmică, din linguriţă, ezită o bătaie. Pupilele i se dilatară, astfel încât o secundă ochii lui părură negri, în loc de verzi, cum erau.

- Înţeleg. V-aţi aşteptat să-mi amintesc numele dumneavoastră. Ar fi trebuit să vă recunosc eu pe dumneavoastră.

- Nu m-am gândit la asta. Aţi văzut-o destul de mult, în perioada aceea. Aţi urmărit-o.

Nu scăpă vagul dezgust din tonul ei.

- Face parte din meserie.

- Acest caz special al meseriei dumneavoastră a avut o întorsătură neaşteptată. Tatăl meu v-a angajat, domnule Rooney?

- Domnişoară Byden - Kelsey - mi-e greu să mă gândesc la dumneavoastră ca la Kelsey, spuse el, măsurând-o pe ea şi măsurându-şi propria inimă, bătându-i tare în timp ce vorbea. Procesele pentru obţinerea tutelei nu sunt niciodată plăcute. Din fericire, eraţi atunci destul de mică încât să nu trebuiască să fiţi implicată în cele mai dificile aspecte. Eu am fost angajat, aşa cum sunt sigur că ştiţi, să dovedesc cu documente că modul de viaţă al mamei dumneavoastră... oferea argumente zdrobitoare tatălui dumneavoastră, pentru obţinerea tutelei.

- Şi ce aţi descoperit în legătură cu modul ei de viaţă?

- Nu este ceva ce cred că am dreptul să discut.

- O mare parte este de domeniul public, domnule Rooney. Nu cred că după atâta vreme, sunteţi legat de jurământul de confidenţialitate faţă de client. Sperând să-l influenţeze, se aplecă în faţă şi permise glasului ei să transmită ceva din emoţia pe care o încerca.

- Trebuie să ştiu. Nu mai sunt un copil care trebuie protejat faţă de aceste aspecte dificile. Trebuie să înţelegeţi că simt că am dreptul să ştiu exact ce s-a întâmplat atunci.

Cum, se întrebă el, privise chipul acesta şi nu înţelesese? Privise în ochii aceştia şi nu ştiuse că era copilul lui Naomi?

- Vă înţeleg, dar nu prea am multe să vă spun.

- Aţi urmărit-o. Aţi făcut fotografii, note, rapoarte. Aţi cunoscut-o, domnule Rooney. Şi l-aţi cunoscut pe Alee Bradley.

- L-am cunoscut? N-am schimbat în viaţa mea un cuvânt cu Naomi Chadwick sau Alee Bradley, spuse el, aplecându-şi capul.

Nu era omul care să fie înlăturat cu o tehnică atât de transparentă.

- I-aţi văzut împreună la petreceri, la curse, la club. I-aţi văzut împreună în noaptea aceea, când a venit el. Tehnic, dumneavoastră comiteaţi ilegalitatea de a pătrunde prin fraudă acolo, când aţi făcut fotografiile care au condamnat-o.

El nu uitase asta. Nu uitase nimic.

- Recunosc că am riscat mult. Şi probabil că mi-am depăşit drepturile, în zelul meu de a-mi face meseria. Zâmbi puţin, în timp ce amintirile îşi făceau drum în memorie. Cu tehnologia din zilele noastre, aş putea face acelaşi lucru fără să se pună problema intrării prin efracţie. Se opri, oferindu-şi o clipă, ca să-şi ducă ceaşca la gură. Dar tot efracţie este, Kelsey. Şi se întâmplă în fiecare zi.

- V-aţi făcut o părere despre ea. Îmi închipui că o parte din meseria dumneavoastră presupune să rămâneţi obiectiv, dar este imposibil să nu-ţi formezi o părere despre cineva, când îi monitorizezi viaţa.

- Au trecut peste douăzeci de ani de atunci.

- Vă amintiți de ea, domnule Rooney. Nu o puteți uita nici pe ea şi nici nimic din cele întâmplate atunci.

- Era o femeie frumoasă, spuse el încet. O femeie vibrând de viață, care s-a pierdut cu firea.

- Cu Alee Bradley. Enervat pe el însuşi, Rooney puse linguriţa deoparte, pătând mapa de birou.

- Da, cu el. În transcrierea de care vorbeai, Naomi Chadwick a fost arestată şi condamnată pentru omorârea lui Alee Bradley.

- Şi fotografiile dumneavoastră, din momentul în care ea a tras, au ajutat la condamnarea ei.

- Aşa este. Îşi aminti ca aievea, cum se cățărase el în copac, cu aparatul lovindu-i-se de piept, cu inima bubuindu-i în piept. S-ar putea spune, continuă el, că era momentul potrivit şi locul potrivit.

- Ea a spus că o făcuse în autoapărare. A spus că Alee Bradley a amenințat-o intenționând să o violeze.

- Cunosc apărarea ei. Probele însă nu au susținut-o.

- Dar dumneavoastră ați fost acolo! Trebuie să fi văzut dacă i-a fost frică, dacă el părea că o amenință.

Îşi puse mâinile împreunate pe birou, ca un om care se pregăteşte să spună o rugăciune mult-repetată.

- Am văzut-o dându-i drumul în casă. I-am văzut bând ceva, împreună. S-au certat. Nici acum, ca şi atunci, n-aş putea spune ce au vorbit. Apoi au urcat sus.

- Ea a urcat sus, corectă Kelsey. El a urmat-o.

- Da, după cum am văzut eu. Am riscat şi m-am urcat în copac, gândindu-mă că se vor duce la ea în cameră.

- Pentru că mai fusese acolo şi înainte? întrebă Kelsey.

- Nu. Nu din ce am văzut eu. Dar aceasta era abia a treia noapte a mea acolo şi prima, din câte ştiam eu, în care nu se mai afla nimeni altcineva în casă.

- Trecuseră câteva minute. Eram gata să cobor. Dar apoi au intrat în dormitor. Ea a intrat prima. Părea că încă se mai certau.

Îşi aminti expresia de pe chipul lui Naomi, felul în care umpluse obiectivul aparatului cu frumusețe, cu mânie, cu dispreț. Şi da, îi aminti el, cu frică.

- O clipă, ea a stat cu spatele la mine. Apoi, s-a întors brusc. Când a revenit în obiectiv, avea în mână un pistol. Îi vedeam pe amândoi, încadrați de fereastră. El a ridicat mâinile, dând înapoi. Iar ea a tras.

Un fior rece o străbătu pe Kelsey, ca o lamă.

- Şi apoi?

- Şi apoi, Kelsey, am înghețat. Nu sunt mândru de asta, dar eram tânăr. Nu mai văzusem niciodată... am înghețat, repetă el. Am văzut-o îndreptându-se spre locul unde căzuse el şi aplecându-se deasupra lui. Şi am văzut-o ducându-se la telefon. Am plecat de acolo şi am urcat în maşină, unde am rămas până am auzit sirenele.

- Nu ai anunțat poliția?

- Nu, nu imediat. A fost o prostie din partea mea.M-ar fi putut costa autorizația de practicare. Dar m-am dus totuşi la ei, le-am dat filmul, mi-am făcut declarația.

Îşi desfăcu mâinile, dintr-odată conştient că degetele îl dureau de la atâta apăsare.

- Mi-am făcut meseria.

- Şi tot ce ați văzut a fost o femeie frumoasă, vibrând de viață, care s-a pierdut cu firea şi a omorît un bărbat.

- Aş vrea să-ți pot spune altceva. Mama ta a plătit pentru asta. Gata, s-a terminat.

- Nu pentru mine. Kelsey se ridică în picioare. Ce-ați zice dacă v-aş angaja, domnule Rooney? Chiar acum. Astăzi. Vreau să mergeți în urmă cu douăzeci şi trei de ani şi să priviți altfel cazul. Vreau să ştiu tot ce se poate şti despre Alee Bradley.

Spaima îi străbătu şira spinării, înțepenindu-i-o.

- Lasă lucrurile aşa cum sunt, Kelsey. Nimic nu poate fi rezolvat şi în mod sigur, nimic nu poate fi schimbat, zgândărind răni vechi. Crezi că mama ta ți-ar mulțumi dacă ai obliga-o să retrăiască totul?

- Poate că nu. Dar eu intenționez să reiau totul, pas cu pas, până când o să înțeleg. Vreți să mă ajutați?

O studie, dar văzu o altă femeie, o femeie stând palidă şi calmă, într-o sală aglomerată de tribunal. Calmă, îşi aminti el, cu excepţia ochilor. Acei ochi disperaţi.

- Nu, nu te ajut. Dar vreau să te rog să te gândeşti bine, să cântăreşti consecinţele.

- M-am gândit cât se poate de bine, domnule Rooney. Şi revin mereu la aceeaşi concluzie. Mama mea mi-a spus adevărul. Iar eu am de gând să dovedesc asta, cu sau fără ajutorul dumneavoastră. Vă mulţumesc.

Rămase acolo unde se afla, mult după ce uşa se închisese în spatele lui, mult după ce poruncise mâinilor sale să nu mai tremure. Când se calmă, puse mâna pe telefon şi formă un număr.

Următorul ei popas fu la Universitate. Lunga aşteptare în biroul ticsit al tatălui ei o calmă considerabil. Era întotdeauna un adevărat balsam să fii înconjurat de cărţi, de mirosurile şi de sunetele academiei. De aceea, îşi spuse ea, se lăsa amăgită de fiecare dată şi se întorcea aici. În această lume, a învăţat ea primul scop. Şi fiecare întrebare avea un răspuns.

Philip intră, cu praf de cretă pe degete.

- Kelsey. Ce lucru minunat pe ziua de azi! Aş fi venit mai devreme, dar seminarul s-a cam prelungit.

- Nu m-am supărat că am aşteptat. Sperasem să ai câteva minute libere.

- Am, în următoarea oră, în care plănuise să-şi pregătească ultimul curs. Dar asta mai putea aştepta. Şi dacă poţi pierde după-amiaza, continuă el, îţi fac cinste cu o cină timpurie, când termin aici.

- Nu în seara asta, mulţumesc. Mai am încă un drum de făcut. Tată, trebuie să stăm de vorbă.

- Nu vreau să-ţi faci griji în ce o priveşte pe bunica. Mă ocup eu de asta.

- Nu, nu pentru asta îmi fac griji. Asta n-are importanţă.

- Cum să nu aibă? O luă pe după umeri, mâinile lui ridicându-se şi coborând în jos, de-a lungul braţelor ei. Nu voi tolera aşa ceva, nu, ca ea să-ţi folosească moştenirea, împotriva ta. Din nou, furios, se întoarse şi începu să umble prin încăperea strâmtă, ca atunci când se gândea la o teză. Bunica ta este o femeie admirabilă, Kelsey. Şi formidabilă. Punctul ei slab însă este familia şi tendinţa de a confunda propriile ei standarde cu viaţa propriu-zisă.

- Nu trebuie să încerci să mă faci să o înţeleg, sau să o scuzi. Ştiu că, în felul ei, mă iubeşte. Doar că felul ei nu a fost întotdeauna prea comod. Niciodată nu a fost prea comod, se corectă Kelsey. Mai ştiu şi că nu este obişnuită să fie contrazisă. Dar de data aceasta, va trebui să accepte ce am de gând să fac cu propria mea viaţă. Eu însă nu mă voi lăsa influenţată de asta.

Philip se opri din mers şi luă în mână o greutate de birou, din sticlă netedă.

- Nu vreau să vă ştiu învrăjbite.

- Nici eu.

- Dacă am merge împreună la ea...

- Nu.

Oftând, îşi scoase ochelarii, lustruindu-le lentilele, mai mult din obişnuinţă decât din necesitate.

- Kelsey, bunica nu mai este tânără. Şi este familia ta.

Ah, îşi spuse ea, era timpul să fie mai fermă.

- Îmi pare rău că nu pot face nici un compromis. Ştiu că te-ai pomenit fără voia ta în toată povestea asta şi îmi pare rău. Dar ea nu poate avea ce vrea, tată. Şi, dacă am fi cinstiţi, aş spune că eu n-am fost niciodată ce şi-ar fi dorit ea.

- Kelsey...

- Eu sunt fata lui Naomi, pe care a respins-o întotdeauna. Nu pot decât să sper că, în timp, va accepta că sunt şi fiica ta.

Îşi strânse cu grijă ochelarii şi-i aşeză pe biroul lui ticsit, alături de o ediţie îngălbenită a Regelui Lear.

- Te iubeşte, Kelsey. Ea cu circumstanţele se luptă.

- Eu reprezint circumstanţele, spuse ea repede. Eu sunt motivul, raţiunea, copilul pe care doi oameni l-au dorit, cu mult după ce au încetat să se mai dorească unul pe celălalt. Peste asta nu se poate trece.

- Este ridicol să dai vina pe tine, pentru asta.

- Nu dau vina pe mine. Nu acesta e cuvântul. Dar simt oare un anumit grad de responsabilitate? Da, simt, spuse ea, când acesta clătină din cap. Simt, față de tine şi față de ea. De aceea am venit acum, aici. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

Dintr-odată sfârşit, se aşeză, frecându-şi capul cu vârfurile degetelor.

- Am făcut deja asta, Kelsey.

- Mi-ai făcut o prezentare, o schiță. Te-ai îndrăgostit de cineva. În ciuda unei împotriviri din partea familiei, te-ai însurat cu ea. Ai avut un copil cu ea. Undeva, pe parcurs, lucrurile au început să meargă rău între voi doi.

Kelsey veni lângă el, nedorind să-l rănească, dorind să ştie adevărul.

- Nu cer să-mi explici toate astea. Dar ai cunoscut-o pe femeia cu care te-ai însurat, ai avut sentimente pentru ea. Dacă ai fost dispus să te lupți cu ea pentru copil, să ajungi la tribunal, să angajezi avocați şi detectivi, a trebuit să existe un motiv. Unul puternic. Vreau să ştiu ce a fost.

- Te-am vrut pe tine, spuse el simplu. Am vrut să te am cu mine. Am fost poate egoist, nu pe deplin rațional. Tu erai ce însemnase mai bun, din noi. Nu am crezut că era corect pentru tine să creşti în atmosfera din casa mamei tale. Că era cel mai bine pentru tine.

Oare greşise? se întrebă el. Oare greşise? De câte ori nu-şi pusese el această singură întrebare, chiar şi după ce tot ce se întâmplase îl epuizase complet?

- Am discutat mult cu bunica despre asta, continuă Philip. Ea se opusese cu violență ca Naomi să obțină tutela asupra ta. În final, am fost de acord cu ea. Nu a fost o hotărâre uşor de luat, dar era una pe care o credea justă. O parte din ea însemna egoism, trebuie să recunosc.

Philip se uită la ea, la femeie, şi-şi aminti copilul.

- Nu voiam să renunț, să devin un tată de duminică, care în final să fie înlocuit de următorul soț din viața lui Naomi. Şi felul în care a trăit ea în acele luni care au urmat despărțirii noastre părea o provocare deliberată la adresa mea. Probabil că avocații ei au sfătuit-o să acționeze cu discreție, dar ea a făcut exact pe dos. Atrăgea presa, incita la bârfe. Am detestat ideea de a angaja un detectiv, dar era nevoie de probe. Am lăsat chestiunea pe seama avocaților.

- Nu l-ai angajat tu, direct, pe Rooney?

- Nu, eu.... de unde ştii cum îl cheamă?

- Vin chiar de la biroul lui.

- Kelsey. Se întinse şi o apucă de mână. Ce urmăreşti cu asta? Ce speri să câştigi?

- Răspunsuri. Un răspuns, în mod special. Îi strânse mâna cu putere. Vreau să te întreb pe tine. Tu crezi că Naomi l-a asasinat pe Alee Bradley?

- Nu există nici un dubiu...

- Că ea l-a omorât, spuse Kelsey scurt. Dar nu a fost un asasinat. A fost un asasinat? Femeia pe care ai cunoscut-o, femeia pe care ai iubit-o, era ea oare capabilă de o crimă odioasă?

El ezită, simțind degetele fiicei lui, strângându-le cu putere pe ale lui.

- Nu ştiu, spuse el până la urmă. Aş dori din tot sufletul să ştiu.

Ultima întâlnire a lui Kelsey, din ziua aceea, a fost cu avocații mamei ei. Nu a cules prea multe de aici, lovindu-se de zidul inatacabil al privilegiului avocat-client. Părăsi birourile pluşate, dezamăgită şi hotărâtă.

Exista întotdeauna o altă cale, îşi aminti ea. Orice problemă avea o soluție. Nu aveai nevoie decât de factori, de formulă şi de răbdarea de a o rezolva. Păcat, îşi spuse ea, că fusese întotdeauna, mult mai tare la filosofie şi la artă, decât la matematică şi la ştiințe.

Dacă era descurajată, asta era numai din cauza oboselii. Era prea obosită, trebui să recunoască ea, ca să poată sta în fața lui Naomi, cu poveştile ei inventate, despre cum îşi petrecuse după-amiaza.

Şi trecu atunci porțile de la Longshot.

Dacă nu-l găsea acasă pe Gabe, se va duce la Three Wlllows şi va inventa o scuză - poate o durere de cap - şi se va retrage la ea în cameră.

Încă o minciună, Kelsey? se întrebă ea, sumbru. Dacă o ținea tot aşa, nu numai că va deveni expertă în aşa ceva, dar o va accepta ca pe un mod normal de comportament.

O porni spre casă, dar în loc să bată la uşă, se aşeză pe treptele de la intrare şi privi înserarea.

Ce loc liniştit, ce loc plăcut, pentru un bărbat cu atâta energie şi pasiune în el.

Auzi uşa deschizându-se în spatele, ei, apoi paşi. Într-o mişcare care era la fel ca înfloritul florilor, Kelsey se lipi de el, când acesta se aşează şi-şi petrecu un braț în jurul ei.

- Ți-am văzut maşina.

-Cine a plantat toate florile astea?

- Eu. Este pământul meu.

- Tatăl meu se ocupă de grădinărit. În Georgetown, am avut o mică şi superbă grădiniță, în spate. Deci, în mod firesc, am urmat un curs de horticultura şi de design peisagistic. Când am terminat cu aranjatul ei, merita într-adevăr să fie privită, dar niciodată nu a arătat atât de drăguț, atât de intim, ca grădina tatălui meu. Există lucruri pe care nu le poți învăța din cărți.

- Am plantat numai ce mi-a plăcut.

- Dacă ar fi s-o fac din nou exact aşa aş face-o.

- M-am gândit să fac acolo o grădină alpină. Arătă spre povârnişul colinei. Nu vrei s-o facem împreună?

Ea râse, întorcându-şi fața spre grumazul lui, acolo unde pielea era caldă şi primitoare.

- O să alerg direct la bibliotecă. N-o să mă pot abține.

- Aşadar, o să ne certăm pentru logică sau capriciu, după care vom alerga la pepinieră. Gabe îi puse un deget sub bărbie şi îl ridică fața spre el.

- Ia spune, ce te supără, Kelsey?

Îşi dădu seama că i-ar putea spune. Sigur că i-ar putea spune. Nu exista nimic ce nu i-ar putea spune.

- Am început astăzi ceva şi ştiu că nu am de gând să mă opresc. Toată lumea mi-a spus că aş face mai bine să las lucrurile aşa cum sunt, dar nu pot. Nu vreau, inspiră adânc şi se dădu înapoi, până când nu se mai atingeau deloc. Tu crezi că mama l-a asasinat pe Alee Bradley?

- Nu.

Ea clipi şi scutură din cap.

- Pur şi simplu nu? Fără ezitare, fără rezerve?

- M-ai întrebat, am răspuns. Se întinse să rupă un fir de frezie şi i-l oferi. Nu este oare mai important ceea ce crezi?

Kelsey scutură din nou din cap, apoi şi-l lăsă în mâini.

- Poți spune nu, pur şi simplu nu, când efecitv nu ai cunoscut-o atunci?

- Nu chiar.

- Nu chiar? Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Kelsey, ridicându-şi din nou capul.

- Am ştiut de existența ei. Am văzut-o prin preajmă, îşi întoarse capul şi începu să se joace cu capetele părului ei. Sunt un şoarece de hipodrom de multă vreme, Kelsey. Mi-amintesc că am văzut-o la Charles Town, la Laurel, peste tot.

- Dar nu erai decât un copil.

- Dar nu aşa cum crezi tu. E adevărat, nu o cunoşteam, nu aveam o o impresie fermă în ce o priveşte. Dar o cunosc acum.

- Şi?

Avea nevoie de lucruri concrete, îşi spuse el. Ca întotdeauna. Nu era sigur că i le va oferi.

- Iar eu mi-am câştigat pâinea citind pe chipurile oamenilor. Intonațiile, gesturile lor. Jucătorii, medicii psihiatrii, polițiştii, psihanaliştii. Cu toții avem în comun această pricepere, căci altfel n-am rezista prea mult. Naomi a apăsat pe trăgaci, dar nu a comis un asasinat.

Închise ochii şi se lăsă din nou pe el. Floarea pe care i-o dăruise, împrăştia un parfum delicat.

- Eu aşa cred, Gabe. Mi-e teamă că fac asta poate doar din simplul motiv că nu vreau să accept gândul că mama mea ar fi putut într-adevăr face fapta pentru care a fost condamnată. Dar asta nu-mi diminuează convingerea. Am fost astăzi la un detectiv. Cel care a depus mărturie împotriva ei.

Glasul lui rămase dezinvolt. Ea se întrebă cum a putut, de atâtea ori, să nu sesizeze oțelul din spatele lui.

- Nu ți-a trecut prin cap să mă rogi să vin cu tine?

- Ba da. Dar am vrut s-o fac singură asta. Dădu din umeri. Nu am obținut prea multe. Nu mi-a spus nimic ce să nu fi ştiut deja. Iar când am încercat să-l angajaez, nu a vrut să mă ajute să descopăr mai multe despre Alee Bradley.

- Ce vrei să ştii?

- Totul. Orice. Mama mea este doar o parte. Ce fel de om a fost? spuse, îndepărtându-se de Gabe. De unde venea? Ce voia? Naomi spunea că devenise insistent, încercând să o violeze. Ce îl determinase să facă asta?

- Pe ea ai întrebat-o?

- Nu vreau să fac asta, până când nu voi fi nevoită. Ea va acoperi totul, Gabe. O să-mi spună ce ştie, dar asta ar putea duce orice progres pe care-l vom face spre un punct mort. Nu vreau să risc aşa ceva.

- Ea nu a fost singura care l-a cunoscut.

Kelsey se gândise deja la asta, dar respinsese ideea.

- Nu pot începe să pun întrebări pe la hipodromuri, trăgând de limbă proprietari şi personal. Orice aş afla, n-ar merita discuțiile pe care le-ar stîrni.

- Şi la ce te-ai gândit?

- Am numele ofițerului care a investigat cazul mamei mele. A ieşit între timp la pensie, locuieşte în Reston.

- Văd că ți-ai făcut bine lecțiile.

- Am fost întotdeauna un elev silitor. O să mă duc să stau de vorbă cu el.

Gabe îi luă mâna şi o ridică în picioare.

- Noi o să mergem să stăm de vorbă cu el.

- În regulă. Kelsey zâmbi.

Capitolul 20

- A trecut ceva vreme, băiete. Tipton îi strânse mâna lui Rossi. Cum de nu te-au pus încă în locul meu?

- Mă ocup intens de asta.

- Bine, ia loc şi o să ne ocupăm de bericile astea. Tipton se lăsă în balansoarul de pe verandă. Lângă el avea un mic răcitor Igloo, în care se afla o cutie cu şase beri Bud.

- Ce-ți mai face soția?

Rossi luă cutia oferită de Timpton şi o deschise.

- Care din ele?

- Ah, da, iartă-mă, am uitat că ai pierdut de două ori. Chicotind, Tipton ciocni cutia lui de cutia lui Rossi şi bău cu nesaț. Divorțul, continuă el apoi, face aproape parte din meserie, nu-i aşa? Eu am avut noroc.

- Ce face doamna Tipton?

- Afurisită ca dintotdeauna. O afecțiune foarte simplă, foarte primară îi coloră vocea aspră. La două săptămâni după ieşirea mea la pensie, şi-a găsit o slujbă. Amuzat, Tipton scutură din cap. Mi-a spus că trebuie să-şi ocupe timpul cu ceva, acum că au crescut copiii. La naiba, amândoi ştim că a făcut asta ca să nu bage cuțitul în mine. Aşa că eu am atelierul meu hobby în spate, iar ea vinde pantofi, la complex. Tipton zâmbi şi bău din nou. Eu am fost un om norocos, băiete. Nu orice femeie poate trăi cu un polițist, activ sau la pensie.

- Mie-mi spui. Două soții şi două divorțuri, în doisprezece ani, îl învățaseră pe Rossi prea bine lecția asta.

- Arăți bine, căpitane, îi spuse el lui Tipton.

Era adevărat. Tipton pusese ceva pe el, în cei trei ani de când ieşise la pensie, dar îl prindea. Cele câteva kilograme umpluseră o parte din ridurile adânci, pe care i le săpase în jurul ochilor meseria lui. Arăta odihnit şi relaxat, în cămaşa de lucru şi în blugi. Şapca echipei preferate îi acoperea ce-i mai rămăsese din părul lui sârmos, un amestec de roşcat şi cărunt.

- Nu toată lumea suportă pensia, comentă Tipton. Îi îmbătrâneşte. Eu însă o ador. Am atelierul meu, ştii, eu am făcut scaunul ăsta.

- Serios? Rossi fluieră, examinând scaunul balansoar. Faptul că Tipton îl vopsise într-un albastru orbitor, nu acoperea felul în care stătea înclinat spre stânga. Cred că îți dă multe satisfacții, comentă el.

- Ah, da. Am deja şi trei nepoți. Şi timp să mă bucur de ei. Ne gândim, eu şi nevastă-mea, ca la toamnă să facem o croazieră. O să fie o nebunie.

- S-ar părea că nu-ți mai lipseşte nimic, căpitane.

- La naiba, aşa este. Şi dacă i-ar fi şi mai bine, Tipton era sigur că ar începe să alerge noaptea pe străzi, strigând în gura mare. O pensie îndelungată, liniştită, continuă el, este răsplata unui om, pentru o muncă bine făcută.

- În privința asta, nimeni nu te-ar putea contrazice. Rossi sorbi din bere. Prefera berea de import, dar era mai înțelept să tacă. Nu cred că te preocupă prea mult ce se mai întâmplă acum, acolo. Dar cred că ai citit despre un caz la care lucrez în prezent.

- Ah, mă mai uit şi eu pe la titluri, din când în când. De fapt, le devora, lacom să surprindă orice urmă de crimă sau mutilare.

- Îngrijitorul care a fost omorât la Charles Town, în luna martie.

- Înjunghiat. Călcat în picioare. Ai închis cazul ăsta, îşi aminti Tipton. Şi mai ales încă un îngrijitor, nu? Lipsky. Sinucidere.

- Cazul acesta nu l-am închis. Nu a lăsat nici un bilet, nu avea nici o predispoziție spre sinucidere. Şi nici metoda nu se potriveşte. Asta face ca ipoteza să nu stea în picioare.

Îi explică, la fel de precis ca şi un raport scris, faptele, de la concedierea lui Lipsky, la moartea lui.

- Avem portretul unui bărbat irascibil, violent, care se pricepe la cai. Nu este un bărbat care să aibă prieteni sau care să progreseze în meseria lui. Este unul care a avut câteva frecuşuri cu legea. Violență. Atac. Şi aşa mai departe.

- Portretul unui bărbat care mai curând ar fugi, nu care şi-ar face un cocktail cu gin şi otravă pentru cai. Tipton rumegă o, vreme ideea. Dar nu este exclus, adăugă el, să-şi fi băgat mâinile în treaba asta.

- Putea el sau putea altcineva. El avea ce avea cu mânzul lui Slater. Poate că era vorba de ceva personal. Faptul că fusese concediat îl călcase pe bătătură, aşa că avea de gând să-i plătească. Bătrânul l-a surprins şi a intrat în panică. Şi iată-l în brațe cu un mort. De ce nu a fugit, căpitane? Ce căuta el în motelul acela, la nici o oră de Charles Town?

- Poate că aştepta pe cineva. Pe cineva care să-i spună ce să facă în continuare.

- Şi cineva i-a turnat o băutură afurisită. Nu s-au găsit amprente pe sticla de gin. A fost bine ştearsă.

Acest aspect îl făcu pe Tipton să zâmbească. Greşeli mărunte, îşi spuse el. Întotdeauna i-au plăcut greşelile mărunte.

- Şi asta ți-a oferit un caz deschis de omucidere. Te-ai uitat atent la Slater?

- Ba bine că nu. Un tip interesant. Un om plăcut. A făcut şi ceva puşcărie.

- Pentru ce?

- Pentru jocuri de noroc ilegale. Dacă asta s-ar fi petrecut acum câteva luni, ar fi sfârşit într-un campus de reeducare, nu într-o celulă de puşcărie.

Rossi bătu cu degetele în masă, absent.

- De atunci n-a mai fost prins cu nimic, după cum arată dosarul lui. A crescut mai mult pe străzi. Mama lui a murit pe când era copil. Tatăl lui era şi el certat cu legea. A fost arestat de câteva ori, fraudă, falsuri, cecuri fără acoperire. Cel mai des, necazuri la jocuri de noroc. A bătut cumplit o muncitoare din Taos, în urmă cu câțiva ani. Dar nimic care să pută. Slater a scăpat din sistem pe la paisprezece ani când, după ce a făcut-o lată şi a înfundat puşcăria, nu s-a mai băgat în nimic. Nu pot spune că nu l-ar fi omorât pe Lipsky, dar ar fi lucrat mult mai direct.

- Pe cine altcineva mai bănuieşti?

- Pe nimeni care să-mi spună ceva. Ai urmărit derbiul la TV, căpitane?

- Băiete, nu există decât un singur sport. Baseball-ul. Îşi duse degetul la şapcă. Dar am auzit totuşi ceva despre un cal care şi-a rupt piciorul.

- Calul fusese drogat, căpitane. Cu o supradoză. Şi atunci, calul lui Slater a cîştigat cursa.

- Da. Şi unde vrei să ajungi, băiete? îl întrebă Tipton, meditând puțin, după ultima înghițitură de bere.

- Nu prea sunt sigur, dar avem un drum lung de parcurs. Acesta duce în urmă cu douăzeci şi trei de ani. Naomi Chadwick, căpitane. Ce-mi poţi spune despre ea?

- Nostim. Tipton aşează cutia goală sub picior şi o strivi. Este a doua oară că aud, azi, numele ăsta. Fiica ei m-a sunat azi-dimineaţă. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta, spuse el, uitându-se la ceas. .

- Kelsey Byden vine aici?

- Vrea să vorbească cu mine, despre mama ei. Tipton se lăsă pe spate, savurînd scârţâitul balansoarului. Asta într-adevăr mă duce înapoi în timp, mai spuse el.

- Ar fi trebuit să rămâi la fermă, spuse Kelsey încet. Nu mai ai decât o săptămână până la Belmont.

- Jamie se poate descurca şi fără mine. Gabe zâmbi, luând o curbă. De fapt, chiar preferă aşa, continuă el.

- Nu mă simt bine că te-am smuls de la treaba ta, chiar acum. Mă puteam descurca şi singură.

- Kelsey, taci din gură. Răbdător, Gabe îi luă mâna şi i-o sărută.

- Nu pot. Sunt prea nervoasă. Acesta este bărbatul care a arestat-o pe mama mea, care a interogat-o, care a băgat-o în închisoare. Iar acum eu o să-i cer să-mi dovedească faptul că a făcut o greşeală. Şi am minţit-o pe Naomi. Din nou. I-am spus că facem o plimbare cu maşina.

- Dar asta şi facem.

- Nu asta e problema, izbucni ea. Problema e că o înşel pe ea, îl înşel pe Moses. Pe toată lumea. Şi pentru ce? Ca să-mi satisfac această nevoie idioată de a mă asigura că nu provin dintr-o ascendenţă de asasin?

- Asta să fie oare?

- Nu. Nu ştiu. Oarecum. Ereditatea este un lucru cumplit, spuse ea, frecându-se la ochi. În clipa în care spuse asta, se cutremură. Nu vreau să spun că ereditatea este singurul factor în formarea unui caracter. Mediul...

Renunţă, înfrântă.

- Eu unul pierd pe ambele planuri, spuse el încet. Chiar mă întrebam când o să ajungi la concluzia asta.

- Nu asta fac. Nu asta am făcut. Respiră zgomotos şi se înjură în gând. Nu mai ştiu ce fac. Nu avea nici o legătură cu tine sau cu ceea ce simt eu pentru tine.

- Haide să ne gândim puţin. Mizase nebuneşte pe speranţa că acest moment nu va veni niciodată. Dar dacă tot avea să piardă, atunci să piardă regeşte. Ai dubii în ce te priveşte, din cauza istoriei familiei tale. Nu mă întrerupe, spuse el, văzându-i intenţia. Haide să dăm cărţile pe faţă. Ai dubii în ce mă priveşte, din cauza istoriei familiei mele.

Conducea repede, luând curbele în forţă, pe drumurile lăturalnice, pentru ca viteza să mai absoarbă din tensiune.

- Asta nu este adevărat, Gabe, nu m-aş fi putut culca cu tine, dacă aş fi avut îndoieli.

- Ba da, ai fi putut. Nu este greu să faci abstracţie de logică şi de îndoieli, în focul momentului. Iar noi doi suntem buni la pat. Suntem mai mult decât buni. Dar mai curând sau mai târziu, logica tot o să se declanşeze din nou. Sângele meu este rău, Kelsey şi n-am cum să-l drenez.

Rămase cu ochii pe şosea, deşi era perfect conştient că ochii ei erau pironiţi pe chipul lui, studiindu-l, cântărindu-l.

- N-o să scapi niciodată de locul de unde te tragi. Îl poţi curăţa, îl poţi aranja frumos, dar va rămâne întotdeauna acolo, dedesubt. Eu am văzut lucruri şi am făcut lucruri care ar zgudui din temelii codul tău moral. Nu înşel şi nici nu beau, dar acestea sunt singurele lucruri pe care pot spune că nu le-am făcut în viaţa mea. Purul adevăr este că am dorit ceea ce este Cunningham şi că am găsit o modalitate de a avea ce-mi doream. Am vrut să mă culc cu tine şi aş fi fost în stare să fac orice, ca să obţin asta.

- Înţeleg. Kelsey privea acum drept înainte. Viteza nu o speria, el o speria. Deci între noi nu este mai mult decât sex?

Gabe nu răspunse o vreme. Urmăreau amândoi drumul care şerpuia în faţa lor.

- Nu. Aş fi dat orice să fi fost aşa. Kelsey închise ochii oftând prelung, sacadat.

- Trage pe dreapta, spuse ea încet. Cum acesta nu o ascultă, se îndreptă în scaun.

- Trage pe dreapta, Slater şi opreşte blestemata asta de maşină, spuse ea cu fermitate.

Cauciucurile scârțâiră când acesta apăsă pe frână şi împroşcară cu pietriş.

- Dacă îți închipui că o să te las aici, eşti proastă. Te duc la Reston sau înapoi acasă.

- N-am nici o intenție să cobor aici.

- Bine, asta e bine. Trebuie să înțelegi că n-am nici cea mai mică intenție să pleci, nu aici. Nicăieri. Ți-am acordat şansa de a fugi de mine.

Nu-l văzuse niciodată atât de total lipsit de curaj.

- Nu, nu mi-ai acordat-o.

O înşfacă de revere şi o răsuci în scaun.

- Dar altă şansă nu mai ai. Fac ceva pe noțiunea ta despre bine şi rău, Kelsey, pe clubul tău, pe educația ta şi pe orice altceva îmi stă în cale. De mine nu o să poți fugi fără luptă.

Propriul ei temperament începu să clocotească.

- Bine, atunci dacă abordezi atitudinea ofensatoare, de om din Neanderthal, atunci nu mai mi se pare deloc potrivit să-ți spun că te iubesc.

I se înmuiară mâinile. O clipă, toți muşchii îi amorțiră, îi vedea ochii ațintiți asupra lui, supărați, dând semne de luptă. Numai că el era deja la podea.

- Nu ştii ce vorbeşti.

Îl lovi. Amândoi rămaseră cu gura căscată din cauza surprizei, când pumnul ei îl izbi chiar sub inimă.

- Nu am de gând să tolerez asta. Kelsey îl dădu mâna deoparte. Nu mai tolerez această atitudine. M-am săturat de moarte, de oameni la care țin şi care-mi spun că nu ştiu ce simt sau ce gândesc. Eu ştiu foarte bine. Şi deşi în clipa asta acest lucru mă enervează, trebuie să-ți spun că te iubesc. Şi acum porneşte maşina asta nenorocită şi haide să ne cărăm de aici.

Dar Gabe n-ar fi fost în stare să conducă nici măcar o tricicletă.

- Dă-mi un minut.

Kelsey expiră cu putere, îşi puse picior peste picior şi îşi încrucişa brațele.

- Bine. Asta o să-mi dea ocazia să mă gândesc la câteva posibilități de a te face să suferi.

- Vino aici.

Ea sări şi-l lovi cu cotul, când acesta întinse mâna după ea.

- Nu mă atinge.

- Bine. Atunci o să-mi închipui doar că te ating, când îți spun că te iubesc.

Nu cine ştie ce îmbunată, dar căzută totuşi pe gânduri, Kelsey îşi întoarse capul spre el, o fracțiune de secundă.

- Şi îți imaginezi asta de multă vreme?

- De o bună bucată de vreme. Am crezut că o să-mi treacă. Aşa, ca un virus. Gabe ridică în sus ambele mâini, când Kelsey se răsuci. Ai de gând să dai din nou în mine?

- S-ar putea. A naibii să fie ea dacă o să râdă, deşi ochii ei doreau atât de mult asta. Un virus, zici?

- Da. Doar că uitasem un amănunt despre viruşii ăştia. Că nu pleacă. Se strecoară doar într-un colțişor din sistemul tău şi răbufnesc din nou, când eşti la pământ. Îi luă mâna, i-o strânse într-a lui şi i-o duse la buze.

- Am încercat să mă obişnuiesc cu virusul ăsta.

- Şi cum te simți?

- Mai bine, acum. Îşi apropie fruntea de a ei.

- Isuse, ce moment! Ar fi trebuit să fim acasă, numai noi doi.

- Nu contează. Îşi întoarse capul, astfel încât buzele i se atinseră uşor de ale lui.

- O să recuperăm când o să avem ocazia.

Gabe îşi aprofunda sărutul şi Kelsey se pierdu cu totul în el.

- Cum pot fi toate aşa o porcărie, iar asta să fie atât de bine?

- Soarta.

Se lăsă pe spate şi o privi în ochi.

- Ne vom lua toate măsurile, să rămână aşa.

- Ajunge pentru acum.

Kelsey ridică o mână şi-l îndepărtă cu blândeţe.

- Este mai mult decât destul.

Primul lucru pe care-l remarcă Tipton când cei doi coborâră din maşina modernă, străină, a fost că erau îndrăgostiţi lulea unul de celălalt. Bărbatul nu făcu mai mult decât să-şi pună o mână pe umărul femeii. Ea nu făcu mai mult decât să se uite la el, să zâmbească. Dar Tipton ştiu.

Al doilea lucru pe care-l observă, era faptul că femeia era bucăţică ruptă, Naomi. Or, pe Naomi, el o băgase la puşcărie.

Ah, existau desigur nişte mici diferenţe subtile şi ochii lui experimentaţi le observară şi pe acestea. Gura fiicei era mai moale, o idee mai generoasă. Pomeţii obrajilor nu erau chiar atât de proeminenţi, mersul era mai fluid. Umbletul lui Naomi era energic, chiar o forfecare nervoasă din picioare. Unul care ar fi întors spre ea privirile oricărui bărhat, pe o rază de o milă în jurul ei.

Dar una peste alta, îi părea bine că domnişoara Kelsey Byden îl sunase, înainte să vină la el. Ar fi fost un şoc pentru el să-şi ridice privirile şi să o vadă înaintând pe alee ca fantoma femeii pe care nu o va uita niciodată.

- Căpitane Tipton. Când îşi întoarse capul, zâmbetul îi pieri.

- Locotenent Rossi. Nu m-am aşteptat să vă găsesc aici.

- Mică este lumea, nu-i aşa? Îl amuza faptul că o enerva şi mai luă o bere. În fond, nu era în timpul serviciului.

- Dar ce-ar fi să fac eu prezentările? Kelsey Byden şi Gabriel Slater, fostul meu superior, căpitanul James Tipton.

- Şmecherie asta a ţinut întotdeauna la procedură. Tipton zâmbi când Kelsey îşi ridică o sprânceană, auzind cum îi spusese lui Rossi.

- Luaţi loc. Beţi o bere?

- Domnul Slater nu bea niciodată, interveni Rossi.

- Ah, bine. Cred că nevastă-mea a pregătit un ceai rece. Ce-ar fi să te duci tu, Şmecherie, şi să le torni puţin ceai?

- Mi-ar face mare plăcere.

Încântată să-l pună pe Rossi în poziţia de a servi, Kelsey se aşeză comod pe treaptă.

- Căpitane, vă mulţumesc că aţi acceptat să vă pierdeţi timpul, primindu-mă.

- Nici o problemă. Am timp berechet. Ce mai face mama dumneavoastră?

- Foarte bine. Înseamnă că vă mai amintiţi de ea?

- Ar fi imposibil s-o uit. Dar Tipton schimbă tactica, preferând să tatoneze mai întâi terenul.

- Şmecherie ăsta mi-a spus că sunteţi bun de felicitat, domnule Slater. Aveţi un cal care ar putea obţine trofeul Triple Crown. Nu că m-aş pricepe cine ştie ce la asta. Baseball-ul este jocul meu.

Dar şi Gabe mai ştia câte ceva despre tactică.

- Anul acesta ţin cu Birds. Au o nemaipomenită tehnică a aruncării şi o apărare atât de bună, încât nici un ţânţar nu s-ar putea strecura prin ea.

- Aşa este. Încântat, Tipton îşi arse una pe genunchi. Al naibii să fiu că aşa este. Ai văzut aseară ce le-a făcut canadienilor, nu? Afurisiţii ăia de canadieni.

Gabe zâmbi şi-şi scoase o havană.

- Am mai apucat două manşe. Ultima triplă a scos cincizeci de dolari din buzunarul antrenorului meu secund şi mi i-a băgat mie în buzunar. Gabe îi oferi o havană lui Tipton şi i-o aprinse.

Tipton pufăi.

- Eu unul nu obişnuiesc să pariez.

Gabe aprinse bricheta şi o ţinu în dreptul trabucului său, urmărindu-l pe Tipton pe deasupra flăcării.

- Eu, da. Gabe suflă fumul şi dădu din cap, când Rossi se întoarse cu două pahare înalte.

- Mulţumesc.

- Şmecherie ăsta e un microbist al fotbalului. N-am reuşit niciodată să-l educ să iubească un sport inteligent.

- Începe să mă intereseze sportul regilor, spuse Rossi, aşezându-se la loc. O să fiu cu ochii pe Belmont, domnule Slater.

- Mulți vom fi.

- În sfârşit, cred că doamna nu a venit aici ca să discute despre sport. Aţi venit aici în legătură cu o crimă, spuse Tipton zâmbindu-i lui Kelsey.

- Ce-mi puteți spune despre Alec Bradley, căpitane? Tipton îşi strînse buzele. Kelsey îl surprinsese. Fusese sigur că aceasta se va interesa de mama ei. Intrigat, schimbă macazul şi dădu ceasul înapoi.

- Alec Bradley, treizeci şi doi de ani, originar din Palm Beach. Fusese însurat, cu o femeie cu, ah, cincisprezece ani mai mare decât el. Aceasta i-a asigurat o sumă frumuşică, la divorț. Se pare că, în perioada în care a cunoscut-o pe mama dumneavoastră, terminase deja cu toate formalitățile.

- Cu ce se ocupa?

- Fermeca femeile. Tipton dădu din umeri. Era un parazit. Când putea, juca la curse. Avea propriul lui smoching. A fost omorât în el, adăugă Tipton, după o scurtă pauză de sorbit bere.

- Nu v-a plăcut de el, comentă Kelsey.

Ca să se amuze şi ca să-şi poată găsi cuvintele potrivite, Tipton dădu drumul la trei cercuri fumegânde.

- Era mort când l-am cunoscut, dar aşa este. Din câte am aflat în urma investigațiilor, nu era genul de bărbat pe care l-aş fi invitat la masă, la mine acasă. Făcuse o profesie din a flirta cu femeile măritate, cu cele bogate. Acestea îl răsplăteau cu bani şi cu cadouri şi îl prezentau şi altor femei măritate şi care nu-şi găseau liniştea. Dacă nu îl plăteau suficient, recurgea la şantaj. Pe vremea mea, le spuneam gigolo, unor astfel de bărbați. Nu ştiu cum le spuneți acum.

- Gunoi, spuse Gabe afabil şi fu răsplătit cu o încuviințare din cap a căpitanului.

Slater avea gust, decise acesta. La femei şi la țigări.

- Asta spune destul. Omul avea stil. Manierat, educație bună, o ascendență care ducea până la nu ştiu ce earl englezesc, pudrat şi cu perucă. Şi se purta aşa, cu femeile măritate, care nu-şi puteau permite un scandal public.

- Mama mea era despărțită, căpitane.

- Şi în plin proces pentru tutelă. Nu-şi putea permite darea în vileag a relațiilor ei cu Bradley, dacă voia să câştige procesul.

- Dar se vedeau în public.

- Da, în societate, consimți Tipton. Părea că nu-i prea păsa că oamenii presupuneau că erau amanți. Nimeni nu putea dovedi asta. Scutură scrumul de țigară în cutia strivită de bere. Existau zvonuri cum că Bradley priza anumite prafuri albe, foarte scumpe. Dar nici asta nu a putut-o dovedi nimeni. Până când a murit.

- Dacă este adevărat, înseamnă că era impulsiv, violent, exact aşa cum a spus mama mea.

- Nu au existat nici un fel de semne de luptă. Dantela cămăşii ei de noapte era sfâşiată. Tipton îşi duse mâna la piept. Avea două vânătăi, continuă el. Nimic ce nu şi-ar fi putut face singură.

- Dacă şi le-a făcut singură, de ce nu a dărâmat câteva măsuțe, de ce nu a spart câteva lămpi?

Deşteaptă fată, îşi spuse el.

- Mi-am pus şi eu şi i-am pus şi ei câteva întrebări.

- Şi ea ce a zis?

- La început, am stat de vorbă jos, în dormitor, mai făceau încă poze. Îşi pusese un halat uriaş peste cămaşa de noapte. Ca şi cum i s-ar fi făcut frig, îşi aminti Tipton. Ca şi cum ar fi tremurat sub materialul acela matlasat. Când am întrebat-o, mi-a răspuns răstit. Poate că nu mi-a trecut prin cap.

Tipton zâmbi, scutură din cap.

- Râdea de mine, asta făcea. Acesta a fost genul de răspunsuri pe care le dădea, până când avocații ei i-au închis gura. A doua oară când am întrebat-o, ne aflam în camera de interogatoriu. Ea fuma, țigară de la țigară. Parcă le-ar fi înghițit. Când am întrebat-o din nou, mi-a spus că-i pare rău că nu s-a gândit la asta. Ar fi dorit să se fi gândit, pentru că poate astfel, cineva ar fi crezut-o.

Tipton îşi puse berea deoparte şi oftă din rărunchi.

- Şi ştiți, domnişoară Byden, problema era că - exact cum i-am spus şi lui Şmecherie ăsta înainte de a apărea dumneavoastră - am crezut-o, într-adevăr.

Kelsey îşi întinse picioarele pe care nu şi le mai simţea şi încercă să se ridice.

- Aţi crezut-o? Aţi crezut-o că vă spunea adevărul, dar aţi băgat-o totuşi în puşcărie.

-Am crezut-o, repetă Tipton şi ochii lui se îngustară, concentrându-se. Ochi de poliţist. Dar dovezile au fost împotriva ei. Am petrecut nenumărate nopţi albe, căutând ceva ce ar fi putut cântări în favoarea ei. Dar, în afară de curaj, nu mai aveam nimic altceva. Eu îmi făceam meseria, domnişoară Byden. Asta trebuia să fac.

- Şi puteţi trăi cu gândul acesta? Kelsey şi ţinea pumnii strânşi. Aţi ştiut că spunea adevărul.

- Am crezut, o corectă Tipton. Este un drum lung de la a crede, la a şti.

- Ei bine, Şmecherie, chestia asta m-a întors într-adevăr în urmă. Tipton privi în urma Jaguar-ului de pe alee, apoi îşi potrivi scaunul să scârţâie din nou. De câte ori, reluă el, vezi ochi cu adevărat cenuşii? Fără verde în ei, fără albastru, doar fumuriu. Asemenea ochi nu pot fi uitaţi.

- Naomi Chadwick te-a dat gata, căpitane. Dar asta nu înseamnă că spunea adevărul.

- Ah, m-a dat gata. Eram un bărbat însurat, fericit, care nu a călcat niciodată pe de lături. Dar la Naomi Chadwick nu puteam să nu mă gândesc. O credeam oare doar pentru că îmi atinsese o coardă elementară a libidoului meu? Tipton oftă, ridică din umeri şi strivi cea de a doua cutie de bere. Nu ştiu. Niciodată nu am fost sigur. Procurorul districtual făcea presiuni pentru arestare. Voia procesul. Iar cum evidenţa exista, mi-am făcut datoria.

Rossi îşi studie cea de a doua cutie de bere.

- Ce-ţi spunea Charles Rooney?

- Detectivul particular? Un potlogar. Avea multe nume cunoscute pe lista lui cu clientelă. Majoritatea, cazuri de divorţ. Am făcut presiuni asupra lui, dar nu s-a îndepărtat de povestea lui. Avea filmul, avea rapoartele, iar avocaţii familiei Byden îl susţineau.

- A fost martor la o crimă şi nu a raportat-o.

- Am apăsat pe butonul ăsta. A pretins că a fost prea zguduit. Un tip crede că o să facă nişte poze foarte fierbinţi, sexy, dar se pomeneşte cu o crimă. Chipurile, se mai afla încă acolo, în maşina lui, când au apărut poliţiştii. Se potrivea totul, la minut.

- Apoi a aşteptat trei zile ca să aducă filmul. Tipton îşi încruntă sprâncenele sîrmoase.

- Cât de adânc vrei să sapi în chestia asta?

- Cât de adânc merge. Puse berea băută pe jumătate pe jos, între picioarele lui şi se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi.

- În urmă cu douăzeci şi trei de ani, ai avut un cal mort într-o cursă, droguri, o sinucidere şi o crimă. Acum avem o crimă, o moarte cu semne de întrebare, purtând marca sinuciderii, un cal mort într-o cursă, droguri. Oare pendulul se balansează el, în felul acesta, căpitane? Sau este împins?

- Eşti un poliţist bun, Şmecherie? Tipton se înfiora ca un cal bătrân de pompieri, la auzul clopotului. Câţi jucători, întrebă el, se află în jurul acestui pendul?

- Tocmai asta trebuie să aflu. Poate că te desprinzi şi tu câteva zile de atelierul tău, să mă ajuţi.

Zâmbetul lui Tipton se deschise încet, dar se aşeză comod pe chipul lui.

- Poate că o să reuşesc să-mi fac timp.

- Asta speram să aud de la tine. Jocheul care s-a spânzurat, Benedict Morales? Benny. Poate că-mi poţi vorbi despre el.

Kelsey se îndreptă în banchetă, când Gabe intră pe poartă, la Longshot.

- Gabe, ar trebui să merg acasă. Nu sunt bună de companie.

- Nu, nu eşti.

Gabe opri şi stinse motorul.

- Dar eu cred că ar fi mai bine să explodezi aici decât la Three Willows, unde ar trebui să-i dai explicaţii lui Naomi.

- Sunt furioasă. Se năpusti afară din maşină şi trânti portiera. A crezut-o, dar a trimis-o la închisoare!

- Poliţiştii nu te trimit la închisoare, asta o fac juriile. Crede-mă, am trecut prin asta.

- Problema este că a petrecut zece ani în spatele gratiilor. Nu asta este problema?

- Problema, spuse el, luând-o de braţ şi conducând-o în casă, este că e un fapt consumat. Nu mai poţi schimba nimic. Cât de mult vrei tu să rişti, întorcând ceasul şi dovedind că a fost o greşeală?

Încremenită, Kelsey se holba la el.

- Să risc? Ce se întâmplă cu tine? Riscul nu contează, nu contează! Ce s-a întâmplat cu ea a fost o greşeală. Trebuie să se facă dreptate.

- Fie că e albă sau neagră?

- Şi dacă aşa o să fie?

- O să fie şi gata, spuse el simplu. Dar nu trece cu vederea zonele cenuşii, Kelsey. Nu tot ce o să descoperi dacă o să continui, se va potrivi perfect, într-o coloană sau în alta.

Kelsey se dădu în spate, iar distanța păru mult mai mare decât simpla mişcare.

- Vrei să mă opresc.

- Vreau să fii pregătită.

- Pentru?

În mod deliberat, Gabe micşoră distanța, cuprinzându-i în mâini umerii rigizi.

- Nu toți la care ții sunt perfecți. Şi nu toți care contează pentru tine, îți vor mulțumi că vei îndepărta două decenii de praf.

Kelsey dădu enervată din umeri, încercând să-i îndepărteze mâinile.

- Sunt conştientă de faptul că Naomi nu a fost, nu este, o sfîntă. Eu nu aştept perfecțiune, Slater, şi nici nu caut aşa ceva. Dar vreau adevărul.

- Bine. Câtă vreme o să te poți descurca cu el, când îl vei obține. Şi este inutil să încerci să mă scuturi de pe tine, spuse el zâmbind, când aceasta încercă să-i îndepărteze mâinile. Primul adevăr pe care va trebui să-l înghiți este că te-ai împotmolit în cărțile pe care le-ai avut până acum. Tu şi cu mine vom juca împreună, mâna asta.

- Nu încerc să te scutur de pe mine. Dar trebuie să mă gândesc la ce voi face în continuare.

- Te pot ajuta eu. O să te relaxezi, o să înoți puțin, spuse el, apropiind-o de el, plimbându-şi mâinile lui pricepute în jos, pe spinarea ei şi din nou în sus.

- Dar n-am la mine costumul.

- Draga mea, pe asta şi contez.

O sărută, aşa cum ştia el să o sărute ca să o facă să-şi piardă mințile.

- După care vom încerca una din acele minuni culinare cu care te-ai lăudat tu odată.

Relaxarea părea o idee excelentă. Cu un mic murmur de plăcere, îşi întoarse capul ca să-i uşureze accesul la gâtul ei.

- Vrei să gătesc pentru tine?

- Vreau. După care o să vreau să te duc sus şi să te seduc.

- Dar acum ce faci?

- Acesta este doar un anunț. Mâine, când o să fii relaxată şi cu mintea limpede, vom începe să gândim din nou.

- Sună destul de înțelept.

Gabe o sărută mărunt, făcându-şi drum înapoi, spre gura ei. Nu era prea cinstit, ştia el, să păstreze numai pentru el anumite idei. Dar voia să alunge tensiunea de pe chipul ei. Şi să sărbătorească faptul că s-au găsit unul pe celălalat. Pentru o noapte, voia ca amândoi să se concentreze numai asupra acestui fapt.

- Haide să fim înțelepți. Se dădu înapoi, coborându-şi mâinile în jos, pe brațele ei, până când şi le împreună cu ale ei.

- Te iubesc.

Kelsey îşi simți inima, în piept, ca un sfredel.

- Nu mai am argumente.

Capitolul 21

În lumina rozalie a răsăritului, Moses privea iepele ducându-şi mânjii la apă. Cunoştea la fel de bine ca şi ele, ordinea înaintării.

Mânjii alergau pe lângă ele, neastâmpărați şi în siguranță. Neştiind, se gândea Moses, că peste câteva scurte săptămâni vor fi înțărcați şi despărțiți de mamă, în următorul pas spre destinul lor.

Unii vor fi pregătiți pentru alergări, alții vor fi vânduți la licitațiile pentru mânji de un an. Unul poate că va arăta o aptitudine specială şi va fi selecționat ca săritor sau pentru spectacole în ring. Unii vor fi castrați, alții, păstrați pentru prăsilă.

Iar unul dintre ei va da poate semnele unui adevărat campion. Exista întotdeauna un alt derbiu, îşi spuse el. Întotdeauna, o altă şansă de a câştiga.

Poate că acesta, micul murg cu stea în frunte. Cel cu legănatul acela atât de mândru al capului. Naomi îl botezase, tocmai pentru asta, Tomorrow's Arrogance. Avea datele, ascendența, iar timpul va spune dacă avea şi suflet.

În propriul lui piept, inima lui Moses era grea. Îşi pusese prea multe speranțe în acest derbiu. Dar el ştia prea bine. Ambele linii ale moştenirii sale îl preveneau să nu sfideze zeii. Şi totuşi el îi sfidase, punându-şi toate speranțele, tot sufletul, într-o cursă de două minute. Iar prețul fusese cumplit.

- Sunt frumoşi, nu-i aşa? spuse Kelsey în spatele lui. Este greu de crezut că peste un an, vor fi gata pentru şa.

Moses îşi vârî mâinile în buzunarele din față, rămânând cu ochii pe mânji.

- Te-ai decis deci să-ți faci apariția?

- Îmi pare rău. Am întârziat puțin.

- Puțin azi. O jumătate de zi ieri şi alaltăieri.

- Sunt nişte probleme de care trebuie să mă ocup.

- Probleme. Se întoarse spre ea, ştiind că era pe cale să reverse asupra ei unele dintre frustrațiile lui. Sigur că le merita. Un singur lucru contează în primul rând, pentru oricine lucrează aici, spuse el, caii.

Se îndreptă spre grajd, cu Kelsey, vinovată, tropăind în urma lui.

- Îmi pare rău, Moses, serios. Dar era de neevitat... Tocurile se înțepeniră adânc în pământ, când Moses se opri brusc şi se întoarse spre ea.

- Ascultă, fetițo, aici nu este unul din terenurile tale de joacă. Aici nu vii, te joci şi pleci. Aici trebuie să pui osul la treabă, zi de zi. Pentru că dacă nu faci asta, altcineva trebuie să vină să rânească în locul tău. Or, eu nu aşa conduc lucrurile aici. Mă rog frumos, ce-ai făcut ieri, când ar fi trebuit să fii lângă calul tău, când ar fi trebuit să aştepți instrucțiuni de la antrenorul mânjilor de un an?

- Am fost... începu Kelsey să se bîlbîie... Am avut nişte probleme personale.

- De acum înainte îți faci părul şi manichiura în timpul liber. Eu nu am de gând să mi-l irosesc pe al meu. Ai de rânit grajdurile.

- Dar eu... eu trebuie să lucrez cu Honor.

- Este deja la alonjă. Poți să o răcoreşti, când o să termine. Şi acum du-te şi ia-ți o lopată.

O luă la picior, dispărând în birou. Îngrijitorii şi rândaşii care se opriseră să asculte, se întoarseră imediat la treburile lor. Fiecăruia îi plăcea câte o astfel de săpuneală în public, dar nimeni nu se lăsa să fie prins urmărind vreuna.

- Asta înseamnă că ai fost acceptată. Naomi se apropie de Kelsey şi o mângâie pe spate. Nu ar fi vorbit astfel cu tine, dacă nu te-ar fi considerat că faci parte din echipă.

- M-ar fi putut moraliza între patru ochi, bombăni Kelsey. Şi nici măcar nu am fost să-mi fac părul. Uită-te şi tu. Furioasă, îşi desfăcu degetele de la mâini, cu unghiile scurte, neojate. Aşa arată o manichiură recent făcută? Şi nu am venit aici ca să mă joc. Numai pentru că am avut nevoie de câteva ore... A fost un lucru important pentru mine, spuse ea, după o mică întrerupere, pentru înjurat.

- Uneori, ni se întâmplă să uităm că mai există şi altceva pe lumea asta, în afară de ce se întâmplă chiar aici. Tu nu ai nici o obligație să te arunci în asta. Adevărul este că majoritatea proprietarilor nu se implică în asemenea măsură în munca de zi-cu-zi. Dacă tu...

- Deci nu crezi că mă pot descurca. Roşeața îi năpădi obrajii. Nu crezi că o să pot face față!

- Nu asta spun eu, Kelsey.

- Nu? De ce să fie altfel, aici? Am alergat întotdeauna dintr-o slujbă într-alta, de la ceva ce m-a interesat pe moment, la altceva. De ce să creadă atunci cineva că mă pot fixa undeva, că tot ce fac aici înseamnă pentru mine mai mult decât să mă ocup de reclame sau să explic unui grup de turişti, impresionismul? Dacă pot abandona orice, atunci de ce n-aş abandona şi asta? Pentru că este altceva, spuse ea, aruncându-şi părul pe spate. Pentru că totul este altfel.

Întorcându-se pe călcâie, o porni spre grajd. Naomi oftă doar. Era, îşi dădu ea seama, un mod sigur de a-ţi uita propriile necazuri, când doi oameni pe care îi iubeai îşi puneau sufletul la picioarele tale. Cântărind temperamentele, decise că mânuitul furcii o s-o răcorească pe Kelsey. Aşa încât se duse la Moses.

Acesta era în biroul lui, lătrând în telefon, la agentul lui Reno.

- Nu, nu îl urc pe cal, la Belmont. Nu este pregătit, iar Corelli l-a călărit pe High Water pentru Preakness. Cunoaşte calul şi merită cursa. Da, este definitiv.

Trânti telefonul, întrerupând vocea care urla la telefon.

- Nu urc pe cal stafia unui jocheu, cu un umăr dislocat.

- Sunt de acord cu tine. Dispusă să reconcilieze, se aşeză pe colţul biroului. Şi la fel este şi Reno, continuă ea. El ştie că încă nu este gata. Cu un gest care spera să fie luat ca un armistiţiu, îi acoperi mâna cu mâna ei.

- Oare nu ai fost prea aspru azi cu Kelsey? Faţa îi deveni severă şi Moses îşi retrase mâna.

- Eşti aici ca proprietar sau ca mamă?

- Sunt aici, Moses, spuse ea. Ştiu că a cam lipsit în ultima vreme. La fel cum ştiu că o frământă ceva... La fel cum ştiu, continuă ea încet, că te frământă ceva şi pe tine.

- Haide să rămânem la tema noastră, Naomi. Moses se retrase de lângă birou. Kelsey a început să o lase mai moale. Poate că floarea s-a ofilit.

Încurcată, Naomi îl studie. Nu era doar enervat, îşi dădu ea seama, ci şi îngrijorat.

- Poate că nu este vorba decât de pus la punct nişte probleme. Nu putem uita faptul că a trebuit să-şi schimbe complet modul de viaţă, într-un timp atât de scurt. Am crezut că erai fericit, chiar impresionat de munca ei, până acum.

- Până acum, fu el de acord. Dar în ultimele câteva zile am fost orice, numai fericit şi impresionat nu am fost. Avea nevoie de un duş rece şi i l-am făcut eu. Poate că ai uitat faptul că ăsta este unul din lucrurile pe care le fac eu aici. Dacă vrei să o tratez astfel...

- Nu am spus asta. În glas începu să i se citească enervarea. Dar te cunosc bine, Moses. Tu nu pălmuieşti pe cineva, în public, aşa cum ai făcut acum, pentru câteva mici infracţiuni. Deci, cine a hotărât să o trateze pe ea altfel?

Se întoarse cu faţa spre ea, rămânând însă despărţiţi de birou.

- După câte văd eu, este o fată care are aproape tot ce-şi doreşte. Este răsfăţată, indiferentă şi este obişnuită să vină şi să plece, după bunul ei plac.

- Aşa cum am fost şi eu. Mosese încuviinţă, dînd din cap.

- Oarecum. Dar tu terminai ceea ce începeai, Naomi.

- Poate că acum este pentru prima oară că a găsit ceva care să merite să fie terminat.

- Sau poate că a început să se plictisească şi o să-şi facă bagajele. Chiar crezi că nu-mi dau seama ce-o să fie cu tine dacă pleacă acum?

Lui Naomi i se răciră braţele.

- Tu ai fost cel care mi-ai spus că nu o să plece.

- Poate că am greşit. Poate că am fost pur şi simplu atât de fericit să te văd zâmbind din nou. Totul părea să se mişte în direcţia care trebuia. Şi atunci... Scârbit, se lăsă înapoi în scaun şi-şi frecă faţa cu mâinile. La naiba, mi-a ieşit în cale când nu trebuia.

- Ce se întîmplă, Moses? Se apropie din nou de el. De data aceasta, Moses o apucă de mână.

- Zeii râd, Naomi. Mai ales atunci când uiţi că pot apărea în orice clipă, luând cu ei ce doreşti tu mai mult să ai. Inima mea s-a mai frânt şi altădată. Tu mi-ai frânt-o prima, spuse el, ridicându-şi privirile spre ea şi zâmbind uşor. Dar a trecut ceva vreme de atunci. Uitasem cât de rău poate să doară.

- Pride, spuse ea în şoaptă. Lasă-mă pe mine să-l jelesc, este de ajuns.

Nenorocit, se uită în jos, la mâinile lui împreunate.

- Mi-a scăpat ceva, Naomi. M-am lăsat atât de ambalat de ideea că vom câştiga, încât am fost probabil, neglijent, fie chiar şi o clipă. Şi cât a costat asta!

- Poţi să suferi, Moses, dar nu poţi lua vina asupra ta.

- Era calul meu, Naomi. Ochii lui se întretăiară cu ai ei. Pe hârtii o fi fost el numele tău, dar calul era al meu. Şi l-am pierdut. Nu m-am uitat când trebuia, unde trebuia. Nu am simţit ce ar fi trebuit să simt. Încă mă mai gândesc la ziua aceea. Mă gândesc şi mă gândesc şi mă gândesc şi nu pot să-mi dau

seama. Precis că s-a petrecut sub nasul meu. Sub nasul meu nenorocit, mai spuse, izbind cu pumnul în birou.

Nu exista decât un singur mod de a-l manevra, când se afla într-o asfel de dispoziție.

- Bine, Whitetree, a fost numai şi numai greşeala ta. Tu aveai răspunderea lui. Eu te plătesc să-mi pregăteşti caii, să-i cunoşti, să-i înțelegi şi să-i ghidezi, de când se nasc şi până mor. Te plătesc, de asemenea, să te ocupi de oamenii mei, să-i angajezi şi să-i concediezi şi să stabileşti echipele pentru flecare cal şi pentru flecare cursă. S-ar părea că te-am mai plătit dintotdeauna şi ca să-mi prezici viitorul. În condițiile astea, spuse ea ridicându-şi capul, nu ştiu dacă trebuie să te concediez sau să-ți măresc salariul.

- Eu vorbesc serios.

- Şi eu. Naomi se ridică şi ocoli biroul, ca să-i maseze umerii noduroşi. Moses, vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Vreau să ştiu cine a făcut-o şi vreau să plătească pentru asta. Dar ce nu vreau eu şi ce nu-mi pot permite, este ca tu, pe care te iubesc şi de care depind, să te distrugi din cauza asta. Ne-au rămas mai puțin de unsprezece luni până la prima sîmbătă din mai, anul viitor.

- Da... presupun, spuse el răsuflând puternic, că ar trebui să mă duc şi să-mi cer scuze față de fata asta a ta.

- Las-o moartă. Poate înghiți şi ea un hap.

Moses zâmbi din nou.

- Dar nici ea nu s-a lăsat. Isuse, are exact ochii tăi. Eu nu am multe regrete pentru ceea ce nu am făcut în viață, Naomi. De fapt, le pot număra pe degetele de la o mână. Nu am fost niciodată pe urmele strămoşilor mei, de ambele părți. Şi nu am făcut un copil cu tine.

Mâinile ei se opriră iar el i le strânse cu putere.

- Îmi pare rău.

- Nu. Naomi îşi aplecă capul, odihnindu-şi obrazul pe părul lui. Să nu-ți pară rău. De ce există atât de rar o a doua şansă pentru lucrurile importante, Moses?

La acelaşi lucru se gândea şi Rich. A doua şansă era la fel de rară ca dinții la găină. Se putea considera norocos, omul care punea mâna pe aşa ceva. Or, Rich Slate, se considera un om norocos.

Puse două mii pe trifecta de la Laurel şi se întoarse înapoi la bar. De obicei jocul de trifecta era jaf curat, dar el era pe țeava.

Să rămână la căluții lui, îşi spuse Rich. La naiba cu cărțile şi cu toate celelalte jocuri de noroc. Caii erau acum favoriții lui.

Comandă un alt bourbon, copleşit de noul, mângâietorul sentiment că poate bea la alegere, apoi scoase un trabuc de cinci dolari.

Bricheta care se aprinse sub el îl făcu să-şi ridice o sprinceană. Rich pufăi, aprinse trabucul, apoi se răsuci ca să-i zâmbească afabil fiului său.

- Ei, ca să vezi, exact ca pe vremuri. Adu-i băiatului meu aceaşi lucru, îi comandă el barmanului.

Gabe reuşi să ridice un deget.

- Cafea, fără zahăr.

- Prostii! Nu fi caraghios, băiete. Fac eu cinste.

- Cafea, repetă Gabe, apoi îşi studie tatăl. Cunoştea semnele: obraji îmbujorați, ochi sticloşi, un zâmbet larg, dezvelindu-i dinții. Rich Slater nu era doar pe jumătate beat, dar mai avea şi bănet la teşcherea.

- Parcă ziceai că ți-era frică să te arăți, după Chicago.

- Am rezolvat totul. Să nu-ți faci griji pentru mine, Gabe. Toată lumea ştie că bătrânul Rich Slater este solvabil.

- Ah? Gabe îşi ridică o sprânceană. Parcă spuneai că necazurile tale aveau o legătură cu ieşitul pe covertă.

Oare asta îi spusese el băiatului? se întrebă Rich, şi scormoni în memoria încețoşată. Mă rog, nu mai conta.

- Nu era decât o diferență de opinii, atâta tot. Totul s-a rezolvat. Uite, asta e cursa mea. Arătă spre monitor. Numărul trei, spuse el încet. Da, numărul trei.

Gabe îşi ridică privirea spre ecran, exact în clipa în care se deschidea poarta.

- Am auzit că te-ai apucat din nou să joci la curse.

- Haide, acum, țâșnește! Unde ai aflat asta?

- De peste tot. Cineva te-a văzut la Churchill Downs, în ziua derbiului.

Rich continuă să urmărească cursa, încurajându-și calul cu mici zvâcnituri din corp. Dar mintea lui lucra, mișcându-se cu grijă prin terenul minat pe care îl așternea Gabe pentru el.

- Reușește! Reușește! Acum, haide, acum. Ha! Bravo! Încântat că primul cal de pe biletul lui ieșise învingător, mai făcu semn pentru încă un pahar.

- Gabe, am mână, Gabe. Întotdeauna am avut.

- Ce fel de mână ai avut luna trecută, în Kentucky?

- Kentucky. Zâmbetul larg, amabil se mări și mai mult. Nu am mai fost în Kentucky, de, ah, cinci, șase ani, dacă nu și mai mult. Adevărul este însă că ar fi trebuit să rămân calat pe cai.

- Te-am văzut chiar eu, în dimineața cursei.

Rich nici măcar nu clipi. Ochii lui rămaseră pe Gabe.

- Eu unul nu prea cred, băiete. Am un apartament drăguț în afara Baltimore-ului. Nu mă mișc decât în zonă. Pimlico, Laurel, Charles Town. Poate că te referi la Pimlico, la Preakness. Acolo da, am fost. Sigur că am fost. Îi făcu cu ochiul lui Gabe. Am pus ceva bani și pe mânzul tău. Și nu m-ai dezamăgit. Poate că dacă văd că sunt în formă, o să fac o excursie și la Baltimore. Ia zi, crezi că poți cuceri Tripla Coroană, Gabe? Dacă o să reușești, o s-o facem lată, împreună.

- La derbiu s-a lăsat cu necazuri.

- Știu. Am avut și eu un șoc, stând acolo în camera mea și văzând totul la televizor. Păcat de un asemenea cal, să se prăbușească așa. Scutură trist din cap, peste paharul cu băutură. Mare păcat, continuă el. Dar oricum, pe tine nu te-a afectat câtuși de puțin, nu?

- Cineva a ajutat ca acest cal să se prăbușească. Cu buzele pungă în jurul havanei sale, Rich încuviință dând din cap.

- Da, am auzit și asta. Urâtă treabă. Dumnezeu știe că așa ceva se întâmplă mereu.

Întinse mâna după alunele de bere și-și aruncă două, în gură. Gabe observă că avea un inel pe degetul mic, cu diamante mărunte, formând semnul dolarului.

- Ah, dar nu atât de des ca pe vremuri, continuă Rich. E din ce în ce mai greu în zilele noastre să pompezi chimicale într-un cal. Pufăi din trabuc, amuzându-se să întindă coarda, cu Gabe. Ei, continuă el, pe vremea când bunicul tău și cu mine jucam pe ponei, existau o sumedenie de trucuri. Pe atunci nu erau atâtea teste, atâtea reguli nenorocite pentru cai și jochei. Dar asta era acum mai bine de patruzeci de ani. Mare păcat că nu ai apucat să-l cunoști pe bunicul tău, Gabe, spuse Rich, oftînd după atâtea amintiri.

- Mare păcat că s-a trezit cu un glonț în cap, în urma unei... divergențe de păreri.

- Adevărat, spuse Rich, fără sarcasm. Își iubise tatăl. Eu am încercat întodeauna să te conving că uneori, a trișa face parte din joc. Totul nu este decât o chestiune de îndemânare și de coordonare.

- Iar uneori, este o chestiune de asasinare. A unui cal, a unui om. Pentru mulți, nu există diferență între una și alta.

- Au fost cai pe care i-am iubit mai mult decât pe oameni.

- Eu îmi amintesc de o altă cursă, la Lexington. Eram copil. Gabe luă ceașca în care cafeaua începuse să se răcească și își urmări tatăl, peste buza ei. Și țin minte că erai nervos. Și nu era chiar atât de cald. Cursa de la Bluegrass Stakes are loc primăvara. Dar tu transpirai al naibii. Pe mine m-ai pus să mă ocup de tribune să cerșesc, să mă uit pe jos după mărunțiș căzut. Și în ziua aceea a căzut un cal.

- Se întâmplă. Rich se întoarse spre monitor. În ciuda răcorii produse de aerul condiționat, ceafa îi era udă. Pe vremea mea, continuă el, am văzut multe asemenea situații.

- Și atunci tot un cal Chadwick era.

- Ei, nu? Ca să vezi, ce ghinion! Ei, nu vezi că stau pe uscat? Rich pocni cu mâna pe tejgheaua barului.

- Din cauza asta, un jocheu s-a spânzurat. După câte mi-amintesc, n-am mai stat multă vreme prin preajmă, după cursa aceea. Câteva zile, nu mai mult. Ciudat, pentru că plătiserăm camera dinainte.

- Mă mâncau tălpile. Întotdeauna m-au mâncat.

- Ai avut bani cu duiumul, după asta. Doar că nu au ținut prea mult. Niciodată nu au ținut, dar atunci erai doldora.

- Probabil că pariasem pe nişte câştigători.

- Şi acum eşti doldora, nu? Costum nou, ceas de aur, inel cu diamant. Manichiură, adăugă Gabe, ridicând mâna lui Rich.

- Te deranjează cu ceva, băiete?

Sufocat de mirosul de băutură, Gabe se apropie de Rich. Vocea lui era joasă, stăpânită, dură.

- Să te rogi la Dumnezeu să nu aflu că ai fost în Kentucky, în prima sâmbătă din mai.

- Doar nu ai de gând să mă ameninți, Gabe.

- Ah, ba da.

Tulburat de spaimă şi de furie, Rich puse mâna pe noul pahar.

- Iar tu ar trebui să te potoleşti, asta ar trebui să faci. Lasă lucrurile aşa cum sunt şi ocupă-te de calul care o să-ți alerge săptămâna viitoare. Păstrează-ți gândurile pentru el şi pentru mânza pe care o călăreşti acum.

Dintr-o mişcare, Gabe îl înşfacă de nodul noii sale cravate de mătase. Barmanul se grăbi spre el.

- Nu avem nevoie de probleme, aici.

- Nici o problemă, spuse Rich, rânjind în fața lui Gabe. Nici un fel de problemă. Doar o discuție de familie. Este o bucățică a-ntâia, fiule. Sânge albastru. Pariez pe un pur-sânge că e năbădăioasă şi are suflu. Poate că este timpul să i-o prezinți bătrânului tău tată.

Mâna lui Gabe, încordată sub presiunea pumnului stăpânit să nu țâşnească, îl durea. Dar oricât de respingătoare era ideea, omul ăsta era totuşi tatăl lui.

- Să stai deoparte de ea, îi spuse Gabe, liniştit.

- Sau?

- O să te omor.

- Amândoi ştim că n-ai curajul ăsta. Dar o să facem un târg. Tu stai departe de treburile mele, iar eu stau departe de treburile tale. Rich îşi aranja cravata la loc, când Gabe îi dădu drumul.

- Altfel, s-ar putea să am doar o simpatică, lungă discuție cu drăguța ta doamnă. Pariez că o să avem multe să ne spunem.

- Stai departe de ce este al meu. Gabe scoase o bancnotă şi o puse lângă ceaşca de cafea din care abia gustase. Stai foarte departe de tot ce-mi aparține.

- Copiii ăştia, spuse Rich, zâmbindu-i candid nervosului barman, când Gabe se îndepărtă. Nu învață niciodată să fie respectuoşi. Uneori trebuie efectiv să intri în ei, mai bombăni el, apucându-şi paharul şi încercând să ignore faptul că mâna îi tremura.

Rich se întoarse înapoi la băutura lui şi spre monitor şi aşteptă să-şi facă apariția calul lui.

Era aproape întuneric când Kelsey ieşi pentru ultima oară afară din grajd. Stătuse acolo douăsprezece ore ucigătoare, cărîâd la gunoi şi paie, frecând betonul, lustruind hamurile. Acum, fiecare muşchi din trupul ei o durea. Tot ce-şi dorea era o binecuvântată baie fierbinte şi să uite tot.

- Vrei o bere? Moses stătea pe un butoi, cu două beri reci, clătinându-i-se între degete. O aşteptase.

- Nu. Îi făcu un semn cu capul, la fel de rece ca şi berile. Mulțumesc.

- Kelsey. Moses ridică o bere în sus. Nu mi-am găsit pipa păcii.

Kelsey cedă fără tragere de inimă şi acceptă o bere. Ar fi preferat o vadră de apă, dar berea spălă la fel de bine gustul de praf şi de transpirație.

Moses îşi coborî ochii pe vânătaia purpurie de pe brațul ei.

- Ce-ai pățit aici? Te-a muşcat Pacer?

- Exact. Şi?

- Nu o să reuşeşti să ții supărarea cu mine, multă vreme. Sunt prea fermecător.

Kelsey mai bău o gură de bere.

- Nu, nu eşti.

- La mama ta ține figura asta, bombăni el. Ascultă, când ai lăsat-o moale, ți-am spus. Dar acum îți spun că ai făcut o treabă bună. Şi nu numai astăzi. Aproape mereu.

- Aproape mereu?

- Exact. Înveți repede şi nu faci de două ori aceeaşi greşeală, dar mai ai încă nevoie de cineva să ți se uite peste umăr. Ai o problemă de temperament, dar noi, cei de pe aici, ne-am obişnuit cu asta, aflându-ne între mama ta şi cai.

- Ma... Mama? Lui Kelsey i se lungi obrazul.

- Nici nu ştii ce încăpăţânată poate fi, ca un catâr, când crede că e cazul. Nu că şi-ar mai ieşi din sărite, aşa cum făcea când era tânără. Uneori îmi pare rău pentru asta. Al naibii de rău,continuă Moses, uitându-se în jos, la cizme. Nu că ar fi reuşit să o distrugă, dar au schimbat-o. Au întărit-o, cred, aşa că a învăţat cum să se înfrâneze. Dacă azi mi-am ieşit din fire, cu tine, asta a fost mai mult din cauza ei, decât din cauza ta.

- Nu înţeleg.

- Dacă o părăseşti acum, o omori. Ea nu m-ar fi lăsat să ţi-o spun, dar eu ţi-o spun. Nimic pe lumea asta nu înseamnă mai mult pentru mine decât Naomi. Nu vreau s-o văd suferind din nou.

- Dar eu nu plec. Nu vreau să o fac să sufere. Poate că îţi este greu să mă crezi pe cuvânt, dar aş vrea să mă crezi. Aş vrea să mă crezi.

- Ştii, cineva care e în stare să facă o clismă unui cal şi nu se piteşte undeva, cred că trebuie să fie crezut. Pe mâine dimineaţă.

- Bineînţeles. Kelsey începu să se îndepărteze de el, dar apoi se uită peste umăr înapoi la Moses.

- Ce seară plăcută!

- Este.

- Femeilor le place să se plimbe sub clar de lună.

- Am auzit.

- Peste două ore, o să fie clar de lună cu duiumul. Mulţumită, Kelsey îşi continuă drumul spre casă. Una peste alta, îşi făcuse treaba. Iar acum o să-i dea voie lui Gertie să o îndoape cu tot ce se găsea în bucătărie, după care o să scoată din ea orice urmă de durere, cu o baie maraton.

O oră mai tîrziu, moţăia într-un vârtej de spumă şi parfum. Lumea ei se îndulcise din nou. Tocmai căsca leneş, când se deschise uşa.

- Gabe. Ce cauţi aici? Surprinsă, încercă să se ridice, înălţând spuma, periculos, până aproape de buza căzii.

- Mi-a spus Gertie că te găsesc aici, sus. Îşi vârî degetele in găicile curelei şi savura priveliştea. Mă gândeam să te iau la mine. Dar nu-mi pari a fi îmbrăcată de drum.

- Mi se întâmplă des să fac baie goală. Un obicei.

- Ce-ai zice să te spăl pe spate şi peste tot unde se ajunge mai greu?

- Mă descurc şi singură.

Îşi dădu părul de pe ochi şi se luptă cu pornirea de a-şi încrucişa braţele peste sânii plini de spumă.

- Ascultă, ce-ar fi să aştepţi jos până termin?

Gabe se gândi, apoi scuturâ din cap şi începu să se descheie la cămaşă.

- Nu, intru şi eu.

- Ba nu. Suntem în casa mamei mele, pentru Dumnezeu.

- Nu-i aici.

- Nu asta este problema. Şi nu-ţi scoate cămaşa, Slater. Gertie e jos, spuse ea şuierat, îndepărtându-şi părul din ochi.

- Acolo să şi rămână. Nu avem loc toţi trei în cadă. Îşi azvârli cămaşa într-o parte şi se aşeză, ca să-şi scoată cizmele.

- Vorbesc serios. Nu se cade.

- Am nevoie de tine, Kelsey.

Protestul ei se pierdu într-un oftat. Vedea acum, în înclinaţia umerilor lui, tensinea care parcă ieşea din el, în valuri

- Încuie uşa.

- Am încuiat-o deja.

Blugii lui se alăturată blugilor ei, pe jos, după care intră şi el, încet, în apa aburindă, făcându-şi loc în spatele ei. Braţele lui îi încercuiră mijlocul. Îşi îngropa faţa în părul ei.

- Dumnezeule. Îi inhala mirosul, se scăldă în senzaţiile stârnite de atingerea ei, luptând să înlăture furia care fiersese în el de la confruntarea cu tatăl său.

Trebuia să scape de această furie măcar pentru o oră. Or, Kelsey putea face asta pentru el. Putea face orice pentru el.

- Gabe, spune-mi ce se întâmplă.

- Şşşt. Îşi strecură mâinile în sus, spre curba alunecoasă a sânilor ei, mângâindu-i sfârcurile cu vârfurile degetelor ude.

- Lasă-mă doar să te ating. Simt nevoia doar să te ating, atât.

O copleşi cu tandreţea lui. Niciodată înainte nu mai fusese atât de blând, atât de răbdător, atât de atent. Cu ea lăsându-se pe el, Gabe făcu numai ce spusese că simţea nevoia să facă. O atinse doar. Degete alunecând de-a lungul unei coapse prelungi, plimbându-se abia atins pe jos, de la genunchi, pe pulpă, curgând apoi din nou în sus, pentru ca să se afunde în ea, până când căldura îi topi oasele.

Cutremurându-se, încercă să se întoarcă cu faţa spre el, dar o împinse înapoi.

- Nu încă. Gura lui dansa peste umărul lucios, în sus, pe ceafă, acolo unde şuviţele de păr cădeau în bucle ude.

Şi ea capitulă, mai total decât vreodată înainte, lăsându-i mâinile să facă ce vor, cu trupul ei. Apa clipocea, spuma începu să se topească. Cu fiecare orgasm, îşi simţea trupul întărindu-i-se, tremurând, încet, cu răbdare, tăcut, el aprindea în ea un nou foc.

Putea pluti pe fumul acestuia, lăsându-se purtată astfel, surdă la propriile ei gemete gâtuite. Când în sfârşit Gabe o întoarse spre el, făcând apa să se reverse nepăsătoare peste marginea căzii, pe dale, ea se scufundă înapoi, prin norii de fum, în flăcări.

Capitolul 22

- Calul ăsta nu o să câştige. Rich se servi cu scotch-ul lui Cunningham. În fond, omul nu trebuie să devină dependent de o singură băutură. Sau de o singură femeie. Sau de un singur fel de joc.

Băiatul ăsta.al lui nu înţelesese niciodată asta, se gândi el, mai dând pe gât unul dublu şi mai turnându-şi altul. Nimic nu reuşise să-l înveţe pe ticălosul ăsta de fiu-său.

Ei bine, de data asta o să-l înveţe. Să se sature.

N-o să existe nici un trofeu Triple Crown, anul acesta. Bineînţeles că nu. O să aibă el grijă de asta. Venise el aici să facă o anumită treabă pentru care era plătit, dar dacă din asta ieşea şi o mică răzbunare personală, pentru el, cu atât mai bine.

Se instală în fotoliul lui Cunningham, îşi aşeză noii săi pantofi comozi Gucci, pe scaunul pentru picioare. Şi zâmbi. Nu trăia rău, Cunningham ăsta. Mare proprietar. O casă frumoasă la ţară, două maşini ca lumea în garaj, o femeie flămândă în pat.

În curând o să aibă şi el ceva. Îndată ce va rezolva şi această ultimă problemă, îşi va lua toate câştigurile şi le va duce la Las Vegas. Toţi îl cunoşteau acolo. Da, domnule, bătrânul Richie Slater era binecunoscut în oraşul ăsta. O să facă pe boierul, o să-şi ia un apartament de lux, la ultimul etaj, la Caesar, şi la braţ, o fetiţă muc şi sfârc.

Când o să-şi termine treburile aici, o să-şi cumpere o casă. Poate chiar în Nevada, de ce nu. Înconjurată de palmieri şi de cactuşi şi în spate, cu un bazin de înot. Şi când o să simtă nevoia sau când bănuţii or să se împuţineze, o să se arunce doar până în oraş şi o să se refacă.

Stătea acolo, visând la cai verzi pe pereţi şi noroc porcesc la cărţi.

- Ce dracu' faci aici? Roşu la faţă şi sugrumat de furie, Cunningham stătea în uşă. Mai curând slab decât hotărît, aşa cum sperase să fie, glasul lui ieşi ca un chiţcăit.

- Ei, Billy băiete. Ai terminat discuţiile cu partenerii tăi? Se aude că îţi înscrii iapa pentru reproducere, cu un milion în cap.

- Asta e treaba mea.

Afacerea era aproape încheiată şi nimic, nimic, îşi promise el, nu o să mai schimbe ceva. Avea de plătit o chirie şi aproape că sosise scadenţa.

- Tu ţi-ai luat banii, Slater. Noi doi ne-a încheiat afacerile.

Cu buzele strânse, Rich contemplă ultima lui înghiţitură de scotch.

- Ei, dar asta este de-a dreptul neprietenos, Billy.

- Ce cauţi în casa mea?

- Nu are voie un prieten vechi, să-ți vină în vizită? Rich zâmbi larg. Drăguța asta mică a ta, care-ți încălzește patul, a fost cu mult mai primitoare, când m-a invitat înăuntru. Zicea că se duce la târguieli. La Neiman Marcus. Adică Nimeni-Nu-Marchează. Te-ai prins? Râse la propria lui glumă.

- Marla, spuse Cuningham, cu bruma de demnitate pe care și-o mai putea construi, este soția mea.

- Ei drăcie? După ce se lovi singur cu palma pe genunchi, Rich se ridică să-și mai toarne de băut. Te-ai legat tu la cap, dar are niște înaintași prima, da? Ei, felicitări, Billy băiete. Ești mai prost decât ar fi putut crede cineva.

Dacă nu era acum prost, își spuse Cunningham, atunci o să fie precis, dacă o să mai intre în vreo afacere cu Rich Slater. Dar acum și de acum înainte, tot ce va face, va fi perfect legal. Afacerea cu înscrierea iepei la centrul de montă, pentru care Cunningham tocmai bătuse palma la grajdul lui, fusese într-adevăr așa cum auzise Rich, nici mai mult, nici mai puțin. Era deci timpul, cu vârf și îndesat, să rupă cu vechile legături. Cu toate.

- Și acum o să te rog să pleci, Rich. Amândoi suntem vizați și nu este bine să fim văzuți împreună.

- În afară de mine, nu mai e nimeni aici. Cine să ne audă?

Rich îi făcu cu ochiul și se așeză din nou în fotoliu. Ah, știa el ce-și spunea Cunningham. Da, desigur, știa. Billy își închipuia că nu mai are nevoie de bătrânul, bunul Rich.

- Ei, nu-ți face griji. Nu am venit să-ți mai storc bani. Poți să stai liniștit cu fundul pe ei.

Asta îl mai liniștit puțin.

- Atunci de ce-ai venit?

- O favoare, atâta tot. Doar o favoare, ca între vechi prieteni și asociați în afaceri. E vorba de un cal de care trebuie să ne ocupăm puțin, Bill. Rich ridică paharul, încântat de felul în care soarele care pătrundea prin fereastră cădea pe fețetele acestuia.

- Nu vreau să mai aud de nimic.

- Ceea ce vrei și ceea ce ai sunt două lucruri diferite. Am de gând să scot din joc mânzul fiului meu, spuse el, ridicându-și ochi de la pahar, la Cunningham. Iar tu o să mă ajuți, Billy.

Valizele lui Kelsey erau frumos împachetate și aliniate lângă ale lui Gabe, lângă ușa dormitorului. La șapte a.m. fix, plecau la New York. Peste șase ore, își spuse ea, privind în sus, prin lucarna de deasupra.

Oftă, se răsuci și se vârî în Gabe. O izbi și o uimi, ca întotdeauna, faptul că îl găsea acolo. Cald, ferm. Al ei.

Trupul acesta. Își plimbă mâinile pe pieptul lui, în sus și în jos. Și chipul acesta, care îi dădea fiori, de câte ori se uita la el.

Iar acesta nu era decât învelișul.

Un înveliș nemaipomenit, își spuse ea, plimbându-și vârfurile degetelor pe maxilarul lui. Dar și ce se afla dedesubt, era la fel de impresionant. Forța, bunătatea, curajul. El cîștigase deja pariul, iarăși și iarăși. Depășindu-și dreptul pe care-l avea, prin naștere, la mizerie și la răutate, ca să-și construiască propriul drum.

Chiar acum, dormind în locul lui de onoare, din grajd, se afla acolo un cal care avea aceeași forță și același curaj. Împreună, vor face istorie.

- Imposibil, spuse ea încet, plimbându-și buzele pe gâtul lui.

- Hmm? În mod automat își petrecu o mână peste spinarea ei. Îi plăcuse leneșa mângâiere a degetele ei.

- Nu pot să dorm. Sunt prea ambalată.

- Perfect. Dornic întotdeauna să facă servicii, o rostogoli peste el și Kelsey se pomeni întinsă deasupra lui.

- Servește-te.

- Nu asta am vrut să spun, chicoti ea, ridicându-se în genunchi, și uitându-se în jos la el, întârziind cu privirile peste lunga lui siluetă. Coborând de pe el, îl sărută languros.

- Nu spun că asta n-ar fi o ofertă tentantă, dar o s-o onorez la întoarcere.

Gabe încercă să o apuce, dar ea se dădea deja jos din pat.

- Când te întorci de unde?

- Simt nevoia de mişcare. Vreau să mă duc puţin la Double.

Kelsey îşi trase blugii peste picioare şi pulpele goale făcându-l să-i lase gura apă.

- Draga mea, dar e ora unu noaptea.

- Ştiu. Capul ei apăru din răscroiala unui tricou lălâu. Peste opt ore o să fim la Belmont. Deci cine poate dormi?

Kelsey îşi aruncă părul pe spate şi îşi trase cizmele.

Ar fi putut să se opună, dar părea deja ceva irevocabil.

- Vin cu tine.

- Nu e cazul. Nu stau mult.

Se ridică trecându-şi mâna prin păr.

- Vin cu tine.

- Bine. Vino după mine.

Ieşi repede pe uşă coborând scările.

Era o noapte de iunie, perfectă. Călduroasă, doar cu o mică adiere de vânt, cu stelele care cădeau parcă la pământ. Auzi strigătul lung, pe două tonuri, al unei bufniţe, simţi mirosul trandafirilor şi al iasomiei. Lumina lunii scălda acareturile, conferindu-le o aură de basm, atemporală.

Poate că acesta era basmul ei, îşi spuse ea. Propriul ei şi-au-trăit-fericiţi-până-la-adânci-bătrâneţi. Este adevărat că o tragedie o adusese aici, deschizându-i uşa spre viitorul ei. Dar basmele erau pline până la refuz, cu tragedii. Prinţi orfani şi vrăjiţi, trădări şi sacrificii, scopuri necurate şi iubiri pierdute.

Dar binele triumfa întotdeauna. Poate de aceea făcuse ea această analogie. Dacă acesta era basmul ei, o să aibă grijă ca binele să triumfe. Nu o să renunţe să caute adevărul.

Se va întâlni din nou cu căpitanul Tipton şi cu Charles Rooney. Va sta de vorbă cu Gertie, cu Moses, cu Naomi. Cu oricine a avut cea mai mică legătură cu evenimentele care au dus la moartea lui Alee Bradley. O va convinge pe Naomi să le permită avocaţilor ei să vorbească deschis.

Dar acum, până săptămâna viitoare, nu exista decât Belmont. Iar ea făcea parte din el. Peste o săptămână, îşi promisese Kelsey, o să asiste la momentul în care Gabe şi mânzul lui vor primi ultimul nestemat din Coroană.

Uşa grajdului se deschise cu un uşor scârţâit. Mirosurile o întâmpinară primele, venind spre ea, grăbite, prin întuneric. Cal, piele, liniment, gunoi de grajd. Nu aprinse lumina, ca să nu deranjeze somnul animalelor, ci pipăi orbecăind peretele, unde ştia că se află o lanternă. Raza acesteia tăie o dâră îngustă. Tocurile cizmelor ei o urmară, cu zgomot.

Din cea de a doua despărţitură, străluci prin întuneric, asemenea unui goblin, o pereche de ochi. I se opri respiraţia, raza tremură. Într-adevăr ca în basme, îşi spuse ea şi fu fericită că Gabe nu era de faţă ca să o fi văzut sărind în sus, speriată de două pisici de grajd.

Zâmbi când văzu priciul tras în faţa boxei lui Double. Un războinic ca el merita o gardă personală, în plus faţă de sistemul de securitate. Îşi promise să nu-l deranjeze pe îngrijitor. O să se uite doar puţin îm boxă, pe deasupra priciului.

Dar priciul, văzu ea cu surpriză, era gol. Alarmată, îndreptă lanterna spre boxă. Double era acolo, complet treaz, uitându-se la ea.

- Iartă-mă, băiete. Cred că m-am prostit. Unde e amicul tău de aici? S-a dus afară să fumeze sau l-a mânat mama natură? la să văd, eşti bine ferecat? Kelsey râse şi întinse mâna spre uşa boxei.

Uşa era întredeschisă vreo trei centimetri.

- Ah, Dumnezeule! Simţi o mişcare în spatele ei şi se răsuci brusc, ţinînd lanterna ca pe o armă. Sângele îi pulsa în urechi când, agitînd lanterna, începu să înjure mîţele care nu aveau stare.

Totuşi, o pisică, oricât ar fi fost ea de deşteaptă şi de iute, nu ar fi putut deschide uşa boxei. Gândul ei unic era să protejeze, să apere. Kelsey deschise uşa şi se apropie de mânz. Chiar în clipa în care se întoarse pe călcâie ca să lumineze ungherele boxei, sângele îi explodă în urechi.

Fu conştientă de durerea vie, de nechezatul ascuţit, alarmat, al mânzului. După care, nimic.

În timp ce silueta ieşea în fugă din boxă, respirînd tare şi panicat, mânzul începu să danseze, arcuindu-şi copitele deasupra formei inconştiente a lui Kelsey.

La jumătatea drumului între casă şi grajd, Gabe clătina în mâini două căni cu ceai. Se gândise că vor sta treji poate tot restul nopţii, iar ceaiul preferat al lui Kelsey era mai bun decât cafeaua, la această

oră. Mai ales dacă va reuşi să o convingă să se întoarcă în pat şi să-i canalizeze energia plină de nerv, într-o direcţie mai intimă.

Oricum, nu pierduseră ei prea mult timp cu somnul, îşi spuse el. Nu, din noaptea în care i se alăturase, în cadă. Nu fusese foarte uşor să o convingă să se mute cu el, pentru câteva zile. Folosise fără scrupul pretextul cursei, nevoia lui pentru un oarecare suport moral.

Ţinuse, îşi aminti el, zâmbind şi sorbind din ceaşcă. Planul lui era să persevereze, pas cu pas, până când relaţia lor va deveni ceva permanent. Se gândise însă că o femeie abia ieşită dintr-un divorţ trebuia să se obişnuiască încetul cu încetul cu ideea unui al doilea mariaj.

Dar cea mai mare supriză a fost aceea că el nu trebuia câtuşi de puţin obişnuit încetul cu încetul cu această idee. Ideea îi apăruse efectiv ca un trăsnet, în minte. Sau poate în inimă. Niciodată nu se gândise serios la legături tradiţionale ale căsniciei, la o soţie, la o familie. Cu o educaţie ca a lui, ideea aceasta era absurdă, chiar distructivă.

Dar nu când era vorba de Kelsey. Cu ea alături, îşi dorea promisiunea, viitorul. Şansa.

Strigătul strident, îngrozit, al mânzului, sfîşie tăcerea. Cele două căni se sfărâmară de pietriş, când Gabe o luă la fugă. Cu numele lui Kelsey ţâşnindu-i printre buze, trase de uşa grajdului şi aprinse lumina. Panica îngheţată îl împinse în goană printre boxe, sfârtecându-i şira spinării.

Kelsey era căzută pe paie, cu faţa în jos, în timp ce mânzul era ridicat pe picioarele din spate, în fundul boxei, copitând aşternutul de paie. Lumea parcă se sfârşi pentru Gabe şi sângele i se scurse din, cap, prin tălpile picioarelor.

Ca fulgerul se mişcă, acoperind-o cu propriul lui trup, în timp ce o ridica de jos. Primi o lovitură în umăr, pe care nici măcar nu o simţi. Faţa ei era cadaverică, trupul, moale ca o cârpă. Ignorând agitaţia calului o culcă pe prici. Degetele îi tremurau, când o apăsă pe gât.

- Te rog, dragostea mea. Te rog. Era acolo, zbaterea aceea timidă, a vieţii. Rămase cu degetele apăsate pe ea, ca şi cum dacă le-ar fi îndepărtat, această bătaie a vieţii s-ar fi scurs de tot şi îşi îngropa faţa în părul ei.

Nu mai exista decât panică şi uşurare, panică şi uşurare, un pendul puternic şi năuc, balansându-se în el. Rămase aşa, cu degetele pe gâtul ei, cu un braţ petrecut pe după ea.

- Gabe! Doamne Dumnezeule, Gabe!

Vocea îngrozită a antrenorului său îl făcu să se dezmeticească. Îşi înălţă capul şi urmări mişcările ca în transă, parcă, ale lui Jamison, care intra în boxă să calmeze calul.

- Uşurel, băiete. Uşurel. Jamison reuşi să tragă în jos capul mânzului, folosindu-şi vocea şi mâinile, ca să-l liniştească.

- Haide, revino-ţi.

Dar ochii lui Jamison nu erau deloc calmi, când se uită la Gabe.

- Ce s-a întâmplat? Unde este Kip? Parcă trebuia să nu se mişte din faţa boxei.

- Habar n-am unde dracului este. Dar trebuie să mi-l găseşti. Pe el şi pe paznicul ăla nenorocit, de noapte.

Poruncindu-şi să se mişte încet, Gabe îşi plimbă mâinile pe trupul lui Kelsey, căutând eventualele fracturi. Descoperi umflătura de la spatele capului. Degetele lui întârziară acolo, blânde ca o sărutare, pe când ochii lui se întoarseră înapoi la Jamison, fioroşi.

- Cheamă doctorul şi poliţia. Acum.

- E lovită. Jamison continua să mângâie mânzul care tremura. Cât de rău? mai întrebă el.

- Nu ştiu. Şi haide odată, fir-ar să fie!

Răspunzându-i parcă, Kelsey se mişcă sub mâna lui şi gemu.

- Kelsey. Trebui să se înfrâneze, ca să nu o smulgă el, în sus. Kelsey, uşurel.

- Gabe. Dumnezeule! Deschise clipind ochii, dar vederea îi era împăienjenită şi o cuprinse greaţa. Închise ochii la loc, luptându-se să respire normal.

- Nu încerca să te mişti, încă.

- Nu încerc. Crede-mă. Se concentra să vânture aerul, înăuntru şi afară din plămâni. Când crezu că îşi reglase ritmul, deschise din nou ochii, cu grijă. De data aceasta reuşi să-l distingă. În ochii lui se citea furie ucigaşă, îşi spuse ea. Apoi îşi aminti.

- Mânzul. Cineva a intrat la mânz.

- E în regulă. N-a pățit nimic. Gabe înjură teribil când Kelsey se agită, din cauza durerii. O să te duc acum în casă, îi spuse el. O să am grijă de tine.

- Cineva a intrat la el. Băiatul de grajd a dispărut. Uşa era deschisă. Dar n-am apucat să văd cine era. I-au făcut vreun rău?

- Nu. Gabe se uită la Jamison, care închidea uşa boxei.

- Fă ce ți-am spus, Jamie. Îl vreau pe locotenentul Rossi. Îl vreau şi pe Gunner. Ai grijă să vină aici şi să se uite la mânz.

- Arată bine, începu Jamison, dar renunță şi dădu din cap, în semn că o să facă ce i s-a spus. Ochii lui erau înroşiți şi în ei se citea încordarea.

- Îl aduc, Gabe. Tu du-o pe ea sus, fă ce poți pentru ea. În noaptea asta o să stau chiar eu cu mânzul.

- Vreau aici doi oameni. Nu mai puțin de doi, tot timpul. O ridică pe Kelsey cu aceeaşi grijă cu care un om ar umbla cu fibre de sticlă.

- Am înțeles.

- Şi caută-l pe Kip. Vreau să vorbesc cu el.

- În regulă. Cu inima grea, Jamison se uită la Gabe care o purta pe Kelsey, afară din grajd. Se întoarse spre mânz, îşi frecă ochii obosiți şi se duse să dea telefoanele.

- N-am nimic, zău, doar o durere de cap. Dar Kelsey nu-şi deschise ochii, tot drumul spre casă.

- Linişteşte-te, îi spuse Gabe, luptându-se să nu-şi piardă cumpătul. Odihneşte-te.

Fălcile i se încleştară când cizmele călcară pe cioburile cănilor sparte. Dacă nu ar fi întârziat ca să facă nenorocitul acela de ceai. Dacă ar fi fost lângă ea...

- Eşti sigur că Double e bine? Eu n-am mai apucat să văd.

- Nu vrei să încetezi să-ți mai faci griji pentru blestematul ăla de cal? izbucni el, dezlănțuindu-se. Tu chiar crezi că acum la cal mi-e mie gândul? L-aş fi omorât cu mâna mea, dacă ți-ar fi făcut ceva.

- Gabe...

- Gura! Fir-ar să fie! Deschise brutal uşa, cu chipul plin de ură.

- Nu are rost să urli. Ai dreptul să fii nervos, dar...

- Nervos?

O depuse pe canapeaua din living. După cum începuseră să-i tremure muşchii, nu era prea sigur că ar putea-o urca pe scări.

- Asta crezi tu, că sunt nervos? Da, ai dreptate, sunt nervos.

Îşi făcu mâna pumn şi eliberă un dram din emoțiile care fierbeau în el, izbindu-l în perete.

Cuvintele pe care Kelsey tocmai se pregătea să le spună îi alunecară, mute, în jos pe beregată. Se uita de la urma din perete, la degetele zdrobite.

- Presupun că sunt nervos pentru că te-am găsit leşinată în grajd, cu un cal intrat în panică, gata în orice clipă să te strivească de moarte sub copitele lui.

- Gabe. Nu!

- Am fost puțin nervos pentru că vreme de un minut, cel mai lung minut din viața mea, am crezut că muriseşi, deja.

Lacrimile începură să se reverse. Una, apoi două, apoi un şuvoi.

- Cred că „nervos” n-a fost cuvântul cel mai potrivit.

- Isuse! Revenindu-şi deodată, se frecă pe față. Dar asta nu ajută la nimic. Se apropie mai mult de ea, ținând-o strâns de tot, când ea i se făcu ghem, pe genunchi. Dumnezeule, Kelsey, spuse el, mi-am ieşit din minți, iartă-mă. Haide să-ți aduc nişte gheață. Începu să o sărute încet uscându-i obrajii cu buzele lui.

- Nu, nu pleca. Pur şi simplu, nu pleca.

- Bine. Dar lasă-mă să văd dacă nu mai eşti rănită şi în altă parte.

- E doar capul. Cred că se afla în spatele meu. A fost o prostie să mă reped înăuntru în felul ăsta, dar nu m-am gândit. Am văzut că priciul era gol, apoi am văzut că uşa boxei era întredeschisă. Nu m-am putut gândi decât la ce fusese cât pe aci să i se întâmple. La ce i s-a întâmplat lui Pride.

- Data viitoare să te gândeşti la ce mi s-ar întâmpla mie. Nu aş suporta ideea să te pierd, spuse el întorcându-i fața spre el.

Kelsey îi luă mâna, ducându-i la buze degetele lovite.

- Cred că amândoi am avea nevoie de puțină gheață.

- Da.

Dar rămaseră acolo, până când Rossi bătu la uşă.

O oră mai târziu, Gabe se întorcea din nou de la grajduri, de data aceasta cu Rossi alături.

- Aveți o fisură în sistemul de pază, domnule Slater.

- Îmi dau seama.

- Putea să intre cineva, din exterior. Cineva care cunoştea bine locurile. Aveți mult teren, multe posibilități de a intra şi de a ieşi.

Rossi scrută întunericul. Nu-l invidia pe Gabe pentru asta. Prefera sincer apartamentul lui strâmt, claustrofobia şi confortul oraşului.

- Aş vrea să o iau metodic, continuă el, şi să nu-mi scape nici un detaliu.

Gabe făcuse şi el acelaşi lucru, uitându-se la fiecare om pe care-l moştenise de la Cunningham, la fiecare bărbat sau femeie, la toți cei angajați sau concediați de-a lungul ultimilor cinci ani.

- Aveți deja o listă cu toți oamenii care lucrează pentru mine. Faceți ce vreți cu ea.

- Aşa o să şi fac.

- Am aranjat să am câte doi oameni la mânz. Aş vrea să fiu chiar eu unul din aceştia, dar nu vreau să o las pe Kelsey singură, mai mult decât trebuie.

- Aveți dreptate. Rossi tăcu. Era o noapte frumoasă, atâta cât mai rămăsese din ea. În fond, de ce să nu se bucure de briză. E tare, continuă el. Aş spune că a primit lovitura în cap, mai bine chiar decât şi-a primit-o băiatul de grajd pe a lui.

- Poate că e capul ei mai tare.

Îl găsiseră pe Kip gemând şi recăpătându-şi conştiința, în boxa alăturată celei în care se afla Double.

- Cu el n-am avut de luptat, ca să-l expediem la spital.

- Kelsey o să-şi revină. Curios, Rossi dădu cu vârful pantofului într-un ciob de porțelan.

- Tocmai veneam cu două ceşti cu ceai, când am auzit calul, îi explică Gabe, şi cred că mi-au scăpat din mâini.

- Mmm. Aşa cum am spus, o să se facă bine. Dar parcă ați avea ceva la umăr?

Instinctiv, Gabe se îndreptă.

- N-am nimic. M-a lovit calul.

Dacă n-ar fi fost umărul lui, o putea lovi pe Kelsey. În cap sau în față. Gândul îi întoarse stomacul pe dos.

- M-ai cercetat serios, nu, Rossi?

- Procedura standard.

- Înseamnă atunci că ştii câte ceva despre tatăl meu.

- Destule, ca să ştiu că n-ar fi câştigat niciodată titlul de „Cel mai bun tătic al anului".

- E în oraş. Se află aici de câteva săptămâni, spuse Gabe fără nici o inflexiune. Ar fi putut foarte bine discuta despre vreme. Pot spune că la mine a făcut una dintre primele lui halte. Am scăpat de el, cu ceva bani. Nu i-am dat chiar cât ar fi vrut el. Asta are tendința de a-l face posac. Ştie drumurile prin preajma pistei, prin preajma grajdurilor.

- Credeți că tatăl dumneavoastră ar fi în stare să vă lovească în felul acesta?

- Mă urăşte de moarte, spuse Gabe simplu. Ar da în mine cum ar putea, mai ales dacă ar mai şi profita de pe urma asta. Am crezut că l-am văzut la Churchill Downs în săptămâna derbiului. Unul din băieții de grajd l-a văzut la Three Willows. Acum două zile, am dat de el la Laurel. A negat că ar fi fost în vreunul din locuri. Minte, spuse Gabe, căutând un trabuc pe care nu-l avea.

- O să verific.

- Să faceți asta, locotenente. Şi să nu uitați un lucru, întâmplarea face că l-a cunoscut pe Lipsky. Rich Slater este un om căruia îi place să trişeze. A câştiga jocul în felul acesta este, pentru el, mult mai amuzant, şi a cîştigat. Aruncă cu banii în toate părțile.

- O să văd dacă pot să descopăr cum a dat de ei.

- A mai existat o cursă, când eram eu copil. Un cal de la ferma asta alerga împotriva unui cal de la Three Willows. Gabe trase adânc fum în piept şi urmări cum este purtat de briză, când îl expiră.

Mânzul de la Three Willows s-a prăbuşit, rupându-şi picioarele. Au trebuit să-l omoare. Şi după cursa aceea, tata a cam aruncat cu banii în vânt.

- Asta trebuie să fi fost la Lexington, primăvara 73. Gabe îl privi pe Rossi printr-un nor de fum.

- Corect. Absolut corect.

- Ciudat că nu ați pomenit nimic de asta, până acum.

- Până acum nu s-a atins de Kelsey.

- Scuzați-mă, spuse Matt Gunner, îndreptându-se spre ei. Era încă ciufulit, ca sculat din somn. Mânzul nu are nimic, Gabe.

- Bine. Mulțumesc că ai venit.

- Nici o problemă. Kelsey? întrebă el, aruncând o privire spre casă.

- Se odihneşte. Doctorul i-a recomandat o excursie până la spital, dar ea nici nu se gândeşte.

- Aş vrea să o văd, când o să fie în stare să mă primească.

- Desigur. Îi ură lui Matt noapte bună şi se întoarse spre Rossi.

- Ar fi de preferat să-l găsiți dumneavoastră, înaintea mea.

- Nu aveți nici o dovadă că tatăl dumenavoastră a fost implicat în vreunul din aceste incidente.

Gabe îşi aruncă țigara şi o strivi cu piciorul.

- Nu trebuie să am vreo dovadă.

Kelsey îl auzi urcând scările şi se ridică, precaută, în capul oaselor. Pastilele pe care i le dăduse doctorul îi mai luaseră din durere, dar oricum, nu avea de gând să mai rişte.

- Double? îl întrebă ea pe Gabe, în secunda în care acesta intră în cameră.

- Matt zice că n-are nici pe dracu.

Iar cât despre hrană, i-o aruncase chiar el pe cea veche şi i-o înlocuise cu alta. Kelsey oftă, relaxată.

- Slavă Domnului. Stăteam aici şi mă gândeam la atâtea şi atâtea.

- Când de fapt, trebuie să te odihneşti. Iar ai cearcăne, spuse el, aşezându-se pe pat, atent să nu zdruncine salteaua. De ce le găsesc oare atât de sexy?

- Masculul din tine, în căutarea vulnerabilității. Vino în pat, spuse ea, zâmbind. Poate că vom reuşi şi noi să dormim două ore, înainte de plecare.

- Kelsey, vreau să rămîi aici. Nu aici, rectifică el, ci la Three Willows. Nu eşti în stare să faci un asemenea drum şi ar fi mai sigur şi mai inteligent din partea ta să stai cu Gertie. Rossi poate aranja să pună aici doi oameni.

- Gabe.

Îi cuprinse fața în mâini, îşi atinse buzele de ale lui şi spuse, apoi blând:

- Nici în ruptul capului.

- Ascultă-mă.

- Nici o problemă, spuse ea. Eu te ascult pe tine, tu mă asculți pe mine şi uite aşa, până mâine dimineață. Dar eu tot o să mă duc. Aşa că de ce să nu ne facem că gata, ne-am certat deja şi am ajuns la o concluzie?

- Eşti egoistă. Gabe se ridică şi începu să se dezbrace. Tu nu vrei să pierzi cursa, continuă el, şi nu te interesează dacă eu nu o să mă pot concentra şi bucura de ea.

Încet, Kelsey îşi umezi buzele.

- Asta n-a fost o mişcare rea. Vinovăția are de obicei efect asupra mea, dar nu acum. Problema ta este dacă o să fiu sau nu, acolo. Iar eu am de gând să fiu acolo pentru tine, Gabe. Tot timpul.

- Încăpățânată ca un catâr.

- Nici asta nu ține, deşi epitelele reprezintă o etapă acceptabilă într-o adevărată luptă. Iar eu ți-aş putea replica spunându-ți că ai pus fundul pe mine şi mă sufoci cu atâta protecție, dar mă abțin, pentru că sunt o doamnă. Aşa că... Respirația i se tăie. Ah, Doamne, ce ți-ai făcut la spate?

Îşi întoarse capul, dar nu putu vedea decât prea puțin din vânătaia întunecată, întinsă, de pe umăr.

- Am încasat o copită.

- Când? Doar n-a putut fi înainte... Tăcu, înțelegând exact când şi exact cum se alesese Gabe cu ea.

- Acum chiar că pot să-ți spun că te-ai purtat ca un fund. Ce fel de eroism de cap-pătrat mai este şi ăsta? Abia a plecat doctorul de aici. S-ar fi putut uita la rană.

- Nu a fost vorba de nici un fel de eroism de cap-pătrat sau mai ştiu eu cum. Pur şi simplu nu m-am gândit. Gabe făcu, prudent, câteva mişcări circulare cu umărul. Durerea nu era chiar atât de mare, dar pulsațiile mergeau în adâncime.

- Nu am nevoie decât de un bandaj elastic.

- Porcule!

Voi să-i răspundă la fel, dar oftă, înfrânt.

- Şi eu te iubesc. Strecurându-se în pat, o ghemui la pieptul lui.

- Ce faci?

- Încerc să dorm puțin. Cică trebuie să fiu atent la tine, din două în două ore. Oricum, tot nu avem de dormit mai mult.

- Bandajul...

- Mai târziu. Acum nu vreau decât să te strâng în brațe.

Mulțumită cu asta, Kelsey îi îndepărtă părul de pe frunte.

- Gabe, vin cu tine.

- Ştiu. Culcă-te, acum.

Capitolul 23

Nimeni nu o lăsă să facă ceva, în primele ei două zile la New York. Kelsey fu complet înlăturată din jurul pistei, considerată în plus, de către oricine, de la Gabe, până la ultimul rândaş. Părea că singura ei victorie era excursia în sine.

Cu prea mult timp la dispoziție şi cu prea mult din acesta, petrecut de una singură, decise că are de ales între două variante, Fie să înnebunească încetul cu încetul, fie să considere această inactivitate impusă, ca pe o scurtă vacanță.

Folosi toate facilitățile hotelului şi înotă, în fiecare dimineață, ca să-şi mențină în formă muşchii pe care şi-i dezvoltase în ultimele câteva săptămâni. Făcu târguieli, începu o relație de dragoste şi ură cu echipamentul Nautilus, al clubului de sănătate şi în general se luptă cu plictiseala.

Îi veni în ajutor ideea lui Gabe de a da o petrecere, cu o seară înaintea cursei, folosind sala de bal a hotelului.

Nimic nu i-ar fi putut face mai multă plăcere.

Petrecu ore întregi cu directorul hotelului, cu portarul, cu bucătarul şef, dezbătând ce se putea şi ce nu se putea face. Cum Gabe nu pusese nici un fel de restricții la buget, Kelsey stabili deja că nu exista nimic ce nu se putea face şi începu să convingă personalul.

- Aş fi fost mai deştept dacă ți-aş fi dat o furcă şi te-aş fi pus să rîneşti grajdul, toată săptămâna. Gabe se grăbea să bea o cafea, privind-o pe Kelsey aplecată asupra meniului definitiv, al serii. Cred că atunci, continuă el, te-ai fi odihnit mai mult.

- Încetează. Tu ai început toată povestea asta.

- Am crezut că o petrecere ar putea fi o idee bună. Ce mi-am zis: puțină mâncare, puțină muzică, acces liber la bar. Nu m-am gândit că subvenționez o superproducție. Câtă şampanie e aici? o întrebă, mijind ochii.

- Lasă-mă. Tu oricum nu o să bei. Mi-ai dat mână liberă, Slater, iar eu profit. Tu nu trebuie decât să ai grijă ca pe la ora opt, să ai smokingul pe tine.

- Mai mult ca un căpitan de vas de croazieră, decât ca un producător, bombăni el.

- Acum vorbeşti ca un furnizor. Du-te la reporterii tăi.

- M-am săturat de reporteri.

- Eşti doar gelos că l-au pus pe Double pe coperta revistei Sports lllustrated, în loc să te pună pe tine.

- Mă revanşez în People, îi reaminti el şi-şi făcu de lucru jucându-se cu urechea ei. Dar acum, aici, mă simt excelent, spuse el şoptit, ciugulindu-i lobul stâng. S-ar putea să devin focos şi să ratez interviul.

Fiorul iute, delicios, îi distrase atenția. Gabe profită şi-i desfăcu primii doi nasturi de la bluză, până să apuce Kelsey să se scuture de el.

- Încetează! Peste cincisprezece minute am o întâlnire.

- O să fiu expeditiv.

- Vorbesc serios. Se zvîrcoli cu respirația întretăiată, reuşind să se scoale de pe scaun.

- Am oră la coafor.

Gabe zâmbi, privind părul care se revărsa din banda elastică. El făcuse asta.

- Mie îmi place părul tău exact aşa cum este acum.

- Stai la distanță, Slater. Tot restul zilei mele este programat, minut cu minut, şi ție nu ți-am rezervat nici un pic de timp, ca să mă alergi în jurul biroului.

- Ajustează-ți programul.

- Pentru tine, poate că nu este vorba decât de o petrecere, dar organizarea ei mi-a luat toată săptămâna. Am investit emoțional.

Oricât ar fi părut de caraghios, Kelsey se aşeză astfel încât să aibă biroul între ei.

- Şi eu, spuse el, punându-şi palmele pe masă şi aplecându-se în față. Vino aici.

- Categoric nu.

- Am ceva pentru tine. Un cadou. Chiar nu ți-e puțină jenă? Scoase din buzunar o cutiuță pluşată.

- Un cadou? În ciuda valului instantaneu de plăcere, se uită prudentă la cutie.

- Nu e o capcană?

- Deschide-o.. Aveam de gând să ți-l dau după cursă, dar mi-am spus că o să-ți poarte mai mult noroc, dacă o să-l ai înainte.

O momi. Ocoli masa să ia cutiuța, apoi îşi ridică gura spre el, pentru un sărut.

- Mulțumesc.

- Încă nu l-ai deschis.

- Pentru gând, mai întâi.

I se opri respirația când deschise capacul. Calul strălucea pe catifeaua neagră, imortalizat pentru veşnicie în galop, desprins de pământ şi magnific. Broşa era modelată în jad rubiniu, sculptat atât de complicat, atât de delicat, încât aproape că se aştepta să simtă tensiunea musculaturii, când îşi plimbă vârful degetului pe ea. Ochiul de diamant strălucea triumfător.

- Este superb. Este perfect. La fel ca şi tine, mai spuse ea, ridicându-şi privirile spre el.

- Asta este stirpea mea. Îşi strecură mâinile în jurul taliei ei, aducând-o mai aproape de el.

- S-o stăpâneşti cu plăcere, spuse el, în timp ce gura lui o acoperi pe a ei.

Bineînțeles că întârziase. Kelsey se năpusti în salonul de coafură, bâlbâind câteva scuze. Se uita nervoasă la ceas, pe când manichiurista încerca să scoată ceva elegant din unghiile ei muncite, neglijate.

- Draga mea, ce-ar fi aplicăm nişte unghii false?

- Nu, că le pierd.

Părul ei era pus pe bigudiur uriaşe, fața îi era acoperită cu o cremă verzuie, pe care i-o băgaseră pe gât şi timpul trecea.

- Pileşte doar ce există şi dă-le cu un lac incolor.

- Nu doriți ceva mai frapant?

Kelsey aruncă o privire la unghiile lungi, carmin, ale manichiuristei.

- Nu, eu prefer ceva mai subtil.

Scuturând din cap, femeia cufundă în apă mâna dreaptă a lui Kelsey.

- Cum vrei, draga mea.

- Bine, dar asta e Kelsey, nu-i aşa? Sunt Janet Gardner, zâmbi spre ea o femeie de pe scaunul alăturat. Overlook Farms, Kentucky.

- Ah, da, doamnă Gardner. Kelsey decise să nu-i spună că nu o recunoscuse, cu părul ca focul, acoperit cu o pastă albastră, lucioasă şi pe față cu o crustă de un roz şocant. Ce plăcere să vă revăd!

- Mi-au spus că-mi fac un lifting fără bisturiu. Janet râse, ciocănind cu un deget masca roz, care se usca. Dar asta mai rămâne de văzut. A ta ce este?

- Ah, ceva ca să mă relaxeze. Cică arătam devastată.

- Cine nu arată aşa, la Belmont? Eu şi cu Hank avem de gând să dormim două săptămâni, când ne întoarcem acasă. Ne-am promis.

Kelsey îşi aminti de Hank, bărbatul vânjos cu care dansase cu o seară în urmă. Avea obrajii arşi de soare, o mustață cât creionul şi o voce bogată ca melasa. Îi propusese să o învețe să danseze tango.

- Transmiteți-i salutări soțului dumneavoastră. Este un dansator fantastic.

- Ah, ăsta e Hank a! meu, chicoti Janet, toate femeile vor să danseze cu el. Îi place să spună că m-am măritat cu el, pentru picioarele lui. Am văzut-o azi, la hipodrom, pe mama ta. Nici nu-mi vine să cred că ne cunoaştem deja de... oricum, e ceva.

- O ştiți de mult pe Naomi.

- De când m-am măritat cu, cursele de cai. Desigur, ea s-a născut cu ele.

Mult mai interesată de bârfă decât de revista de modă pe care o răsfoia cu mâna liberă, Janet renunță la aceasta. Ochii ei se măriră de curiozitate.

- Ca şi tine.

- Nu chiar aşa.

- Ah, eu cred că tu de fapt, ai revenit la curse. Mi-a-mintesc că te-am văzut pe pistă pe vremea când erai încă în scutece.

- Adevărat?

- Ah, Doamne, desigur. Naomi era mai mândră de tine decât de toți caii ei campioni. Obişnuiam să-ți spunem calul pur-sânge al lui Naomi. Desigur, tu n-ai cum să-ți mai aminteşti.

Purul-sânge al lui Naomi. Ideea îi plăcu dar o şi întrista.

- Nu, nu-mi amintesc.

- L-am cunoscut pe tatăl tău, sărmanul, arăta întotdeauna aşa de pierdut. Era bibliotecar?

- Tata este şeful catedrei de engleză de la Universitatea Georgetown.

- Ah, da se bâlbâi Janet, trecând cu vederea vocea înțepată a lui Kelsey. Ştiam eu că era ceva în legătură cu cărțile. Naomi îl adora. La toți ne-a părut rău că lucrurile n-au mers între ei. Dar asta se întâmplă mereu, nu?

- Potrivit statisticilor.

- Eu şi cu Hank suntem norocoşi. În septembrie anul acesta, facem douăzeci şi opt de ani.

- Felicitări. Cum nu avea altă scăpare, Kelsey încercă o schimbare de subiect.

- Aveți copii?

- Trei. Doi băieți şi o fată. DeeDee este şi ea căsătorită şi are deja două fetițe. Dacă ar fi avut o mână liberă, Janet ar fi scos imediat fotografiile din poşetă. Băieții însă îmi spun că încă mai caută. Desigur, cel mai mic are abia douăzeci de ani. Studiază ingineria structurală. Nu că aş avea habar ce-ar putea însemna asta.

O ținu aşa, vorbind despre copiii ei, până când Kelsey se relaxa în ritmul cuvintelor ei.

- Există însă o relație specială între mamă şi fiică, spuse Janet, revenind la subiect. Nu crezi asta? Vreau să spun că şi după acești ani de despărțire, tu şi cu Naomi arătați atât de unite. Ca să-ți spun adevărul, mulți oameni au şi uitat că avea o fată.

Janet îşi întinse mâna, studiind primul strat de ojă mov.

- Da, dragă, e foarte bine.

Când îşi întoarse atenția înapoi spre Kelsey, vocea ei luă un aer confidențial.

- Sper să nu te superi dacă-ți spun că aproape toți cei care am cunoscut-o pe Naomi şi am ştiut situația, am ținut cu ea. Vreau să spun că ideea de a lua un copil de la mama lui, părea efectiv nefirească.

- Sunt convinsă că Naomi a apreciat asta.

- Nu că ar fi ajutat-o la ceva. Îmi pare rău să spun că a fost propriul ei duşman, cel mai mare, de-a lungul întregului proces. Întotdeauna mi-am spus că furia ei pentru tatăl tău a făcut-o să se poarte atât de indiferent. Iar scena socială era, pe vremea aceea, puțin mai... sălbatică. Totuşi, acel Alec Bradley. Naomi ar fi trebuit să nu flirteze astfel. Ah! Ca şi cum şi-ar fi amintit deodată de finalul acelui flirt, Janet clipi şi se foi, încurcată. Ah, draga mea, iartă-mă. Înțeleg că e un subiect dureros.

Ideea calificării unei crime şi a unui deceniu petrecut în închisoare, drept un subiect dureros ar fi amuzat-o pe Kelsey în alte împrejurări. Dar reveni asupra unicei afirmații care-i reținuse întreaga atenție.

- L-ați cunoscut pe Alec Bradley?

- Ah, da. Aproape toată lumea îl cunoştea. Era mortal, cum ar spune DeeDee a mea. Înalt, brunet, frumos, cu un zâmbet care ar fi putut topi inima oricărei femei. Iar el ştia asta. Crede-mă, ştia şi şe folosea de asta. Chiar şi în jurul meu s-a învârtit o vreme, dar Hank a fost categoric. Recunosc, spuse ea chicotind ca o fetiță, că am fost puțin măgulită, chiar dacă-i ştiam reputația.

- Ce reputație avea?

- Păi, draga mea... se agită nerăbdătoare în scaun, familia lui nici nu mai voia să ştie de el. Or fi avut ei probleme financiare, dar sângele lor tot albastru era. Şi apoi mai fusese şi scandalul cu prima lui soție. Ştii, avea o înclinație pentru femeile mai în vârstă. Mai în vârstă şi bogate. Toată lumea ştie că soția lui i-a oferit o sumă generoasă la divorț, ca să-şi salveze onoarea. Nu că asta i-ar fi folosit mare lucru, pentru că toată lumea ştia că deservea mânzele, ca să zicem aşa.

- Era deci un afemeiat?

- Ah, un campion. Şi zvonul era că pretindea să fie plătit pentru aceste servicii.

- El... femeile îl plăteau pentru sex?

- Nu ştiu dacă o făcea chiar aşa de direct, dar era un lucru ştiut că putea fi cumpărat. Ca însoțitor. Există numeroase femei singure, chiar şi în lumea curselor. Nemăritate, divorțate, între doi soți. Alec putea fi angajat să umple golul. Un braț frumos, care să te conducă la o petrecere, la curse. Era, cum am spus, fermecător, şi avea tendința să parieze pe sume mari. Şi neinspirat. Nu, nimeni nu s-a gândit vreodată că a existat o astfel de înțelegere între el şi mama ta, draga mea. O femeie ca Naomi putea avea orice bărbat şi-ar fi dorit. Şi încă mai poate. Alec părea chiar înnebunit după ea. Cu toate acestea, continua să flirteze. Dar Naomi nu era genul care să accepte asemenea nonsensuri. S-au certat şi ea i-a dat papucii.

De data aceasta tulburarea lui Janet era chiar sinceră.

- Adică... Vreau să spun...

- Ați fost acolo în noaptea aceea. Nedorind o evaziune sau un brusc atac de conştiință, Kelsey presă. În noaptea morții.

- Da, am fost. Janet îşi muie buzele, surprinsă şi oarecum descumpănită de întrebarea directă a lui Kelsey.

- Hank şi cu mine ne aflam în Virginia, cu afaceri. Mai mulți oameni din lumea curselor ne aflam la club, la o petrecere. Ei, dar se pare că sunt gata, spuse ea, întinzând mâinile. Apropo de petreceri, abia o aştept pe cea de diseară. Tânărul acesta chipeş al tău ne-a înnebunit pe toți.

- S-au certat. Kelsey ignoră strigătul de protest al manichiuristei, când întinse o mână şi o apucă pe Janet de braț. în noaptea aceea, s-au certat, zise ea.

- Da, draga mea.

Regretând că-şi dăduse drumul la gură fără să se gândească, Janet spuse amabil:

- Ar fost interogați mai mulți, după... situația aceea dificilă. S-au certat chiar foarte sonor şi Naomi i-a spus, în termeni clari, relația lor se terminase. Probabil că băuseră amândoi puțin mai mult decât ar fi fost înțelept. Cuvintele zburau. Naomi i-a aruncat un pahar de şampanie în față şi a plecat. A fost ultima oară când am văzut-o pentru o vreme foarte lungă. Mi-a plăcut mult de Naomi. Şi acum îmi place. Bărbatul ăla nu o merita. Efectiv, nu merita nici un minut din timpul ei. Eu cred că adevărata crimă a fost faptul că ea nu şi-a dat seama de asta, decât când a fost prea târziu.

În tot restul după-amiezei, Kelsey se chinui să pună conversația avută cu Janet undeva, în aşteptare. Voia să revină mai târziu asupra ei, să examineze fiecare cuvințel în parte. Asta schimba puțin datele problemei, nu? Faptul că Alec Bradley era de închiriat schimba oarecum datele problemei.

Dar oricât de mult schimba aceasta jocul puzzle pe care se chinuia ea cu atâta înverşunare să-l încheie, nu se putea concentra asupra lui, pe moment.

Indiferent de starea ei sufletească, nu avea nici cea mai mică intenție să-i strice lui Gabe momentul sau să tulbure cu ceva starea de mulțumire a mamei sale.

Se îmbrăcă devreme şi-i lăsă un bilet lui Gabe, în mijlocul patului, să coboare după ea în sala de bal, la ora opt fix.

Trebuia să se ocupe de câteva ultime detalii, cu sau fără acordul furnizorului, al florarului şi al personalului hotelului. Trebuia să iasă totul perfect. Şi stând acolo, în centrul salonului uriaş, iluminat de candelabre, constată că aşa şi ieşise. Predominau culorile roşu cu alb, ale crescătoriei Longshot. În

feţele de mese, în luminări, în flori. Ca să onoreze cele trei nestemate ale Triplei Coroane, de pe mese şi din coşuri se revărsau grupuri de trandafiri roşii, hibiscus luminoşi şi garoafe albe. Chelneri în costume negre erau aliniaţi pentru inspecţie, în timp ce personalul firmei furnizoare făcea ultimele retuşuri pe cele trei enorme mese-bufet.

Dar inspiraţia ei, piesa ei de rezistenţă, care îi şi dăduse cele mai mari dureri de cap, era ideea organizării unor jocuri de noroc.

Puteai procura, oricând, în exclusivitate în scopuri caritabile, bani de joc, supradimensionaţi, dar detaliile o ţinuseră zile întregi pradă birocraţiei. Dar până la urmă, calul pur-sânge al lui Naomi reuşise să înfrângă orice opoziţie.

Şi acum stătea acolo şi admira roţile ruletelor, mesele de zaruri şi de blackjack, ştiind că acesta va fi balul sezonului. Şi încă un bal, îşi spuse ea, care i se potrivea mănuşă, lui Gabe.

În timp ce orchestra îşi acorda instrumentele, se apropie de ruletă şi îi dădu roţii un impuls puternic.

- Eu merg pe roşu.

Râzând, se întoarse şi-i zâmbi lui Gabe.

- Eşti punctual.

- Eşti frumoasă. Nu se apropie de ea. Nu încă. Voia doar să o privească. Era îmbrăcată în alb strălucitor, o coloană care licărea de la curba sânilor, până la glezne. Darul lui fusese prins în dreptul inimii. Părul ei era o cascadă de bucle, strânse spre spate cu clame strălucitoare şi revărsându-i-se pe umeri. Din urechi îi picurau picături din diamante şi rubine.

- Eşti într-adevăr incredibil de frumoasă.

- Sunt culorile tale. Ce părere ai? îl întrebă, întinzând mâinile spre el.

- Cred, că m-ai lăsat mut de uimire. Ce ai făcut aici? întrebă el, scrutând salonul, rămânând însă la o distanţă de un braţ de ea.

- În afară de faptul că i-am adus în pragul nebuniei pe toţi negustorii şi oficialii primăriei, pe o rază de cincizeci de mile? Ţi-am pus la dispoziţie un cazinou, pentru o seară. Cazinoul Slater.

- Şi încasările?

- Pentru ajutorarea femeilor şi copiilor maltrataţi, din Washington D.C.

Ochii i se întunecară, apoi se coborâră spre mâinile lor împreunate.

- M-ai umilit, Kelsey.

- Te iubesc, Gabe. Emoţionat, îi duse mâinile la buze.

- Ce învârtire a roţii norocului mi te-a adus acum în cale?

- Cea mai norocoasă din viaţa ta. Privi în jos, la bila argintie căzută în poziţie.

- Roşu, spuse ea în şoaptă. Ai cîştigat din nou. Ştii, Gabe, să nu crezi că asta e totul.

- Nu?

- Nu. Se apropie de el, petrecându-şi mâinile pe după gâtul lui. Vreau să te văd în seara asta la treabă, aici. Am sentimentul că asta o să mă excite al naibii.

Şi aşa şi făcu. Peste câteva ore, când încăperea era înţesată de lume şi bufetele decimate, iar ringul de dans înţesat, ea se aşeză lângă Gabe şi-i studie tehnica.

Spera că o să înţeleagă cum se joacă Blackjack. Un joc de cărţi bazat doar pe noroc şi pe logică, unde încercai să te apropii cât mai mult cu putinţă de douăzeci şi unu. Dacă depăşeai cifra, pierdeai. Dar ea nu putea înţelege pentru nimic în lume de ce Gabe ţinea şi câştiga la o nenorocită de mână de cincisprezece şi lovea şi câştiga la şaisprezece, mâna următoare.

- Sunt doar cifre, îi spuse el, nimic decât cifre, draga mea. Uite aici. Împinse spre ea două grămezi de fise albe şi roşii. Joacă puţin în locul meu.

- Bine, o să joc. Se aşeză pe locul lui, apoi îşi ridică privirea, când Naomi se aşeză lângă ea.

- Tocmai am pierdut la zaruri. Joc şi eu aici zece minute, apoi mă duc să-l bat pe Moses la cap să mă invite la dans. Îşi dădu după ureche o şuviţă blondă, apoi puse picior peste picior. Împinse nişte fise şi privi în jur.

- Asta zic şi eu petrecere.

- Fata ta este nemaipomenită.

- Ştiu. Naomi se încruntă, studiindu-şi cărţile.

- Carte, spuse ea. Am pierdut, adăugă, pufnind.

- Nu-i nimic, ai pierdut pentru o cauză nobilă, asta ar trebui să te ungă pe suflet.

- Bine, iar una. Un opt! Încă un opt! Am câştigat! Râdea greblându-şi fisele, până când surprinse privirea mijită a lui Naomi. Mă rog, continuă ea şi câştigul te poate unge pe suflet. Gabe, dansează cu mama mea, iar eu o să văd câți bani sunt în stare să-ți pierd.

- Cum aş putea refuza o asemenea ofertă? Întinse mâna, petrecându-şi degetele peste degetele lui Naomi. Arăți minunat în seara asta, spuse el, în timp ce-şi potriveau paşii pe ringul de dans.

- Cum ți-ai dat seama? Nici nu ți-ai desprins privirile de pe Kelsey.

O vreme, Gabe, nu spuse nimic.

- Nu cred că am un răspuns la asta. Dându-şi capul pe spate, îl studie atentă.

- Aş fi dezamăgită dacă ai avea. Îmi place să citesc pe chipul ei ce simte pentru tine. Ciudat, parcă ați fost făcuți unul pentru celălalt. Vă potriviți teribil.

- Dar eşti îngrijorată.

- Nu pentru ce este între voi doi. Pentru altceva. Se uită în spate, la Kelsey care râdea la masa de blackjack, împingând fise spre mijloc. Ştiu că ea vrea să minimalizeze ce s-a întâmplat în noaptea aceea, dar eu sunt terifiată.

Ochii lui deveniră deodată de gheață.

- N-ar fi trebuit să se întâmple. Ar fi trebuit să fiu cu ea.

- Nu, n-ar fi trebuit să se întâmple, spuse şi Naomi, dar privirile ei continuau să fie îndreptate asupra lui Kelsey şi nu spre Gabe. Eu cred că ar trebui să stea la Threew Willows sau şi mai bine, să se întoarcă înapoi la tatăl ei, până se clarifică situația.

Şi el se gândise a fel, dar acum îi venea greu să audă asta.

- Chiar dacă ea ar fi de acord cu asta, nu avem de unde şti cât o să dureze până se vor lămuri toate.

- Toate?

Gabe se înjură în gând, pentru această nouă gafă. Din punctul de vedere al lui Naomi, nu exista decât problema cu caii.

- Cine a pătruns prin sistemul meu de securitate şi care era scopul lor. Pe de altă parte, mâine, odată cu sfârşitul cursei, se poate termina şi cu problema asta.

- Sper, Gabe. N-aş suporta ideea că i s-ar putea întâmpla ceva. Urăsc gândul că a fost atinsă de orice fel de urâțenie, exact acele lucruri sordide despre care Milicent pretindea că fac parte din lumea curselor. Îşi scutură capul pe spate cu ochii în flăcări. Dar nu este aşa, continuă ea. Nu aşa este lumea aceasta. Nu aşa suntem noi. Dar când se întâmplă, oamenii numai de asta îşi amintesc.

- Te preocupă părerea lui Milicent Byden?

- La naiba, nu. O cuprinse din nou vechea sfidare. Dar nu vreau ca ea să aibă dreptate. Şi să fiu eu a naibii, dacă îi permit să-mi mai ştirbească o fărâmă din onoarea mea. De aceea vreau să se termine totul. Pentru Kelsey, pentru tine. Şi pentru mine.

Camera era rece şi întunecată, când se trezi Kelsey. Se lăsuci leneşă, în timp ce prin mintea ei se perindau imaginile nopții precedente. Culori şi lumină, voci, muzică. Ruleta care se învârtea amețitor, aruncatul fulgerător al zarurilor. Pierduse la cărți jumătate din câştigul lui Gabe, pe care acesta îl dublă apoi, la zaruri.

Dar mai mult şi mai mult, îşi amintea cum arăta acesta, întunecat şi periculos în hainele de seară, urmărind, cu ochii aceia de un albastru indescifrabil şi care te făceau să-ți lase gura apă, roata care se învârtea, căderea cărților. Apoi felul în care aceştia se încleştau dintr-o dată pe ai ei, tăindu-i respirația.

Şi când rămăseseră singuri, când seara şi zgomotul şi mulțimea dispăruseră toate în urmă, el o aşezase pe pat. Iar mâinile acelea pricepute ale lui cântaseră pe ea, storcându-i gemete, trezindu-i dorințe tot mai întunecate.

Făcuse cu ea şi făcuse pentru ea lucruri, despre care niciodată n-ar fi crezut că le-ar putea permite, cu atât mai mult, că le-ar putea cere.

Acum, trezindu-se, trupul ei era moale şi tandru, tăbăcit şi adorat. Cu ochii închişi, îşi plimbă mâna peste cearceaf, dorindu-l. Amețită, se ridică în pat în capul oaselor, descoperindu-se singură.

Aiurea, nu scăpa el aşa de uşor, îşi spuse ea. Încă pe jumătate în lumea viselor, se dădu jos din pat. Se năpusti în holul apartamentului, legându-şi cordonul halatului.

Se strâmbă când lumina care pătrundea prin draperiile date la o parte, o orbi. Acoperindu-şi ochii, se sprijini de tocul uşii.

- Dumnezeule. Cât e ora?

- Puțin peste zece.

Naomi turnă o ceaşcă de cafea din cafetiera de pe măsuța serviciului în cameră.

- Programarea ta e bună. Tocmai a sosit micul dejun

- Micul dejun? La ora zece? Gabe? Cercetă camera, printre degetele răsfirate.

- Ah, e la hipodrom, încă din zori.

- Dar, complet trează acum, îşi coborî mâna de la ochi. Nemernicul! Mi-a promis că nu o să plece fără mine, în dimineața asta. Numai în dimineața asta, nu.

- Mmm. Naomi mai turnă cafea într-o ceaşcă, pentru fiica ei. După spusele lui, erai o grămadă prost dispusă, care i-a făcut vânt, când ți s-a sugerat că era timpul să te scoli.

- Nu-i adevărat. Keisey bău o gură de cafea. Oare? Cred că inventează.

- Probabil că voia să te odihneşti şi tu puțin.

- Este amantul, nu păzitorul meu. Apoi se înroşi toată. Oricât de neobişnuită ar fi fost relația lor, Naomi rămânea în continuare mama ei. Îşi drese glasul şi se aşeză.

- Dar tu ce faci aici? Nu trebuia să fii pe pistă?

- Nu e cine ştie ce cursă pentru noi. O milă şi jumătate. Dădu din umeri şi întinse gem de coacăze negre pe un triunghi de pâine prăjită.

- Vrem doar să vedem cum se descurcă High Water. Am putea avea noroc, acum că mânzul din Arkansas s-a accidentat.

- Accidentat? Când? Ce s-a întâmplat?

- Ah, s-a întors ieri şchiopătând, de la antrenament. Un picior din față scrântit. Cred c-am uitat să-ți spun.

Bosumflată, Kelsey muşcă dintr-o felie de şuncă.

- Mă simt ca şi cum aş sta afară, cu nasul turtit de fereastră şi aş privi cum toată lumea dinăuntru petrece şi mănâncă tort.

- Îmi pare rău, draga mea. Trebuie să ne suporți pe toți, făcându-ne griji pentru tine. Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla. Oftă şi mai puse gem pe pâine. Bine, bine, n-o să discutăm despre asta. Cunosc mutra asta de fund în sus, de pe fața ta. Am privit-o de atâtea ori în oglindă.

- Nu înseamnă cu fundul în sus, spuse Kesley zâmbind. Înseamnă că n-ai de ce să-ți faci griji.

- Ține de gene, chiar şi când e vorba de o mamă care încearcă să recupereze din urmă. Aşa că, mănâncă. Am primit instrucțiuni în acest sens.

- Iar Gabe.

- Presupun că ştii că te iubeşte.

- Da, ştiu.

- Ştii că e nebun după tine?

De data aceasta zâmbetul îi destinse chipul lui Naomi.

- Aşa crezi? Naomi râse.

- Lasă, ştii şi asta. Este emoționant, nu, şi terifiant să ştii că un bărbat este atât de prins de tine?

- Da. Şi de două ori mai emoționant şi mai terifiant când eşti şi tu la fel de prinsă. Ştiu că ar putea părea prea repede, după divorț, dar...

- Kelsey, nu numai că nu am dreptul să critic, dar chiar îți amintesc că eşti despărțită de soțul tău, de doi ani.

- Totuşi, Kelsey scutură din cap. Eu am senzația că nu pare corect. Simt doar că este corect. Se joacă cu mâncarea, sperând că nu alesese momentul greşit. Când tu te-ai despărțit de tata, îl mai iubeai încă? Iartă-mă, spuse ea, ridicându-şi privirea spre Naomi, ieri mi-a spus cineva ceva ce m-a făcut să mă întreb asta. Dacă nu vrei să răspunzi, nu mă supăr.

- Ți-am spus odată c-o să-ți răspund la orice întrebare. Dar aceasta, se gândea Naomi, era grea. Îi redeschidea o veche rană din inima ei, una aproape uitată.

- Da, încă îl mai iubeam. L-am iubit încă multă, multă vreme după ce părea o prostie să mai fac asta. Şi tocmai din cauza asta am fost supărată pe el, pe mine, şi hotărâtă să dovedesc că nu-mi pasă.

- De aceea tu...

- M-am aruncat într-o viață de petreceri? continuă Naomi. M-am amuzat să provoc bârfe despre relațiile mele cu alți bărbați? Am provocat mici scandaluri? Da, cel puțin în parte. Nu voiam să recunosc că eşuasem. Voiam ca Philip să sufere, să aibă nopți albe, gândindu-se la mine, trăindu-mi libertatea. Şi pentru că reuşisem fără doar şi poate acest lucru, l-am îndepărtat tot mai mult şi mai mult de mine, până când ce-mi doream de fapt cel mai mult devenise imposibil să mai am.

- Îl voiai înapoi.

- Cu disperare. Eram suficient de superficială să-mi închipui că-l pot avea în condițiile mele şi numai în condițiile mele.

- Şi Alec Bradley? O văzu pe Naomi tresărind şi se forță să termine întrebarea. L-ai folosit ca să-l faci pe tata să sufere?

Naomi trecu de la cafea la apă.

- El era un fel de ultimă aruncare a mănuşii. Un bărbat cu un pedigree la fel de strălucitor şi de nobil ca al lui Philip, dar cu o reputație atât de dezgustătoare.

Lui Kelsey i se strânse stomacul. Trebuia să ştie, dar ca să ştie, trebuia să întrebe.

- L-ai angajat?

Jena din ochii lui Naomi dispăru.

- Dacă l-am angajat? repetă ea, fără inflexiune.

- Am auzit că stătea la dispoziție cu anumite servicii, ca să zic aşa, spuse Kelsey, înghițindu-şi cafeaua.

Ultima reacție la care s-ar fi aşteptat Kelsey, era râsul. Dar asta auzi ea acum, un râs plin şi amuzant.

- Dumnezeule, ce idee! Ce idee! Ultimul lucru pe care l-aş fi vrut de la Alec ar fi fost prestația de armăsar. Râsul se stinse. Într-adevăr, ultimul lucru, întări ea.

- Iartă-mă, a fost o întrebare prostească. Nu am vrut să spun asta. M-am gândit mai mult la manifestările în public, decât la cele private.

- Nu, nu l-am angajat. Deşi i-am împrumutat bani, de vreo două ori. Se găsea întotdeauna între două afaceri, dacă mă înțelegi, spuse Naomi sec. Întotdeauna într-o mică jenă financiară. Poate că este tot orgoliul, care vine să dea culoare amintirilor, dar aşa cum țin eu mine, el a fost cel care s-a ținut după mine. Nu că eu aş fi încercat să scap de ej, adăugă ea, alegând un singur bob de zmeură din bol. Aveam nevoie de atenția lui, o doream, iar el era plin de farmec. Chiar dacă tu ştiai că nu era deloc aşa, el reuşea să te facă să crezi că erai singura femeie din lume. Fireşte, eram conştientă de reputația lui, de faptul că putea fi cumpărat. Dar cred că asta însemna un plus, în farmecul său. Faptul că era cu mine, fermecându-mă, sperând să mă cucerească, pentru că nu se putea împiedica să facă asta, a făcut adevărate minuni cu mine. În final, a refuzat să accepte sau nu a putut accepta, că eu nu alesesem să mă las cucerită. Şi asta l-a omorât.

- Dar violul nu înseamnă sex.

- Nu. Odinioară aşa crezuse sau aşa ar fi vrut să creadă, pentru că sexul era mai uşor. A vrut să mă rănească, reluă Naomi. Să mă umilească. Nu am înțeles niciodată cu adevărat de ce era atât de disperat în noaptea aceea. Nu pasiune era în ochii lui. Nu poftă. Cred că aş fi putut lupta cu aceasta, că le-aş fi putut contracara. Disperarea din ochii lui, ea m-a făcut să pun mâna pe armă. Naomi se scutură, apoi îşi curăță plămânii, expirând prelung, liniştit. Uitasem asta.

- Îmi pare rău că te-am făcut să-ți aminteşti. Promițându-şi că se va gândi mai târziu la toate astea, Kelsey îi luă mâna lui Naomi, între mâinile ei.

- Nu te mai gândi. Să nu ne mai gândim. Nici una dintre noi. Aceasta este o zi în care trebuie să privim înainte, nu în urmă. Ce-ar fi să vii să-mi vezi costumul pe care mi l-am cumpărat pentru cursă? Dacă nu intru repede în el, pierd startul.

Capitolul 24

Reno era îmbrăcat într-un costum cenuşiu ca ardezia şi la gât avea o cravată castanie. Cizmele lui moi, italieneşti, străluceau ca oglinda. Femeia subțire ca un creion, de la brațul lui, era cu un cap mai înaltă decât el şi-şi ținea fața, fardată artistic, întoarsă spre camerele de luat vederi.

Ştia că era o imagine patetică, bărbatul mărunţel dovedindu-şi masculinitatea, apărând cu femei înalte, care-ţi tăiau respiraţia. Dar lui nu-i păsa. Chiar acum avea într-adevăr nevoie să-şi dovedească bărbăţia, valoarea. Forţele.

Eşarfa de la mâna lui se asorta cu cravata. Singurele culori pe care le va purta astăzi. Zâmbi şi se aranja pentru camere, la fel de însetat după atenţie ca şi femeia care poza cu el. În spatele bravurii, al răspunsurilor rapide, insolente, despre viitoarea lui cursă, viitorul lui sezon, Reno era un pachet de nervi.

Îi urmări pe jocheii care se îndreptau spre padoc, ştiind ce gândeşte şi ce simte fiecare din ei. Concentrarea, micile jocuri mentale, care să facă să crească adrenalina.

Numai unul dintre aceştia va câştiga, dar ceilalţi îşi vor putea demonstra înflăcărarea, în timpul cursei. Unii vor mai reveni, cu prilejul unei alte curse, din alt an. Alţii vor dispărea, se vor îngraşă, îşi vor pierde interesul, vor avea o cădere. Poate că vor alege mediocritatea, preferind câştiguri de mâna a doua unor pierderi de prima mână. Cei mari, vor rămâne în circuit, devenind bogaţi, urmându-şi steaua norocoasă, evitând sau depăşind oasele rupte şi căzăturile rele.

Dar nimic din toate acestea nu se vedea acum. Acum erau războinici, soldaţi, actori, cu ochii mijiţi sub ochelari, cu trupurile zvelte şi încordate şi mlădioase sub costumele lor, cu picioarele încălţate în cizme suple, elegante. Caschetele erau la locul lor şi numărul poziţiei de start, pe un carton prins cu elastic, de mânecă.

Unii dintre ei se sculaseră în zori, ca să-şi antreneze singuri, partenerul. Alţii au dormit mai mult, relaţia dintre ei şi calul lor fiind una de afaceri şi total lipsită de afecţiune. Teama de cântar i-a ţinut pe majoritatea dintre ei departe de mâncare, convingându-i să mai petreacă o oră de transpiraţie, în aburi..

Acum, erau deja cântăriţi şi gata de cursă. Reno îi umărea cu disperare şi cu invidie mistuitoare.

El ar trebui să stea acum şi să asculte, dând impresia că este extrem de atent, ultimele instrucţiuni ale antrenorului. El ar trebui să înmagazineze preţuirea, admiraţia şi speranţele proprietarilor.

El ar fi trebuit să zboare de-a lungul pistei, cu biciuşca în dinţi.

Cea mai mare teamă a lui era că nu v-a mai fi niciodată el, acolo.

Îşi făcu singur vânt să înainteze, cu zâmbet scurt, mândru, aşternându-i-se repede pe faţă.

- Doamnă Naomi.

- Reno, arăţi nemaipomenit. Automat, Naomi întinse mâna, strângându-i mâna sănătoasă.

- Aş fi preferat să fi fost acum îmbrăcat în culorile dumneavoastră.

- O să fii, în curând. Naomi aruncă o ocheadă spre femeia pe care o lăsase în urmă, întreţinându-se cu cîţiva reporteri.

- Drăguţă fată. Mi se pare cunoscută.

- Poate că ai văzut-o în câteva reclame. Mai ales de şampon şi de pastă de dinţi. Încearcă să pătrundă în cinematografie. Reno ridică din umeri, scuturându-se de fată şi privind mânzul.

- O să alerge pentru dumneavoastră, doamnă Naomi.

- Da, ştiu că aşa o să facă.

- Chiar omul pe care voiam să-l văd, spuse Kelsey, apropiindu-se. Mă gândeam că poate peste vreo două săptămâni, o să ai vreme să te ocupi puţin de mânzul meu de un an, Reno. Honor are nevoie de un călăreţ care să poată colabora perfect cu el.

Stomacul i se strânse, cu putere.

- Desigur. Desigur, o să fac asta. Timp am, nu mă pot plînge. Acum mă duc, să-i spun noroc lui Joey.

- Am spus ceva nepotrivit? întrebă Kelsey încet, când Reno se îndepărtă în grabă.

- Nu ştiu ce să zic. Uluită, Naomi se uită la Moses.

- Probabil că este şi el tensionat, ca toată lumea.

- Precis că asta este. Mă duc să-i urez lui Gabe noroc. Ne vedem în lojă.

- Joey, să mă bagi în istorie.

- Asta o să şi fac, domnule Slater.

- Să-l înfrânezi cum ţi-am spus, adăugă Jamison. Nu vreau să ţâşnească până nu ajunge în capul turnantei. Noi nu urmărim un record. Noi urmărim o victorie.

- Eu şi Double le putem obţine pe amândouă. Zâmbi şi salută, când Reno apăru lângă ei.

- Omule, aşează-te undeva în primul rând. Şi bea nişte şampanie bună, de care-ţi place ţie.

- Asta o să şi fac. Reno îl salută pe Gabe cu acelaşi zâmbet.

- Mult noroc, azi, domnule Slater. Aveți aici un cal cum întâlneşti unul la un milion. Aş vrea să mă urc şi eu pe el, o dată. În buzunar, mâna începuse să-i transpire.

- O să mai vorbim despre asta când o să fii sută la sută recuperat.

- Când călăreşti un cal cum am călărit eu în ultimii doi ani, începi să te răsfeți. Nu-i aşa, Jamie? Începem să ne răsfățăm, spuse el, uitîndu-se fix la acesta.

- Ba bine că nu, Reno. Jamison continua să-l țină pe Double de căpăstru.

- Eu am câştigat cursa de la Belmont, acum doi ani, mai ții minte? Toată lumea a vorbit atunci de o răsturnare de valori de către un jocheu novice şi un mânz cu puține şanse de cîştig. Dar adevărul este că a fost ziua mea. Calul meu. Cursa mea. În buzunar, degetele transpirate se deschideau şi se închideau, se deschideau şi se închideau. Dar lumea uită. Oamenii uită toate cursele, toate victoriile. De derbiu îşi amintesc ei. Derbiul te aduce în frunte.

Mâna îi tremura când şi-o scoase din buzunar şi când şi-o puse, cu palma întinsă, pe grumazul mânzului.

- Ei bine, tu ai câştigat derbiul şi mult mai mult. Că pierzi sau cîştigi, spuse el forțându-se să râdă, nu vor uita acest Belmont. Deci, câştigă-l. Câştigă-l în forță.

- Călăreții, pe cai!

Auzind strigarea, Reno, se dădu înapoi. Fața lui era albă, lucioasă de transpirație. Întorcându-se repede, dispăru. Kelsey îl apucă de braț, în clipa în care trecu prin dreptul ei.

- Reno?

- Îmi pare rău, atâta spuse, înainte de a se smuci din strânsoarea ei şi de a ieşi din padoc.

- Jochei!

Jamison îl ajută pe Joey să se urce în şa.

- Cu temperament.

- Părea bolnav, spuse Kelsey încet, dar nu avea timp acum să-şi facă griji, abia dacă mai avea timp să gândească. După cursă, îşi spuse ea, o să încerce să dea de el, să vadă dacă-l poate ajuta. Dar acum era momentul lui Gabe. Şi nu avea de gând să-l strice.

- Chiar dacă azi-dimineață ai plecat fără mine, eu tot o să-ți urez noroc.

- Mi-ar fi trebuit o rangă să te dau jos din pat.

Pe de altă parte, avusese nevoie de dimineața asta, ca să dea de urma tatălui său. Dar nu găsise nimic. Mai relaxat, Gabe îşi aplecă capul, să o studieze. Avea părul ridicat în sus, sub o pălărie albă de pai, cu borul larg înclinat cochet pe un ochi. Rochia roşie scurtă, comodă, avea deasupra o jachetă până la talie, albă. Pe pieptul ei, galopa calul dăruit de el.

- Acum însă, că văd ce-au făcut din tine câteva ore de somn în plus, mă bucur că nu am avut la îndemână o rangă.

- Inteligent mod de a te eschiva, Slater.

- Aşa m-am gândit şi eu. Îmi porți culorile, spuse el, petrecându-şi brațul peste al ei.

- Astăzi sunt singurele culori care merită să fie purtate. De ce nu eşti nervos? îl întrebă ea, apăsându-se cu mâna pe piept.

- Nervii nu schimbă nimic.

- Asta să-i spui stomacului meu, bombăni ea şi se scormoni în geantă, după binoclu. Încep să cred că vreau să câştigi, chiar mai mult decât vrei tu.

- Nu, nu-i aşa.

Era uşor să uiți cât de uriaş era totul. Celor care urmăreau acest sport numai la televizor, li se părea mic, intim, nicidecum un adevărat univers, aşa cum era în realitate.

Datorită norocului, ambiției şi unei preocupări constante, aceasta devenise lumea lui Gabe. Acum, toată munca, toate dezamăgirile, triumfurile şi speranțele se rezumau la această unică cursă. La acest unic cal. Îl urmări pe Double în timp ce era încălecat şi îşi aminti de noaptea în care se născuse. Cum respira şuierat mama lui, cum sufla vântul, izbindu-se de pereții grajdului. Zăpada şi lapovița, aşteptarea nesfârşită, în timp ce iapa se încorda şi muncea.

Apoi prima imagine, picioarele acelea teribil de fragile făcându-şi loc într-un torent de sânge. Şi strigătul iepei, sinistru de omenesc, anunțând această ultimă durere a facerii.

Această mică, udă viață, întinsă pe paiele pătate, luând prima gură de aer, care îl va duce pe Double or Nothing, născut din Bold Courage, spre poarta de start, la Belmont Park, Long Island.

Şi acum, după trei ani, Gabe îşi mai amintea fiorul care-l străbătuse când privise atunci în ochii mânzului.

- Iubesc calul ăsta.

Nu-şi dăduse seama că vorbise tare, decât când degetele lui Kelsey se strînseră pe ale lui.

- Ştiu că-l iubeşti.

Poarta se deschise cu un geamăt metalic. Aproape instantaneu, dinspre mulțime veni un suspin, în clipa în care Double făcu brusc o mişcare spre dreapta, din poziția sa de pe numărul şase, aproape dezechilibrîndu-şi călărețul. Indiferent ce-l speriase, dezastroasa mişcare îl plasă în spatele unui zid de cai, cu jocheiul care se clătina, încercând să-şi recapete echilibrul.

Într-o clipă, toate instrucțiunile atente ale lui Jamison privind felul de abordare a cursei, deveniră inutile. Unicul scop al lui Joey, acum, era să-l readucă pe Double or Nothing înapoi în competiție.

Nu avea decât o fracțiune de secundă ca să ia hotărîrea să treacă prin teren sau să-l ocolească. Cal şi călăreț izbutiră împreună, făcând o întoarcere largă, într-o mişcare, care, în funcție de rezultat, putea să pară fie cutezătoare, fie prostească. Ca şi cum ar fi ştiut ce trebuia să facă, mânzul o porni ca un sfredel, înainte.

Se lansă pe pistă, înghițind distanța într-o viteză nebună. Când trecură prima oară linia, Double era la o lungime în spatele liderului şi recupera în continuare. În loja sa, Gabe nu coborî binoclul de la ochi. Era atent la un singur cal. Cursa în sine aproape că fusese uitată, umbrită de extraordinara explozie de admirație. Era vorba mai mult decât doar de frumusețe. Era vorba de curaj. Că va pierde sau va câştiga, nu o să uite niciodată asta.

Prima jumătate de milă fu parcursă în patruzeci şi şase de secunde fix, cu Double şi cu liderul distanțându-se constant de grămadă. Mulțimea urla, era un zgomot infernal. Gabe însă nu auzea decât glasul lui Kelsey, lângă el, şoptind încet vorbe de încurajare. Puteau foarte bine să fie numai ei doi, stând mână în mână, urmărind un singur cal.

La turnanta din cealaltă extremitate, Double se lansă, luptând pentru avantaj, pe măsură ce înainta. Aici, în această solicitantă, sfâşietoare milă şi jumătate, pista de la Belmont testa adevărata valoare. Mânzul de Kentucky venea în goană din spate, îndreptându-se spre lideri ca o suliță.

Dar era prea târziu. Ce se născuse în mânzul de la Longshot în noaptea aceea vântoasă, de sfârşit de iarnă, ce văzuse Gabe în ochii lui, în acele prime minunate minute de viață, îl mâna acum mai repede decât biciul care-i şfichiuia spinarea.

Cu suflet, cu onoare, el trecu tunând linia de sosire, conducând cu două lungimi şi câştigând Belmont Stakes şi trofeul Tripe Crown.

O clipă, Gabe nu putu decât să privească. Emoțiile care se învârteau în el îl năpădiră prea repede, prea puternic, ca să poată cerne doar fiorul victoriei. Acesta era calul lui, mergând acum în galop uşor, cu jocheul înălțat în scări. Acesta era visul lui, acoperit de transpirație şi praf şi glorie. Indiferent ce s-ar întâmpla acum, nimeni nu i-ar putea răpi lui sau mânzului spectaculos, această clipă orbitoare.

- Al naibii cal, spuse Gabe cu glas tulbure. Amețit, se uită în jos la Kelsey şi-i văzu obrajii scăldați în lacrimi, într-adevăr, un cal dat naibii.

- Da. Lacrimile continuau să-i şiroiască pe obraji, dar în gâtlej începu să-i gâlgâie râsul. Îşi ridică brațele şi-l cuprinse pe Gabe pe după gât. Felicitări, Slater. Ai reuşit.

- Isuse! Gabe nu-şi mai putea stăpâni zâmbetul prostesc care i se întindea pe față. Isuse Cristoase, am făcut-o! O ridică în sus şi începu să o rotească de jur împrejur, indiferent la camerele de luat vederi. Kelsey încă mai râdea, când acesta îi acoperi gura, cu gura lui.

În camera lui de hotel, la câteva sute de mile distanță, Rich se holba la ecranul televizorului. Nu se dusese la New York. Cu ceea ce se aştepta să se întâmple, era mai înțelept, mai sigur din partea lui, să stea în umbră.

Dădu din cap când camerele trecură de la calul victorios, la proprietarul acestuia.

- Bucură-te cât mai poți, băiete, bombăni el şi toasta de unul singur, cu scotch vechi de doisprezece ani. Un surâs afectat îi curbă buzele, privind sărutul de celebrare, vocea fără suflu a crainicului, care îi identifica pe Gabriel Slater şi pe Kelsey Byden, ca pe doi rivali extrem de apropiați.

Rich se lăsă pe spate şi aşteptă haosul. Mânzul va fi dus la scuipătoare, ca după fiecare cursă. Şi atunci, îşi spuse Rich, şi atunci, Gabe nu va mai zâmbi aşa de frumos. Este chiar mai bine aşa, hotărî el. Chiar mai bine să-i ia înapoi premiul, după ce abia îi fusese acordat.

Lucrurile merseseră strună. Mulţumită micuţei lui Naomi. Dacă nu ar fi apărut Kelsey în grajd, în noaptea aceea şi nu ar fi întrerupt ce i se hărăzise mânzului, acesta n-ar mai fi alergat niciodată.

Dar alergase şi cîştigase. Acum, peste câteva momente, va fi făcută publică vestea şocantă că Double or Nothing a avut în organism un drog considerat ilegal.

Gabe nu numai că va pierde, dar va trebui să facă faţă scandalului, deriziunii şi ruşinii.

Pregătindu-se pentru propria lui victorie, Rich îşi umplu paharul ochi. Băutura se revărsă, împrăştiată de o lovitură a mâinii sale, în timp ce era dat comunicatul oficial.

- Nouă. Cinci. Doi.

Creierul lui în şoc nu înregistra pălăvrăgeala despre premii şi bani. Căscă gura când ecranul fu în întregime ocupat de cal şi călăreţ, fiecare din ei acoperit cu câte o pelerină din trandafiri albi. Îl văzu pe Gabe, cu braţul aşezat posesiv pe umerii lui Kelsey, felicitându-şi călăreţul, apoi apropiindu-se, la fel de sentimental ca un cowboy de cinema, să-şi sărute mânzul acoperit de sudoare.

Paharul izbi ecranul şi amândouă se făcură ţăndări. Aerul era încărcat cu vapori de alcool, când Rich se ridică, năpustindu-se, din scaun. Vreme de un minut, nu mai ştiu de el, izbind cu picioarele şi cu pumnii în televizor, până când degetele i se înroşiră şi atunci ridică masa. Singurul lui scop era să-l distrugă, să distrugă într-un fel această maşinărie care îi prezenta asemenea imagini.

Când, într-un tîrziu, se opri stors şi abia mai respirînd, aerul putea de fum şi de scotch şi de propria lui transpiraţie violentă. 'Degetele îi sângerau şi respiraţia lui era hîrşîită, tremurătoare. Trecu peste un scaun rupt şi ridică sticla de scotch. Cea mai mare parte se scursese pe covor, dar mai rămăsese destul ca să-i spele gustul de fiere de pe gâtlej, când bău direct din sticlă. Destul, ca să-i spele din nou creierii.

Vor cădea capete, îşi promise el. Şi acum părea că nu mai putea avea încredere în nimeni, care să ducă la bun sfârşit cea mai mică sarcină, va trebui să se ocupe singur de toate.

În săptămâna care urmă victoriei încununate cu trofeul Triple Crown, Kelsey nu prea găsi vreme de gândit. Rutina la Three Willows trebuia să continue, în ciuda celebrităţii vecinului lor. Sezonul curselor nu se terminase odată cu Belmont şi nici îngrijirile zilnice şi antrenamentul cailor nu le permiteau să stea pe lauri.

Iar Kelsey avea propriile ei ambiţii, dintre care nu cea mai mică era aceea de a-şi forma campionul. I se dăduse această şansă cu Honor şi era hotărîtă să facă totul pentru asta.

Nu uitase intenţia ei de a aranja cum trebuie piesele acelui puzzle al trecutului. Charles Rooney refuzase să răspundă la telefon sau să o sune, dar ea era hotărâtă să nu-l slăbească. Până la urmă tot va vorbi el. Îi va mai face o vizită şi căpitanului Tipton. Şi dacă va fi necesar, se va duce la tatăl ei şi-l va ruga să retrăiască acele luni din viaţa lui, zi cu zi, până când va avea, astfel, o imagine clară.

Pentru că imaginea care începuse să prindă formă era aceea a unei femei care-şi iubise bărbatul. Una care făcuse, cu siguranţă, greşeli, greşeli din mândrie şi din vanitate şi încăpăţânare, în încercarea de a-i forţa mâna. Dar oricât de calm, de cu sânge rece se străduia ea, Kelsey încă mai avea de găsit piesa care a făcut din tânăra femeie încăpăţânată, imprudentă chiar, o ucigaşă.

- Ei, surioară.

- Channing. Kelsey se întoarse, cu buretele în mână, ca să-l sărute. N-am avut nici măcar cinci minute ca să-ţi spun ce fericită sunt că eşti aici.

- În ciuda durerii din spate, nu mă aflu aici decât de două ore. Cămaşa lui era deja brăzdată de sudoare. Moses m-a pus atât de repede la treabă, ca şi cum n-aş fi plecat niciodată.

- N-am crezut că te mai întorci. Cu mişcări atente, Kelsey spăla cu buretele, faţa mânzului de un an. Suntem deja la jumătatea lui iunie.

- A durat ceva să reuşesc.

- Candace continuă să se opună venirii tale aici?

- Putem spune fără să greşim că nu este prea fericită cu mine.

- Îmi pare rău.

- Nu, a fost un lucru bun. Au ieşit la iveală multe, care mocneau ascuns. În mine, mai ales. Voia să duc mai departe tradiția familiei. Întreaga mea viață să fie ceva dat dinainte. Să ajung un chirurg eminent, ca tatăl meu, ca tatăl lui şi aşa mai departe. Asta spera ea. Am lăsat-o să spere.

- Deci tu nu asta vrei?

- Eu vreau să urmez medicina veterinară. Ochii lui rămaseră nemişcați, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un protest sau mai rău, la o izbucnire în râs. Dar Kelsey se apropie de el şi-l sărută pe amândoi obrajii.

- Bine.

- Adică?

- Aş putea să-ți explic eu, din experiență, cât este de imposibil şi de frustrant să încerci să trăieşti la nivelul aşteptărilor altora. Mai ales ale familiei. În ultimele câteva luni, am avut primele experiențe în acest sens. Dar cred că ştii deja. O să-şi revină, Channing. Te iubeşte şi, dincolo de orice, ea de fapt vrea doar ce vrei tu.

- Poate. Channing începu să se joace cu paiele de sub piciorul lui. N-am vrut să mă lupt cu ea. Cred că nu vreau să recunosc faptul că aş fi cedat, dacă proful nu mi-ar fi apărat cauza.

- Tata? Adevărat?

- A fost ca şi cum şi-ar fi făcut intrarea cavaleria a şaptea, fără goarne şi arme de foc. Channing zâmbi. Proful, continuă el, a început doar să vorbească, în stilul lui lent, răbdător. Niciodată nu l-am văzut având o părere potrivnică ei. Cred că şocul produs de faptul că el a fost de partea mea şi nu a ei, a schimbat macazul.

- Şi el te iubeşte. Muşcându-şi buza, Kelsey se întoarse înapoi la treabă.

- Au probleme, Channing?

- Există o stare de oarecare încordare între ei. Dar cu mine aici, vor avea timp şi intimitate, ca să se lămurească. Oricum, pe tine te condamnă mai mult decât pe proful.

Kelsey se întunecă.

- Cred c-ar trebui să încerc să repar lucrurile.

- Mama nu ține supărarea. Nu pentru multă vreme, oricum. Simțul ei pentru ordine a fost zdruncinat, atâta tot. Şi o să-i trebuiască o vreme să se obişnuiască cu ideea.

- Scuzați-mă.

Reno stătea în uşa boxei.

- Reno, bună. Kelsey se întoarse, cu mâinile încă ocupate cu periatul mânzului. Ți-l mai aminteşti pe Channing, fratele meu?

- Bineînțeles. Ce mai faci?

- Bine. Ce-ți face umărul? Instinctiv Reno îl roti.

- Trece. În câteva săptămâni o să mă pot urca în şa. Am câteva oferte să particip la circuitul european, în sezonul actual.

- L-am auzit pe Moses pomenind ceva de asta, spuse Kelsey. Peste câteva săptămâni îl trimitem şi noi pe High Water. Sper să-l preiei tu.

- Posibil. Asta e Honor, nu-i aşa? Naomi's Honor.

- Exact. Ce părere ai de ea?

- Eu vă las să discutați despre cai, interveni Channing. Dacă mă prinde Moses tăind frunză la câini, mă arde la bani. Îmi pare bine că te-am văzut, Reno.

- Da. Ne mai vedem noi prin zonă.

Intră în boxă şi se aplecă. La un cal pur-sânge, te uiți întotdeauna la picioare, înainte de orice. Reno nu spuse nimic, înconjură calul, îşi plimbă mâinile de-a lungul pieptului acestuia, pe flancuri, pe greabăn, înainte de a ajunge la ochi şi la dinți.

- Este o iapă frumoasă, spuse Reno în sfârşit. Are o formă nemaipomenită, mult loc pentru suflet. Ați dus-o la poartă?

- Da, nu are prea multe probleme acolo. Se mai sperie uneori, dar de când am început să folosim umbrarul, este liniştită. Calul o împinse cu botul în braț, şi recunoscătoare, Kelsey scoase un morcov din buzunar.

- Este blândă, dar dedesubt există mult foc. Moses crede că ar trebui la anul să o încercăm în câteva curse. Te interesează?

- E o frumoasă, repetă Reno şi simți tresărind în el speranța, dar şi disperarea. De ce vreți să mă urc eu pe ea?

- Mai întîi, pentru că te-am văzut călărind. Şi îmi place faptul că tu nu te urci pe cal doar la cursă. Vii la antrenamente, vii la grajd. Tratezi calul ca pe un partener. Kelsey ezită o clipă, vârându-şi nasul în cal. Şi mai ştiu că l-ai iubit pe Pride, Reno. Asta se vedea din felul cum simțeai pentru el şi cum gândeai despre el. Un astfel de călăreț vreau eu pentru Honor.

Reno privi aiurea, luptând cu pornirea de a se face ghem în paie şi a plânge. Cuvintele ei erau ca nişte cuțite mici, ascuțite, care tăiau în el.

- Într-adevăr, am iubit calul acela. Nu reuşea să-şi calmeze vocea şi renunță să mai încerce. Ar fi făcut orice pentru mine, continuă el. Şi-a dat inima din piept, pentru mine.

- Reno, nu te poți acuza pe tine, pentru cele întâmplate.

- Nu i-aş fi făcut nici un rău. De unde puteam noi şti că această cursă îl va omorî? De unde puteam noi şti? Reno se uita cu o privire fixă la fața lui Kelsey.

- Nu puteai şti, spuse ea blând. Dar mai curând sau mai târziu tot vom descoperi cine l-a omorât.

Reno respiră tremurat.

- Mai curând sau mai târziu. Făcu un pas înapoi, dând să se retragă.

- E un cal superb.

- O s-o călăreşti?

Reno îi aruncă o privire în care se citea atâta disperare ucigătoare, încât Kelsey vru să se apropie de el. Dar când întinse mâna, acesta scoase doar un sunet surd, animalic şi se îndepărtă alergând.

Capitolul 25

- Crede-mă Gabe, mi-a rupt inima.

Kelsey cuprinse paharul de vin cu amândouă mâinile şi-şi vârî picioarele sub ea, pe canapeaua lungă, confortabilă. Era o seară plăcută, uşile şi ferestrele larg deschise, ca să primească briza parfumată. Dar în fața ochilor, încă mai avea chipul atât de disperat al lui Reno, spălat de lumina dungată, din boxa lui Honor.

- Are nevoie să urce din nou pe cal.

Gabe era întins şi el pe canapea, pufăind fumul în tavan, cu picioarele în poala lui Kelsey. Nu că nu ar fi înțeles situația nenorocită în care se afla Reno, dar era, pur şi simplu, vlăguit. Cine ar fi crezut că runda atât de nebunească a publicității, a întâlnirilor, a telefoanelor şi a solicitărilor putea fi mai obositoare decât o săptămână de săpat şanțuri?

Gabe ar fi preferat o lopată şi o spinare transpirată, cifrelor şi pronosticurilor amețitoare ale avocaților, contabililor şi agenților.

Chiar în după-amiaza aceasta a trebuit să decline o ofertă pentru un film TV, despre viața lui şi a lui Double.

- Nu ştiu, continuă Kelsey, în timp ce gândurile lui Gabe umblau aiurea. Şi eu am crezut că Reno nu are nevoie decât să alerge într-o altă cursă, până când... Kelsey îşi lăsă capul pe o pernă. Gabe pusese Mozart, pentru ea. Ştia că el prefera rockul clasic sau văicăreala blues-urilor, combinației clasice pian-orchestră.

- Ştii, nu numai din altruism l-am rugat să-l călărească pe Honor. Vreau cel mai bun jocheu, deşi am crezut că astfel îl voi ajuta şi pe el. Dar nu am reuşit decât să agravez lucrurile.

- N-ai de unde să ştii asta.

- Nu i-ai văzut fața. Când mă gândesc în urmă, înțeleg ce a însemnat pierderea lui Pride, pentru mine. Cât m-a durut. Dar deşi l-am iubit atât de mult, nu puteam fi la fel de ataşată de el, ca Reno. El se consideră vinovat, Gabe, pentru că era călare pe mânz când s-au prăbuşit, spuse Kelsey jucându-se cu paharul. Mă gândesc să o rog pe Naomi să încerce să-l convingă să urmeze un tratament. Tu crezi că... Se uită la Gabe. Acesta ținea ochii închişi.

- Te împiedic să dormi?

- Iartă-mă. Eram cu gândurile aiurea, spuse Gabe, deschizând ochii.

- Nu, tu să mă ierți. Se întoarse şi începu să-l frece pe picioare. Eşti frânt. Am văzut asta încă de când am intrat pe uşă. Ar fi trebuit să te întreb cum au decurs întâlnirile tale, în loc să fi experimentat pe tine teoriile mele psihanalitice.

- Dacă o să mă freci în continuare pe picioare, o să poți experimenta pe mine tot ce vrei.

Kelsey chicoti, apoi îşi puse paharul alături, ca să poată face treaba ca lumea.

- Deci, cum au mers întâlnirile? O să sărbătorim un nou record la centrul de montă?

- Nu. Era fascinant, se gândea Gabe, şi atât de satisfăcător să descoperi câte zone erogene pot exista în talpa piciorului. Nu am de gând să-l înscriu pe Double la centrul de montă, spuse Gabe.

- Nu? Kelsey se opri din masat. Bine, Gabe, dar ultimele cifre pe care mi le-ai menționat erau astronomice.

- Nu vreau să-l împart. Deschise ochii larg, fixând-o. Am ascultat toate sfaturile, ofertele, cifrele şi am hotărât să fac ceea ce vreau eu. Când ceva e al meu, e al meu şi gata.

- Este o decizie foarte nepractică, sentimentală.

- Părerea ta care ar fi? Kelsey scutură din cap.

- Păi, părerea mea ar fi să mă aleg şi eu cu un oarecare profit de pe urma unui câştigător al trofeului Triple Crown.

- Depinde. Gabe recurse la toată puterea voinței sale ca să rămână relaxat şi să-şi păstreze vocea normală. Poți avea jumătate din el, îi propuse el lui Kelsey.

- Jumătate? Sprâncenele i se ridicară în timp ce degetele ei apăsară mai tare pe partea interioară a tălpii lui Gabe. Cred că e puțin mai mult decât îmi pot permite.

- Multă lume o să-ți spună că ai dreptate. Şi eu cred că e puțin mai mult decât îți poți permite.

Această afirmație o făcu să se bosumfle.

- Eu cred că sunt cea mai îndreptățită să ştiu ce pot şi ce nu pot să-mi permit. În regulă. Care sunt condițiile?

- Nu există decât una, spuse Gabe, fulgerând-o cu privirile. Tot ce trebuie tu să faci este să te măriți cu mine.

Reno se duse mai întâi la grajd. Grajdul care odinioară fusese al lui Cunningham. Nimeni nu-l opri. Paza, băieții de grajd, toți îl cunoşteau pe Reno. Avea întâlnire cu Jamison, le spusese el, iar ei nu avură nimic împotrivă. Nu aveau nimic împotriva lui.

Simțea nevoia să mai vadă caii, să-i miroasă, să-i atingă. Chiar se gândise la un moment dat să se ducă la Jamison, să-şi descarce sufletul. Dar care ar fi fost diferența? Nimic nu mai putea fi schimbat. Nimic nu mai putea fi reparat.

Petrecuse multă vreme, în ultimele săptămâni, împărțind blesteme şi scuze în toate părțile. Dar în cele din urmă înțelesese că toate ricoşau înapoi, la el. Doar el fusese cel care luase seringa. El fusese acela care turnase otrava într-un atlet superb, plin de curaj.

Nici nu avea importanță cum ajunsese instrumentul în mâinile lui. Acum înțelesese şi acest lucru. Acum acceptase şi acest lucru. Ucisese ceva ce iubise şi, făcând asta, se distrusese pe sine.

Cum e tatăl e şi fiul. Reno se rezemă de o iapă răbdătoare şi plânse. Asta îi fusese transmis odată cu sângele, se gândi el. Prin genă. Scuzele pe care le pretextase el erau doar praf în ochi. Crezuse el oare cu adevărat că încercase să-şi răzbune un tată pe care nici măcar nu-l cunoscuse? Aceasta era arma folosită împotriva lui, la fel de sigur cum folosise el acul, asupra calului.

Slab. Era la fel de slab, precum fusese şi tatăl lui. Şi blestemat, aşa cum fusese şi tatăl lui.

Deci nu mai exista decât un singur lucru de făcut.

O să termine cu totul, aşa cum terminase şi tatăl lui. Va încheia ciclul început de un om pe care-l cunoscuse numai din fotografii şi din clipuri din presă. Omul a cărui fantomă i-o onorase el mai mult chiar decât îşi onorase propria lui demnitate.

Reno părăsi, ca într-un vis, grajdul şi mirosul odihnitor al cailor. Se duse în magazia harnaşamentelor. Magazie care odinioară fusese a lui Cunningham.

Lui Kelsey îi trebuiră zece secunde bune, ca să-şi recapete glasul. Era, îşi spuse ea, o cerere în căsătorie destul de tipică unui bărbat cum era Gabe. Provocatoare, spusă cu sânge rece şi riscantă. Cu un gest cât se poate de deliberat, îi îndepărtă piciorul din poală şi-şi luă paharul cu vin.

- Dacă mă mărit cu tine, obțin jumătate din Double?

- Exact. Aşteptase sau măcar sperase, o altă reacție din partea ei. O jumătate din Longshot şi tot ce înseamnă aceasta.

Bău din vin, studiindu-l.

- Şi jumătate din tine, Slater?

Asta îl irită. Stăruința amuzată din vocea ei, din ochii ei. Îşi aruncă picioarele jos de pe canapea şi se ridică.

- Eu nu sunt Wade, Kelsey. Dacă ne băgăm în chestia asta, atunci fiecare are dreptul în întregime, la celălalt. Aici nu este vorba de un târg prin care să salvezi cât poți mai mult dintr-o mână proastă.

-Înțeleg. Din clipa în care am pus miza, sunt prinsă.

- Exact. Şi pentru că veni vorba de pot, să-ți arăt cărțile cu care am de gând să joc. Te vreau. Asta este cea mai mare carte a mea. O să-ți trebuiască mult ca să bați cartea asta. Îți închipui poate că şansele tale sunt minime. Te-ai pârlit o dată şi nu mai vrei s-o pățeşti din nou. Dar acesta este un alt joc, cu alți jucători şi în ce mă priveşte miza este mult mai mare.

Kelsey rămase cu ochii pe pahar. Gabe spusese că ea nu poate trişa, se gândi, cu oarecare mândrie. Totuşi, nu avea de gând să-l lase să-i citească gândurile, înainte de a cere să-i arate cărțile.

- Tu crezi că mă dau în lături din fața căsătoriei, a unui angajament total, pentru că am pierdut o dată? Asta este incredibil de insultător. Aproape la fel de insultător ca şi cerutul ăsta al tău, în căsătorie, atât de târguit şi de căcăcios, în care te-ai împotmolit.

- Vrei flori la lumina luminărilor şi un inel în buzunar? De fapt, intenționase să-i ofere toate astea. Faptul că se pripise, îl înfuria şi mai mult. Dar n-am de gând să-ți dau nimic din ce ți-a dat el.

Ochii ei se ridicară, cu exact atâta furie în ei, cât să-i mascheze sufletul.

- Ah, ia spune-mi, cine scormoneşte prin trecut, Slater? Kelsey trânti paharul pe masă şi se ridică. De ce pur şi simplu nu mă târăşti la... la Las Vegas? Ar fi un mediu ideal, nu crezi? Ne-am putea spune da-urile, deasupra unei mese de joc.

Gabe încuviință înțepat.

- Perfect. Dacă asta este ce vrei tu.

- Ceea ce vreau eu este o întrebare simplă, directă, căreia să-i pot da un răspuns simplu, direct. Aşa că ori mă întrebi, ori te duci dracului.

- Vrei să te măriți cu mine?

- Da, spuse ea. Categoric.

Măsurând-o, scoase o parte din aerul pe care nu-şi dăduse seama că îl ținuse în piept.

- S-a făcut?

- S-a făcut. Deci, cine a luat potul de data asta?

- Pare un moment potrivit să începem să spargem puşculița. Se apropie de ea şi îşi trecu mâinile prin părul ei, strângând-o cu putere.

- Te iubesc, Kelsey.

- Trebuie, pentru că altfel n-ai fi încurcat-o atât de rău.

- Am încurcat-o, pe naiba. O sărută, cu putere. Eşti a mea, da?

- Da. Da, mă ai. Râzând, îşi aruncă brațele pe după gâtul lui.

Gabe o ridică în sus.

- Iar cât despre excursia aceea la Las Vegas...

- Nu.

- Vezi, nu te gândeşti la avantaje.

Cu un singur scop în minte, Gabe se îndreptă spre scară.

- Este rapid, convenabil, pitoresc. Ne-am putea petrece noaptea nunții într-un pat mare, în formă de inimă, sub o oglindă cât toată camera.

- Deşi sună atât de tentant, eu zic totuşi, pas. De ce să nu...

Lovitura puternică în uşa din spate îl făcu pe Gabe să-i dea drumul înapoi în picioare.

- Stai aici, îi porunci el şi o împinse spre scări. Până să ajungă el la jumătatea drumului, unul din băieții de grajd intrase deja în casă, clătinându-se, cu fața albă şi ochii măriți.

- Domnule Slater. Isuse, domnule Slater, trebuie să veniți! Reno! Ah, Doamne, cred că e mort.

Nu exista nici o îndoială în privința asta. Deşi cineva avusese curajul şi compasiunea de a tăia frânghia şi de a-l coborî, de pe grinda de care atârna. Priveliştea morţii nu lăsa loc nici unui dubiu.

Kelsey nu-şi putea lua ochii de la el, de la trupul fără vlagă, acoperit cu costumul de călărie, de la unghiul oribil al capului, cu vânătăile livide din jurul gâtului.

- Chemați poliția, porunci Gabe. Se întoarse sever spre Kelsey.

- Pleacă de aici. Du-te acasă.

- Nu, stau aici. N-am nimic. Stau cu tine. Gabe nu avea timp să se mai certe.

- Aşteaptă afară, fir-ar să fie! explodă el, când aceasta rămase încăpățânată, alături de el. Aşteaptă afară!

Ea scutură doar din cap. Dar îşi luă privirile de pe Reno, ca să şi le încrucişeze cu ale lui Jamison. Se duse la el, conducându-l cu blândețe spre un scaun.

- Aşează-te aici, Jamie.

- Eu l-am găsit. Mi-a spus cineva că l-a văzut prin zonă şi că mă căuta. Nu ştiu de ce naiba am intrat aici, nu ştiu decât că am intrat. Şi l-am găsit. Exact ca şi data trecută. Eu l-am găsit.

- Data trecută?

- Benhy. Exact ca şi Benny. Ah, Doamne! Îşi îngropa capul în mâini. Ah, Doamne, când o să se termine odată?

- A lăsat un bilet, domnule Slater, spuse un îngrijitor tânăr. Vorbea în şoaptă, ca şi cum moartea ar fi avut urechi.

- Este un bilet pe bancheta aceea. Nu l-am atins, adăugă el. Se spune întotdeauna că nu trebuie să te atingi de nimic.

- Ai dreptate. Du-te afară şi aşteaptă poliția, da?

- Desigur, domnule Slater. I-am tăiat frânghia, izbucni el, după o ezitare. Poate că nu ar fi trebuit, dar nici nu-l puteam lăsa aşa. A trebuit să-l coborâm.

- Ați făcut ce trebuia. Gabe puse o mână pe umărul băiatului. Acum du-te şi aşteaptă afară.

Temându-se deja de ce o să afle, Gabe se duse spre banchetă, la coala de hârtie, scrisă de mână.

„Îmi pare rău. Este calea laşului, dar este singura cale pe care o cunosc. Niciodată nu voi mai urca pe un cal. Am omorât cel mai bun cal pe care l-am călărit vreodată. Dumnezeu îmi este martor că nu am ştiut că era o doză mortală. Nu trebuia decât să fie descalificat, atâta tot. Şi să garantez, astfel, un scor. N-am crezut niciodată că tatăl meu a fost vinovat. Până acum. Ce a făcut el, am făcut şi eu. Ce a făcut el, voi face şi eu. Sângele apă nu se face. împotriva lui nu poți lupta."

Gabe îşi ridică privirile de pe bilet şi se uită la antrenorul său.

- Ai ştiut, Jamie?

Plângând cu lacrimi care-i cădeau pe mâini, Jamison încuviință, dînd din cap.

- Am ştiut. Am ştiut că Reno era fiul lui Benny Morales. Dumnezeu să-l aibă în pază.

Piesele se potriveau perfect, îndată ce fură întoarse spre lumină. Benny Morales, discreditat, disperat, se spânzurase, lăsând în urmă o văduvă tânără, însărcinată. Aceasta părăsise Virginia şi se stabilise în Kansas, trăind o viață retrasă, departe de scandal.

Când Reno avea cinci ani, aceasta s-a recăsătorit. Reno a luat numele tatălui vitreg, dar nu a încetat niciodată să tânjească după adevăratul său tată. Moştenise de la Benny statura mică, mâinile iuți şi dragostea pentru cai. Aşa că a luat-o pe urmele tatălui său, începând cu plimbatul cailor înfierbântați, devenind băiat de exerciții şi, în sfârşit, ucenic jocheu.

Obsedat de amitirea tatălui său, se mută în Virginia. Nu-i mărturisise decât lui Jamison, cel mai apropiat prieten al tatălui său, secretul lui.

- Avea albume cu tăieturi din ziare, despre tatăl lui.

Două zile de la sinucidere, Rossi îi împărtăşea lui Gabe câteva detalii.

- Avea aproape o bibliotecă întreagă. O parte dintre acestea se refereau la acuzațiile aduse tatălui său, la investigații şi la sinucidere. Mama lui şi tatăl său vitreg vin astăzi din Kansas ca să-i ia trupul neînsuflețit. Din câte am vorbit cu ea, pot să-ți spun că aceasta susține ideea că Reno avea o obsesie maladivă în legătură cu tatăl său. Îl vedea ca pe un erou şi ca pe un țap ispăşitor şi era hotărât să îndrepte lucrurile.

- Drogând calul Chadwick, spuse Gabe încet. Descalificându-l din derbiu.

- Morales călărea pentru Chandwick când a căzut şi n-a mai participat la curse vreme de mai bine de un an. Apoi, când calul Sun Spot, continuă Rossi fără să trebuiască să se uite prin carneţel, dar răsfoindu-l totuşi, dintr-un vechi obicei, a trebuit să fie omorât la Keenland. Matthew Chadwick a fost unul dintre cei care s-a pronunţat cel mai categoric împotriva lui Benny Morales. Pierduse, în fond, o investiţie de valoare, din cauza aceasta.

- Sângele rău. Gabe strânse din dinţi. Dar mai există o problemă şi anume de unde a avut Reno drogul. Presupun că a injectat calul, undeva între cântărire şi momentul urcării în şa, pentru poartă. Cel mai probabil, când se aflau în tunel. Dar de unde l-a avut şi de la cine?

- Nu cred că ar fi fost atât de greu, pentru un om în poziţia lui, domnule Slater. Reno se învârtea în jurul pistelor, de pe vremea când era adolescent. Cunoştea pe toată lumea. Pe cei buni şi pe cei răi.

- Dacă ar fi introdus singur drogul în seringă, nu ar fi greşit doza. El nu a avut intenţia să ucidă calul, locotenente. Asta este foarte clar pentru mine.

- A făcut o greşeală.

- Sau s-a lăsat înşelat. L-ai căutat pe tatăl meu?

- E vorba într-adevăr de o problemă de familie? Nu, continuă el, văzând că Gabe rămâne tăcut. Rich Slater a plecat fără să lase vreo adresă. Singurul motiv pentru care trebuie să merg pe această pistă este instinctul dumitale. Am încredere în el, domnule Slater. Dacă se arată în jurul hipodromului, oriunde în zonă, îl luăm la întrebări.

- O să se arate. Este prea vanitos ca să ştie când să renunţe.

El nu crezuse în vinovăţia tatălui său. Kelsey stătea la fereastra dormitorului ei, împrospătată în urma unui duş făcut după-amiază târziu şi privea peste dealuri. Reno nu crezuse în vinovăţia tatălui său şi îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţa lui rătăcind pe urmele unei fantome. Vrând să o dezvinovăţească, să o răzbune. În final, descoperise ceva despre omul al cărui sânge îi curgea în vene şi despre el însuşi, ceva cu care n-a fost în stare să trăiască.

Era întotdeauna un risc să deschizi uşile trecutului. Ea îl încuraja pe Gabe să se scuture de jugul propriei sale ereditǎţi şi să fie el însuşi. Totuşi, ea nu putea face asta.

Nu risca ea tot ce construise cu Naomi în ultimele luni, cercetând, zgândărind, bătând la această uşă? Şi când o va deschide, când va găsi ceea ce se ascundea în colbul din spatele acesteia, va mai putea ea trăi cu ce va afla atunci?

Ducă-se, îşi spuse ea. De ce să se agate de ceva ce toată lumea preferă să ştie încuiat? Avea toată viaţa înaintea ei. O viaţă împreună cu Gabe. Începuturi noi, din toate părţile. Tot ce avea ea de făcut era să se întoarcă cu spatele la aceste umbre şi să accepte ceea ce era.

- Domnişoară Kelsey?

- Da, Gertie? îi răspunse Kelsey fără să se întoarcă.

- La telefon, biroul domnului Lingstrom. Vrea să vorbească cu doamna Naomi, dar cum dânsa lipseşte, vă vrea pe dumneavoastră.

- Bine, Gertie. Mă duc la telefonul de sus.

Vorbi din biroul mamei ei, pe linia de serviciu. Ascultă, reuşi să comenteze corespunzător. Când termină, puse receptorul cu grijă, la locul lui. Încă mai stătea la birou, când intră Naomi.

- Ce pierdere de timp, mesele astea stupide, de afaceri. Nu ştiu ce mă face să mă simt obligată să le accept. Singurul lucru plăcut a fost că am reuşit să intru în buticul acela drăguţ, de lângă restaurant, când am terminat masa. Am găsit acolo cea mai incredibilă rochie, absolut perfectă pentru o nuntă simplă, în aer liber. O păstrează douăzeci şi patru de ore, dacă tu...

Se întrerupse şi avântul care o adusese într-o fugă acasă, la fiica ei, se stinse. Kelsey se uita fix la ea, cu mâinile împreunate strâns, pe birou.

- Ce s-a întîmplat? E în legătură cu Reno? Altceva? o întrebă Naomi.

- Nu, nu este în legătură cu Reno. Văzu uşurarea aşternîndu-se pe chipul lui Naomi. A sunat avocatul tău.

- Ah? De nervi, Naomi îşi duse mâna la broşa în formă de stea de la rever şi începu să se joace ou aceasta.

- A vrut să ştii că documentele pe care i le-ai cerut să le completeze, sunt gata să le semnezi. Cele care transferă jumătate din Three Willows pe numele, meu, adăugă ea, după o pauză.

- Perfect, atunci. E minunat.

- De ce ai făcut asta?

- Este un lucru pe care l-am discutat cu bunicul tău, înainte de moartea lui. Aceasta a fost dintotdeauna intenția mea, Kelsey, şi a lui. Eu nu fac acum decât să o legalizez.

- Fără să-mi spui nimic.

- Nu am vrut să capete nuanța obligativității, spuse Naomi cu grijă. Atât din partea mea, cât şi dintr-a ta. Eu nu prea ți-am oferit multe, de-a lungul timpului. Asta este ceva ce pot face. Tata a lăsat la latitudinea mea când şi cum, dar în esență ideea a fost a lui. Iar eu am simțit că acesta era momentul potrivit şi formula potrivită. Nu este o funie cu care să te leg de locul acesta, Kelsey. Sau să te leg de mine.

- Trebuie să ştii că sunt deja legată de locul acesta şi de tine. Ai mizat că voi fi, când m-ai rugat să vin aici.

- Da, am mizat. N-aveam cum să bănuiesc sau măcar să sper, că vei simți ceva pentru mine. Dar am fost sigură că vei simți ceva pentru Three Willows.

- Ori una, ori alta, cam acelaşi lucru.

Umbra unui zâmbet se plimbă pe buzele lui Naomi.

- Mi s-a mai spus asta.

- Este foarte greu să iubeşti şi să respecți pe una dintre ele, fără să o iubeşti şi să o respecți pe cealaltă. Kelsey se ridică întinz-nd mâinile, peste birou. Eu nu am fost capabilă să fac asta. Nu văd de ce aş fi.

- Nu mulți mi-au dat o şansă. Naomi îi luă mâinile lui Kelsey şi i le strânse cu putere.

Nu mulți, într-adevăr, se gândi Kelsey. Dar ea îşi va asuma acest risc şi va încerca să schimbe situația.

Era aproape ora cinci când trase pe dreapta, pe aleea lui Tipton. La o fereastră de sus apăru o femeie care țipă la cîine, potolindu-l, apoi se uită la Kelsey.

- Îl căutați pe Jim?

- Da. Este acasă?

- Este la atelier. Arătă cu mâna, apoi scutură din cap. Nu auziți zgomotul?

Merse pe urmele văicăritului ascuțit al unui ferăstrău electric, până ajunse în curtea din spate. Aici se afla o mică magazie.

Kelsey bătu la o uşă care atârna strâmb, într-o balama. Uşa sări într-o parte la această slabă atingere şi se lovi de peretele interior.

Tipton stătea pe o banchetă, cu ochelari de protecție şi antifoane pe urechi, cu şapca echipei lui de baseball, întoarsă în poziția prinzătorului. Kelsey decise că era mai sigur, pentru amândoi, să aştepte ca lama să înceteze să se mai învârtă.

- Te-am avut, ticăloaso, bombăni Tipton, când o bucată de lemn căzu pe pământ.

- Căpitane Tipton?

Acesta se răsuci, semănînd foarte mult cu ceva dintr-un film de groază, de duzină, cu ochii ecranați de un plastic de culoarea ambrei, cu protecțiile pentru urechi, bulbucate şi cenuşii şi cu pete roşii pe haine.

- Ah, Dumnezeule, v-ați tăiat!

- Unde? Ce? Alarmat, Tipton verifică să vadă dacă toate degetele sunt la locul lor, în timp ce Kelsey se apropie în fugă de el.

- Ah, asta? Zâmbind, se bătu cu palma pe piept. E suc de afine. Nevastă-mea nu mă lasă să lucrez în hainele bune.

Kelsey se rezemă vlăguită de banchetă şi înjură.

- Te-ai speriat, da? Încă râzând, îşi scoase antifoanele din urechi şi-şi ridică pe frunte ochelarii de protecție.

- Nu vrei să stai jos?

- Nu, n-am nimic.

- Fac nişte etajere. Nevastă-mea şi cu mine avem jocul ăsta al nostru. Eu fac rafturi, iar ea le umple cu prostii. Şi amândoi suntem fericiți.

- Drăguț. Mă întreb dacă pot să vă răpesc câteva minute.

- Posibil. Limonada? Fără să mai aştepte răspunsul, luă o carafă mare din plastic şi turnă în două pahare de hârtie.

- Aţi mai avut ceva necazuri în ultima vreme, după câte am auzit.

- Da. Ciudată coincidenţă, nu vi se pare? Ca Reno să reia, absolut ca într-o oglindă, viaţa tatălui său. Şi moartea.

- Lumea este plină de coincidenţe ciudate, domnişoară Byden. Dar Tipton nu era prea fericit de această coincidenţă. Terminase investigaţiile asupra lui Benny Morales şi pusese la un loc toate detaliile, doar cu câteva ore înainte de sinuciderea lui Reno. Încă douăzeci şi patru de ore, se gândea el şi evenimentele ar fi putut lua o cu totul altă turnură.

- Dar a dezlegat totuşi una din problemele dumitale. Ştii acum cine ţi-a omorât calul.

- Reno nu a vrut să-l omoare. Sunt sigură de asta. Kelsey sorbi din limonada şi constată că e acrişoară şi densă. S-a folosit cineva de el, căpitane. Se întâmplă des aşa ceva. Oameni, folosindu-se de oameni.

- Aici nu mă pot contrazice cu dumneata.

- Mama mea s-a folosit de Alec Bradley ca să-l facă gelos pe tatăl meu, ca să-şi dovedească independenţa, chiar să stârnească bârfe. Mă întreb totuşi, cum s-a folosit Alec Bradley de ea?

Fata asta avea o minte simpatică, ordonată, decise Tipton. Luă o bucată de şmirghel şi începu să frece o şipcă.

- E o femeie frumoasă.

- Aici nu este vorba de sex, căpitane. Violul nu este sex.

Tipton expiră cu putere.

- Poate că nu. Noi însă nu avem decât afirmaţia ei, că ar fi fost vorba de o încercare de viol.

- Eu o cred. Şi dumneavoastră aţi crezut-o. V-aţi întrebat vreodată de ce... dacă ea spunea adevărul... de ce Alec Bradley a ales exact noaptea aceea ca să o atace? Doar se vedeau de săptămâni de zile. Ea nu este genul de femeie care să continue să se întâlnească cu un bărbat care a abuzat de ea. Sau care a ameninţat-o că va abuza de ea.

- Dacă ea spunea adevărul, doamnă Byden. Dacă. El băuse. Avuseseră o scenă în public. Ea îi dăduse papucii şi-i aruncase cu şampania în faţă. Această şituaţie poate împinge un anumit gen de bărbaţi într-o direcţie greşită. Dar, aşa cum am mai spus, continuă el după ce suflă uşor rumeguşul, nu a existat nici o dovadă care să susţină această teorie.

- Cămaşa ei de noapte era sfîşiată. Avea vânătăi. Când acesta ridică din umeri, Kelsey scoase un sunet sugerând nerăbdarea. Bine, puteau sau nu fi autoprovocate. Dar dacă noi spunem nu, dacă noi nu credem, cum poate fi dovedit adevărul? Aţi făcut cercetări în ce-l priveşte, desigur. Dacă ar fi existat o altă femeie, dacă ar fi abuzat sau ar fi atacat altă femeie, înainte, acest fapt ar fi cântărit în favoarea lui Naomi, da?

- N-am găsit aşa ceva. Există multe violuri neraportate. Mai ales cele despre care vorbeşti dumneata. Genul de violuri care se petrec cu ocazia unei întâlniri programate.

Nu-i prea plăcea lui această expresie. Viol în timpul unei întâlniri, viol între cunoştinţe. Făcea ca acest act vicios să pară mult prea prietenos.

- Iar acum douăzeci de ani, oamenii aveau o cu totul altă atitudine. Bradley avea el o reputaţie proastă, dar violenţa nu făcea parte din ea. Avea ceva datorii, destul de mari, continuă Tipton, aproape pentru sine. Cam pe vremea când începuse să se întâlnească cu mama dumitale, achitase o parte dintre acestea. Cam vreo douăzeci de mii de dolari. Dar mai avea cel puţin încă o dată pe atâta, ca să scape complet.

- Aşadar avea nevoie de bani. Mama mea avea bani.

- Ei nu i-a cerut niciodată mai mult de vreo două mii, spuse Tipton, punând lemnul deoparte. Potrivit spuselor ei. Niciodată nu i-a cerut mulţi bani. Or, tocmai asta mi s-a părut ciudat. Pentru că modelul lui era să stoarcă femeile.

- Poate că aştepta momentul potrivit. Sau... poate că-i aştepta dintr-o altă sursă.

- M-am gândit şi la asta. Tipton scoase din buzunar o bucată de ciocolată, o rupse în două şi-o oferi jumătate lui Kelsey. Dar n-am făcut niciodată investigaţii în direcţia asta. M-am întrebat întodeauna de unde avusese el cele douăzeci de mii. Poate că-i câştigase la curse. Dar se ştia că pierduse tot atâta pe cât câştigase şi că în general era vorba de sume mărunte. Avea obiceiul să

vorbească vrute şi nevrute, continuă Tipton, muşcând din ciocolată. Le spunea oamenilor că se pregătea să dea o lovitură. După câte am putut eu afla, erau numai vorbe.

- Dar dacă aşa era, dacă era ceva în legătură cu mama mea? Kelsey începu să se plimbe prin atelier. Naomi terminase cu el, i-o spusese răspicat. Aşa încât a intrat în panică, a încercat să o forţeze. Dacă ea rupea legătura, târgul lui se ducea naibii. Or, el avea nevoie de bani. Multă lume ştia că el avea nevoie de bani. Dar cine să se fi folosit de el împotriva mamei mele?

Când răspunsul îi încolţi în minte, Kelsey se opri. Mâna care ţinea ceaşca de hârtie se strânse, strivind-o şi împrăştiind limonada.

- Aşa se întâmplă când vrei să răstorni bolovanii, zise Tipton cu blândeţe. Nu-ţi place niciodată ce găseşti dedesubt. Eu niciodată nu am găsit nici o legătură între tatăl tău şi Alec Bradley. Şi am încercat. Am studiat cu lupa conturile în bancă ale tatălui tău, ca să găsesc această plată de douăzeci de mii de dolari. Era curat. Telefoanele lui, la fel. Nici un apel de la sau către numărul lui Alec Bradley, din casa din Potomac sau din biroul lui de la Universitate.

- El n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Dar buzele lui Kelsey erau tari şi reci. Tatăl meu n-ar fi făcut niciodată aşa ceva.

- După cum se pare, ai dreptate. Dar bineînţeles că asta o acuză din nou pe mama ta.

- Mai există şi un alt răspuns, spuse Kelsey, întorcându-se brusc. Ştiu... ştiu că mai există şi un alt răspuns.

- Tu vrei un alt răspuns, spuse Tipton, cu blândeţe. Poate că o să-l găseşti. Poate că nu o să-ţi placă. Oftă şi se întinse să ia ceaşca sfărâmată, din mâna ei.

- Nu am găsit decât o singură legătură între Philip Byden şi cele întâmplate la Three Willows, în noaptea aceea. Iar aceasta se numeşte Charles Rooney.

Capitolul 26

Era clar că nu mergea ceva. Venise la el după ce se lăsase întunericul, spunând că nu voia decât să fie cu el. Gabe ar fi vrut să creadă că era numai atât. Că acesta era adevărul.

Dar privirea ei era pierdută, zâmbetul prea larg, iar în el se simţea încordarea. Dorinţa ei, întotdeauna atât de încântătoare, era frenetică. Se aruncase în sex cu un sălbatic abandon care însă nu putea ascunde disperarea.

Ca şi cum ar fi vrut să se cureţe, se gândea el acum, când stătea întinsă, tăcută, lângă el. Trupul lui răspunsese şi se întâlniseră, se ciocniseră şi se întrepătrunseseră, în cea mai elementară înlănţuire. Dar, se gândea el acum, în timp ce tăcerea se aşternea între ei, nici unul din ei nu fusese satisfăcut.

- Eşti gata, acum? o întrebă el

Kelsey îşi întoarse capul, căutînd un loc mai răcoros pe cearceafurile încinse, unde să-şi poată pune capul.

- Gata?

- Să-mi spui ce te roade?

- Ce-ar trebui să mă roadă? Vocea ei era mohorâtă, obosită. Un om pe care l-am cunoscut şi pe care l-am simpatizat, s-a omorât în urmă cu două zile.

- Acum nu este vorba de Reno. Ci de tine.

- Şi-a iubit tatăl, începu ea. Nici măcar nu l-a cunoscut, dar l-a iubit. A crezut în el. Absolut tot ce a făcut Reno s-a întors înapoi, în jurul acestei iubiri şi al acestei încrederi, spuse Kelsey, oftând. Şi când a înţeles că s-a înşelat, cel puţin în ce priveşte încrederea, nu a putut supravieţui, ştiind asta.

Se răsuci fără să-şi găsească locul, zgomotul făcut de pielea ei pe cearceafuri fiind ca o şoaptă în întuneric.

- Ar fi fost mai bine dacă ar fi renunţat, nu-i aşa? Mai bine pentru el, mai bine pentru toată lumea, dacă ar fi lăsat în plata Domnului tot ce se întâmplase cu atâţia ani în urmă. Ce poţi dovedi, Gabe, ce poţi rezolva, insistând să priveşti în urmă?

- Depinde de cât de mult simţi nevoia să priveşti. Şi de ce anume vei găsi. Gabe, îşi vârî mâna în părul ei, cernându-l printre degete. Acum de fapt vorbeşti despre tine, Kelsey, nu-i aşa? Despre tine şi despre Naomi.

- Ea consideră că totul e de domeniul trecutului. De ce n-aş putea face şi eu asta? Nu poți da ceasul înapoi, redându-i ei toți aceşti ani pierduți. Pierduți de noi amândouă. Ea l-a omorât pe Alec Bradley. Eu ar trebui să accept acest fapt. Nu ar trebui să-mi pese atât de mult.

Kelsey se foi din nou, ridicându-se în capul oaselor, strângându-şi genunchii, cuprinzându-i cu brațele într-o mişcare defensivă atât de dureroasă, încât îi sfâşie inima.

- Atunci nu te mai gândi.

- Să nu mă mai gândesc, repetă ea. Este cel mai înțelept lucru. Până una alta, indiferent ce a greşit, indiferent ce lucru rău a făcut, a plătit pentru tot. N-am cunoscut-o atunci sau cel puțin nu-mi mai amintesc de ea. Ce mă determină să mă întorc în urmă şi să analizez totul? Sau să consider de datoria mea să fac asta? Naomi e fericită. Tatăl meu e fericit. Nici unul din ei nu o să-mi mulțumească pentru săpăturile mele. Nu am nici un drept să zgândăresc rănile vechi, doar ca să-mi satisfac propria mea ridicolă nevoie de adevăr, de dreptate. Oare nu sunt întotdeauna la fel? Adevărul şi dreptatea?

- Ar trebui să fie. Unul din cele mai minunate lucruri, la tine, este faptul că vrei să fie aşa. Îşi trecu uşor o mână peste umărul ei, îl simți tensionat şi începu să-l maseze. Ce a stârnit toate astea, Kelsey?

Aceasta respiră adânc, prelung şi începu să-i povestească despre vizita ei la Tipton. El nu o întrerupse, încercând să-şi înfrâneze furia că se dusese singură, fără el.

- Iar acum eşti îngrijorată că tatăl tău ar putea fi implicat, într-un fel, în asta.

- El n-ar fi putut face aşa ceva. Îşi ridică brusc capul. Ochii ei scânteiară în întuneric, provocator şi implorând înțelegere. Nu putea fi el, Gabe. Tu nu îl cunoşti.

- Nu, nu îl cunosc. Enervat pe el însuşi, Gabe se întinse şi-şi luă o havană de pe noptieră. Am sărit peste această mică plăcere.

Kelsey îşi trecu mâna prin păr, obosită. Reuşise şi nu ştia cum să-l rănească.

- Totul s-a petrecut atât de repede, totul între mine şi tine s-a petrecut cu viteză dublă. Iar situația, situația din familia mea, este atât de spinoasă. Nu te-am ținut intenționat departe de el.

- Uită. Aprinse bricheta şi privi în flacără. Uită, repetă el, mai liniştit. Nu asta e problema. Şi nu asta mă frământă pe mine. Ar fi trebuit să merg cu tine, astăzi. Ar fi trebuit să fiu cu tine.

- Poate că am vrut să fiu singură. Poate că am simțit această nevoie. Nu vreau să fiu protejată, Gabe. Toată viața mea am fost protejată, fără măcar să fi ştiut asta. Nu pot trăi mereu în felul acesta.

- Există o diferență între a fi protejat şi a fi susținut. Am nevoie să te bizui pe mine, Kelsey. Exact cum am nevoie să ştiu că eu mă pot bizui pe tine.

După o vreme, Kelsey îl luă de mână.

- Spune-mi, simți nevoia să faci întotdeauna ce trebuie, da?

- Prefer să fie aşa. Îi duse degetele la buze. Ce ai de gând să faci?

- Ce vreau eu este să uit. Să las totul baltă şi să plec. Dar nu pot. Trebuie să ştiu. Iar când o să aflu, o să trebuiască să trăiesc cu indiferent ce am descoperit.

Îşi lipi palmele de ale lui, apoi îşi înlănțuiră degetele.

- Mâine după-amiază mă duc la Rooney. Vrei să vii cu mine?

Alte minciuni, îşi spuse Kelsey. Ah, aceste mici scuze nevinovate!

- O să-ți placă rochia. Naomi îi întinse cartea de vizită de culoarea lavandei. Numele vânzătoarei este pe spate.Ilisa. Fac chiar ei modificările.

- Asta e grozav.

- Dacă nu-ți place, sunt convinsă că o să găseşti tu altceva. Este un magazin nemaipomenit. Ah, uitasem, am vorbit cu furnizorul clubului. Ştiu că vrei să faci o nuntă simplă, dar mâncare trebuie să existe. O să pregătească vreo două meniuri, să îți alegi. Şi... Naomi scoase o altă listă. Ştiu că Gabe are o grădină minunată şi că are un simț înnăscut al florilor, dar tot o să ai nevoie de câteva plante de patio şi aranjamente florale, care să completeze totul. Îndată ce stabileşti culorile, vom putea comanda ce vrei.

- E minunat.

- Ascultă-mă. Am căzut cu capul înainte în capcana asta a mamei miresei. Asta mă agasează.

Kelsey încercă să zâmbească.

- Nu, îți mulțumesc pentru asta, serios. Chiar şi când este vorba de o nuntă restrânsă, neprotocolară, acasă, există zeci de detalii.

- Pe care eşti perfect în stare să le rezolvi şi singură, termină Naomi. Ştiu că tu ai avut deja parte de o nuntă răsunătoare şi că vrei ca aceasta să fie diferită.

- Da, aşa este. Kelsey întoarse în mână cartea de vizită şi o vârî apoi, vinovată, în buzunar.

- Pe aceea a orchestrat-o Candace. Eu n-a trebuit decât să mă prezint. E urât ce spun. I-am fost recunoscătoare. A fost minunată.

- Dar de asta ai vrea să te ocupi singură.

- Haide să spunem că aş vrea doar să nu fiu şi eu un simplu musafir. Dar nu mă supăr dacă deleg pe cineva.

- Niciodată nu m-am gândit că o să am o astfel de şansă. Să mă ocup de nunta fiicei mele. Fă-mă doar atentă când amenințe să-mi depăşesc atribuțiile. În ce priveşte rochia, îți promit că nu o să suflu un cuvințel dacă nu o să-ți placă. Dar o să-ți placă. Iar acum, du-te să nu încep să te conving să mergi cu mine şi nu cu Gabe.

- În schimb, rochia ta o s-o cumpărăm împreună, spuse Kelsey, în timp ce sentimentele de vinovăție se adunau. Poate că în weekend.

- Mi-ar face plăcere. Naomi îşi petrecu un braț uşor pe sub al lui Kelsey, conducând-o spre uşă. Asta o să-mi ofere ocazia să te tracasez cu fotografii. Şi acum du-te, simte-te bine.

Kelsey bombăni ceva şi ieşi exact în clipa în care Gabe trase maşina pe alee.

- Mai întîi de toate o să trebuiască să ne oprim într-un loc, spuse Kelsey scoțând cartea de vizită a bufleului, după ce se aşeză în scaunul de lângă şofer.

Gabe ridică dintr-o sprânceană.

- Facem tîrguieli?

- Îmi liniştesc conştiința.

Ceea ce se dovedi imposibil. Chiar şi când s-a văzut clar că Naomi avusese absolută dreptate în privința rochiei. Sau, poate, tocmai de aceea.

În orice alte împrejurări, rochia ar fi făcut-o să se simtă în al nouălea cer. Rozul-pal al mătăsii, lungimea elegantă, pentru o ținută de după-amiază, liniile simple, scoase în evidență de picăturile de ploaie, din perle de cultură. Era un vis, o rochie parcă făcută special pentru Kelsey, îi spunea Ilsa. Şi nu aveau oare cea mai dulce pălărie care să se asorteze cu ea? continuă aceasta.

Uşor aiurită, doar cu o idee de voal, perfectă pentru o nuntă intimă, în grădină.

Pantofi, desigur, din satin clasic, care putea fi vopsit după gust. Ce flori o să poarte? Încă nu ştia? Trandafirii albi s-ar potrivi minunat, o asigura aceasta. O mireasă trebuia neapărat să poarte alb. Voia să ia rochia şi pălăria acum sau să i se trimită ulterior?

Le luă cu ea, trecând prin momentele tranzacției ca printr-un vis. Era totul atât de ciudat. Şi atât de simplu.

- Nu mi-ai arătat-o şi mie, comentă Gabe, întorcându-se la maşină, împreună cu ea.

- Aduce ghinion, spuse aceasta absentă. Apoi se opri, apăsându-şi cu mâinile obrajii înroşiți, Dumnezeule, chiar mi-am cumpărat, tocmai, o rochie de mireasă, minunat!

- Aşa se pare. O apucă de umeri, întorcând-o cu fața spre el. Ai îndoieli?

- Nu. Nu în legătură cu tine, cu noi. Dar se mişcă totul atât de repede. Asta este. Tocmai mi-am cumpărat o rochie de mireasă şi o pălărie. Da, mi-am cumpărat o pălărie. Le-am spus în ce culoare să-mi vopsească pantofii. Şi nici măcar nu am vorbit cu familia.

- Poți îndrepta chiar azi, greşeala, dacă asta este ceea ce vrei, spuse Gabe, punând cutiile în portbagaj.

- Bine. Kelsey dădu din cap şi puse mâna pe clanța portierei. Gabe îi apucă mâna şi i-o dădu deoparte.

- Atunci haide să încercăm chestia asta, pentru noroc, îi strecură un inel în deget, un singur diamant şlefuit simplu, încadrat de o centură de aur încrustată cu rubine minuscule.

- Culorile mele. Culorile noastre, de acum înainte. Aceasta a fost o cerere în căsătorie, oficială.

Ochii începură să o usture din cauza lacrimilor. Poate că erau doar ei într-o parcare, cu soarele de vară arzând peste ei, dar, pentru ea, momentul era la fel de romantic ca şi o croazieră sub clar de lună.

- Este superb, Gabe. Dar nu aveam nevoie de aşa ceva.

- Dar eu aveam.

În partea cealaltă a parcării, Rich se strecură în maşina lui şi urmări schimbul, îmbrăţişarea. Bău un gât de sticlă. Şi ce cuplu frumos făceau, îşi spuse el cu invidie. Fiul lui şi fiica târfei.

Numai vina lui Gabe era că se afla din nou pe drumuri, că trebuia să-şi ia din nou catrafusele şi să o şteargă. S-a zis cu triumfala lui călătorie spre Las Vegas, acum. Poliția începuse să pună întrebări. Rich aflase asta de la Cunningham, când îl strânsese iar cu uşa, pentru încă două miare.

Lasă-i să întrebe, îşi spuse el, pornind motorul, când Jaguarul prinse viață. El n-o să fie prin zonă, să răspundă. Nu, domnule, Rich Slater o să se urce în maşină şi n-o să se oprească decât în Mexic şi imediat ce va mai regla o mică afacere.

Ieşi din parcare, fără să piardă Jaguarul din ochi.

- O să trebuiască să fim antipatici, îi spuse Kelsey lui Gabe, în timp ce înaintau prin traficul din Alexandria. Rooney a refuzat să răspundă la apelurile mele.

- Deci, vom fi antipatici.

- Tu crezi că-mi pierd timpul.

- Important este ce crezi tu. Vrei să vorbeşti cu el, vorbim cu el.

Kelsey se răsuci în scaun, dorind să poată merge mai repede, să ajungă odată.

- Cred că vreau să ştiu cât a fost tata de implicat în investigația lui Rooney. Dacă tata l-a cunoscut pe Alec Bradley sau doar a auzit de el. Trebuie să ştiu totul foarte clar. Nu cred că asta va schimba ceva din ce s-a petrecut în noaptea aceea, dar eu trebuie să ştiu.

- Îl poți întreba pe tatăl tău.

- O să trebuiască, mai curînd sau mai tîrziu. Dar acum... Se întrerupse. Deodată se îndreptă în maşina ei şi se aplecă în față, în timp ce Gabe intră în garajul de sub clădirea în care se aflau birourile lui Rooney.

- Ce este?

- Maşina aceea, care tocmai a ieşit.

Gabe aruncă o privire în retrovizor, la timp ca să vadă maşina făcând stânga şi înscriindu-se în trafic.

- Lincoln-ul negru?

- Bunica mea. Kelsey îşi frecă brațele pe care le simți brusc, reci. Asta a fost maşina bunicii mele. Şoferul ei era la volan. L-am recunoscut.

- Sunt multe birouri în clădirea asta, Kelsey.

- Şi viața, plină de coincidențe ciudate. Nu!

Kelsey scutură din cap, uitîndu-se drept înainte, în timp ce Gabe strecura maşina într-un spațiu de parcare gol.

- Nu-mi vine să cred. A fost aici ca să discute cu Rooney. Iar eu am de gând să aflu despre ce anume.

În timp ce se îndreptau spre lift, Gabe o apucă de braț. Vibra toată de nervi şi de mânie.

- Dacă intri la el cu sabia la brâu, nu o să reuşeşti decât să-l enervezi.

- Treaba lui. Intră în lift şi apăsă apoi butonul pentru etajul lui Rooney.

Nu cu sabia la brâu, ci cu întreaga artilerie, îşi spuse Gabe, văzând-o cum interpelă recepționista din biroul ei pluşat.

Zâmbetul profesional al femeii străluci larg.

- Aveți întâlnire?

- Nu.

- Îmi pare rău, doamnă Byden, domnule Slater...

- Să nu vă pară rău, o întrerupse Kelsey şi se aplecă peste birou într-un fel care reduse considerabil zâmbetul profesional. Spuneți-i doar că sunt aici. Şi că nu plecăm până când nu stăm de vorbă cu dumnealui. Ah, şi puteți menționa că tocmai am văzut-o plecând pe bunica mea. Milicent Byden.

Acest detaliu rezolvă totul. Peste zece minute, erau conduşi în biroul lui Rooney. De data aceasta, el nu se mai sculă de la birou, ci îi salută doar pe amândoi, cu o singură înclinare scurtă a capului.

- M-ați prins pe picior greşit. Mă tem că nu pot sta cu dumneavoastră mai mult de cinci minute.

- Am fi putut găsi împreună un moment mai potrivit, domnule Rooney, dacă ați fi răspuns apelurilor mele telefonice.

- Doamnă Byden. Încercând să pară calm, Rooney îşi împreună mâinile pe birou. Reuşi să arate ca un om care imploră. Am încercat să evit un timp pierdut inutil şi necazuri, pentru amândoi. Nu vă pot ajuta cu nimic.

- De ce vă aflați acolo, în noaptea aceea, domnule Rooney? Ştiți, asta este o întrebare la care revin mereu. Poate pentru faptul că totul s-a petrecut cu atâta vreme în urmă, iar eu privesc dintr-o cu totul altă perspectivă decât cei prinşi atunci, de fierbințeala momentului. De ce în seara aceea? În seara aceea şi nu în orice altă seară?

- Mă aflam într-o urmărire de rutină. Este la fel de valabil să o întrebați pe mama dumneavoastră de ce a ales acea noapte şi nu alta, ca să-l împuşte pe Alec Bradley?

- Cunosc răspunsul la această întrebare, îi spuse Kelsey, calm. Mă întreb însă dacă îl cunoaşteți şi dumneavoastră. Cât de mult ați văzut cu adevărat?

- Asta puteți afla din dosar. Se ridică, dându-le astfel de înțeles că trebuiau să plece. Eu nu vă pot ajuta cu nimic, mai adăugă el.

- Până unde v-a spus tatăl meu să mergeți? A fost el de acord cu hotărîrea de a vă strecura pe proprietatea mamei mele şi de a o spiona de la ferestrele ei?

- Eu sunt plătit ca să-mi aleg singur metodele.

- Cred că ați ajuns să-i cunoaşteți foarte bine pe mama şi pe Alec Bradley, în acele câteva săptămâni în care i-ați urmărit. L-ați urmărit oare vreodată numai pe el? Să fi văzut cu cine se întâlnea, cu cine vorbea, cine îi dădea bani?

Abia mai putea înghiți, dar îşi dădu seama că oricum, nu mai avea de ce. Gura îi era complet uscată

- Am fost angajat ca să fac investigații asupra mamei dumneavoastră.

- Dar şi el făcea parte din investigație. Cât de bine îl cunoştea tatăl meu?

Rooney îşi încleşta maxilarul.

- După câte ştiu eu, nu se cunoşteau.

Încercând să pară calmă, Kelsey abia dacă ridică dintr-o sprânceană.

- Nu-l interesa bărbatul cu care, aparent, soția lui avea o legătură?

- Fosta lui soție şi răspunsul este nu, câtă vreme pe Philip Byden nu-l interesa decât un singur lucru. Copilul lui.

- Dar când îi raportați...

- Le raportam avocaților săi. Iar dacă el citea sau nu copiile pe care i le trimiteau aceştia, asta nu mai ştiu. El nu voia să fie implicat. Ideea de a angaja un detectiv, spuse Rooney zâmbind în colțul gurii, i se părea lipsită de demnitate.

- Dar v-a angajat, totuşi?

- Poate că se gândea că scopul scuză mijloacele. Iar acum am o altă întâlnire. Vă rog să mă scuzați.

- Ce a căutat bunica mea la dumneavoastră, astăzi?

- Este confidențial.

Este clienta dumneavoastră?

- Nu vă pot spune nimic, răspunse acesta, răspicat. Dar ochii lui alunecară spre Gabe, apoi aiurea.

Rămas singur, Rooney se aşeză la biroul lui, calmându-şi respirația. Scoase din buzunar un calmant, care însă nu-i linişti cine ştie ce arsurile din stomac.

Cum s-a putut întoarce totul astfel, după atâta vreme?

După toți aceşti ani. Lucrase întotdeauna curat. Vreme de douăzeci şi trei de ani, lucrase cât se poate de curat. Cum era posibil ca o singură noapte, atât de îndepărtată, să se repeadă înapoi la el, ca un tigru?

Tresări când auzi interfonul şi înjură singur. N-o să-i fie mai bine dacă o să se lase depăşit de nervi. Răspunse.

- Domnule Rooney. Este un domn care doreşte să vorbească cu dumneavoastră. Nu are întâlnire, dar pretinde că este un vechi prieten. Mi-a zis să vă spun că este bătrânul Rich.

- Nu cunosc nici un... Dar gura i se uscă din nou, iar palmele îi transpirară. într-o clipă de panică, Rooney privi de jur împrejurul biroului său, pentru o portiță de salvare. Nu exista nici una, constată el. Era la fel de definitiv prins, ca şi peştele sabie, cu ochi de sticlă, de pe perete.

- Spune-i să intre şi nu mă da la telefon, te rog.

- Da, domnule.

Rich era numai zâmbet, când intră în birou.

- De mult nu ne-am mai văzut.

- Ce vrei?

Rich se aşează şi-şi puse picioarele pe birou.

- Te-ai cam îngrăşat, Charlie. Dar îți stă bine. Arătai ca o mică sperietoare, pe vremuri. De ce nu-ți tratezi vechiul prieten cu ceva de băut?

- Ce vrei? repetă Rooney.

- Păi eu zic că ai putea începe tu prin a-mi spune ce căutau băiatul meu şi drăguța lui doamnă la tine. O să începem de aici, spuse Rich, scoțându-şi o țigară.

- N-aş putea spune că mă simt mai bine, spuse Kelsey, urcându-se înapoi în maşină. Oare trebuie să fiu fericită că tatăl meu l-a angajat pe acest om, dar a rămas la distanță ca să nu-şi păteze demnitatea? Sau trebuie să mă simt uşurată că nu a avut nici o legătură cu Rooney sau cu Alec Bradley?

- Poate că ar trebui să te întrebi puțin de ce era Rooney atât de nervos.

- Nervos? Părea rece, departe şi enervat, dar nu nervos.

- Îți ținea mâinile împreunate ca să nu-i tremure, spuse Gabe, dând cu spatele ca să iasă din parcare. În birou mergea aerul condiționat, dar el transpira. Fălcile îi erau atât de încordate, încât avea un spasm la colțul gurii, încerca doar să pareze. Dar l-au trădat detaliile, continuă acesta. Şi ochii. Avea ochii unui jucător care are o carte mizerabilă, dar continuă să pluseze.

Curioasă şi fascinată, Kelsey se uită atentă la el.

- Toate astea le-ai învățat la joc?

- Este un dar. Ceva trebuie să-l fi speriat.

- Nu ne rămâne deci decât să aflăm ce anume. Kelsey oftă. Am nevoie de o cabină telefonică, Gabe. Cred că a sosit timpul să-mi convoc familia.

Milicent acceptă sherry-ul pe care i-l turnă fiul ei şi, simțindu-se plină de mărinimie, îl bătu uşor pe mână.

- În sfârşit, i-a venit mintea la loc. Liniştește-te, Philip. Chiar vreau să uit aceste câteva luni. În fond, este o Bydeni. Sângele îşi spune cuvântul. Milicent se lăsă pe spate, oftă şi sorbi din pahar.

- Sper că vine şi cu Channing, spuse Candace. Nu văd motivul pentru care ar mal rămâne el acolo, din moment ce Kelsey se întoarce acasă.

- Channing face ce crede el că este bine. Philip puse o mână blândă pe umărul lui Candace. O parte din ea ar fi vrut să o scuture, dar alta, partea mai profundă, nu putea suporta ideea altor cuvinte dure, între ei.

- Vreau să fie fericit, Philip. Ştii asta.

- Bineînțeles că asta vrei.

- Se întoarce el, îi asigură Milicent. Nu e vorba decât de un gest de sfidare tinerească, atâta tot. Şi de sentimentalism. Veterinar? Dumnezeule, nu. O să-i treacă. A existat o vreme, dacă-ți poți imagina asta, când Philip era doar un copil, mai ții minte, dragul meu? Când voia să se facă jucător de baseball. Auzi!

- Mi-aduc aminte, spuse Philip în şoaptă.

Avea şaisprezece ani, era însetat de viață şi în ciuda aspectului lui de tocilar, avea un braț ca o rachetă. Bineînțeles că visul fusese avortat în faza lui embrionară. Un Byden nu face sport profesionist. Un Byden era un profesionist.

- Channing o să asculte vocea raţiunii, aşa cum a făcut şi Philip. Greşeala ta, draga mea Candace, a fost că nu ai ştiut să fii autoritară.

- Channing a împlinit deja douăzeci şi unu de ani, spuse Candace, rece.

- Mama este întotdeauna mamă. Zâmbetul lui Milicent se aşează confortabil, când se auzi soneria. Asta trebuie să fie, în sfârşit, fiica risipitoare care se întoarce acasă. Philip, să o lăsăm mai întâi să-şi ceară scuze. O să se simtă apoi mai bine. Şi abia după aceea o să tăiem viţelul cel mai gras.

Dar Kelsey nu părea deloc spăşită, când intră în salon, cu Gabe alături. Îi zâmbi într-adevăr tatălui ei şi se apropie de el să-l sărute. Sperând să facă pace, o sărută pe Candace, înainte de a se întoarce spre bunica ei.

- Îţi mulţumesc că m-ai primit. Se aplecă şi o sărută pe Milicent pe obrazul uşor pudrat.

- Bunico, tată, Candace, el este Gabriel Slater. Gabe, Milicent, Candace şi Philip Byden.

- Încântat de cunoştinţă, spuse Philip întinzând mâna.

- Nu vreau să fiu necioplită... ochii lui Milicent erau reci când se opriră asupra lui Gabe, dar am avut impresia că urma să se discute chestiuni de familie.

- Da, întocmai. Vechi şi noi. Presupun că ar trebui să încep cu cele noi. Gabe şi cu mine urmează să ne căsătorim.

După o clipă de tăcere uluită, primul îşi reveni Philip.

- Ei bine... ce surpriză! O surpriză plăcută.

- O bombă, rectifică Candace. Exact pe măsura ta, Kelsey. Dar se îmblânzi la ideea florilor de lămâiţă. Presupun că sherry-ul nu mai este potrivit pentru aşa ceva. O să trebuiască să bem şampanie.

- Fără mine, spuse Milicent, cu faţa cadaverică, sub rujul ei. Nu accept un comportament atât de insultător în casa mea.

- Mamă... începu Philip, timid.

- Casa mea, spuse ea din nou, dând un pumn în braţul fotoliului. Să fie asta o palmă dată mie? o întrebă ea pe Kelsey, o insultă subtilă? Vii cu acest om în casa mea, ameninţând să-l aduci în familia aceasta?

Deşi o cunoştea atât de bine pe Milicent, Kelsey fu şocată de această reacţie.

- Nu este o palmă, o insultă, sau o ameninţare. Este un fapt. Peste câteva săptămâni ne căsătorim, la casa lui Gabe, din Virginia. M-aş bucura foarte mult să veniţi cu toţii acolo.

- Bineînţeles că o să venim, interveni Candace, dornică să mai atenueze din asperităţi. Suntem doar cu toţii puţin tulburaţi de bruschetea cu care am primit vestea, dar pentru nimic în lume nu o să ratăm momentul. Sper că o să-mi permiţi să te ajut la câte ceva.

- Ajunge! Milicent trânti paharul cu o forţă care frânse piciorul fragil. Mai mult ca sigur, continuă ea, nu o să fie nici o nuntă. S-ar zice, Kelsey, că te-ai lăsat furată de un chip atrăgător. Este un comportament prostesc, dar nu irevocabil. Nu s-au făcut nici un fel de anunţuri publice, deci nu o să fie nimic de dres. Dumneavoastră... arătă spre Gabe, puteţi să vă salvaţi din situaţia jenantă în care vă aflaţi, plecând chiar acum.

- Eu nu cred asta, spuse el, calm. Vă rog, faceţi în continuare astfel încât să mă simt jenat.

- Vom pleca împreună. Tremurînd de furie, Kelsey îl luă de mână. A fost o greşeală. Orice altceva aş mai avea să-i spun bunicii mele, o voi face cu altă ocazie. Nu ar fi trebuit să te aduc aici şi să te supun acestui tratament.

- Încetează. Gabe duse la buze mâinile lor împreunate şi i-o sărută pe a ei chiar deasupra inelului. Permite-i să termine ce are de spus.

- Permiteţi-mi să vă cer scuze, spuse Philip, interpunându-se între fotoliul mamei sale şi fiica lui. Desigur, totul a venit ca o surpriză. Ar fi mai bine dacă am discuta despre asta mai târziu.

- Nu, nu mai proteja fata. Milicent se sculă şi se duse spre un strălucitor birou Chippendale. Ai protejat-o destul. E timpul să înveţe să privească lucrurile în faţă.

- Asta am şi făcut, spuse Kelsey, în şoaptă, de la o vreme încoace...

- Atunci ascultă aici. Luă un dosar de pe birou. Am strâns destul de multe informaţii despre dumneata, domnule Slater. Destul de multe. Jucător de profesie, expuşcăriaş. Fiul unui beţivan itinerant, fără mijloace vizibile de întreţinere şi al unei femei de serviciu. Un fugar care a trăit pe străzi şi a făcut puşcărie pentru jocuri ilegale.

Ţinu dosarul strâns în mâinile ei, în timp ce-l studia pe Gabe cu ochi reci, acuzatori.

- Poate că în timp, ai reuşit să-ţi dezvolţi gustul pentru lucruri mai fine, şi ai adunat câteva asemenea piese, dar asta nu înseamnă că ai devenit alt om.

- Nu, nu înseamnă, recunoscu Gabe. Simplul fapt de a te fi născut cu asemenea lucruri, nu înseamnă într-adevăr că ai devenit alt om.

- Eu voi face tot ce-mi stă în putinţă să protejez numele Byden. Iar tu, în ciuda acestui ataşament brusc pe care îl manifeşti pentru femeia aceea, eşti o Byden.

- Femeia aceea este mama mea. Şi ei i-ai făcut un dosar? o întrebă Kelsey. Ai căutat să~i descoperi şi ei cine ştie ce secrete urâte, ca să i le arunci în obrazul tatălui meu, spre a-l împiedica să se însoare cu ea?

- A fost, spre regretul meu, una din puţinele dăţi din viaţa lui când nu m-a ascultat.

Scena fusese întru totul asemănătoare cu aceasta, îşi aminti Milicent. Philip strigase efectiv la ea şi-i dăduse ultimatumul de a o accepta pe această femeie sau de a-şi pierde fiul.

- Nu, nu m-a ascultat, repetă ea. Iar rezultatele au fost dezastruoase.

- Eu sunt unul din aceste rezultate, îi aruncă Kelsey înapoi. Asta făceai azi după-amiază în biroul lui Rooney?

Milicent se folosi de un braţ ca să se sprijine de birou.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Te-am văzut. L-ai angajat, da? Ca să-l spioneze pe Gabe, să scormonească în trecutul lui.

- A fost un rău necesar. Trebuia să completez informaţii care să te dea din nou pe brazdă, se apără Milicent.

- Ei bine, ţi-ai irosit banii degeaba. Toate astea nu înseamnă nimic pentru mine. Ştiu deja totul.

- Înseamnă atunci că ai mai mult din mama ta decât am vrut să cred. Îţi meriţi soarta.

- Ai dreptate. Kelsey se întoarse spre tatăl ei. Tată, tu ai încetat de la sine să o mai iubeşti? Sau te-ai lăsat îndepărtat, în felul acesta?

- Kelsey, spuse Philip, cu glasul răguşit, pentru că deodată nu mai era sigur pe răspuns, ce s-a întâmplat atund, s-a întâmplat. Îmi cer scuze din tot sufletul pentru asta. Încremenit din cauza şocului şi a jenei, se uită la Gabe.

- Faţă de amândoi.

- Scuze? scuipă Milicent. Eu ţi-am arătat ce fel de om este, de ce fel de om se foloseşte ea ca să umilească familia, iar tu îţi ceri scuze?

- Da. Philip se uită la mama lui, cu o atât de adâncă durere în ochi. Îmi cer scuze pentru tine, pentru faptul că ai folosit numele familiei ca pe un gârbaci. Un nume care a însemnat întotdeauna mai mult pentru tine, decât ceva atât de simplu, ca fericirea.

Palidă precum moartea, Milicent se apucă de marginea biroului.

- Nu-i permit fiului meu să-mi vorbească astfel, în casa mea. Ochii ei scînteiară din nou asupra lui Kelsey.

- Ea se află la rădăcina tuturor acestor lucruri. Naomi este rădăcina acestor lucruri.

Kelsey încuviinţă din cap, încet.

- Poate că aşa este. Îmi pare rău. Nu o să mă mai întorc aici. Să mergem Gabe.

- Kelsey. Îmbujorată toată, Candace se repezi în urma lor, prinzându-i la uşă.

- Te rog, nu-l învinovăţi pe tatăl tău.

- Încerc.

- El n-ar fi permis niciodată să se întâmple aşa ceva dacă ar fi aflat... dar sigur că ştii şi tu ce fel de om este el.

Kelsey privi în ochii îngrijoraţi ai lui Candace.

- Da, ştiu. Întotdeauna m-am gândit cât de bine vă potriviţi voi doi, tu şi cu tata. Cum vă întreţineţi unul pe celălalt, cum umpleţi golurile. Aplecându-se, Kelsey o sărută pe Candace uşor, pe obraz. Dar nu mi-am dat seama până acum, cât de mult îl iubeşti. Ar fi trebuit. Spune-i că o să-l sun mai târziu, da?

- Da. Da, o să-i spun. Şi încă ceva, Kelsey. Zâmbetul ei era el puţin strâmb, dar se afla acolo. Vă doresc numai fericire, la amândoi.

Capitolul 27

- Ce familie mai ai şi tu, draga mea.

- În regulă, Gabe.

Imediat ce Gabe parcă pe aleea de la Three Willows, Kelsey se dădu jos din maşină şi închise portiera cu deliberată grijă.

- Nu-i momentul cel mai potrivit să faci pe isteţul.

- Nu, am vorbit serios. Jumătate din drum ai bombănit şi cealaltă jumătate ai fiert în tine. Ar trebui să te potoleşti.

Dar ea nu terminase.

- Dar nu a fost vorba numai de mine. De fapt, nu a fost deloc vorba de mine. De tine a fost vorba.

- Prostii. Gabe îşi petrecu un braţ pe după umerii ei. Din dosarul ei lipseau lucruri mult mai grave despre mine. Nu a pomenit nimic despre tipa de la Reno sau de afacerea din El Paso.

- Nu asta e problema, spuse Kelsey şi începeni imediat. Ce tipă? întrebă ea.

- Deci am reuşit să-ţi stârnesc interesul. O strânse, aproape frăţeşte. Oricum, mi-a plăcut tatăl tău şi mi-a plăcut şi mama ta vitregă. Asta înseamnă doi din trei.

Uimită, Kelsey nu putea decât să se holbeze la el.

- Nici măcar furios nu eşti. Nici măcar furios nu eşti pentru ce ţi-a făcut ea. Gabe, a angajat un detectiv, ca să scormonească în viaţa ta, să-ţi facă un dosar, ca şi cum ai fi fost un fel de criminal.

- Şi ce a obţinut, Kelsey? Tu ştiai deja tot ce era mai rău despre mine şi mi-ai luat, oricum, apărarea. E ca şi cum aş fi avut cele mai bune cărţi din viaţa mea.

- Dar asta nu-i acordă nici o scuză.

- Dar face inutil tot ce a întreprins ea. Ascultă, poate că o înţeleg într-un fel, pentru că eu nu am avut niciodată o familie al cărei nume să îl apăr.

- Acum începi să-i iei apărarea? îl întrebă ea, oprindu-se din nou.

- Nu. Dar îmi închipui că a făcut mişcarea greşită. Şi s-a terminat totul, prin a o fi costat pe ea mai mult decât pe mine.

- Poate că îmi mai trebuie ceva timp, izbucni ea, să devin mai largă în vederi. Dă-mi te rog rochia din maşină, da? Măcar o persoană o să reuşim şi noi să fericim astăzi, când o să i-o arăt lui Naomi.

- Ce-ar fi să vă scot pe amândouă să cinăm în oraş? Gabe îşi frecă degetul mare de inelul de pe degetul ei. Îi plăcea să-l vadă acolo. Să sărbătorim, mai spuse el.

- Chiar aşa. Mă duc să-i spun.

Alergă spre casă, scuturându-se dintr-odată, ca pentru a înlătura toate relele din cursul zilei. Era deja la jumătatea scărilor, când o strigă Naomi.

- Ah, aici erai. Cu o mână alunecându-i pe balustradă, Kelsey coborî din nou. Ai avut perfectă dreptate în ce priveşte rochia, spuse ea. Gabe o scoate acum din maşină, după care o să ne ducă în oraş, să luăm masa împreună. Crezi că o să-l putem smulge pe Moses din grajd?

Naomi stătea în hol, cu mâinile împreunate.

- Trebuie să discutăm. Poate că ar fi mai bine să ne aşezăm.

- Ce s-a întâmplat? Ah, Dumnezeule, nu cumva e vreunul din cai?

- Caii n-au păţit nimic, Kelsey. Te rog, vino să ne aşezăm puţin.

Străina se întorsese. Femeia rece, controlată, care o invitase prima oară la ceai. Uluită, Kelsey trecu dincolo, în urma ei.

- Eşti supărată pe mine, pentru ceva.

- Nu, nu cred că supărată este cuvântul potrivit. Se uită la Gabe, care tocmai intra. Cred că ar fi mai bine dacă am discuta chestiunea aceasta numai noi două.

- Nu, nu există nimic ce nu mi-ai putea spune, în prezenţa lui Gabe.

- Bine, atunci. Naomi se duse la fereastră, rămânând cu faţa spre ea. Avea nevoie acum de toată puterea ei de stăpânire, de tot autocontrolul pe care trebuise să le înveţe în închisoare, pentru a putea supravieţui.

- Ai primit un telefon, cât ai lipsit. A preluat Gertie mesajul. L-a lăsat pe masă, în camera ta. Acum câteva minute am fost acolo cu o listă de invitaţi pe care tocmai o întocmisem.

Se întoarse, dar faţa ei nu trăda absolut nimic.

- Îmi cer scuze că am citit mesajul. Nu am făcut-o cu intenție. Se afla pur, şi simplu acolo şi mi-au căzut ochii pe el.

- De ce nu-mi spui odată cine a sunat?

- Charles Rooney. Pe mesaj scria urgent. Vrea să-l suni cât de repede poți.

- Atunci ar fi mai bine să merg să văd ce vrea.

- Te rog, spuse Naomi, întinzând mâna. După mai bine de douăzeci de ani, nu pot crede că este chiar atât de urgent. Ai fost la el.

- Da, de două ori.

- În ce scop, Kelsey? Oare nu ți-am răspuns eu la toate întrebările?

- Ba da, mi-ai răspuns. Tocmai acesta este unul din motivele pentru care m-am dus la el. Tocmai pentru că mi-ai răspuns la toate întrebările.

- Şi tu? Se întoarse spre Gabe, cu un fulger de mânie. Ai încurajat-o să facă asta?

- Nu a fost o chestiune de încurajare. Dar am înțeles-o.

- Cum poți tu înțelege? întrebă ea, amar. Cum poate oricare dintre voi înțelege? Cum vă puteți voi imagina ce-am simțit eu, când i-am văzut numele pe masă? Mi-am petrecut mai bine de zece ani din viața mea, încercând să uit. De câte ori nu am retrăit, totul. Un tribut, îmi spuneam speram... ca să-mi recapăt fiica. Oare nu este îndeajuns?

- Nu ca să te rănesc pe tine, am fost la el. Îmi pare rău. Am fost la el pentru că am vrut să te ajut, pentru că am sperat că voi găsi ceva care va schimba lucrurile.

- Nimic nu mai poate fi schimbat.

- Poate că el a văzut ceva, în noaptea aceea, ceva ce nu a spus poliției. Poate că a ascuns ceva.

Încremenită, Naomi se prăbuşi pe canapea.

- Ai crezut, ai crezut cu adevărat, că poți găsi ceva ca să-mi reabiliteze numele? Despre asta este vorba, Kelsey? O clătire târzie a rufelor murdare ale familiei? Râzând slab, Naomi se frecă la ochi. Dumnezeule! Ce diferență ar mai fi acum? Nu-mi poți da înapoi nici măcar o secundă din timpul pierdut. Nu poți lua înapoi nici o şuşoteală, nici un surâs zeflemitor, nici o privire piezişă. Ce-a fost a fost, spuse ea, lăsându-şi mâinile să-i cadă, moi. Totul este la fel de mort şi de îngropat ca şi Alec Bradley.

- Nu pentru mine. Am făcut ce-am crezut eu de cuviință. Iar dacă m-a sunat Rooney, înseamnă că are un motiv. Astăzi nu a vrut să stea de vorbă cu mine. Era nervos, poate chiar înspăimântat.

- Las-o baltă.

- Nu pot face asta. Se apropie de Naomi şi-i apucă strâns, mâinile înghețate. Povestea este mult mai complicată, continuă ea. Ce s-a întâmplat cu Pride şi cu Reno. Totul seamănă atât de mult cu ce s-a întâmplat cu atâția ani în urmă. Calul tău, Benny Morales. Este asemenea unui ecou cumplit, căruia i-a trebuit atâta vreme să se facă auzit. Şi încă nu s-a terminat. Chiar şi poliția se întreabă dacă nu cumva există o conexiune.

- Poliția? Dacă mai rămăsese ceva culoare în obrajii lui Naomi, dispăru acum. Ai vorbit cu poliția?

Kelsey dădu drumul mâinilor mamei ei şi se îndepărtă.

- Am fost la căpitanul Tipton.

- Tipton. Ah, Doamne, spuse ea, scuturându-se.

- El te-a crezut. Mi-a spus că te-a crezut.

- Prostii! Tu n-ai fost acolo, izbucni ea, tremurând, n-ai fost în încăperea aceea oribilă, cu întrebările prăvălindu-se peste tine, iară şi iară şi iară. Nimeni nu m-a crezut, cu atât mai puțin Tipton. Dacă m-a crezut, de ce am înfundat puşcăria?

- Nu a putut dovedi. Fotografiile...

- Să revenim la Rooney, o întrerupse Naomi. Chiar crezi că poți întoarce totul? Că poți descoperi o cheie atâta vreme scăpată din vedere, care să dovedească faptul că eu îmi apăram onoarea? Durerea îi pulsa în inimă, în glas. Ei bine, nu poți. Şi chiar dacă tu una vrei să mă ajuți, nu o să reuşeşti. Pentru că eu nu aş supraviețui, dacă ar trebui să iau totul de la început. Pur şi simplu nu aş putea.

Ieşi din cameră şi o luă repede pe scări în sus. Peste câteva clipe, auziră trântindu-se o uşă.

- Ce încurcătura naibii! Ce încurcătura naibii am reuşit să fac, spuse Kelsey, prăbuşindu-se într-un fotoliu şi închizând ochii.

- Nu, nu tu ai făcut-o. Tu doar ai agitat lucrurile. Poate că trebuiau agitate.

- Obținusem atât de multe. Ea şi cu mine obținusema atât de multe. Şi acum am distrus totul.

- Tu chiar crezi asta?

- Nu ştiu. Îşi ridică mâinile şi le dădu drumul să cadă. Am început totul, spunându-mi că pun întrebări pentru mine, pentru că aveam dreptul să ştiu. Undeva pe traseu am întors-o, convingându-mă că o făceam pentru ea. Dar eu cred că prima oară, am avut dreptate. Voiam să lămuresc lucrurile. Să fie totul clar. Dacă o cred eu, înseamnă că toată lumea trebuie să o creadă.

- Asta nu face din tine un om cu intenții necurate, Kelsey. Spune-mi ce vrei să faci în continuare, o întrebă el, apropiindu-se de ea şi punându-şi o mână pe brațul fotoliului ei.

Kelsey inspiră adânc, apoi dădu aerul afară.

- Acum mă duc să-l sun pe Charles Rooney. Trebuie să termin cu asta.

Se întâlniră cu el într-un bar. Nu unul jegos, prăpădit, care să fi adăugat atmosferă unei întâlniri clandestine, ci unul elegant, încărcat cu plante, pentru lumea bună, din lumea afacerilor. În ciuda atmosferei intime, Rooney recursese la toată abilitatea lui la toate trucurile, ca să se asigure că nu era urmărit.

Când îi văzu intrând, îşi termina tocmai primul lui gin cu tonic. Era deja făcut şi ştia asta. Îşi petrecuse orele de la plecarea lui Rich Slater, făcându-şi planuri cum să dispară. Avea totul clar în minte, avea contactele şi acum avea şi motivul.

- Domnule Rooney.

- Stați jos. Vă pot recomanda vinul casei.

- Perfect, spuse Kelsey, făcându-i semn chelneriței care aştepta să ia comanda.

- Cafea, spuse Gabe. Fără zahăr. Spuneați că e urgent, îi aminti el lui Rooney.

- Aşa am spus. Ciocăni în pahar, în semn că mai vrea unul. Încă unul, ca să-i ajungă pe drum, îşi spuse el. Plănuise ca a doua zi de dimineață să soarbă o Mimosa la Rio. Poate că am fost puțin cam alarmist, când am sunat. Dar am avut o zi plină cu vizitatori neașteptați. Iar ultimul a fost neplăcut. Sunt detectiv particular de mai bine de douăzeci şi cinci de ani. E ceva vreme, nu glumă. Am avut în tot acest timp multe cazuri interesante. Dar nici măcar o singură dată nu am fost nevoit să trag. Îmi place munca mea, întotdeauna mi-a plăcut. Este un lucru greu să-ți asiguri o clientelă bună. O anumită categorie de oameni, lumea aceasta bună, nu se oboseşte în general, să aibă relații directe cu cei ca noi. Ei ne angajează cu aceeaşi groază şi dezgust cu care angajează pe cineva să le extermine gândacii. Ei vor rezultatele, desigur, dar rareori vor să discute despre execuție. Există şi unii care preferă o abordare mai îndeaproape urmărită.

Se opri, câtă vreme le fură servite băuturile.

- Este fascinant, Rooney, spuse Gabe, dar nu cine ştie ce urgent.

- Milicent Byden, spuse el şi urmări încordarea lui Kelsey, este o femeie obişnuită să-şi dirijeze servitorii, să dea ordine şi să se asigure că acestea sunt îndeplinite potrivit instrucțiunilor ei.

- Ştim că te-a angajat ca să-l investighezi pe Gabe. Kelsey îşi spălă cu vin gustul rău din gură. Sper că ați luat un avans gras, domnule Rooney. Credeți-mă, este departe de a fi mulțumită cu rezultatele.

- I le-ați aruncat drept în față, nu? Îl amuză asta şi chicoti în pahar. Poate că într-adevăr există o justiție pe lumea asta, continuă el. Prima oară când m-a angajat, a fost mulțumită de rezultate. Mai mult decât mulțumită.

- Prima oară?

- Bunica dumneavoastră a fost cea care m-a angajat pentru procesul privind obținerea tutelei.

- Informațiile mele sunt că ați fost angajat de către avocații tatălui meu.

- De către avocații ei, doamnă Byden. Ar trebui să vă amitiți că erau şi avocații ei. Şi acesta a fost modul în care a vrut să se desfăşoare lucrurile. Fusesem angajat de o cunoştință a lor. Într-o problemă de divorț. Probabil că a apreciat că făcusem o treabă bună, discretă. Şi corespundeam. Ambițios, încă suficient de tânăr ca să fiu impresionat de cine era ea, de cine fusese soțul ei, şi de valoarea ceculuí.

- Nu cred că este atât de importat de unde primeați banii, comentă Kelsey.

- Ah, ba da. Niciodată, măcar, nu m-am întâlnit cu tatăl dumitale. L-am văzut la proces, dar niciodată nu am stat de vorbă între patru ochi. Aşa a vrut bunica dumitale. Ea a vrut ca mama dumitale

să fie înlăturată, total înlăturată, din viața lui şi din viața dumitale. Şi ca să obțină asta, a pus la cale un plan foarte simplu. Treaba mea era să o urmăresc pe Naomi, să fac poze, să scriu rapoarte. Asta este tot ce mi-a cerut mie Milicent Byden. Dar eu sunt un bun detectiv, doamnă Byden. Eram bun chiar şi pe vremea aceea, aşa că am aflat mai multe.

- Mai multe? Kelsey simțea deschizându-se puțin mai mult crăpătura uşii şi se temea, se temea foarte mult, de ceea ce o să găsească dincolo.

- Nu este prea greu să dai peste câte cineva, când faci asemenea investigații. Una din sursele mele ştia multe despre Bradley. Ştia că juca pe sume mari şi că era îndatorat la cine nu trebuia. Bradley nu era bun să păstreze un secret şi-i plăcea să vorbească. Aşa că a vorbit despre marea afacere pe care o punea la cale. Tot ce avea de făcut era să-şi piardă timpul cu o femeie frumoasă şi era un om făcut. Bradley şi sursa mea se potriveau mănuşă. Nu frecventau aceleaşi cercuri, dar erau croiți din acelaşi material. Bradley vorbea prea mult, iar sursa mea îl descosea şi mai mult, după care îmi vindea mie informațiile, contra cost, evident.

- Ocoleşti cam mult ca să ajungi unde trebuie, Rooney, spuse Gabe.

- Atunci să fiu mai simplu. Rooney îşi slăbi puțin cravata. Procesul pentru tutelă evolua în favoarea lui Naomi. Tribunalelor nu prea le place să despartă copiii de mamele lor. I-or fi plăcut ei bărbații, i-or fi plăcut ei distracțiile, dar când era copilul de față, se comporta ireproşabil. Avea bani şi mijloace şi erau numeroşi cei care erau dispuşi să depună mărturie despre faptul că era o mamă bună, o mamă devotată. Deci, familia Byden avea nevoie de ceva care să încline balanța în favoarea lor. Milicent a găsit acest ceva in Alec Bradley.

- Bunica... Kelsey stătu puțin, ca să-şi recapete siguranța vocii. Bunica mea îl cunoştea pe Alec Bradley?

- Da, îl cunoştea pe el, îi cunoştea părinții. Îi cunoştea caracterul. L-a angajat deci pe Bradley ca să o seducă pe mama ta. Ca să o ademenească într-o situație compromițătoare, genul de situație care să o facă să pară orice, numai morală şi maternă, nu.

- Vreți să spuneți că bunica mea l-a plătit pe Alec Bradley. L-a plătit ca să... dar de ce să vă cred?

- Dumneata poți crede ce vrei. Lui Rooney oricum nu-i păsa. El nu făcea, în fond, decât să-şi facă ordine în birou, ca să zică aşa, înainte de plecare. Ai venit după răspunsuri, doamnă Byden. Nu mă acuza pe mine, dacă acestea nu-ți sunt pe plac. I-a dat un avans de douăzeci de mii de dolari.

Kelsey scoase un mic sunet, auzind cifra care se potrivea perfect cu ce ştia ea.

- Necazul era că Naomi nu intrase în joc. Nu în felul în care doreau Bradley şi bunica dumitale. Îl ținea în lesă. Dar după cum evolua procesul de custodie, bunica dumitale avea nevoie de acțiune. Şi atunci a mai găsit un ingredient pe care să-l introducă în mixtură. Au apărut nişte necazuri la curse. Un cal mort, un jocheu mort. Publicitatea făcută în jurul acestor evenimente s-a întors, ca un bumerang, tot în favoarea familiei Chadwick. Gabe făcu un semn cu mâna.

- Vrei să spui că a existat o legătură între toate acestea?

- Între toate a existat o legătură. Bradley avea nevoie de bani lichizi, dar Milicent nu-şi mai desfăcea punga până când nu apăreau rezultatele. Aşadar, Bradley şi prietenul său de la curse au pus la cale o mică înțelegere. După moartea calului, Bradley a pus mâna pe ceva mărunțiş, dar nu a mai primit gratificația pe care conta, când simpatia opiniei publice s-a îndreptat spre Naomi. Iar Milicent i-a stabilit un termen final.

Rooney studie ce mai rămăsese din băutură şi se gândea dacă să-şi mai permită încă una. Cum însă avea mai puțin de două ore până la avion, hotărî să rămână cu mintea limpede.

- Mi-a spus să-mi pregătesc aparatul şi cât mai multe filme. Să stau pe lângă casă. M-am dus mai întâi la club şi l-am văzut pe Bradley montând scena de gelozie.

- „Montînd", repetă Kelsey.

- Este mai uşor să înțelegi când priveşti dinafară. Mai ales că aveam şi informațiile din partea sursei mele. Bradley urma să acționeze în seara aceea. El voia să o aducă pe Naomi într-o stare de iritare. Nu cred că se aşteptase ca ea să-i dea papucii. Avea o părere prea bună despre el, când era vorba de femei. După plecarea mamei tale, m-am luat după ea. În casă nu mai era nimeni altcineva. Nu până la apariția lui Bradley. Instrucțiunile mele erau să fac poze, dar numai poze care să cântărească în favoarea familiei Byden.

- Instrucțiunile dumitale, spuse Kelsey sumbru, primite de la bunica mea.

- Exact. La început părea promițător, cu ea deschizând uşa în cămaşa de noapte, dându-i drumul în casă. Au mai băut ceva, iar el se întrecea cu farmecele, i-am fotografiat, prin fereastră, sărutându-se. Nu m-am obosit să fac şi o poză când ea a încercat să scape de el. Nu asta era misiunea mea. Au început să se certe. Puteam auzi frânturi, prin fereastră, când ea a început să țipe destul de tare. Îi spunea să plece. Că între ei se terminase totul. El o înşfacă, pipăind-o. Am avut o clipă când mi-a venit să intru peste ei şi să o salvez. Era în pericol. Nu exista nici un dubiu despre natura pericolului. Dar nu am intrat. Eu aveam de făcut o treabă. Oricum, ea a încercat să scape de el. Era enervată, mai mult enervată decât înspăimântată. Strigă la el, făcu o mişcare spre telefon, dar el se apropie din nou de ea. Nu cred că avea vreo îndoială asupra a ceea ce o aştepta. Şi a luat-o la fugă.

Rooney se opri, ştergându-şi gura cu mâna.

- El ştia că eu eram acolo. Nemernicul ştia. S-a uitat direct afară pe fereastră şi a arătat cu mâna, aşa. Rooney ridică un deget spre tavan.

- Sus, îmi arăta el. O să mă ocup de asta, sus. Aşa că am făcut ceea ce fusesem plătit să fac. M-am urcat în copac. Nu puteam auzi nimic, de tare ce-mi bătea inima. Nu mi-am permis să mă gândesc. Aveam de făcut ceva, ceva mare de tot, ceva ce-mi va aduce nenumărate alte cazuri. Iar în fond chiar ea provocase totul, nu? Asta îmi spuneam eu. Ea îl provocase, aşa cum îl provocase tot timpul.

- Ştiai că o s-o violeze, reuşi Kelsey să spună. Ai ştiut şi nu ai făcut nimic.

- Exact. Rooney dădu peste cap şi restul băuturii. Deci, ea a intrat în dormitor, a intrat alergând. Era speriată, dar era şi furioasă. Halatul acela transparent îi căzuse pe un umăr, acolo unde fusese sfâşiat. El intră după ea, zâmbind. Arăta prietenos, chiar spăşit. Felul în care se opriseră în cadrul ferestrei, uitându-se unul la altul, absorbiți total unul de celălalt, cu hainele care cădeau de pe ea, cu cămaşa de la smokingul lui, desfăcută. O scenă provocatoare. Chiar sexy. Nu ştiu ce-i spunea el, dar ea scutură din cap şi se dădu înapoi. El îşi duse mâinile în partea de jos, ca şi cum s-ar fi pregăti să se desfacă la pantaloni. Ea l-a pălmuit. Rooney îşi trecu cu limba peste buzele uscate. Asta am filmat, continuă el. El a pălmuit-o la rândul lui. Asta nu am mai filmat. Trebui să se oprească din nou. Nu-şi dăduse seama cât de mult îl va afecta această rememorare a serii, pas cu pas. Atunci se simțise mărunt şi înfricoşat. Acum nu se mai simțea decât mărunt.

- Ea făcu o mişcare bruscă şi o clipă dispăru din raza mea vizuală. El îşi ridică mâinile în sus. Incă mai zâmbea. Dar zâmbetul lui nu mai părea chiar atât de prietenos. Apoi am văzut-o din nou şi am văzut pistolul. Am început atunci să fac poze una după alta. Eram speriat. Am continuat să fac poze şi după ce a tras în el, chiar şi atunci când nu mai era nimic de văzut.

- A fost autoapărare, spuse Kelsey, strângându-l puternic pe Gabe, de mână. Exact cum a spus ea, tot timpul.

- Da, aşa a fost. Poate că, poate că l-ar fi putut face să se retragă, odată ce-l amenința cu arma. Dar era speriată. Era prinsă în cursă. Dacă toate aceste fapte ar fi fost ştiute, nu cred că ar fi fost condamnată pentru mai mult decât omor prin imprudență. în orice caz, nu ar fi făcut puşcărie.

- Dar faptele nu au fost ştiute.

- Nu, m-am dus cu ele direct la Milicent Byden. Nu m-am gândit la nimic, mergând la ea în miezul nopții, scoțând-o din pat. Mi-a turnat chiar ea un brandy şi mi-a spus să stau jos. Apoi a ascultat ce i-am relatat. De la început, până la sfârşit, fără să mă întrerupă. Mi-a spus că am făcut cea mai bună treabă. Mi-a spus să aştept o zi sau două, înainte de a mă duce la poliție.

- A ştiut, spuse Kelsey în şoaptă. A ştiut totul.

- Ea a orchestrat totul. Dacă Naomi nu ar fi fost arestată până atunci, urma să prezint filmul poliției şi să declar ce am văzut. Urma să-i spun ce am văzut, numai ce am văzut, nu ce am presupus sau ce am interpretat. Apoi, mi-a spus ce am văzut. O femeie, îmbrăcată provocator, primindu-şi iubitul într-o casă goală. Au băut ceva, s-au sărutat. Apoi s-au certat. Femeia era geloasă. Acest lucru era evident, după scena de la club. A urcat sus, iubitul ei urmând-o ca să-şi ceară iertaie, să se explice, poate chiar să o seducă. Şi atunci, într-o furie provocată de gelozie, femeia a scos pistolul şi l-a omorât. În noaptea aceea mi-a dat cinci mii bani în mână, şi promisiunea câtorva referințe.

Cu fața albă, Kelsey se scula de la masă. Cu o mână ținându-se de burtă, se grăbi spre toaletă.

Gabe se uită după ea. Îşi dădu seama că avea pumnii strânşi, sub masă.

- Eşti un specimen revoltător, Rooney. Câteva mii de dolari şi câteva nume din lumea bună pe lista clientelei tale. Pentru atât, ai asistat la o încercare de viol, după care ai pus umărul la băgarea victimei în puşcărie.

- Încă n-am terminat, zise Rooney. Dar o s-o aşteptăm pe Kelsey.

- Încă ceva. De ce te-ai hotărt să ne spui totul, acum? În urmă cu câteva ore nu aveai nimic să ne spui.

- Între timp lucrurile s-au mai complicat. Nu-mi place să fiu strâns cu uşa din două părți. Rooney ridică din umeri. Când toate acestea vor ieşi la lumină şi eu am hotărât să iasă, s-a zis cu reputația mea. Asta înseamnă că o să trebuiască să ies la pensie cu câțiva ani mai devreme. Şi de ce să nu o fac începând o viață nouă?

- Mă întreb, începu Gabe, iar glasul lui era rece, deznădăjduit de detaşat, dacă să te scot afară de aici şi să scot şi untul din tine sau pur şi simplu să te las să-ți duci mai departe nimicnicia.

- Toți ne facem alegerea noastră, Siater. Tu eşti un jucător. Când ştii că jocurile au fost măsluite, mai pulsezi?

- Sunt unele jocuri care pur şi simplu nu se joacă. Se ridică în picioare când o văzu pe Kelsey întorcându-se.

- Mi-am revenit. Îmi pare rău. Mai era încă albă în jurul buzelor, dar mâinile ei erau sigure, când îl strânse pe Gabe.

- Mai durează puțin.

Gabe se întoarse spre Rooney.

- Spune-ne şi restul.

- Nu o să vă placă. Milicent Byden nu m-a angajat doar ca să vă completez dosarul, domnule Siater. Aceasta a venit mai tîrziu. Ea m-a arvunit cu câteva luni în urmă, imediat după ce Kelsey aluat legătura cu Naomi Chadwick.

Kelsey îşi strânse buzele, implorându-şi stomacul să se liniştească.

- Nu înțeleg.

Totuşi, crezu că înțelege şi era îngrozită din cauza asta.

- Ca s-o spunem pe şleau, continuă Rooney, nu voia să vă ştie acolo. Nu voia să rişte cumva ca dumneata şi Naomi să ajungeți să vă înțelegeți.

- Şi cum se gândea să preîntâmpine aşa ceva?

- Păi, cum nu exista nimic cu care să o poată compromite pe Naomi, de când ieşise aceasta din închisoare, Milicent s-a folosit de trecut. După împuşcarea lui Alec Bradley, am dus dosarele la ea. Toate dosarele. Existau multe detalii în ele. Nu numai despre Naomi. Vedeți, eu sunt un om meticulos. Aveam o documentație despre Bradley şi asociatul lui. Despre cum fusese aranjată cursa, despre bănuielile mele privind implicarea lui Cunningham. Când ea te-a muştruluit, Kelsey, dar tu nu te-ai întors cu coada între picioare, atunci s-a folosit de aceste informații.

- Cum? Spune mai bine, cum, izbucni Kelsey.

- M-a pus să dau de urma vechiului prieten al lui Bradley şi să-l ademenesc să se reîntoarcă, promițându-i ceva de lucru. Nu mi-a spus în ce va consta această treabă, dar nu mi-a trebuit mult ca să-mi dau seama. Nu când istoria se repeta. O cursă aranjată, un cal mort. Bârfe şi suspiciuni planau acum în jurul lui Naomi şi al tău, spuse Rooney, întinzând un deget spre Gabe. Milicent nu te voia nicăieri, în apropierea cuiva înrudit cu ea. Kelsey trebuia să vadă doar cât de lipsite de farmec erau cursele de cai, cât de brutale. Şi trebuia să dea fuga, înapoi acasă.

- Dar nu am dat. Kelsey simțea lacrimile arzându-i ochii, dar nu voia să le dea drumui. Nu, acum. Nu, încă. Dumneata vrei să spui că ea se află în spatele acestor întâmplări? În spatele morții lui Pride? Şi, Dumnezeule, a lui Nick?

- Nici chiar o femeie ca Milicent nu poate controla un bărbat fără scrupule. Era foc şi pară, după omorârea îngrijitorului aceluia. Mi-a tras o săpuneală ca şi cum eu, cu mâna mea, l-aş fi înjunghiat pe nenorocit. Rooney scutură din cap amintindu-şi. Calul, ea calul îl voia. O repetare a crimelor, un scandal care să-i fie de învățătură nepoatei sale.

- Din cauza mea, spuse Kelsey abia auzit. Mâna ei era moale, în mâna lui Gabe. Totul, din cauza mea, mai spuse ea.

- Eşti ultima din linia Byden, sublinie Rooney. Asta este problema ei. Şi o urăşte pe Naomi cu o pasiune rece, care nu s-a tocit deloc, cu timpul. Dacă ar putea-o distruge din nou, ca să-şi păstreze controlul asupra ta, ar face-o fără să clipească. I-a împrumutat lui Cunningham destui bani ca acesta să o cumpere pe Big Sheba. Mai mult decât destui, ca să-l ţină sub degetul ei mare şi să-l convingă să lucreze cu omul ei. Nu că i-ar fi plăcut asta, adăugă Rooney. Nu că i-ar fi plăcut să se asocieze, chiar şi de la distanţă, cu acest gen de oameni. Dar scopul scuză mijloacele.

- Nu cred că eu o cunosc pe femeia despre care vorbeşti dumneata, spuse Kelsey încet. Nu cred că o recunosc. Cum a fost ea în stare să distrugă atâtea vieţi?

- Să le controleze, o corectă Rooney. Niciodată nu a considerat că face altceva, decât un control necesar. Iar eu am ajutat-o. Rooney se frecă la rădăcina nasului.

- Prima oară eram tânăr, dornic, impresionabil. De data aceasta m-am simţit în cursă. Şi la naiba, asta era meseria mea. Dar ultimul meu vizitator de azi a schimbat situaţia. Se uită, o vreme nesfârşită la Gabe, studiindu-l. Poate că încep să îmbătrânesc, continuă el. Dumnezeu ştie cât sunt de obosit. Aşa încât a venit la mine, încercând să facă un nou târg, n-am mai rezistat. Şi poate că îmi place să cred, mi-am spus că sosise vremea ispăşirii. Vreţi să ştiţi cum a omorât fiul lui Benny Morales mânzul Chadwick? Cum cineva aproape că l-a omorât pe unul din mânjii dumneavoastră, domnule Slater? Uitaţi-vă la propriii dumneavoastră oameni şi la propriul dumneavoastră tată. Exact, spuse el zâmbind puţin. Rich Slater a fost cel care a smuls atâtea şi atâtea secrete de la Alec Bradley. Şi care a fost mai mult decât fericit să se folosească de ele şi să repete secvenţa, când Milicent Byden a trimis după el. Răzbunare şi control, răzbunare şi bani. Motivele ei şi motivele lui. Asta înseamnă o combinaţie a naibii.

Capitolul 28

- Trage pe dreapta, vrei?

Jumătate de milă înainte de Longshot, Gabe trase brusc la marginea drumului.

- Iar ţi-e rău?

- Nu. Îi era rău, dar nu în sensul la care se gândea.el. Simt doar nevoia să merg puţin pe jos. Vrei să mergem puţin pe jos? Fără să-i mai aştepte răspunsul, ieşi din maşină.

- Este prea mult, spuse ea încet. Este efectiv prea mult de suportat. Cum pot să-i spun, Gabe? Se răsuci brusc, mâinile ei se întinseră după ale lui, în căutarea unei soluţii. Cum pot să-i spun mamei mele că totul fusese plănuit? Că tot ce s-a întîmplat a făcut parte dintr-o schemă care urmărea îndepărtarea ei de mine?

- În primul rând... trebuie să încetezi să te mai acuzi pe tine.

- Nu mă acuz. Kelsey se opri, întorcându-se ca să se sprijine de gard, şi rămase cu privirea spre colinele în umbră. Dar sunt furioasă, continuă ea, că am fost folosită, ca un pion. Nici măcar nu s-a gândit la mine ca la un copil. Îmi dau seama. Nu ca la un copil, şi în mod sigur, nu ca la un om. Descendenţa, spuse Kelsey, cu amărăciune. Atâta tot eram. Asta e tot ce însemn eu pentru ea. Doar următorul Byden. Eu cred, continuă Kelsey, eu cred cu adevărat că a vrut să mă iubească şi că a încercat şi chiar a reuşit, uneori. Dar sentimentele ei faţă de mama şi poate, Doamne sper asta, sentimentul de vinovăţie cu care au trăit, a făcut acest lucru imposibil. Voia să fac cinste numelui pe care îl purtam. Educată la cele mai bune şcoli, cunoştinţe în domeniul artelor, pricepută la muzică şi la atâtea alte feluri de a-ţi petrece timpul. Prietenii mei trebuiau să facă parte din cele mai bune familii. Poate că de aceea nici n-am avut vreodată un prieten sau o adevărată prietenă. Şi cea mai mică revoltă, fiecare răbufnire a propriei mele personalităţi sau nevoi era privită ca o oglindă a femeii pe care a distrus-o ea. La doisprezece ani a vrut să mă trimită la pension în Anglia. Tatăl meu s-a împotrivit. A fost una din puţinele dăţi când i-am văzut certându-se. Aveam nevoie de disciplină, de orientare. Tata, însă a spus că aveam nevoie de copilărie. Oare îşi dădea seama că se folosea şi de el? Că şi el era un alt pion? Oare cât de responsabilă este ea, Gabe, pentru distrugerea căsniciei lor, indiferent de ce şanse ar fi avut ei să se înţeleagă în continuare? Şi totuşi acesta este cel mai mic rău, spuse ea în şoaptă. Iar acum, trebuie să găsesc o modalitate de a-i spune mamei mele de ce şi cum, şi cine. Şi tatălui meu. Şi lui o să trebuiască să-i spun, nu-i aşa? El are dreptul să ştie tot ce a făcut ea atunci. Tot ce face ea, acum.

Se întoarse spre el, lipindu-şi faţa de pieptul lui, recunoscătoare că braţele lui erau acolo, ca să o cuprindă între ele.

- Atâta irosire! Atâtea vieţi pierdute sau distruse. Şi totul duce undeva, la o mândrie de familie, prost înţeleasă.

- Şi la câteva păcate teribile, spuse Gabe încet, gândindu-se la propriul lui tată. Invidie, lăcomie, lubricitate. Eu am crezut, întotdeauna, mai mult în noroc, decât în soartă. Dar ceea ce a întregit acest cerc este mai mult decât noroc. Gabe îi întoarse capul, astfel încât să o poată privi în ochi.

- Tu şi cu mine, Kelsey. Amândoi am fost o parte din tot acest cumplit joc, încă de la început.

- Şi poate că nu i-am fi putut pune atât de curând capăt, dacă nu ne-am fi găsit unul pe celălalt. Iar acum o să vrei să-l găseşti, nu? Pe tatăl tău?

- O să-l găsesc.

- Poţi să-l laşi pe Rossi, spuse Kelsey, strângându-l deodată, puternic. Gabe, vrea să-ţi facă rău. Dacă a fost la Rooney la birou atât de repede după noi, înseamnă că ne-a urmărit. Încearcă să dea de tine.

- Deci o să-l găsesc eu, mai întâi. Acesta este cercul meu, Kelsey. Trebuie să-l închid.

- Dar dacă am merge la poliţie...

- De ce n-am fost până acum?

Kelsey se uită în altă parte. Îi citea prea bine în inimă dorinţele.

- Bine. Eu trebuie deci să vorbesc, mai întâi de orice cu Naomi, iar tu trebuie să-ţi găseşti tatăl. După care totul se va termina. Cred că ar fi mai bine să mă duci acasă.

Când opriră la Three Willows, Kelsey respinse propunerea lui de a intra cu ea. O s-o facă singură. Gabe aşteptă până când aceasta dispăru în casă, până când lumina din verandă fu stinsă.

Gabe avea de făcut faţă propriilor săi demoni. Iar primul dintre aceştia nu era tatăl lui.

Odată înăuntru, Kelsey aruncă o privire în sus, pe scări. Era târziu. Mai mult ca sigur că Naomi se dusese deja la culcare. O să aştepte până mâine, îşi spuse ea. Ce mai conta o noapte, după atâta aşteptare. Dar asta însemna laşitate. Cu un oftat, se îndreptă spre bucătărie. O să-şi facă mai întâi un ceai. O să aibă astfel timp să se gândească în detaliu la cum va începe.

- Gertie? Kelsey fu surprinsă să o găsească pe femeie în picioare, băgând vasele în maşina de spălat.

- Ah, doamnă Kelsey, ce m-aţi speriat! Femeia îşi duse o mână la piept, peste capotul pluşat.

- E trecut de miezul nopţii. N-ar trebui să lucrezi atât de târziu.

- Ah, tocmai încărcăm maşina. A fost un film cu Bette Davis la televizor: Acum, călătorule. Am plâns şi am mâncat chec cu lămîie. Gertie zâmbi fericită. Nu se mai fac asemenea filme în ziua de azi, nu-i aşa, domnişoară Kelsey?

- Nu, nu se mai fac. S-a culcat toată lumea?

- Vreţi să beţi un ceai? Lăsaţi că-l fac eu. Stăpână pe bucătăria ei, Gertie o împinse într-o parte şi puse ibricul pe foc.

- Channing a plecat cu Matt Gunner. Mânzul Tennessee Walker, de la ferma Williams, are gurmă. Nu ştie dacă se întoarce până mâine dimineaţă.

- Ah, îmi pare rău.

- Da, e păcat, într-adevăr, spuse Gertie, făcându-şi de lucru cu încălzitul unui ceainic din porţelan, aşteptând să fiarbă apa. Dar trebuie să spun că Channing a fost înnebunit la ideea că o să-şi petreacă jumătate din noapte în grajd, i-am spus că-i las uşa de la bucătărie deschisă şi că în frigider îl aşteaptă o farfurie cu pui rece.

- Asta o să-l facă într-adevăr fericit.

- E tare plăcut cu el aici.

- Aşa zic şi eu. Fă-mi te rog două ceşti, Gertie. Vreau să-i duc una şi mamei.

- Ah, doarme, drăguţă. Gertie alese românită şi măsură din ochi. Adevărul este, continuă ea, că arăta atât de obosită şi de frământată de ceva, încât a trebuit să-i dau un somnifer, chiar acum o oră.

- Un somnifer?

- Zicea că exagerez eu, dar nu arăta deloc bine. Vlăguită şi palidă. O noapte bună, de somn, de asta avea ea nevoie şi i-am şi spus. Intenţionam să urc sus la ea, să văd ce face, înainte de a merge şi eu la culcare.

- O să fac eu asta. Kelsey se uită la ceainic cu un amestec de resemnare şi de uşurare.

- Atunci, doar o ceaşcă, Gertie, mulţumesc. O să stau de vorbă cu ea mâine dimineaţă.

- Până mâine n-o să mai aibă nimic. Poate că o să fie doar obosită de atâta somn, sper.

Gertie puse ceainicul pe o tavă, aranja ceaşca şi farfurioara.

- Începuse să arate mai bine, mai fericită, în aceste ultime luni, faţă de cum arăta de atâta amar de vreme. Şi totul, numai datorită dumitale. Indiferent ce se întâmplă, o mamă tânjeşte după copilul ei.

- Acum sunt aici.

- Ştiu, drăguţă. Şi vezi să nu te culci prea tîrziu.

- Bine. Noapte bună, Gertie.

Kelsey duse tava sus, în camera ei, după care ieşi să se uite la mama ei. în lumina slabă a lunii care se strecura prin ferestre, o văzu pe Naomi dormind profund.

Aşadar, tot mâine dimineaţă o să fie, îşi spuse ea, şi se strecură în propria ei cameră, ca să aştepte zorile.

Gabe nu intră în casă, ci se duse direct la grajduri. Văzu lumină deasupra camerei hamurilor, dădu colţul şi urcă, încrîncenat, scările. Nu bătu la uşă.

Jamison stătea la biroul iui, pe care se aflau teancuri de hârtii aşezate în ordine şi alături de cotul lui, doar un pahar de brandy. Îşi ridică privirile, clipind ca o bufniţă.

- Gabe? Ce te aduce aici, la ora asta?

- Aş putea să te întreb eu, pe tine, acelaşi lucru.

- Ah, da. Cu un zâmbet obosit, Jamison făcu un gest spre teancurile de hârtii. Mai este întotdeauna ceva de făcut, spuse el. Este mai uşor să te concentrezi noaptea, când e linişte. Ai acolo un borcan de ness, mai spuse el. Poti să-ti încălzeşti putină apă, pe plită.

- Nu.

Gabe se uită atent la antrenorul lui, la prietenul lui, în lumina galbenă a lămpii de birou. Ultimele luni de tensiune şi de griji şi-au spus cuvântul. Cearcănele de sub ochii lui erau ca nişte vânătăi, iar cutele, de o parte şi de alta a gurii lui, erau atât de adânci, încât parcă ar fi fost tăiate cu cuţitul.

Nu era chipul unui om care pregătise de curând un cal pentru Triple Crown.

- Stăteam mult pe la grajduri, când lucram aici, nu-i aşa, Jamie? Prin preajma ta şi a lui Mick.

- Aşa este. Jamison îşi relaxa umerii pe care şi-i încordase sub privirea pătrunzătoare a lui Gabe. Sau, continuă el, ne momeai într-un joc de pocher şi ne umflai câştigul pe o săptămână.

- După câte mi-amintesc eu, Cunningham nu vă dădea prea multă pace. Dacă obţineaţi un cal cîştigător, el voia doi. Tot mereu, o cursă mai mare, un câştig mai mare. Mi-amintesc de el spunând întruna că Moses ăla de la Three Wollows ştie într-adevăr cum să scoată campioni. Iar dacă voi nu o să fiţi în stare, o să găsească el pe cineva care o să reuşească.

- Era un om cu care se lucra greu. I-am antrenat cai buni, i-am câştigat nenumărate curse. Am obţinut, prin anii optzeci, cu Try Again premiul pentru cel mai bun cal al anului. Dar n-am reuşit niciodată să-l mulţumesc.

- Voia să câştige derbiul. Tu n-ai reuşit niciodată asta. Nici măcar după ce Chadwick şi-a pierdut mânzul la Keeneland, parcă acolo a fost, nu? în 73, şi Cunningham a rămas favoritul, nici măcar atunci nu ai reuşit.

Vocea lui Gabe era rece, calmă.

- Mânzul vostru a ieşit atunci al treilea, dacă îmi amintesc eu bine. Un dezamăgitor loc trei. Cred că a fost destul de greu de îndurat, după câte ai pătimit ca să-l aduci pe primul loc.

Amintirea îi provocă lui Jamison un rictus al gurii.

- Prezenţa la derbiu nu e o ruşine. Calul nu a alergat în ziua aceea pe măsura posibilităţilor lui şi a pierdut în ultima optime. Iar lucrurile nu au mers deloc bine aici, absolut deloc. După ce s-a spânzurat Benny, mai spuse el, luând paharul şi bând.

- Tu şi cu Benny eraţi foarte apropiaţi.

- Eram prieteni buni.

- Da. Prieteni buni. Gabe întoarse un scaun, încălecându-l. Cât ai luat ca să faci asta, Jamie? Atunci şi acum?

- Ce vrei să spui?

- Tu şi cu Benny eraţi apropiaţi. L-ai convins pe el să aranjeze cursa sau ai făcut-o de unul singur? Să-ţi spus ce cred eu, continuă Gabe, fără să mai aştepte un răspuns. Eu cred că l-ai rugat să te ajute. Să stimuleze puţin mânzul. Cunningham te obligase să-l stimulezi puţin. Poate că ţi-a oferit o sumă mai mare. Poate că pur şi simplu te-a presat, până ai cedet. Iar când ai cedat, l-ai târât şi pe Benny Morales după tine.

Ochii lui nu se dezlipiră o clipă, de pe chipul lui Jamison.

- Un derbiu câştigat, Jamie. Ceva ce ţi-ai dorit dintotdeauna, Jamison, dar până atunci încă nu reuşiseşi să obţii.

- Astea sunt prostii. Mă cunoşti de prea multă vreme, Gabe.

- Te cunosc, Jamie. Te cunosc de prea multă vreme, ca să nu ştiu că nimic nu se poate mişca în grajdul ăsta, fără ştirea ta. Nu am făcut legătura dintre tine şi ce s-a întâmplat acum la Three Willows sau ceea ce era cât pe aci să mi se întâmple mie. Greşeala mea, spuse Gabe privindu-l pe Jamison cum îşi lăsa ochii în jos. Niciodată nu mi-am închipuit că ai fi în stare să ucizi un cal, ca să câştigi o cursă. Orice cursă.

Gabe scoase un trabuc, studiindu-l de la un capăt la celălalt, în vreme ce Jamison rămase tăcut.

- Asta m-a orbit pe mine, Jamie, până la Reno. El nu a ştiut că era o doză mortală. Nici tu. Tu doar îi dădeai mânzului meu un stimulent, nu-i aşa? îngrijindu-te ca Pride să fie eliminat, nu? Aşa ţi-a prezentat totul tatăl meu?

Ţi-a oferit şi ţie un stimulent?

- Am vrut să am şi eu locul meu, spuse Jamie şoptit. După atâţia ani în care s-a ocupat să rânească locul altuia, un om merită să aibă şi el propriul lui loc. Oricând altă dată, mânzul acesta ar fi câştigat derbiul râzând. De ce a trebuit Moses să aibă unul la fel de bun? De ce?

- Ghinionul. Gabe îşi aprinse trabucul. Nu mai era mâhnit. Nu mai simţea durere.

- Ai vrut să cîştigi, Gabe. Să nu-mi spui că nu ai vrut.

- Da, am vrut. Nu o să-ţi spun că nu am vrut.

- O să-mi spui că nu ai fi făcut asta dacă ai fi ştiut? Ochii lui Gabe scînteiară. Nu, nu mai era tristeţe în ei. Şi nici amărăciune.

- Dacă ai ştiut asta, de ce mi-ai ascuns?

- Erai o carte imprevizibilă. Aşa a spus Rich. Erai o carte imprevizibilă, omul nu se putea baza pe tine. Uite numai cum a alergat mânzul tău, Gabe, spuse acesta, disperat. Gândeşte-te numai. A luat cele trei nestemate şi nimic nu l-a putut opri.

- Cu ce preţ? Nu e vorba numai de un cal mort, Jamie. Este Mick şi este şi Reno.

Ochii lui Jamison se umplură de lacrimi.

- Nu eu am făcut asta. Isuse, Gabe, nu poţi crede că eu am făcut asta! Lipsky a făcut-o singur, de capul lui. Nici măcar n-am ştiut de asta, decât mai târziu. Iar atunci a fost prea târziu.

Vocea i se frînse. O vreme nu se mai auzi nimic decât respiraţia lui chinuită. Cu un efort, reuşi să-şi revină.

- Rich voia să-ţi facă ceva să ţii minte, dar nu mi-a spus asta decât mai târziu. Eu nu am ştiut că voia să i-o facă lui Double, Gabe. Martor mi-e Dumnezeu. Trebuia să fie mânzul de la Three Willows. Un scandal, o descalificare.

Se scutură, aşteptîndu-l pe Gabe să spună ceva, apropiindu-se tot mai mult de zona unde nu mai exista decât tăcerea.

- Trebuia să-ţi închipui că Rich şi Cunningham au pus totul la cale. Trebuia să-ţi închipui asta.

- Ai dreptate. Trebuia să-mi închipui asta.

- Descalificarea nu-i era de-ajuns lui Rich. Banii pe care-i primise ca să aranjeze asta nu erau îndeajuns. Este un om lacom, ştii asta. Ne-a folosit ca să omoare mânzul acela. Am suferit când a murit calul. Când am înţeles ce ne pusese să facem. Şi Reno.

Jamison îşi îngropa faţa în mâini.

- Am ţinut mult la băiatul ăsta. I-am spus, după aceea, că nu era vina lui, dar n-a vrut să ştie. Rich este răspunzător. Pentru toate. Pentru ca după aceea să vină aici şi să schimbe regula jocului.

- Cum?

Jamison îşi lăsă mâinile în jos, ştergându-şi gura cu dosul palmei. Luă din nou paharul, bând brandy-ul ca pe un medicament.

- Nu voia să cîştigi Triple Crown. Îl rodea numai gândul că s-ar putea asta. Mi-a spus că era o mică afacere, doar un fel de pariu suplimentar, pe care îl făcea. Dar, de fapt, bani, asta voia el cu adevărat. Mă avea la mână, pricepi? Ne avea la mână pe mine şi pe Reno. Dar nu aveam de gând să-i fac rău lui Double, trebuie să mă crezi. De data aceasta, chiar eu urma să-i administrez drogul. Doar atâta, cât să fie descalificat.

Ochii lui Gabe deveniră două puncte în flăcări.

- În noaptea în care Kelsey a intrat în grajd. Tu ai fost, nu-i aşa? Tu ai lovit-o.

- Nu i-am făcut cu adevărat rău. Dar trebuia să ies de acolo, până să mă vadă ea. Pe Kip îl înlăturasem deja. Nu i-am provocat mai mult decât o durere de cap. Apoi, dacă a apărut ea, nu am mai apucat să termin. Eu doar...

- Numai pentru asta şi te-aş putea face ţăndări, Jamie. Ca un şarpe de iute, mâna lui Gabe se întinse şi se strânse în jurul gâtului lui Jamie. Numai pentru asta, repetă el, în şoaptă, strângând mai tare.

- Intrasem în panică, Gabe. Îngrozit, Jamison se apucă de mâna lui Gabe. Isuse, îmi ieşisem aproape din minţi, nu-ţi dai seama?

- Îmi dau seama de multe. Gabe îi dădu drumul, dezgustat.

Petele roşii, urâte, începură să dispară de pe faţa lui Jamison, în timp ce acesta trăgea aer în piept.

- M-a prins în cursă. Nu înţelegi? I-am spus lui Rich că nu o să fac asta, dar mi-a spus că dacă nu, o să plătim. Aşa că a trebuit sa încerc, chiar dacă asta îmi frângea inima. Dar n-a mers. Reno trebuia s-o facă, în ziua cursei de la Belmont, dar nu a fost în stare. Isuse, Gabe, s-a spânzurat! Un cal nu merită să mori pentru el.

- Dar merită să ucizi pentru el?

- Ţi-am spus, eu nu am...

- Spune-ţi-o ţie, izbucni Gabe. Spune-ţi ţie că ai fost o victimă, Jamie. Că ai fost manipulat. Că tot ce s-a întâmplat cu Benny Morales şi cu Nick şi cu Reno, a fost doar un simplu ghinion. Şi apoi vezi dacă poţi să trăieşti cu asta.

Gabe se ridică brusc, dând scaunul la o parte, cu piciorul.

- Eu am făcut ce a trebuit să fac. Şi m-am împotrivit. Chiar şi în seara asta m-am împotrivit.

- Ce vrei să spui? îl întrebă Gabe, brusc.

- A fost aici tatăl tău. Nici nu-i o oră de atunci. Beat. Vorbea verzi şi uscate. Cum că o să omoare caii, o să dea foc la grajduri. Dumnezeu ştie ce-ar fi făcut dacă nu l-aş fi îndepărtat.

Gabe se întoarse brusc şi o luă în jos pe scări, în timp ce Jamie continua să strige în urma lui. Aprinse luminile în grajd, respirând uşurat pe măsură ce verifica sistematic boxă cu boxă.

- Ţi-am spus că nu i-am dat voie să intre, insistă Jamison. I-am spus să plece, să se mai gândească. I-am spus că suntem terminaţi. Că nu mai aveam de gând să fac treabă murdară, pentru el. Nu, după ce s-a întîmplat cu Reno. Indiferent ce.

Gabe se opri în faţa boxei lui Double. Mânzul se aplecă şi începu să-i adulmece mâna.

- Am terminat cu tine, Jamie. Îţi faci bagajul şi pleci chiar în seara asta.

- Un om are dreptul la un loc ai lui. Tu ar trebui să ştii mai bine asta.

- Da ştiu asta. Dar locul tău nu este aici, nu mai este aici.

În următoarele douăzeci de minute, Gabe sculă trei îngrijitori şi-i postă în grajd. Până când nu-l va anihila pe tatăl său, va exista aici pază, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. O să se întoarcă, îşi spunea Gabe, îndreptându-se repede spre casă. Combinaţia aceasta de ură şi de lăcomie o să-l târască înapoi.

Nimic nu-l va satisface pe Rich Slater, până nu-l va aduce pe fiul său la ruină totală. Ce ar fi trebuit să fie pentru el mai important şi mai drag pe lumea asta, trebuia distrus.

Dar de data aceasta nu va mai fi aşa. De data asta... Sângele i se scurse din obraji, în timp ce rotiţele începuseră să i se învîrtească în cap. Ce era cel mai important. Cel mai drag. Kelsey.

Gertie încercă o nouă cremă de noapte pe care o comandase prin teleshop, o plăcere vinovată pe care şi-o permitea uneori, la televizorul din bucătărie. Tânăra şi înţepata vânzătoare de pe micul ecran prezentase crema ca pe ceva asemănător unei renaşteri.

Gertie nu se aştepta la miracole, ci doar la o temporară amânare a ridurilor care se înmulţeau pe faţa ei cu o regularitate tot mai susţinută.

Mulţumită cu noul ei ritual nocturn, se ridică în picioare să-şi scoată capotul, apoi zâmbi când auzi deschizându-se, cu un scârţâit, uşa de la bucătărie.

Băiatul ăsta o să dea precis iama în frigider şi să vezi ce-o să lase în urma lui. Băieţii de vârsta lui Channing nu strâng niciodată în urma lor. O să meargă mai bine ea să-i aranjeze o farfurie şi să aibă grijă să bea şi un pahar cu lapte, în locul băuturilor acelora sifonate, pe care le înghiţea întruna.

- Te-am auzit, spuse ea dând buzna în bucătărie, din camera ei alăturată. N-are rost să te mai fofilezi. Aşează-te la masă şi... Se opri, încruntându-se. în lumina de deasupra sobei de gătit, pe care o lăsase aprinsă pentru Channing, bucătăria era tăcută, imaculată şi goală.

- Îmi joacă feste urechile, bombăni ea. Poate că o să înceapă să vândă la televizor ceva şi pentru asta.

Dădu să se întoarcă, dar o durere cumplită îi încinse capul. Reuşi să scoată un strigăt slab, ca o pasăre, în clipa în care se prăbuşi pe pardoseală.

Deasupra ei stătea Rich, rânjind. I-a ars-o bătrînei şi uscatei vrăjitoare cu propriul ei făcăleţ, îşi spuse acesta şi se bătu în palmă cu marmura grea. Se aplecă lângă ea, uşor şi constată cu surpriză că poziţia într-un singur picior îl făcu să se clatine.

Asta însemna că trebuie să-şi refacă echilibrul, hotărî el şi vârî mâna în buzunar, după sticlă. Înjură însă când din sticlă nu-i mai picurară pe limbă decât doar câţiva stropi. Vârînd înapoi în buzunar sticla goală, trecu peste Gertie care leşinase. Trebuiau ei să aibă ceva de băut, îşi spuse Rich. Şi încă de cea mai bună calitate. Îndată ce se va fi alimentat, va începe vânătoarea frumoasei porumbiţe a lui Gabe.

Sus, Kelsey se plimba de colo-colo, prin cameră şi se afla deja la a doua ceaşcă de ceai. Păcat că Channing nu era acasă. Ar fi putut vorbi şi ea cu cineva. Or, cine ar fi înţeles mai bine ca el acest oribil conflict între loialităţi de familie? Nici măcar Gabe, în ciuda sprijinului său, nu împărţea cu ea aceleaşi amintiri, aceleaşi afecţiuni şi frustrări. Channing însă, când era vorba de un necaz adevărat, era ca o stâncă.

Mâine dimineaţă, la prima oră, o să-i povestească lui Naomi tot ce aflase. Kelsey ştia că, îndată ce povestea va fi spusă, o femeie pe care o iubea va fi descătuşată, iar alta, la fel de iubită, va fi condamnată.

Pentru că în ciuda amărăciunii, a mâniei şi a dureroaselor dezamăgiri, ea tot îşi mai iubea bunica.

Milicent Magnifica, îşi spuse ea, închizând ochii. Cum va supravieţui ea scandalului, ca să nu mai vorbim de consecinţele legale? Şi era firesc să existe asemenea consecinţe.

Şi cum, se întrebă Kelsey, va putea ea trăi cu gândul că prin ceea ce făcuse şi prin ceea ce va face, ar putea-o trimite la închisoare pe propria ei bunică?

Zgomotul de sticlă spartă, venind de jos, o făcu să se sperie. Channing, îşi spuse ea, lăsînd ceaşca jos. Nu-i auzise maşina, dar în mod evident se afla jos, bâjbâind prin întuneric încercând zadarnic să nu trezească şi restul casei.

Uşurată, Kelsey ieşi repede din cameră şi coborî scările la el.

- Channing, prostule. Ce-ai spart? Dacă au fost cumva unul din caii lui Naomi, atunci o să ai ce plăti.

La picioarele scării se opri, ascultând. Casa era liniştită, acum. Suficient de liniştită, ca să-i înghețe braţele, încetează, îşi porunci.ea, frecându-se ca să se încălzească.

- Haide, Channing, nu am chef să mă joc. Dar chiar trebuie să vorbesc cu tine.

Aprinse lumina în hol.

- Uite ce e, ştiu că eşti aici. Graţia ta de pisică te-a dat întotdeauna de gol. Este ceva important, Channing.

Enervată deja, intră în salon. În lumina lunii, văzu sclipind cioburile împrăştiate pe covor.

- Fir-ar să fie! A fost unul din cai. Frumoasă treabă.

Se duse repede şi îngenunche să adune cioburile.

- Toți caii reginei, spuse Rich şi aprinse luminile. Toti bărbații reginei, mai adăugă, rânjind la Kelsey. Dar oare drăguța fiică a reginei mai poate ea repara măcar pe unul dintre ei?

Îşi dădu capul pe spate şi râse la vaga poezie a vorbelor sale.

Capitolul 29

Kelsey icni de surpriză şi de durere, când mâna i se strânse în jurul unui ciob de pahar. Sângele îi țâşni în palmă.

- Atenție, păpuşico, spuse Rich, apropiindu-se. Te poți tăia feliuțe-feliuțe. Continuă să sporovăiască, apoi îi oferi galant, batista lui. Nu am vrut să ne cunoaştem în felul acesta, dar m-am gândit că este timpul să stăm şi noi puțin de vorbă. Având în vedere că-i încălzeşti, aproape în fiecare noapte, patul fiului meu.

- Eşti tatăl lui Gabe. Kelsey încercă să se ridice, dar nu reuşi destul de repede. Mâna lui Rich se întinse şi se închise în jurul brațului ei.

- Există o asemănare de familie, nu? Doamnele au spus întotdeauna că facem o pereche frumoasă, eu şi fiul meu. Ochii lui sticloşi din cuaza băuturii şi a anticipării, îi cercetau chipul.

- Ei dar, eşti chiar mai drăguță, privită de aproape păpuşico. Înțeleg de ce fiul meu îți dă târcoale. Nu, nu este greu deloc. Uite, ține. Îi îndesă batista însângerată, în palmă. Leagă-te.

Kelsey ascultă, ca un automat.

- Dacă îl cauți pe Gabe... Se întrerupse, reconsiderând repede situația... este... sus, spuse ea. Urc să-i spun că eşti aici.

- Singurul lucru pe care nu l-am tolerat niciodată la o femeie a fost minciuna. Dintr-o singură mişcare, o împinse într-un fotoliu, suficient de brutal ca să-i dea capul pe spate. Se aplecă deasupra ei, ținând-o captivă între brațele lui.

- Ar fi mai bine să lămurim imediat lucrurile. Gabe nu este sus, nu-i aşa? L-am văzut coborându-te mai adineauri din maşina aceea elegantă. N-am înțeles de ce s-a dus acasă, la un pat rece, când te avea pe tine. Dar nu mi-a fost niciodată uşor să-l învăț ceva pe băiatul ăsta.

O bătu pe obraz, încântat de senzația de putere pe care i-o dădu mişcarea ei de retragere.

- Dar aşa e şi mai bine. Numai noi doi, ca să facem cunoştință. Hopa. Ce-mi văzură ochii? Chicotind, Rich o apucă de încheietura mâinii, ridicându-i-o cu forța, ia te uită ce grozăvie, spuse el, uitându-se la inel. Să fie oare ce cred eu că este? Băiatul meu e pe cale să facă o femeie cinstită, dintr-o bucățică bună ca tine? Mă rog, oricum eşti un progres, față de toate târfele cu care s-a întins înainte. Nu că aş vrea să te jignesc. .

- Nu, spuse ea, sperând să reuşească să-l ducă cu vorba. Nici o jignire, având în vedere că eu şi Gabe urmează să ne căsătorim în august. Sper să vii şi dumneata.

Kelsey țipă, speriată, când Rich îi arse una cu dosul mâinii. Expresia lui binevoitoare nu se schimbă o clipă.

- Ei, ce ți-am spus eu despre minciuni? Ceea ce ați vrea voi cu adevărat, tu şi băiatul ăsta al meu, este ca eu să crăp pe loc. Nu-i aşa?

Kelsey clipi, ca să-şi limpezească privirile.

- Nu ştiu, spuse ea cu grijă. Dar ştia destule ca să-i fie frică, iar tremuratul o dădea de gol.

- Ştii exact ce-mi poate pielea. Pariez că iubitorul meu fiu ți-a spus totul despre mine. La fel şi mama ta. Şi ea ar avea destule de spus despre bunul, bătrânul Rich Slater.

Kelsey îşi sprijini bărbia ca să nu-i mai tremure.

- Îmi pare rău. Ea nu mi-a vorbit niciodată despre dumneata.

Zâmbetul lui se subție.

- Târfa. Târfă a fost dintotdeauna. Iar tu calci drept pe urmele ei.

- În anumite privințe. Mă doare, domnule Slater.

- Spune-mi Rich, păpuşico. Sau şi mai bine, spune-mi tată. Dacă tot o să ne înrudim. Gândul îl făcu să râdă cu lacrimi. O mare şi fericită familie, reluă el. Pariez că asta ne pândeşte la cotitură. Ți-am spus cumva că am cunoscut-o pe bunica ta? Pot zice că o cunosc chiar destul de bine. Cred că face spume la gură, gândindu-se că îngâmfata ei nepoată se joacă de-a măritişul cu fiul meu. O ura pe mama ta, ştii asta. A urât-o cu toată puterea ei.

- Ştiu.

- Ştii ce cred eu? Întinse mâna şi o apucă pe Kelsey atât de tare de obrazul care îi pulsa, încât aceasta suspină. Eu cred că n-ar srica să ne dai la amândoi ceva de băut.

- Am înțeles. Rich se dădu înapoi şi Kelsey se sculă din fotoliu. Ochii ei priviră spre uşile de la patio şi spre uşa care dădea în hol. Dacă reuşea să iasă din cameră, era sigură că o să poată scăpa şi de el.

- Să nu încerci asta, păpuşico. O ciupi din nou de braț, degetele lui înfingându-se în carne, până la os. Să nu încerci asta, repetă Rich.

- Este coniac în bufetul de acolo. Napoleon.

- Merge, e bun şi domnesc. Toarnă-ne zdravăn la amândoi, spuse el continuînd s-o țină de braț şi târând-o într-acolo.

Era deja beat, se gândi ea, înnebunită. Dacă o să-i toarne cu suficientă generozitate, poate că n-o să mai fie atât de vigilent.

- Gabe zicea că ai călătorit mult.

- Pe ici, pe colo. Îmi place să văd locuri noi. Zâmbi şi-i oferi un pahar de coniac. Noroc, spuse ea, ciocnind cu el.

- Eşti tare. Rich dădu brandy-ul pe gât, apoi oftă prelung, încântat. Acesta este unul din lucrurile care-mi plăceau cel mai mult la mama ta. Era ca un pahar plin cu apă rece, Naomi asta. Dar o dată nu mi-ar fi dat şi mie o înghițitură. Pe alții îi lăsa să se adape în neştire, dar niciodată nu l-a lăsat pe bunul, bătrânul Rich să soarbă măcar o înghițitură. Poate că acum o să-l lase. Pariez că aş putea să o fac să-şi schimbe părerea. Este sus?

- Nu este acasă. Nici nu terminase de spus, că se pomeni lovită în spate. Lovitura o făcu să vadă stele în fața ochilor, când se prăbuşi.

- Cățea mincinoasă! Cățea mincinoasă, cu ochii înghețați, exact ca mămicuța ta. Poate că într-adevăr ar fi ai bine să văd ce gust ai tu, spuse Rich, bând din nou. Râse până îl dureră pomeții, văzând expresia de teroare animalică de pe fața ei.

- Nu, nu, nu ar fi frumos să mă vâr acolo unde a fost deja fiul meu. În plus, eu prefer o... femeie mai matură. Iar Naomi, face cam de multişor umbră pământului nu? Dacă bunicuța ta m-ar fi angajat pe mine în locul acelui arogant de Bradley, lucrurile ar fi fost cu totul altfel, acum. Ce-ar fi să mergem la Naomi şi să o întrebăm dacă nu-i dă voie şi lui Rich să-şi încerce norocul?

- Nu te apropia de ea. Capul o durea de-i venea să vomite, când se ridică în picioare. Privirea îi era înceţoşată din cauza loviturii primite în ochi. Dacă te atingi de ea, te omor.

- Da, exact ca mămicuța. Să omori un bărbat pentru un lucru atât de natural.

- Ştim totul despre tine. Clătinându-se, se rezemă de bufet. Nu avea nevoie de mai mult de un minut, îşi spuse ea să-şi limpezească durerea din cap, să-şi recapete siguranța în picioare. Gabe nu este aici, pentru că s-a dus la poliție. Trebuie să apară din clipă în clipă.

Se dădu înapoi, gata să cadă, când Rich ridică din nou mâna.

- Mai bine mi-ai spune adevărul, păpuşico, dacă nu vrei să-ți distrug mutrişoara asta frumuşică.

- Ăsta este adevărul. În seara aceasta ne-am întîlnit cu Charles Rooney. Ne-a sunat imediat după ce ai fost la el. Ne-a spus totul. Rugându-se să mai câştige timp, începu să enumere detaliile. De data aceasta, o crezu. Putea vedea asta pe fața lui. Iar ceea ce vedea, îi spuse că bătrânul era în stare de şi mai rău, decât să o mai lovească o dată.

- Dacă rămîi aici, al lor eşti, continuă ea. Te găsesc şi te vâră la zdup. Tot aşa cum au băgat-o la zdup şi pe mama mea. Poate că încă mai ai vreme să dispari. Dacă fugi acum, poate că nu mai pun mâna pe tine.

- Nu mă au cu nimic la mână. Cu nimic. Îi luă din mână coniacul neatins şi-l dădu peste cap. Numai vorbe în vânt. Şi, în plus, ai uitat de bunicuța.

- Nu, nu am uitat. Ei au reuşit să o închidă pe mama numai cu minciuni. O să fie uşor să te închidă pe tine, cu fapte adevărate.

- M-a turnat.

Ca turbat, Rich aruncă paharul de coniac, spărgându-l de şemineu, într-o parodie a toastării.

- Carne din carnea mea şi sânge din sângele meu, m-a turnat. O să trebuiască să-l facem să regrete asta. Să regrete cu adevărat.

Se năpusti. Panica şi tinereţea o făcură pe Kelsey să se răsucească într-o parte, aşa încât el nu reuşi decât să o apuce de mâneca bluzei. În timp ce cusătura se destrăma, Kelsey se smulse, încercând să o ia spre uşă.

O prinse şi o doborî la pământ cu o smucitură care-i provocă o durere sfâşietoare, până în măduva oaselor. Icnind, începu să dea orbeşte, ratînd o dată umărul, apoi pieptul, în timp ce încerca să se târască, centimetru cu centimetru, pe covor.

De data asta avea de gând să o omoare, era sigură. O s-o bată sau o s-o sugrume cu mâinile lui mari, vânoase. Şi când o să termine cu ea, o să se ducă peste Naomi.

Rich o trase de păr, dându-i capul pe spate. Văzu scîntei în faţa ochilor, care se învârteau precum cometele, aprinse de hidoasa durere. Dacă şi-ar fi regăsit glasul, poate că s-ar fi rugat atunci de el, ar fi pledat şi l-ar fi implorat. Dar din gâtul ei nu ieşea nici un sunet.

- Te-am prins, da? Te-am prins. Ţi-ai închipuit că eşti o târfuliţă deşteaptă, da!

Degetele ei săpară în covor, atinseră şi se închiseră peste un ciob de cristal, de un centimetru. Înnebunită de teroare şi durere, lovi.

Şi atunci fu rândul lui să urle, dându-se înapoi, cu sângele ţâşnindu-i din obraz, acolo unde delicatul picioruş de pur-sânge, îi străpunsese carnea.

Icnind, se ridică în picioare, şi ieşi în goană din încăpere, alergând cu greu, urmată de înjurăturile lui.

Căzu pe scări, luptând să-şi recapete aerul, luptând să scape de spaimă, atât cât să poată gândi. Când strigă, încercând să-şi avertizeze mama, nu reuşi să scoată decât câteva sunete jalnice. Se caţără cu mâinile în sus pe trepte, sângele şi spaima usturându-i gura şi reuşi să ajungă în capul scării şi să se ridice în picioare, exact când îl auzi pe Rich luînd-o pe scări, în urma ei.

- Nu! Smulse o vază cu crini şi o aruncă în jos, după el. Impactul şi durerea îi dădură un avans de câteva preţioase secunde, irosite însă în bâjbâiala ei, cu mâinile însângerate, ca să găsească butonul de la uşa dormitorului mamei sale.

- Mamă! Ah Doamne, mamă! Cu o răbufnire oarbă de forţă, se năpusti în cameră, trântind uşa în urma ei.

- Mamă! Scoală-te! Pentru numele lui Dumnezeu, scoală-te! Plângea în timp ce încerca să încuie uşa, cu degete amorţite de teroare.

Dintr-un salt, fu lângă pat, începând să o tragă pe Naomi de umeri scuturând-o, prevenind-o.

- Ce? Zăpăcită din cauza somniferului luat, Naomi încercă să se desfacă din strânsoarea lui Kelsey, enervată. Ce s-a întâmplat? îşi termină ea întrebarea.

- Vine. Trezeşte-te! Trebuie să fugim. Mă înţelegi?

- Cine vine? Kelsey? Ce se întâmplă? întrebă Naomi, deschizîndu-şi ochii îngreunaţi.

- O să ne omoare! Scoală-te odată, fir-ar să fie! Kelsey scoase un nou ţipăt, când Rich se năpusti cu toată greutatea în uşă.

- Scoală-te din pat! Respirând întretăiat, se uită îngrozită spre uşă. Uşa asta nu rezistă. Dumnezeule mare, n-o să ţină. Pistolul. Mai ai pistolul?

Bâlbâia rugăminţi, în timp ce deschise sertarul noptierei. Era acolo, cromul lui scînteind în lumina lunii.

- Ce faci? Adormită şi ameţită, Naomi reuşi să-şi croiască drum prin ceaţă şi să se ridică în genunchi, în pat. Doamne Dumnezeule Kelsey, ce faci? Cine e la uşă?

Dar în timp ce lemnul uşii sărea în ţăndări, Kelsey se uita fix în faţa ei. Ţinea pistolul cu amândouă mâinile, luptându-se să nu îi scape dintre degetele care îi tremurau.

Rich se năpusti înăuntru, cu sângele strălucindu-i pe obraz. Şi nu o văzu decât pe Naomi, îngenuncheată în pat, cu cămaşa subţire, din mătase, alunecându-i de pe umeri. Dinţii îi scânteiară când se aruncă înainte. Kelsey simţi pistolul sărind ca însufleţit, trimiţându-i vibraţii în umeri.

Nu a auzit pocnitura.

- Alec? Confuzia plutea în mintea lui Naomi, retrezindu-i imagini din trecut, suprapuse peste cele de acum

- Nu este Alec. Kelsey îşi auzi propria ei voce, slabă şi îndepărtată. Este tatăl lui Gabe. L-am omorât pe tatăl lui Gabe.

- Slater? Pe jumătate adormită, Naomi reuşi să se dea jos din pat şi aşa cum făcuse în urmă cu atâția ani, se aplecă peste omul mort. Rich Slater? întrebă ea din nou. Confuză, se frecă la ochi. Pentru Dumnezeu, ce se petrece aici?

- Eu l-am omorât. Kelsey coborî brațul şi pistolul începu să se legene pe degetele ei.

Naomi se uită la fiica ei. Recunoscu şocul, neîncrederea şi spaima. Se forță să se apropie de ea, pe picioarele care-i tremurau.

- Stai jos, Kelsey. Da, stai jos. O împinse uşor, pe marginea patului. Nimic nu mai conta acum, nimic, în afară de Kelsey.

- Dă-mi mie pistolul. Aşa. Naomi luă arma şi o puse alături. O să se ocupe într-o clipă şi de ea.

- Şi acum puneți capul în piept şi încearcă să respiri.

- Nu pot. Nu pot respira.

- Ba da, poți. Încet şi adânc. Aşa, scumpa mea.

În timp ce Kelsey încerca să asculte, Naomi îşi făcea planul.

- Iar acum o să-ți spun ce-o să facem şi vreau să mă asculți cu atenție şi să faci exact, absolut exact, ce îți spun eu. M-ai înțeles?

- Voia să ne ucidă pe amândouă. Ne-ar fi ucis pe amândouă. Dar l-am ucis eu pe el. Nu-mi amintesc când am apăsat pe trăgaci, dar trebuie să fi făcut asta. Pentru că l-am împuşcat, doar. Dinții începură să-i clănțăne.

- Nu, eu l-am împuşcat. Uită-te la mine, Kelsey. Ah, Doamne, spuse Naomi, ridicându-i fața descompusă. Se scutură şi-şi înfipse adânc unghiile în palmă, până când durerea o ajută să-şi revină puțin.

- Ascultă-mă, fetița mea. A intrat şi a... Şi te-a lovit, spuse ea, mângâind o tăietură de pe obrazul lui Kelsey. Atunci am luat pistolul şi l-am împuşcat.

- Nu, nu este adevărat. Nu am reuşit să te trezesc.

- Nu, nu, draga mea. Eu m-am trezit în clipa în care ai intrat pe uşă. Tu ai intrat aici, ca să fugi de el. Apoi el a spart uşa şi eu am tras în el. Iar acum mă duc să chem poliția şi exact asta o să le spunem şi lor.

- Eu nu... Kelsey îşi duse mâna la capul care o înjunghia. Eu nu... Se întoarse brusc şi începu să țipe, când auzi paşi grei pe scări.

- Isuse Cristoase! Gabe aruncă o privire spre tatăl său, apoi se uită la cele două femei ghemuite pe pat.

- Kelsey! Dintr-un salt îngenunche la picioarele ei, apucându-i mâinile rănite.

- A dat în tine. Uită-te la fața ta. Se ridică brusc, cu ochii duri, necruțători.

- Îl omor cu mâinile mele.

- Am făcut-o eu, deja, spuse Naomi calmă. Gabe, scoate-o de aici. Du-o în camera ei. Eu chem poliția.

- Ține-o în cameră la ea, până termin eu aici. Naomi ridică receptorul telefonului de lângă pat.

- Era acolo, spuse Kelsey încet, tremurând, în timp ce Gabe o duse în brațe, în camera ei şi o întinse pe pat. Era acolo. A spart calul.

- Stai liniştită. Ar fi vrut să o țină în brațe. Ar fi vrut să sfărâme ceva, pe cineva. Dar întinse, doar cuvertura peste ea. Tremura groaznic, iar pupilele ei nu mai erau decât două gămălii de ac, din cauza şocului. Şi fața ei... Gabe îşi strângea pumnii, neajutorat. Fața ei era umflată şi sângera. Gabe nici nu mai putea gândi. În clipa aceea nu-şi putea permite să spună adevărul, că propriul lui tată îi făcuse asta lui Kelsey.

Alergă la baie, udă un prosop şi umplu o cană cu apă.

- Uite, scumpa mea, bea puțină apă. Delicat, îşi vârî un braț sub ea şi îi duse cana la buze.

- Era jos. Degetele ei frământau cuvertura. Nu era Channing, continuă ea. Căluțul s-a spart, iar el era acolo. Zâmbea întruna. Dădea în mine şi zâmbea.

Mâna se strânse pe cîrpa udă, până când articulațiile degetelor se albiră.

- Nu o să-ți mai facă rău. Cu degete la fel de tremurătoare ca şi ale lui ei, îi spălă sângele. Ai încredere în mine, Kelsey. Nimeni n-o să-ți mai facă rău, vreodată.

- N-am ştiut să mint. Tremurând, se făcu ghem, lipindu-se de el. Am încercat, dar eram speriată şi atât de furioasă, la el ştia şi dădea din nou. Are nişte mâini atât de mari. Kelsey îşi întoarse faţa lovită, spre gâtul lui Gabe.

Şi-i făcea plăcere să le folosească dând în femei, se gândi Gabe, încrâncenat.

- Cu mâinile mele l-aş fi omorât pentru asta, spuse el încet. Cu mâinile mele l-aş fi omorât, pentru că s-a atins de tine.

- Nu cu mine avea ce avea. Deodată se simţi atât de obosită, oribil, oribil de obosită.

- Cu tine avea el treabă. Pe tine voia el să te lovească.

- Ştiu.

Îşi întoarse capul doar atât cât să-i atingă fruntea cu buzele, apoi o lăsă înapoi, pe perne.

- Gata, a trecut.

Kelsey îşi închise o clipă ochii. Pe măsură ce şocul începea să se estompeze, durerea revenea. Îşi simţea trupul ca şi cum ar fi fost călcat în picioare.

- Ai venit. Îi căută, orbeşte, mâna şi i-o găsi.

- Da. Gabe se uită în jos, ia mâinile lor împreunate. Am avut o inspiraţie. Partea proastă a fost că am venit prea târziu.

Kelsey deschise ochii, cuprinsă din nou de panică.

- Naomi.

- E bine. Dacă ai fi fost singură... Gândul îl umplu de groază. Kelsey, cred că e cazul să-ţi dau liber. Chiar acum.

- Liber?

Deşi nu era ea prea sigură că o să-i placă ce o să găsească, ridică mâna şi se pipăi pe faţa care-i pulsa.

- Dacă aş juca corect, ar trebui să ies din viata ta.

- Să ieşi?

Ceaţa grea începea să se ridice. Îl puta vedea clar, acum.

Încordarea care-i înăsprise faţa, emoţia din ochi.

- Gabe, spuse ea, atingându-i faţa cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să-i aducă puţină culoare în obraji, să-l calmeze puţin, nu trebuie, mă simt deja foarte bine.

- Ţi-a burduşit faţa. Ţi-a sfâşiat hainele. Te-a terorizat, îi desfăcu mâna care se agăţa de el şi se ridică.

- A fost tatăl meu. N-are importanţă că am luptat toată viaţa să mă eliberez de orice moştenire din partea lui. Sângele este sânge şi de el nu voi scăpa niciodată. Nu am ce căuta în viaţa ta, Kelsey. Cel mai mare serviciu pe care ti l-aş putea face ar fi să dispar din viata ta.

Nu fără efort, Kelsey reuşi să se ridice. Durerea îşi făcea acum de cap în fiecare oscior.

-Ţi-am cerut eu vreun serviciu? izbucni ea. Se chirci când auzi sirenele străpungând în noapte şi în capul ei dureros.

- Dar dacă tot vrei să-mi faci un serviciu, atunci adu-mi puţină aspirină şi păstrează pentru tine gesturile acestea ridicol de grandioase.

Gabe numai că nu zâmbi.

- Încerc şi eu să fiu nobil.

- Da, dar nu prea te pricepi. Iar mie nu-mi place noblaţea. Mie-mi placi tu. Kelsey îşi dădu părul pe spate, privindu-l cu atenţie.

- Chiar crezi că o poţi şterge din toată chestia asta exact acum, când eu sunt la pământ? Noi doi am încheiat un tîrg, Slater, şi sper că n-ai de gând să nu-l onorezi.

- Niciodată n-am făcut aşa ceva. Se aşează din nou pe marginea patului şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Iar aceasta, continuă el, a fost ultima mea tentativă de a fi nobil. Oricum, nu-s bun de erou. Eu ar fi trebuit să-i omor, Kelsey.

Îşi puse o mână peste mâna lui.

- Nu. N-aveai cum să ştii că era acolo, că o să facă aşa ceva. Şi totuşi, ai venit. De ce ai venit? îl întrebă ea, încruntându-se.

- Acum nu mai contează. Dar ar fi trebuit să fi fost eu. Eu ar fi trebuit să-l omor, nu Naomi.

Kelsey se retrase, albindu-se din nou la faţă.

- Nu ai fost tu, spuse ea încet şi nu a fost nici Naomi. Eu l-am ucis pe tatăl tău, Gabe.

Naomi sorbea încet din coniac. Stătea pe un scaun, în bucătărie. Luminile erau foarte puternice şi o dureau ochii. Mâinile îi tremurau.

Dar putea face față. O să facă față.

Singurul lucru la care se putea gândi era că fiica ei era sus, bătută, terorizată. Iar Gertie, dulcea de Gertie se afla într-o ambulanță, în drum spre spital.

- Pe aici trebuie să fi intrat, spuse ea. A lovit-o pe Gertie. O să se facă bine, da? Este atât de micuță şi atât de neajutorată. Autocontrolul mai slăbi puțin şi buzele începură să-i tremure.

- Medicii spuneau că este lucidă, doamnă Chadwich. Rossi vorbea încet. Femeia arăta ca şi cum s-ar fi putut sfărîma, bucățele, bucățele, dintr-o clipă într-alta. O să aflăm mai multe, continuă el, îndată ce vor ajunge la spital.

- Ar fi trebuit să se ducă Moses cu ei. Ar fi trebuit să-i spună să facă asta.

- El nu pare să intenționeze să vă părăsească. Şi aşa ne-a trebuit mult să-l convingem să aştepte afară. Spuneți-mi doar cum s-a întâmplat?

Naomi inspiră adânc şi începu:

- A intrat în casă. Nu ştiu cum. Eu eram sus, dormeam. M-a trezit un zgomot. Până să apuc eu să mă ridic, a năvălit Kelsey în cameră. Era îngrozită, isterică. Fața ei... Am văzut unde a dat în ea.

Îşi duse o mână la gură. Ea dormea. Dormea, când el îi bătea fata.

- Apoi am auzit buşituri în uşă. Ca şi cum cineva s-ar fi izbit cu tot trupul în ea. Am scos pistolul din sertarul noptierei de lângă pat. Când a intrat, am tras.

Rossi o privi ridicând paharul, cuprinzându-l şi cu cealaltă mână, ca să nu-i tremure, în timp ce bău.

- Vă aflați în pat când ați tras în el, doamnă Chadwick?

- Da. Nu. Naomi puse paharul jos. Trebuia să fie foarte atentă.

- Mă aflam în dreptul ferestrei. Mă ridicasem din pat. Totul s-a petrecut foarte repede.

- Spuneați că v-a trezit un zgomot, dar că fiica dumneavoastră a dat buzna înăuntru înainte ca dumneavoastră să fi apucat să vă sculați şi să vedeți ce se întîmplase?

- Da.

De ce repetau ei mereu ce spunea ea? Aşa făcuseră şi înainte, îşi aminti Naomi. Nu contase ce spusese ea. Niciodată nu conta.

- Ați intrat în salon, după ce ați anunțat poliția, doamnă Chadwick?

- Nu. Îşi strînse buzele. Dacă era o capcană, nu-şi putea da seama. Nu, nu am coborât. Am rămas sus până la venirea dumneavoastră.

- E o nenorocire, acolo. Sânge, mobilă distrusă. Eu aş zice că a fost nevoie de ceva timp, pentru asta. Destul timp pentru oricine, să se dea jos din pat şi să vadă ce se petrece.

- Mi-a... Mi-a fost frică.

N-ar trebui oare să-i spună că luase o pastilă de dormit? Da. Nu.

- Am rămas în camera mea pentru că mi-a fost frică.

- Cu telefonul chiar lângă dumneavoastră şi cu un pistol în sertar?

Se uită în sus şi-i întâlni privirile.

- S-a năpustit în dormitorul meu, spuse ea fără ezitare, şi l-am împuşcat.

- Nu, nu l-a împuşcat ea.

Kelsey intră în bucătărie. Deşi îi era recunoscătoare lui Gabe, pentru brațul pe care acesta i-l oferise drept sprijin, se desprinse şi înainta în încăpere.

- Ea nu a omorât pe nimeni.

- Tu n-ai ce căuta aici. Intrată în panică, Naomi se ridică de la masă. Du-o sus, Gabe. Vezi bine că e lovită.

Naomi se agăță disperată de brațul lui Rossi. Vedeți bine că e lovită. Priviți ce i-a făcut ticălosul a cela. Priviți ce i-a făcut fetei mele. Este în stare de şoc. Nu ştie ce s-a întâmplat.

- Încetează. Kelsey se apropie de masă. În lumina puternică, tăieturile şi vănătăile erau şi mai evidente, pe pielea palidă. Nu am de gând să te las să faci asta. Nu este necesar. Şi nu este nici just, spuse ea.

- De ce nu vă aşezaţi, domnişoară Byden? o invită el. Luaţi loc şi spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

- Nu! Dintr-un salt, Naomi ocoli masa şi se apucă de braţele lui Kelsey. Ascultă-mă, Kelsey. Eşti rănită, eşti confuză. Gabe o să te ducă la spital, iar eu o să mă ocup de restul.

- Nu. Mamă, nu. Kelsey scutură din cap, apropiindu-se mai mult de Naomi.

- Nu am de gând să te las să treci prin asta. Nu am de gând! O îmbrăţişa strâns pe Kelsey, tremurând toată. Tu nu ştii cum este, continuă ea. Nu contează ce spui. Nu contează ce s-a întâmplat. Te iau cu ei, Kelsey. Te rog, te rog, ascultă-mă!

- Contează, mamă, spuse Kelsey abia şoptit. Nu mai este ca altădată.

Ba, este, se gândi Naomi. Bineînţeles că este.

- Pe pistol sunt amprentele mele, spuse ea, întorcându-se înapoi spre Rossi, cu chipul imperturbabil. Pistolul era în camera mea. El a fost omorât în camera mea. Asta ar trebui să vă ajungă.

- Naomi, spuse Gabe cu blândeţe, stai jos.

- Ai spus că o să ai grijă de ea. Aşa ai spus. Atunci du-o înapoi, sus, îi spuse Naomi, întorcându-se spre el.

- Doamnă Chadwick, i se adresă Rossi, uitându-se în ochi. Există un test extrem de simplu, care să dovedească dacă pistolul a fost descărcat de către dumneavoastră sau de către fiica dumneavoastră.

- Nu dau nici doi bani pe testele voastre. Nu-mi băgaţi voi fata într-o celulă.

- Cred că putem rezolva problema asta. Aşezaţi-vă, vă rog. Vă rog, mai adăugă Rossi.

- Haide, îi spuse Kelsey, petrecându-şi un braţ pe după umerii ei. Nu există nimic pentru care să-ţi faci griji, îţi promit.

- Doriţi să beţi puţin coniac, domnişoară Byden? o întrebă Rossi, când Kelsey se aşeză la masă.

Kelsey se uită la paharul de coniac şi se cutremură.

- Nu. Mi-am pierdut gustul pentru el. Trase adânc aer în piept. Am auzit zgomot de sticlă spartă, jos, începu ea.

Capitolul 30

Roua scânteia în iarbă. Din scaunul ei din patio, Kelsey o privea, ştiind că soarele va fi în curând suficient de puternic, ca să o ardă.

Jos la grajduri, caii erau îngrijiţi, boxele curăţate, jgheaburile umplute. Trupul o durea încă suficient de tare ca să o împiedice să se revolte împotriva faptului că fusese îndepărtată, pentru o săptămână, de la această rutină.

Se întoarse când uşa se deschise în spatele ei şi-i zâmbi mamei sale.

- Gertie?

- Se simte mai bine. Şi face un tărăboi!

Oftând, Naomi se aşeză, întinzându-şi picioarele. Se gândi să-şi toarne o cafea din ibricul lui Kelsey, dar îi era mult prea lene.

- Recurg la sentimentul de vinovăţie ca să o ţin în pat încă o zi. Dacă se scoală, îmi face alte griji.

- Urât.

- Orice metodă e bună. Chiar acum îşi face târguielile de la teleshopping. Tu cum te simţi?

- Bine, până mă uit în oglindă. Se strâmbă. În ultimele două zile, o parte din vânătăi se mai estompaseră puţin, altele însă abia acum erau în floare. Până fac asta, totul îmi pare ca un vis. Nu ştiu dacă este doar o secvenţă căreia i-am rămas prizonieră. Ştiu că am ucis un om, dar nu dau semne să simt oroarea acestui fapt.

- Nici nu încerca. Ai făcut ceea ce a trebuit, ca să te protejezi. Pe tine şi pe mine. Nici măcar nu-mi amintesc de el, Kelsey, spuse Naomi, ridicându-şi faţa spre soare. Nu cu adevărat. Cred că l-am văzut pe la curse, din când în când. Dar de amintit, nu mi-l amintesc cu adevărat. Continui să cred că ar trebui, că totul ar trebui să fie foarte viu în mintea mea. Cum pot să nu-mi amintesc de un bărbat care a jucat un rol atât de important în felul în care mi-a fost schimbată toată viaţa?

- El n-a contat niciodată pentru tine. Şi a ştiut asta. Acesta a fost unul din motivele mâniei care s-a clădit în el. A găsit un fel de a te face să plăteşti, iar pentru el, unul de a scoate un profit. Kelsey împinse spre Naomi farfuria cu cornuri crocante.

- Ea, bunica, s-a folosit de Alec Bradley pentru asta şi de Cunningham.

- Bill. Naomi respiră prelung, scuturându-şi capul, înseamnă că este şi mai prost decât l-am crezut eu. Şi ce-a câştigat din asta, atunci sau acum?

- Pentru ce a făcut înainte încă nu a plătit. Dar o să plătească acum. Poliția şi comisia pentru curse vor avea grijă ca Bill Cunningham să plătească atât pentru Pride, cât şi pentru Sun Spot.

- În toți aceşti ani, nimeni nu s-a gândit la asta.

- Poate că totul ar fi rămas aşa, dacă nu s-ar fi întors Gabe. Dacă nu ar fi devenit un om cinstit. Dacă nu ar fi făcut singur din el omul care e, mai spuse ea, zâmbind, în timp ce Naomi rupea un colț de corn.

- Şi dacă tu nu te-ai fi îndrăgostit de el. Asta este ceva ce estompează tot ce este mai rău aici, Kelsey. Dacă mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla....

- Nu s-a întâmplat. Rich Slater a plătit prețul pentru rolul lui în asta. Şi cazul a fost închis. Autoapărare.

- Cred că a fost o prostie din partea mea să mint poliția. Naomi împinse deoparte bucata de corn. Rossi nu m-a crezut, continuă ea. Ce ironie, nu? O dată am spus adevărul, o dată am mințit. Şi niciodată nu am fost crezută.

- Ai încercat să mă protejezi pe mine. Era timpul să o spună, se gândi Kelsey, sperând că va fi înțeleasă pe de-a-ntregul.

- Ai încercat să mă protejezi pe mine şi atunci, când eram un copil. Ai greşit, de ambele dăți. Şi ai făcut ce trebuia, de fiecare dată.

- Nu există răspunsuri uşoare.

- Mi-a trebuit multă vreme să înțeleg că nu există întotdeauna un singur răspuns. Kelsey îşi strânse tare buzele, înainte de a continua: îți sunt recunoscătoare pentru ceea ce faci pentru Milicent. Nu, te rog, înțelege-mă exact. Îți sunt recunoscătoare, chiar dacă în inima mea nu pot face pace, chiar dacă este o minciună. Îți sunt recunoscătoare.

- Ce ar mai fi contat, acum, Kelsey? Dacă aş fi scos la lumină toată povestea şi i-aş fi distrus bruma de viață pe care o mai are de trăit? Nu mi-ar fi dat înapoi toți aceşti ani. Nu ar fi schimbat nimic din ce s-a întâmplat cu Mick, cu Pride şi cu Reno.

- Ea este răspunzătoare pentru asta, pentru tot ce s-a întâmplat. Ruşinea şi amărăciunea se războiau în sufletul lui Kelsey.

- Indiferent că nu a vrut cu adevărat moartea nimănui, este răspunzătoare. Să angajezi oameni ca să facă ceea ce considera ea că este necesar pentru renumele familiei? Care este renumele ei, acum? întrebă Kelsey. Care este onoarea ei, acum?

- Iar acum, cu asta trebuie să trăiască. Eu nu o să-i fac aşa ceva.

- Ştiu.

- Nu e total altruist gestul meu. Nici eu nu vreau să trec prin asta, să țin din nou piept presei, poliției. Iar eu am primit acest mare cadou, de a şti că tu ai crezut în mine. Ai crezut în mine, suficient ca să rămâi alături de mine.

- Nu am fost singura care te-a crezut. Şi toată lumea va şti ce s-a întâmplat cu Alec Bradley, ce s-a întâmplat cu Pride şi cu tot restul, dacă povestea va fi făcută publică.

- Nu-mi pasă de nimeni. În sfârşit, Naomi se hotărî să-şi toarne cafea. Am vorbit aseară cu Moses şi el a fost de acord cu mine. Când o femeie are un bărbat care rămâne alături de ea când este cel mai greu, restul nu mai contează, spuse ea zâmbind şi adăugând smântână la cafea.

Naomi îşi ridică privirile, când auzi o maşină trăgând pe alee.

- Probabil că e Gabe.

- Era şi cazul. Stabilisem să studiem meniurile pentru recepție, în timpul micului dejun.

- Atunci aş face bine să vă las singuri.

- Nu, de ce să nu rămîi şi tu? În felul acesta poți fi de acord cu ceea ce am stabilit până acum şi mă mai poți sfătui.

Kelsey se aplecă şi-i luă mâna.

Un val de emoție puse stăpânire pe ea, înfrumusețând-o.

- Ştiu.

Kelsey se ridică şi traversă curtea interioară pentru a-l întâmpina. Ochii i se măriră, când trecură de la Gabe la tatăl ei, şi iar înapoi.

- Tată?

- Ah, Kelsey. Instinctiv, Philip îi luă fața în mâini. Nimic din ceea ce-i spusese Gabe nu-l pregătise pentru așa ceva. Ah, scumpa mea.

- N-am nimic, crede-mă. Arată mai rău decât este cu adevărat. Veneam şi eu la tine, peste câteva zile.

Când ar fi arătat ceva mai prezentabil, îşi spuse ea şi-i aruncă lui Gabe o privire grăitoare.

- Tânărul tău domn a făcut bine că mi-a spus toată povestea. Toată povestea, repetă el, privind-o insistent în ochi. Tu ai omis o mare parte din detalii, când mi-ai dat telefon, Kelsey.

Un alt fel de minciună, îşi zise ea. Păcatul omisiunii.

- Aşa am crezut eu că e mai bine. Nu am vrut decât să ştii că sunt bine, înainte de a afla din ziare. Şi sunt bine.

- Aşa mi s-a spus şi mie. Philip se uită din nou la Gabe, apoi îşi întoarse privirea, şi rămase aşa, uitându-se peste umărul ei. Kelsey se trase într-o parte şi rămase între părinții ei.

- Tata a vrut să știe dacă sunt bine, începu ea.

- E şi normal. Naomi încuviință dînd din cap şi-şi ținu mâinile la locul lor. Bună, Philip, salută ea.

- Naomi. Arăți minunat.

- La fel, şi tu.

- Ah... Kelsey căută ceva care să ajute la depăşirea acestui moment cumplit.

- Channing este la grajduri. Ce-ar fi, tată, să mergem împreună la el? O să-l poți vedea la muncă, iar el o să se poată lăuda în fața ta. Kelsey se uită neajutorată la Gabe.

- Sunt convinsă că ai vrea să stai de vorbă cu Kelsey, spuse Naomi. Eu eram chiar în drum spre grajduri. O să-i spun eu lui Channing că eşti aici.

- Nu, eu... începu Philip, apoi se răzgândi. De fapt, continuă el, aş vrea să vorbesc cu tine. Dacă ai timp.

- Bine.

- Haide să ne plimbăm puțin, spuse Gabe încet şi o apucă pe Kelsey de mână.

- Nu ştiu cum să încep, Naomi. Gabe mi-a spus totul. Absolut totul, repetă Philip, deprimat. Gabe a fost atât de drăguț încât m-a aşteptat să mă duc să vorbesc cu ea. Trebuia să vorbesc cu ea, adăugă el, înainte de a veni aici.

- Înțeleg.

- Înțelegi? Insuportabil de obosit, îşi strecură degetele pe sub ochelari şi se apăsă pe ochi. Eu nu pot, continuă el. Eu nu pot să înțeleg. Tot ce a făcut ea, toată durerea pe care a provocat-o. Iar când i-am spus, a rămas inflexibilă. De nezdruncinat, spuse el, lăsându-şi mâinile în jos. Tot ce a făcut, zice ea, a trebuit făcut. Au murit oameni, dar ea nu se simte răspunzătoare. Nu față de ei, nu față de tine.

- Şi asta te surprinde?

Philip se înfiora.

- Ea rămâne mama mea, Naomi. Chiar ştiind tot ce ştiu. M-am gândit la sute de feluri în care să încerc să te rog să mă ierți, dar nici unul nu reuşeşte să răscumpere tot ceea ce a făcut ea. Ceea ce am făcut eu. Philip îşi scoase ochelarii, se frecă la ochi şi şi-i puse la loc. Şi adevărul adevărat este că nu ştiu ce să-ți spun.

- S-a terminat, Philip

- Te-am abandonat. în toți aceşti ani, te-am abandonat.

- Nu. A fost o vreme în care am gândit şi eu aşa. Asta mă ajuta, dar nu era chiar adevărat. Eu nu am fost ceea ce voiai tu să fiu. Indiferent ce a făcut ea, Milicent nu a fost răspunzătoare pentru asta. Numai pentru faptul că a vrut să fie sigură că vei înțelege şi tu acest lucru.

- Ar fi putut evita condamnarea ta.

- Da.

- Şi tot ce ți-a făcut acum, ție, lui Kelsey. I se tăie respirația când imaginea chipului învinețit al fiicei sale îi apăru în minte. Dumnezeule, Naomi! Ar fi putut fi omorâtă.

- S-a apărat. Şi m-a apărat şi pe mine. Îl studie şi îi văzu durerea din ochi şi neîncrederea derutată, dincolo de aceasta.

- Nu pot să-ți spun să nu simți ceea ce simți acum. Kelsey a fost atacată şi a fost pusă în situația de a se apăra, luând o viață. Iar tu şi cu mine nu vom uita niciodată acest lucru. Noi nu vom uita niciodată ce a declanşat lanțul evenimentelor. Poate, spuse ea încet, acest lucru va fi o pedeapsă suficientă pentru Milicent.

- Nimic nu pot face, glasul lui Philip şovăi, i se tăie, nimic, ca să pot repara totul.

- Nimic nu trebuie să faci. În ciuda tuturor celor întâmplate, Kelsey are tot ce-şi doreşte. Şi la fel, şi eu. Naomi zâmbi uşor. Am tot ce vreau, reluă ea. Ferma, un bărbat care mă iubeşte. O am pe fata mea. Ai făcut un lucru minunat cu ea, Philip. Întotdeauna am ştiut că o să reuşeşti.

- Îți seamănă atât de mult. Philip o studie pe femeia care fusese soția lui. Atât de multe se schimbaseră şi totuşi, atât de puține. Dumnezeule mare, Naomi, dacă aş putea întoarce timpul înapoi, dacă aş putea face ceva. Orice.

- Nu poți. El fusese întotdeauna atât de cinstit, atât de onorabil, îşi spuse ea. Iar acum, el suferea pentru că nici cinstea şi nici onoarea, în orice cantitate, nu ar fi putut şterge durerea. Noi am dorit unul de la celălalt lucruri pe care nici unul din noi nu era în stare să le ofere. Şi am făcut greşeli, greşeli pe care le-am folosit unul împotriva celuilalt, şi pe care alții le-au folosit împotriva noastră. Noi am fost, amândoi, victimele dorințelor celuilalt, Philip.

- Tu ai plătit scump pentru asta.

- Dar am şi câştigat. Mă iubeşte. Cât de simplu este! Cât de minunat! Aşa încât haide să lăsăm totul acolo unde trebuie. S-a terminat. Ştii, spuse ea respirând adânc, întotdeauna m-am gândit la ce o să simt dacă te-aş mai vedea o dată.

- Şi eu m-am întrebat. Ce simți, Naomi?

- Mă bucur că te văd, Philip.

- Chiar crezi că e bine să-i lăsăm atâta vreme singuri?

- Da, aşa cred. Ca s-o convingă, Gabe îi dădu un ghiont încurajator.

- Au de reglat socoteli vechi.

- Dar... Kelsey se uită înapoi, peste umăr. Stăteau încă acolo, în picioare, la metri distanță unul de celălalt, tata arăta atât de trist.

- Lumea lui a fost zdruncinată şi încă rău de tot. O să se reaşeze ea. Poate că nu chiar în acelaşi fel, dar o să se reaşeze. Candace n-o să-l lase să clocească prea multă vreme. Gabe ce ți-a venit să-l aduci aici?

- Trebuie să închidem cercul, spuse el, înainte de a-l începe pe al nostru.

- Îmi place cum sună. Kelsey îşi lăsă capul pe umărul lui.

- Eşti al naibii de deştept, Slater. Şi şmecher, de asemenea, ca să mă lucrezi pe la spate, aducându-l aici.

- Că m-am dus la el, a fost ideea mea. Că a venit aici, a fost ideea lui. Simte nevoia să facă pace cu Naomi.

- O să facă. Kelsey zâmbi numai pentru ea. Era în fond, propriul ei basm cu zâne. Îmi place aici, spuse ea în şoaptă. Îmi place totul, aici. Gândeşte-te la campionii pe care o să-i facem, Gabe.

- Vorbeşti despre cai?

Ea scutură din cap şi râse spre el.

- Nu numai despre cai. Aşa îți place?

- La nebunie.

O conduse departe de grajduri, departe de oameni, spre colinele tot mai înalte, acolo unde iepele păşteau împreună cu mânjii lor, iar caii îşi fugăreau propriile lor umbre.

- La primăvară se va naşte un mânz. Mama, de la Three Willows. Tatăl, de la Longshot. Gabe o întoarse pe Kelsey spre el şi o cuprinse în brațe.

- O să-mi amintesc întotdeauna de ziua în care a fost conceput mânzul acesta, o să-mi amintesc cum mă uitam la tine, dorind să fii a mea.

- Şi eu, la fel. Deci, ce facem acum? întrebă Kelsey, petrecându-şi brațele pe după gâtul lui.

- Începem un joc nou. Orice este posibil, spuse . Gabe, bătându-se cu mâna peste buzunar.

- Orice? Păi, atunci... Kelsey îi trase capul în jos, cu buzele spre buzele ei...

- ... haide să pecetluim târgul.

Sfârşit